

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

MELINDA LEIGH

SEE HER DIE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

**SEE
HER DIE**

AYRICA MELINDA LEIGH TARAFINDAN

BREE TAGGERT ROMANLARI

Çapraz Kalbi

MORGAN DANE ROMANLARI

Özür Dile Son

Vedası Kemikler

Yalan Söylemez

Ne Yaptım Sırlar

Asla Ölmez

Nefesini Korum

SCARLET FALLS ROMANLARI

İhtiyaç Saati

Öldürmek için

Dakikalar

Yaşamak için

Saniyeler

SHE CAN SERİSİ

Koşabilir ve

Anlatılabilir

Çılgılık Atabilir,

Saklanabilir

"Düşebilir" (Kısa Bir Öykü)

Öldürebilir

GECE YARISI ROMANLARI

Gece Yarısı Maruz

Kalma Gece Yarısı

Fedakarlık Gece

Yarısı İhanet Gece

Yarısı Saplantı

HAYDUT SERİSİ ROMANLARI

Gone to Her Grave (Rogue River)

Walking on Her Grave (Rogue River)

Tracks of Her Tears (Rogue Winter)

Onun Bağlılığıyla Yandı (Rogue Vows)

Çarpıtılmış Gerçek (Rogue Justice)

DULLAR ADASI ROMAN SERİSİ

Seçilecek Bir Kemik

Kemiklerin Fısıltısı

SEE ONUN ÖLÜMÜ

BEN LINDA
LEIGH

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, Olaylar ve olgular ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı© 2020 by Melinda Leigh Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Montlake, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542006965 (ciltlessiz)
ISBN-10: 1542006961 (ciltlessiz)

ISBN-13: 9781542006989 (ciltli)
ISBN-10: 1542006988 (ciltli) Kapak

tasarımı Shasti O'Leary Soudant Birinci

baskı

Charlie, Annie ve Tom için

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YEDİNCİ

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM ALTINCI

BEŞİNCİ

SEKİZİNCİ

DOKUZUNCU

BÖLÜM

ONUNCU

BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM ON ALTINCI

BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ

ON DÖRDÜNCÜ ON

BEŞİNCİ

ON BÖLÜM YEDİNCİ

BÖLÜM BÖLÜM

YIRMİNCİ BÖLÜM ON

SEKİZİNCİ ON

DOKUZUNCU

BÖLÜM YİRİMİ BİR BÖLÜM

YİRİMİ İKİ YİRİMİ YİRİMİ YİRİMİ

YİRİMİ BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM

BÖLÜM ALTI BÖLÜM DÖRT

BEŞ BÖLÜM YİRİMİ YEDİ

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM YIRMI
DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ OTUZ
OTUZ BÖLÜM DÖRT ÜÇ
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ BÖLÜM
OTUZ OTUZ OTUZ OTUZ
BÖLÜM OTUZ DOKUZ
BEŞ ALTI SEKİZ BÖLÜM
KIRK
KIRKBİRİNCİ BÖLÜM
TEŞEKKÜR YAZAR HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Çığlık kayboldu, ses kulübenin duvarları arasında boğuklaştı. Alyssa karanlıkta gözlerini kırıştırdı. Dışarıda Mart rüzgârı ağaçların arasından ıslık çalarak geçiyordu. İçeride, havada asılı duran sessizlik neredeyse acı soğuk kadar keskindi. Kalp atışları kulaklarında uğulduyordu.

Baykuş mu?

İçgüdüleri hayır diyordu. Ses tonu tamamen yanlıştı.

Açılacak ışık yoktu. Kulübenin elektriği ve akan suyu kesilmişti. Ama sezon boyunca kapalı olan bir kamp alanına izinsiz girmişlerdi. Tesislerin eksikliğinden şikâyet edemezdi.

"Harper," diye fısıldadı. "Bunu duydun mu?"

Kimse cevap vermedi.

Yan gözle şöminenin önünde, arkadaşının genellikle birkaç metre ötede uyuduğu diğer uyku tulumunu aradı. Gece boyunca ateş sönüp kor haline gelmişti ve görüşünün şafak öncesi loşluğa alışması birkaç saniye aldı. Zemin boştu. Harper'ın uyku tulumu yoktu. Sırt çantası da öyle.

Alyssa'nın nabızı hızlandı, deliğine koşan bir fare gibi damarlarında dolaşmaya başladı. Hızla doğruldu, uyku tulumu omuzlarından düştü. Soğuk ve adrenalin dalgası sersemliğini dondurucu bir dalga gibi silip süpürdü. Nefesini tutarak yerdeki boşluğa baktı ve dikkatle dinledi. Harper muhtemelen işlemek için arka tarafa gitmişti. Bir hayvanı ürkütmüş olabilirdi. Ya da bir hayvan onu ürkütmüş olabilirdi.

Hayır.

Kendi aptallığına neredeyse inleyecekti. Harper uyku tulumunu ve sırt çantasını işlemek için dışarı çıkarmazdı.

Gitmişti.

Ama neden? Ve nasıl gitti? Harper'ın bir aracı yoktu.

Kahretsin!

Alyssa ayaklarının dibindeki kendi sırt çantasına uzandı. Ön bölmenin fermuarını açtı ve elini içine soktu. Cüzdanı yoktu. Çantanın derinliklerine indi ama orada değildi. Anahtarları da yoktu. Cüzdanında ehliyeti ve Cuma gününe kadar yetecek olan son kırk üç doları vardı. Bugün pazartesiydi. Nasıl yiyecek alacaktı? Ulaşım aracı olmadan işe nasıl gidecekti?

Midesi kasıldı. Oyuna gelmişti. Harper'ın onunla arkadaş olmasının tek amacı parasını ve kamyonetini çalmaktı. Kırk üç dolar benzin deposunu doldurmaya yeterdi. Harper oldukça uzağa . Alyssa bir gece önce Harper'ı işten aldığı zamanı düşündü. Bir markette durmuşlardı. Harper bahşiş aldığını söylemişti. S'mores için biraz para harcamıştı. Ateşin üzerinde marshmallow kızartmışlar ve her lokmayı yemişlerdi.

Kutlama Harper'ın veda etme şekli miydi?

Alyssa uyku tulumundan fırladı ve parkasını yerden aldı. Ayağa kalkıp montunun fermuarını çekerken ve ayaklarını botlarının içine sokarken titredi. Yün şapkasını yatarken takmıştı.

Harper'a güvenmişti ama sadece bir önceki ay evsizler barınağında tanışmışlardı. Alyssa onun hakkında gerçekten ne biliyordu?

Sadece sana söylediklerini. Ve sen de ona inandın. Çünkü sen saf ve aptalsın.

Alyssa koşarak ön kapıya gitti ve kapıyı açtı. Cebinden bir el feneri çıkardı ve ağaçlara doğru tuttu. Eski 4Runner'ını bıraktığı yerde park edilmiş görünce nefesi ciğerlerinden fırladı. Harper cipini almamıştı. Alyssa kapı pervazına yaslandı. Önceki akşam o isteyken kar yağmıştı ve kulübenin önünde kendisinininkinden başka yeni ayak izi yoktu. Harper ön kapıdan çıkmamıştı. Alyssa kapıyı kapattı ve arkasını döndü.

Peki, Harper neredeydi? Ve Alyssa'nın cüzdanı ve anahtarları neredeydi?

Sırt çantasına geri döndü. Belki de anahtarlarını başka bir çantaya koymuştu. İşten sonra yorgun düşmüştü. Her bölümü inceledi, sonra ceketinin ceplerini kontrol etti. Anahtar yoktu. Cüzdan da yoktu. Cep telefonunu çıkardı ve açtı. Sadece iş yerinde ya da arabasında şarj edebiliyordu ve bataryayı korumaya çalışıyordu. Ayrıca telefonu sadece işle iletişim kurmak ya da Harper'a mesaj atmak için kullanıyordu. Birlikte olduklarında telefonu açık tutması için bir neden yoktu. Telefon canlandı ama hiçbir mesaj ya da cevapsız arama görmedi.

Telefonu cebine soktu. Harper'ın kendisine ihanet ettiğine inanmak istemiyordu. Çift olarak seyahat etmeleri Harper'ın fikriydi. Birlikte olmanın bütün amacı birbirlerinin arkasını kollamaktı. Tek bir kelime bile etmeden gitmiş olması doğru gelmiyordu. Alyssa son konuşmalarını zihninde yeniden canlandırdı. Harper ayrılmak istediğine dair hiçbir işaret vermemişti. Kulübenin bütün kış boyunca uyuduğu en iyi yer olduğunu söylemişti. Günlerce yetecek kadar yakacak odun toplamıştı. Ama burada Alyssa'nın eşyalarını alabilecek başka kimse yoktu.

Gözleri yaşararak çantasını yeniden doldurdu. Aracının anahtarına ihtiyacı vardı yoksa yolda kalacaktı. Harper neden anahtarları almış ama 4Runner'ı bırakmıştı?

Ne oluyor lan?

Hiç mantıklı değildi. Harper sokak zekasına sahipti. Böyle aptalca bir plan yapmazdı. Belki de sorun plan değildi. Belki de *henüz* gitmemişti. Alyssa onu hâlâ yakalayabilirdi.

Çantasını bir kenara bıraktı ve arka bahçeye bakan pencereye doğru yürüdü. Kulübeyi çevredeki ormandan ayıran elli metrelik bir alan vardı. Alyssa gözlerini kısarak karanlıkta, bir grup köknar ağacının arkasında, banyo olarak belirledikleri alana baktı. Ağaçların kenarında bir figür hareket etti.

Harper mı?

Öfke Alyssa'nın görüşünü bulanıklaştırdı. Aceleyle arka kapıya gitti.

Eşyalarımı çalabileceğini mi sanıyorsun? Bir daha düşün.

Kapıyı sessizce açarak dışarı çıktı ve karda koşarak ormana gitti. Bir ağaç gövdesinin etrafından baktı ve

Şekil. Gölün yakınındaki ağaçların arasından çıkan karanlık şekli fark etti.

Figür sırt çantası taşı mıyordu. Harper onu bir yere mi saklamıştı? Neyin peşindeydi? Alyssa mesafesini koruyarak ama aynı zamanda figürü görüş alanında tutarak onu takip etti. Siluet ona doğru döndüğünde belki yüz metre yürümüşü.

Şekli Harper'a benzemiyordu. Zayıftı.

Bu şekil çok büyüktü, çok genişti-daha erkeksi idi.

Panik Alyssa'nın göğsünde kabardı.

Kamp alanı sahibi Phil olabilir mi? Birisi kulübenin bacasından yükselen dumanı görmüş ve onu aramış olabilir. Kamp alanı kapalıydı. Kimsenin orada olmaması gerekiyordu. Belki de onları kulübeden kovmaya gelen Phil'di. Harper'ın kaçmasının nedeni bu olabilir.

Boğazının arkasında ekşi bir acı tadı vardı. Eğer bu senaryo doğruysa, Harper kendi kışını kurtarmış ve Alyssa'yı Phil'le tek başına yüzleşmek zorunda bırakmıştı. Ve yine de Alyssa'dan çalmıştı.

Kaltak.

Şimdi ne olacak?

Eğer Phil'se. Oldukça iyi durumdaydı ama yaşlıydı.

Muhtemelen ondan daha hızlı koşabilirdi.

Adımlarını geri çekerek ona doğru yöneldi.

Phil mi?

Adamın duruşu sinirli ya da kızgın değildi. Niyetle hareket ediyordu.

Ağacın arkasına saklandı ve nefesini tutarak bekledi. Sanki bir şey kırılmış gibi boğazının derinliklerinden küçük bir ses geldi. Sırtını ağaca yaslayarak adamın duymamış olması için dua etti. Rüzgâr ağaçların arasından esiyor, kar tozlarını savuruyordu. *Nerede o?* Yavaşça ağacın gövdesine baktı ve donakaldı. Adam ancak otuz adım uzaktaydı.

Geri çekildi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, sanki yüzünde donuyormuş gibi hissediyordu.

Lütfen beni bulmayın.

Karda bir ayak sesi çıtırdadı. Yaklaşmış mıydı? Ağaç gövdesinin arkasından bir kez daha bakma riskini göze aldı. İki patlama sesi duyuldu

ve korku onu felç etti. Ağız açıldı. Elini üzerine vurarak ılığı ağızından çıkmadan bastırdı.

Birkaç değerli saniye boyunca ayakları yerine yapışmış gibi hissetti; sonra şoku atlattı, döndü ve koşmaya başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Şerif Bree Taggert komodinine doğru uzandı ve telefonunun zil sesini kapattı. Ekranı eğerek görüntüyü okudu. Arama merkezden yapılmıştı. Yanına yaslanmış sekiz yaşındaki yeğeni Kayla'ya baktı ama çocuk kıpırdamamıştı. Beyaz-siyah karışımı iri bir pointer olan Uğur Böceği, Bree'nin ayak bileğindeki dinlenme yerinden başını kaldırdı. Bree'nin siyah kedisi Vader, köpekten olabildiğince uzaktaki ikinci yastığa yerleşmişti. Yayılan çocuk ve hayvanlar Bree'ye yaklaşık sekiz inçlik bir yatak bıraktı. Kayla'yı uyandırmamaya çalışan Bree yarı kayarak, yarı düşerek yataktan çıktı. Telefonunu tutarak, tekrar çalmadan önce banyoya doğru koştu.

Kapıyı kapattı ve alçak bir sesle telefona cevap verdi. "Şerif Taggert."

"Grey Lake Kamp Alanında birden fazla ateş açıldığını bildiren bir 911 çağrısı aldık." Görevli adresi verdi.

Adrenalin Bree'nin kafasındaki sersemliği yok etti. Ormandan birkaç silah sesi, şerifle yapılacak bir telefon görüşmesi için yeterli değildi. "Kayıp var mı?"

"Bir kurban bildirildi, bir kadın. Yine bir kadın olan arayan kişi fısıldıyordu ve net konuşmuyordu."

"Hâlâ hatta mı?" Bree, 911 operatörlerinin kolluk kuvvetleri gelene kadar arayanlarla telefonda kalmaya çalıştıklarını kişisel deneyimlerinden biliyordu. Konsantrasyonunu bozmadan önce bu anıyı bastırdı. Ocak ayında kız kardeşi öldürüldüğünden beri bölümlere ayırma becerileri fazla mesai yapıyordu.

"Olumsuz," dedi santral görevlisi. "Tetikçinin duyacağından endişelendi ve telefonu kapattı."

Sürgün edilen anı yeniden su yüzüne çıktı ve Bree'nin boş midesini ekşitti. "Kaç birim yanıt veriyor?"

"Üç. En yakın arabanın tahmini varış süresi on iki dakika."

Çok uzun. İlçenin diğer tarafında olmalılar.

Bree'nin sadece üç hafta önce başına getirildiği New York'un taşra şerif departmanında mezarlık vardiyasında kimse yoktu. Gündüz vardiyası da daha iyi değildi. Yardımcıları çoğunlukla kırsal olan Randolph County'nin geniş bir alanına yayılmıştı.

"Yola çıkıyorum." Bree aramayı sonlandırdı, gargarayı şişeden yudumladı, tükürdü ve banyodan çıktı. Dolabı açtı. Köpek, Bree'nin flanel pijamalarından koyu kahverengi taktik kargo pantolonuna, alt katmanlı bir atlete ve ten rengi bir üniforma gömleğine geçişini izledi. Yün çoraplarını çekiştirdikten sonra, üst rafa monte ettiği biyometrik silah kasasını açtı. Bebek Glock'unu ayak bileğine bağladı, kemerini pantolonunun halkalarından geçirdi ve Glock 19'unu kılıfına yerleştirdi.

Philadelphia'da cinayet masası sadece silahı ve rozeti vardı. Şerif olarak, çoğu gün ofisinden bile çıkmadığı için yirmi beş kiloluk standart devriye teçhizatına ihtiyacı yoktu. Ancak silahına ek birkaç küçük temel eşya taşıyordu: kelepçe, biber gazı, genişletilebilir bir cop ve bir savaş turnikesi.

İki ay önce, bir insanın ne kadar çabuk kan kaybından ölebileceğini görmüştü.

Bree kapıya yöneldiğinde köpek yataktan atladı. Şilte kaydı ve köpek künyesi şingirdadı. Bree nefesini tuttu ama yeğeni horlamaya devam etti. Uğur Böceği Bree'yi alt katta takip etti. Güneşin doğmasına daha bir saat vardı ama mutfakta bir ışık parlıyordu. Bree odaya girerken taze kahve kokusu aldı ve ayak altında olamayacak kadar büyük olan köpeğe takılmamaya çalıştı.

Bree'nin Philadelphia Polisi'ndeki eski ortağı, şimdi emekli olan Dana Romano masada oturmuş yemek kitabı okuyor ve kahve içiyordu.

Sabahları erken kalkan biri olarak çoktan giyinmişti ve kısa, kırlaşmış sarı saçları modaya uygun bir şekilde taranmıştı. Kahve fincanını indirdi. "Sorun nedir?"

"Silahlı saldırı oldu." Bree ayaklarını arka kapının yanındaki lastik tepside duran bir çift botun içine soktu. Uğur Beği Bree'nin bacaklarına bastırarak neredeyse dizlerini büküyordu. Bree köpeğe, "Beni biraz yalnız bırakabilirsin," dedi.

"Sana gerçekten bağlı." Dana ayağa kalktı.

"Ama neden?" Bree'nin kurtarıcıyı sahiplenmesi için ustaca yönlendirilmesinden iki ay sonra, köpeğin varlığı onu hâlâ tedirgin ediyordu. Ama paniğin azalmış olmasından memnundu. Uğur Beği, Bree'nin babasının köpeklerine hiç benzemiyordu. Tombul kurtarma köpeği asla bir çocuğa saldırmazdı. Bree'nin bileğindeki ve omzundaki yara izleri otuz yıllık bir anının acısını taşıyordu. Babası ve köpekleriyle ilgili düşünceler otomatik olarak babasının önce annesini sonra da kendisini vurduğu geceye götürüyordu. Bree iki küçük kardeşini verandanın altına saklamıştı. Geçmişi zihninden zorla uzaklaştırdı. Bir tetikçiyi durdurmaya gidiyordu. Dikkatinin dağılmasını göze alamazdı.

"Belki de ona ihtiyacın olduğunu biliyordur." Dana, Philadelphia'daki evinden getirdiği süslü kahve makinesine doğru ilerledi. Bree'nin en iyi arkadaşı Grey's Hollow'a taşınmak ve Bree'nin yetim yeğenlerini bytmeye yardım etmek için tüm hayatını bırakmıştı.

"Kahve için zaman yok." Bree kışlık ceketini giydi.

Her zamanki gibi Dana onu görmezden geldi. Seyahat kupasına kahve doldurdu.

"Kayla benim yatağımda. Eğer yalnız uyanırsa ..."

Dana kapağı kapattı ve çekmecedan bir protein çubuğu çıkardı. "Ben gidip onunla oturacağım."

"Teşekkür ."

Dana bardağı ve ubuğu Bree'ye uzattı ve köpeğin tasmaını tuttu. "Dikkatli ol."

"Yapacağım." Bree arka kapıdan sıvıştı. Bree kürekle kazınmış yürüyüş yolu boyunca koşarak belediyeenin tahsis ettiği cipine giderken karanlık ahırdan bir at kişnedi. New York'un taşrasında Mart ayının başları hâlâ kış mevsimiydi. Sürücü koltuğuna kaydı, kahvesini ve protein barını konsolun bardak tutucularına yerleştirdi ve motoru çalıştırdı. O

ana yola çıktı ve adresi GPS'e girdi. Tahmini varış süresi yedi dakikaydı. Kamp alanı evinden çok uzakta değildi. Aramayı aldığından beri beş dakika geçmişti. Işıklar yanıp sönerken gaz pedalına bastı ve yedi dakikalık yolu altı dakikaya indirdi.

Bree, Grey Lake Kamp Alanı'nın girişine yaklaşırken cipini yavaşlattı. Temizlenmiş ana yoldan kamp alanına giden karla kaplı yola saptı. Aracının ışıkları karlı zeminde kırmızı, beyaz ve mavi renklerde dönüyordu. Ötede, orman karanlıktı. Diğer şerif araçlarından hiçbir iz görmedi.

Bree olay yerine ilk gelen kişiydi.

Telsizine uzandı. "Şerif Taggert, kod 11."

Merkez cevap verdi, "Anlaşıldı. On ikinci birimin tahmini varış süresi bir dakikadır. İki birim daha dört dakika içinde gelecek."

"Anlaşıldı," dedi Bree ve ciğerlerinde sıkışan nefesini dışarı verdi. Destek hemen arkasındaydı, zaten bekleyecek de değildi. Olası bir aktif tetikçinin bir an önce durdurulması gerekiyordu.

Farları karla kaplı dar şeritteki lastik izlerini aydınlattı. Bu izler tetikçinin aracına mı aitti?

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve bir adrenalın dalgası nabzını hızlandırdı. SUV'si şeritteki bir virajda kaydı ve savruldu. Direksiyonu patinajın içine doğru kırdı. Lastikler çekiş gücü kazanır kazanmaz tekrar gaz pedalına bastı.

Ağaçlara çivilenmiş ahşap tabelalar ziyaretçileri numaralandırılmış kulübelere yönlendiriyordu. Birkaç dakika daha okları takip ederek ormanın derinliklerine doğru ilerledi, ta ki üzerinde YİRMİ KABIN yazan bir tabela görene kadar. SUV'sini şeridin sonunda durdurdu ve açıklıkta tetikçiyi ya da kurbanı .

Kimseyi görmedi. Koltuğunun arkasına uzanıp üzerinde ŞERİF yazan çelik yeleğini aldı. Ceketinden sıyrıldı ve yeleği üniforma gömleğinin üzerine giydi. Ön camdan etrafı izlerken, Bree kollarını tekrar ceketinin içine soktu ve silahına kolayca erişebilmesi için açık bıraktı.

Kabaca bir beyzbol büyüklüğündeki açıklığın ortasında bir kulübe bulunuyordu. Bakışları bir dizi lastik izini takip etti. Kırk ayak

Kulübeden uzakta, gri bir Toyota 4Runner'ın arka tamponu bir ağaçlığın arkasından çıkıyordu. Bir dizi ayak izi 4Runner'dan kulübenin ön kapısına kadar uzanıyordu. Araca doğru giden ayak izi yoktu. Birisi içeri girmiş.

Kurban mı? Arayan mı?

Tetikçi mi?

Kapı koluna uzandı. Dikiz aynasında acil durum ışıkları yanıp sönüyordu. Arkasına baktı. Bir devriye arabasının ışıkları şafak öncesi karanlığını yarıp geçti. Birkaç saniye sonra araç cipinin yanına park etti ve Şerif Yardımcısı Jim Rogers dışarı çıktı.

Bree soğukta dışarı çıktı ve aracının arkasında ona katıldı. Soluk gri sabahta nefesleri buharlaşıyordu. Sıcaklığa rağmen Bree'nin gömleğinin ve yeleşinin altında ter birikmişti.

Silahını çekti.

Rogers da aynısını yaptı. "İçeri giriyor muyuz?"

"Öyleyiz." Bree kulübenin kuzey tarafını net bir şekilde görebiliyordu ama güney tarafını ya da arka tarafı göremiyordu. "Bu kulübelerin içine hiç girdin mi?"

"Evet." Rogers gözlerini kısarak kulübeye baktı. "Burası tek yatak odalı gibi görünüyor." Eline bir sopa aldı, karın üzerine bir dikkörtgen çizdi ve sopayı işaretçi olarak kullandı. "Ana oda. Yatak odası. Banyo."

"Önce arka tarafı kontrol edelim." Bree kulübenin ön köşesine doğru ilerledi. Binaya yakın durdular. Bree, ikisinin de içeriye göremeyeceği kadar yüksek bir pencerenin altında durdu. Rogers'a onu desteklemesi için işaret etti. Rogers ellerini kavuşturdu. Bree onların içine girdi ve pencere pervazının üzerinden baktı, biri yüzüne silah doğrultursa eğilmeye hazırdı.

Tetikçi her yerde olabilir.

Mutfak ve oturma alanının bir arada olduğu ana odayı görebiliyordu. Ahşap çerçeveli bir kanep ve sandalye, bir uyku tulumuna yer açmak için şömineden uzaklaştırılmıştı. Şöminedeki közler, ağır gri-siyah kül tabakasının altında soluk turuncu renkte parlıyordu. Bir sırt çantası yakınlarda duruyordu, fermuarlı ve gitmeye hazırdı.

Aşağı inerek başını salladı ve fısıldadı: "Boş ama burada biri oturuyor."

Rogers, "Bu ilk kez olmuyor," dedi.

Kulübenin arka tarafına doğru devam ettiler. Birden fazla ayak izi, üstü kapalı arka verandadan, elli metrelik açık araziden geçerek ormana doğru uzanıyordu. Yine de ne ceset, ne kan, ne de tetikçi gördüler.

Bree bir sonraki köşeyi döndü. Gri Göl'ün kıyısı kulübenin yaklaşık yüz metre güneyinde uzanıyordu ve kıştan çıplak kalmış ağaçların arasından donmuş suyun düz, opak yüzeyini görebiliyordu.

Başka bir pencerenin yanında durdular ve bacak kaldırma işlemini tekrarladılar. Tek kişilik yatak odası da boş görünüyordu.

Aşağı indi. Alçak bir sesle, "İki kapalı kapı var." dedi.

Rogers başıyla onayladı. "Dolap ve banyo."

Bir kuş ciyaktı ama orman başka türlü sessizdi.

Bree kulübenin önüne doğru giden yolu gösterdi.

Verandanın basamaklarının yanında durdu ve çevredeki ormanı taradı. "Neredeler?"

Rogers gergin bir omzunu kaldırıp indirdi. "Arama bir eşek şakası olabilir."

"Bu düzeni sevmedim." Bree'nin kollarında tüyler diken diken oldu. İçgüdüleri bir şeylerin yanlış gittiğini haykırıyordu. İlk devriye yıllarında, o ve ortağı garip bir çağrıya cevap vermişlerdi. Bir çete tarafından pusuya düşürülmüşler ve şans eseri herhangi bir yara almadan kurtulmuşlardı. Şimdi aklından olası pusu senaryoları geçiyordu. "Bir tuzak da olabilir."

Rogers soğukkanlı bir bakışla, başka bir sarsak omuz silkmeye onun fikrini onayladı. Tehlike ne olursa olsun, içeri gireceklerdi. Verandaya çıktılar ve kapıyı kuşattılar. Bree kapı kolunu denedi. Döndü ve kapı paslı menteşelerin gıcirtısıyla açıldı.

Bree eşiği ilk geçen oldu ve sola doğru döndü. Rogers sağa doğru açtı. Bree silahını köşeden köşeye savurdu. Pencereden içeri süzülen soluk ışıktaki toz zerrecikleri asılı duruyordu. Odanın kendi tarafı boştu. Kimsenin arkasına saklanabileceği büyük bir mobilya ya da kapı yoktu.

"Temiz," dedi. Rogers

da "Temiz" diye .

Rogers'ın yanına döndü ve omuz omuza açık yatak odası kapısına yaklaştılar. Oda boştu. Bree kaba tahta zemini geçerek iki kapalı kapıdan birine gitti. Cebinden bir el feneri çıkardı. Yan tarafta durarak kapıyı açtı ve el fenerini içeriye tuttu. Küçük banyoda kimse yoktu.

"Temiz," dedi.

Rogers yatağın altını kontrol etmek için çömeldi.

"Temiz." Tek bir kapalı kapı kalmıştı.

Rogers en yakındaydı. Kapıyı hızla açtı ve silahını kapı aralığına doğrulttu. Bir çığlık havayı böldü.

Bree'nin kalbi küt küt atmaya başladı. El fenerini dolabın içine doğrulttu. Küçük alanın arka tarafında, bir elinde kısa saplı bir balta, diğerinde cep telefonu tutan genç bir kız duruyordu. Köşeye sıkışmıştı ve sanki mümkün olduğunca küçük görünmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ürkütücü ışıktaki yüzü dışarıdaki kar kadar beyazdı ve gözyaşları yüzünü çiziyordu.

"Baltayı bırak!" Rogers bağırdı.

Kız hıçkırarak parmaklarını açtı ve ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Yere yığıldı. Balta ve telefon yere düştü.

"Baltayı kendinden uzağa it!" diye emretti.

Kız baltayı ayağıyla dürterek itaat etti. Dışarıda siren sesleri ek polis memurlarının gelişini işaret ediyordu.

Rogers geri çekildi. "Yavaşça dışarı çık! Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Kız küçük alandan çıktı, hareketleri düzensiz ve titrekti. Uzun boyluydu, muhtemelen on sekiz ya da on dokuz yaşlarındaydı, yıpranmış kot pantolon, botlar ve kirli bir parka giymişti. Uzun siyah saçları örgü bir şapkanın altından kalın bir yumak halinde dökülüyordu ve duş almalı uzun olmuş gibi görünüyordu. Onlara doğru ilerledi. "Ona yardım etmelisiniz. Onu vurdu. Harper'ı vurdu."

"Dur orada!" Rogers eğilerek silahını ona doğrulttu. Önce

Rogers'a sonra da Bree'ye göz kırptı. "Harper'ı buldun mu?"

"Harper kim?" Bree sordu.

"Arkadaşım." Kız gözlerini sildi.

Rogers tekrar, "Ellerinizi görünür tutun," diye bağırdı.

Kız onları başının üzerine kaldırdı. "Hayır. Anlamıyorsun." Sesi yükseldi ve kırıldı. "Bir adam Harper'ı vurdu."

Rogers ileri atıldı. Silahını kılıfına soktu, sonra ellerini arkadan kavradı ve onu kelepçeledi. Onu öyle hızlı döndürdü ki neredeyse yere düşüyordu. "Tetikçi nerede? Kurban nerede?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı kız. "Ama Harper vuruldu. Neden onu aramıyorsunuz? Beni neden tutukluyorsunuz?"

Rogers, "Çünkü baltayı sen taşıyordun," dedi.

Başını iki yana salladı. "Kendimi korumak için sahip olduğum tek şey buydu." "Kimden?" Bree sordu.

"Harper'ı vuran adamdan." Kızın sesi hayal kırıklığıyla keskinleşti.

"Arkadaşın Harper burada seninle mi kalıyordu?" Bree sordu.

"Evet," dedi kız. Olay yerindeki kadın memur olarak ve Rogers'ın kıza kaba davranmasından hoşlanmayan Bree, ceplerini ve üzerini aramak için harekete geçti. Küçük, katlanabilir bir çok amaçlı alet buldu ama silah yoktu. Şimdilik aleti, baltayı ve kızın telefonunu kanıt olarak poşete koydu.

Telefonu açan Bree, 911'i arayanın kız olduğunu doğruladı. "Adın ne senin?"

"Alyssa Vincent," dedi. Yüzü şaşkınlıkla buruştu ve Kork

u. "Peki ya arkadaşının adı?" Bree sordu.

"Harper. Harper Scott."

Rogers onu kapıya doğru çekti. Kadın Rogers'a direndi. onu hareket ettirmeye çalıştı. Daha sert çekti. Botunun burnu yükseltilmiş bir döşeme tahtasına takıldı ve tökezleyerek öne doğru savruldu. Düşüşünü engelleyecek elleri olmadığı için yüzüstü yere çakıldı.

Bree Rogers'a baktı. Zor nefes alıyordu. Yüzü kızarmıştı ve alnında ter parlıyordu. Aşırı adrenalin yüklemesi mi? Stresle başa çıkamıyor muydu? Hevesli bir avcıydı ama geyikler size ateşle karşılık vermezdi. Kız silahsızdı, kelepçeliydi ve açıkça artık bir tehdit oluşturmuyordu ama o bu bilgiyi fark etmemiş gibiydi. Onda bir sorun mu vardı? Kötü görünüyordu. Bree

onunla sadece birkaç hafta çalışmıştı. Davranışları hakkında bir yargıya varmak için onunla yeterince kişisel deneyimi yoktu.

Bree Rogers'a geri çekilmesini işaret ettikten sonra kızın ayağa kalkmasına yardım etti. "Çatışma nerede oldu?"

Kız onları ana odaya geri götürdü. Pencereden kırmızı ve mavi flaş ışıkları yanıp sönüyordu.

." Alyssa arka cama döndü ve başını manzaraya doğru eğdi. "Buzun üzerinde. Yandaki kulübenin arkasında. Bir çığlık beni uyandırdı. Harper'ı bulamadım. Onu aramak için dışarı çıktım. İşte o zaman onu vurduğunu gördüm. Düştü." Kızın kelimeleri birbirinin üzerine akıyordu. "Ve ayağa kalkamadı. Beni gördü ve ben de kaçtım."

"Silahını kaç kez ateşledi?" Bree sordu. "İki kez," dedi Alyssa hiç tereddüt etmeden.

"Onu tarif et," dedi Bree.

Alyssa gözlerini kapadı, sanki onu zihninde canlandırmaya çalışıyordu. "Uzun boylu, koyu renk pantolonlu, çizmeli, koyu renk ceketli. Şapka takıyordu."

"Saçının ya da gözlerinin mi?"

Kız başını salladı. "Şapka saçlarını ve hava gözlerini göremeyecek kadar karanlıktı."

Ön kapıdan iki şerif yardımcısı girdi; bunlardan biri Bree'nin ikinci amiri, Baş Şerif Yardımcısı Todd Harvey'di.

Bree kızı ikinci şerif yardımcısına teslim etti. "Onu aracınıza bindirin ve göz kulak olun."

Rogers'a işaret etti. "Hadi gölü kontrol edelim." "Peki efendim." Rogers'ın sözleri kesik kesikti.

Bree karı taradı. Ormanda bir yerde bir kurban kanları içindeydi. Ve bir tetikçi serbestti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Gidelim, Greta." Matt Flynn elini sallayarak saf siyah Alman çoban köpeğini ev yapımı çeviklik parkurundaki bir sonraki engele doğru yönlendirdi. Yaklaşan şafak ufku aydınlatıyordu. Köpeğin ayaklarının altından karlar uçuşuyordu.

Greta kulaklarını dikti ve plastik tünele doğru koşmaya başladı. Karın üzerinde hızla ilerlerken vücudu zayıf ve zarifti. Hızla ilerledi, diğer taraftan son sürat çıktı ve bir sonraki komutu için Matt'e baktı.

Bir sonraki engele, dört metre yüksekliğindeki tahta çitin önüne itilmiş bir sandığa yöneldi. Matt, Greta'ya üzerinden geçmesini işaret etti. Köpek sandığın üzerine sıçradı ve tek bir yumuşak hareketle çiti aştı. Matt onu geri çağırdı ve Greta atlayışını diğer taraftan tekrarladı. Matt oyuncağını sallandırdı ve Greta da ona yapıştı.

"Aferin kızıma!" Matt onu bir çemberin içinde döndürdü. O da tutundu. Köpek yere indi, kuyruğunu sallıyordu, oyunlarının her dakikasını seviyordu. Şu sıralar en sevdiği şey aşırı çekişmeydi.

"Onun dönüşümüne inanamıyorum," diye seslendi tanıdık bir ses. Matt sese doğru döndü.

Kız kardeşi Cady avlunun kenarında durmuş, ellerini kalçalarına dayamıştı. Matt'in evinin arkasına monte edilmiş spot ışığı onun çilek sarısı atkuyruğunun üzerinde parlıyordu. "Onunla yaptıklarına hayran kaldım. İki aile tarafından reddedilmişti."

Cady bir köpek kurtarma organizasyonu işletiyordu. Şerif departmanında eski bir K-9 idarecisi olan Matt, Greta da dahil olmak üzere daha zorlu kurtarmalarla başa çıkmak için özel olarak donatılmıştı.

"İnsanlar yavru köpekleri, ırk özellikleri hakkında hiçbir bilgi sahibi olmadan, sevimli oldukları için satın alıyor. Çoban köpekleri çalışmak için yetiştirilir. Kolayca sıkılırlar." Matt köpeğe oyuncağı bırakmasını emretti. Köpek oyuncağı bırakınca, Matt onu kargo pantolonunun paça cebine soktu. "Çok akıllı."

Muhtemelen onu iade edenlerden daha zekidir.

"Sence mi?" Cady sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bir yaşında ve hâlâ çok bakım istiyor." Matt köpeğe baktı. Greta hazırolda duruyordu, kocaman siyah kulakları hâlâ öne doğru dikiliydi ve dikkati tamamen Matt'e odaklanmıştı. Bir sonraki oyun için hazırды. "Ben ona heyecanlı demezdim. *Güdülenmek* daha iyi bir kelime. Bu özelliğinden vazgeçeceğini sanmıyorum."

Birkaç saniyelik doğal olmayan bir sessizlik geçti. Matt'in içgüdüleri alarma geçti. Kız kardeşi hiç sessiz olmazdı.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi Cady.

"Bunu en son söylediğinde kulübemi ele geçirmiştin." Matt ve K-9 ortağı Brody, şerif departmanı ile bir uyuşturucu satıcısı arasındaki çapraz ateşte kalmışlardı. Yaralanmalar ikisinin de kariyerini bitirmişti. Matt ilçeden aldığı tazminatla araziye satın almış ve K-9'ları eğitmek için bir köpek kulübesi inşa etmişti. Almanya'dan köpek ithal etmeyi planlamıştı ama Cady köpek kulübesini "geçici olarak" köpek kurtarma merkezinden gelenlerle doldurmuştu. Üç yıl sonra, kulübe hala evsiz köpeklerle doluydu ve Matt işini başlatmak için hiçbir ilerleme kaydedememişti.

Cady iki avucunu da özür dilerim-özür dilemem jestiyle yukarı çevirdi.

Matt tasmayı Greta'nın tasmaına taktı. "Neye ihtiyacın var?"

Kulübeye doğru eliyle işaret etti. Matt, Cady'nin minibüsünün yanında duran yaşlı kadını tanıdı. Yetmişli yaşlarında, kabarık beyaz bukleleri ve ısıtma cihazı olan Bayan Whitney, Cady'nin kurtarma ekibi için yaşlı köpeklere bakıyordu. Bayan Whitney'nin aldığı hayvanların çoğu yaş ve hastalık nedeniyle sahiplendirilemediğinden, Cady onun evini küçük köpek bakımevi olarak adlandırıyordu. Genellikle yaşına göre enerjikti. Bugün duruşu sertti ve ellerini birbirine kenetlemişti.

"Bayan Whitney'in nesi var?" diye sordu.

"Torununun kayıp olduğunu bildirdi."

"Eli mi?" Matt onunla hiç tanışmamıştı ama Bayan Whitney sürekli ondan söz ederdi ve evinde üniversite öğrencisinin bine yakın fotoğrafı vardı.

"Evet." Cady'nin kaşları çatıldı. "Gerçekten endişeli. Davayla ilgili neler olduğunu öğrenebilir misiniz? İyi duyamıyor ve kafası karışıyor."

"Artık şerif departmanı için çalışmıyorum."

Cady dudaklarını büzdü. "Ama departmanda hâlâ arkadaşlarınız olmalı."

Arkadaş mı?

Matt bir homurtuyu bastırdı. "Dost ateşiyle vurulduğumu hatırlıyorsun, değil mi?"

Resmi olarak olay bir kaza olarak nitelendirilmişti ama Matt'in şerif departmanı ile ilişkisi gergindi.

"Ama yeni şerifle yakınsınız," diye önerdi Cady. "Şerif olduğundan beri onu görmedim."

Matt ve Bree'nin birkaç hafta önce akşam yemeği yemeleri gerekiyordu ama Bree iptal etmişti. Onun sadece meşgul olduğunu umuyordu.

Cady'nin gözleri yalvardı. "Lütfen, sadece Bayan Whitney'yi dinleyin." Matt içini çekti. "Dinleyeceğimi biliyorsun."

Bayan Whitney'e doğru yürüdüler.

Rüzgâr avluyu yalayıp geçti ve Bayan Whitney titredi. "Yardımanınız için çok teşekkür ederim."

Matt elini kaldırdı. "İçeri gel. Daha kahvemi içmedim. henüz."

Greta'nın serbest bırakıldıktan hemen sonra egzersize ihtiyacı vardı.

sabahları kafes. Aksi takdirde Brody'ye eziyet ediyordu. Matt ona Almanca topuklamasını emretti ve eve doğru yürümeye başladılar. Greta onun yanında adım atıyor, birkaç adımda bir Matt'e bakarak yeni bir yön arıyordu.

Matt mutfığa doğru ilerledi. Brody köşedeki köpek yatağından iç çekti. Greta yaşlı köpeğe doğru bir adım attı, omuzlarını yere düşürdü ve poposunu havada salladı. Brody onu görmezden gelince, onu ısırdı.

Matt onu yalnız bırakmasını emretti.

Greta durdu ve ciddi olup olmadığını kontrol etmek istercesine Matt'e baktı. Matt göz temasını sürdürdü. Kuyruğu sarktı. Brody'ye son bir *oyunbozan* bakışı attıktan sonra su kabına doğru yöneldi. Suyunu içmeyi bitirdiğinde, köşedeki tahta kutudan siyah bir KONG oyuncacı alıp havaya fırlattı.

Matt kahve yaptı.

Cady, Bayan Whitney için bir sandalye çekip oturdu. Brody ayağa kalktı, gerindi ve Cady'yi selamlamak için yürüdü. Cady onun kulaklarının arkasını okşadı. "İşte benim en iyi oğlum. Bu genç seni rahatsız ediyor mu?"

Brody sallandı. Geleneksel siyah-tan rengi bir Alman çoban köpeği olan Brody'nin iri kahverengi gözleri vardı ve acınası görünmekte ustaydı. Bugün başını Cady'nin kucağına yasladı ve ona Oscar kazanabilecek bir "*vah vah*" bakışı attı.

Matt, "Brody sabah erken saatlerde yapılan antrenmanları kahvaltı sonrası şekerlemelerle takas etti," dedi.

Brody, Bayan Whitney'i selamlamak için Cady'den uzaklaştı, oturdu ve en iyi arkadaş tavrıyla bir patisini kaldırdı. Yaşlı kadın köpeğin başını okşarken sakinleşmiş görünüyordu.

Matt masaya üç kupa getirdi ve karşısına oturdu. Whitney.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Başka kime soracağımı bilmiyorum. Eli için çok endişeleniyorum."

"Ne zaman kayboldu?" Matt kollarını mutfak masasına dayadı ve tüm dikkatini Bayan Whitney'e verdi.

Çantasından bir mendil çıkardı ve lekeli yüzüne bastırdı. "Dün gece, Pazar akşam yemeği için evime gelmesi gerekiyordu. Gelmeyince arkadaşlarını aradım."

Matt boğazını temizledi. "Kaba olmak istemem ama belki de biriyle birlikte. Kız arkadaş var mı?"

Bayan Whitney'nin parşömen rengi yanakları kızardı. "Hayır. Şu anda bir kız arkadaşı yok ve genç bir adamın hafta sonunu büyükannesini ziyaret etmektense genç bir kadınla geçirmeyi tercih edeceğinin farkındayım." Burun deliklerinden yüksek sesle bir nefes verdi. "Ama Eli iptal edecekse arardı. Belki de

Bana saçma bir bahane uydururdu ama yine de arardı. Endişelendiğimi biliyor. Onu aradım. Mesaj attım ama cevap vermedi. *Bu* da onun tarzı değil."

Matt sordu: "Peki ya diğer aileler? Kardeşler, kız kardeşler-"

"Kimse yok." Bayan Whitney'nin sesi neredeyse

Fısıldayarak. "Eli tek çocuk. Oğlum ve karısı, Eli on altı yaşındayken bir trafik kazasında öldüler. Son altı yıldır sadece ikimiz varız."

"Özür dilerim." Matt basketbol topu büyüklüğünde bir empati yumağını yuttu.

Başını salladı. "Arkadaşları Cumartesi gecesi bir partiye gittiğini söylediler. Etrafa sormuşlar ve partide olan biri Eli'nin sabah bir civarında ayrıldığını görmüş ama o zamandan beri kimse onu görmemiş. Ben de polisi aradım. Bir memur geldi ve tutanak tuttu ama sizin yaptığınızı söyledi. Eli muhtemelen ." Son iki kelimeyi sanki bilmiyormuş gibi söyledi.

"Partiye arabayla mı gitti?" Matt sordu.

"Hayır. Arabaya binmek için her zaman uygulamalardan birini kullanır." Bayan Whitney başını salladı. "Sarhoş bir sürücü anne babasını öldürdü. Eli asla içkili araba kullanmaz."

"Bayan Whitney polisin yeterince şey yapmadığından endişeleniyor." Cady kolunu yaşlı kadının omuzlarına doladı.

Bayan Whitney başını eğdi ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Pembe kafa derisi beyaz saçlarının arasından parlıyordu.

Çenesini kaldırarak gözlerini açtı ve burnunu çekti. "Memur sürekli 'O bir yetişkin. Büyükannesini kontrol etmesine gerek yok.' Uzun, titrek bir nefes almak için durakladı. "Ama ben torunumu tanıyorum. Ona bir şey oldu. Lütfen bana onu bulmama yardım edeceğinizi söyleyin."

"Nerede yaşıyor?" Matt masanın ortasından bir yapışkan not defteri ve bir kalem uzattı.

"Scarlet Falls." Bayan Whitney komşu kasabada bir adres verdi.

Matt yazdı. "Davayla hangi polis departmanı ilgileniyor? Scarlet Falls kasaba, ilçe ve eyalet yetkileri altında."

"Bilmiyorum." Bayan Whitney'nin gözleri kırıştı. Durdu ve mendiliyle bir hıçkırığı bastırdı.

"Asıl memurun adını biliyor musun?" Matt sordu.

"Hayır," dedi Bayan Whitney. "Özür dilerim. Her zaman duyamıyorum. Bana bir kart vermişti ama kaybettim." Bayan Whitney ceketinin ceplerini yokladı. "Çok endişeliyim. Konsantre olamıyorum."

"Endişelenmeyin. Etrafı arayıp bu davadan kimin sorumlu olduğunu öğrenebilirim." Matt, kendi zayıflıklarına rağmen ihtiyacı olan bir hayvana asla hayır demeyen bu yaşlı kadını geri çeviremezdi.

"Bütün gece ayaktaydım. Bu sabah haberleri açtım ve gördüm ki-" Nefes aldı, nefesi titriyordu. "Muhabirler, polisin bu sabah nehir kıyısında bir arama düzenlediğini söyledi. Kayıp bir üniversite öğrencisini arıyorlarmış." Bir hıçkırığı bastırdı. "Eli olmalı."

"Bunu bilemezsin." Cady, Bayan Whitney'nin koluna dokundu, sonra Matt'e döndü. "Bir veteriner ameliyatı randevusu için köpeği almak üzere Bayan Whitney'nin evine erkenden gittim. Gözyaşları içindeydi."

"Memur raporunuzu alırken size daha fazla bilgi verdi mi?" Matt sordu.

Bayan Whitney burnunu çekti. "Eli'nin arkadaşlarıyla konuşacağını ve partinin yapıldığı mahalleyi soracağını söyledi. Eli'nin partiden sonra bir araç paylaşım uygulaması kullanıp kullanmadığını da öğrenecekti. Ama o zamandan beri ondan haber alamadım. O sırada pek endişeli görünmüyordu."

"Matt soruşturmayla ilgili neler olduğunu öğrenecek." Cady'nin gözleri sessizce ağabeyine yalvardı.

Bayan Whitney burnunu sümkürdü. "Lütfen onu bulmama yardım edin." Matt, "Elimden geleni yapacağım," dedi.

Kayıp kişilerin çoğu kendiliğinden ortaya çıkardı. Polisler genellikle cinayet belirtisi ya da olağandışı durumlar olmaksızın yetişkinler için geniş çaplı soruşturmalar başlatmazdı.

Bayan Whitney'nin yanağından minnettar bir gözyaşı süzüldü. "Tanrı sizi korusun."

"Bana Eli'nin arkadaşlarının bir listesini verebilir misin?" Matt sordu. "Ve bir resmini."

Bayan Whitney, "Size bir fotoğraf göndereceğim," dedi. "En iyi arkadaşım Christian Crone. Kampüs dışında bir dairede iki çocukla birlikte yaşıyorlar." Çantasını açtı ve küçük bir not defteri çıkardı. Masanın üzerinden Matt'e uzattı. "Ğöte adresleri ve bütün

cep telefonu numaraları. Eli, bir Şeye ihtiyaım olması ve kendisinin müsait olmaması durumunda herhangi birine ulaşabileceğimden emin oldu. Onlar iyi çocuklar. Hepsi Pazar akşam yemeği iain evime geldi."

Tedirginlik Matt'in iaini kemiriyordu. Eli, büyükannesinin endişelenmesine izin vermeyecek kadar iyi bir çocuğa benziyordu.

Cady ayağa kalktı ve Bayan Whitney'ye kapıya kadar eşlik etti. ĞĞin iyi yanı, bu dava Matt'e Bree'yi tekrar aramak iain bir neden verecekti, çaresizlik kokmayan neden. Telefonunu kaldırıp saate baktı. Altı buçuk. Özel numarasını aramak iain çok erkendi. Uzaktan kumandaya uzandı ve yerel haberleri kontrol etmek iain televizyonu açtı. Bir meteoroloji uzmanı hava raporunu sunuyordu.

Şerif departmanını aradı ama Bree ofisinde değildi. Ona bir mesaj bıraktı. Scarlet Falls Polis Departmanından kimi arayacağını düşünürken, gecenin bir yarısı sarhoş bir öğrencinin başına gelebilecek her Şeyi düşündü.

Eli parkta tökezlemiş, ayağı kaymış ve başını çarpmış olabilir. Nehre düşüp boğulabilirdi. Eğer Eli büyükannesini ayağa kaldıramayacak kadar sorumluluk sahibiyse, Matt'in kafasındaki diğer senaryoların hiçbirinin iyi bir sonucu yoktu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree ağaçları inceledi ama kimseyi göremedi. Todd'a döndü. "Tüfeğini al ve bizi koru."

Departmanı ilk devraldığında, yeteneklerini anlamak için tüm yardımcılarının dosyalarını incelemişti. Todd uzun namlulu silah kullanan en iyi nişancıydı.

Ormana ulaşmak için elli metrelik açık araziye geçmeleri gerekiyordu. Sabah gökyüzü pembe ve turuncunun soluk tonlarıyla aydınlanmıştı. Ormanın kenarında birkaç yaprak dökmeyen ağaç kümelenmişti. Tetikçi onların arkasında saklanıyor olabilirdi. Todd devriye aracının bagajından AR-15'ini çıkardı ve bir kayanın arkasında pozisyon aldı. Diz çöktü ve tüfeğini kayanın tepesine doğrulttu.

Bree ve Rogers karda koştu. Ağaçlara ulaştıklarında omzunu bir ağaca dayadı ve gövdesinin etrafından baktı. Kar ve ormandan başka bir şey görmedi. Rogers'ın bakışlarıyla karşılaştı ve parmağını havada daire içine aldı. Rogers'ın kızarmış yüzü solgun ve nemli bir hal almıştı. Ayrıldılar ve yaprak dökmeyen ağaçların etrafından karşılıklı geçtiler.

Çamların arkasındaki kar yoğun bir şekilde ezilmişti ama orada kimse yoktu.

Bree kendi etrafında döndü. Keskin ormanda başka saklanacak yer göremiyordu ama ensesindeki tüyler gevşemeyi reddediyordu. Ailesinin ölümünden sonra şehirde bir kuzeni tarafından büyütülmüş olsa da, Grey's Hollow'da doğmuştu. Ailesi kırsalda bir arazi parçasına sahipti. Çocukluğunun ilk sekiz yılı

Hayatı böyle ormanlarda yarı vahşı koşmakla geçmişti. Ama bu sabah orman onu ürkütüyordu.

Rogers'a geri döndü. Rogers yeri inceliyordu. Konsantre olurken gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışmıştı. Bölümdeki en iyi iz sürücünün o olduğu söyleniyordu. Bree insanların en iyi yaptıkları şeyi yapmalarına izin vermekten yanaydı. Bir gözünü ormanda tuttu ve onun izleri okumasını izledi.

Rogers boğazını temizledi ve karlı açıklığı işaret etti. "Birisi burayı tuvalet olarak kullanmış."

"Mantıklı," dedi Bree. "Kulübede su yok ve yaprak dökmeyen ağaçlar mahremiyet yaratıyor."

Kendine gelen Rogers sakinleşmiş görünüyordu. "İzlerin çoğu kulübeye gidip geliyor, bunlar hariç." Tuvalet alanından uzaklaşan ve göle paralel bir şekilde ilerleyen ayak izlerini işaret etti.

"Karın gerçek izleri göremeyecek kadar tozlu olması çok kötü." Rogers, "Çizmelerin boyutunu bile söyleyemem," diye aynı fikirdeydi.

Bree ve Rogers kıyı şeridi boyunca ayak izlerini takip ettiler. Bir sonraki kulübenin arkasında, on dokuz numarada, izler arka verandaya kadar uzanıyordu. İzler oradan göle doğru döndü ve buzun üzerinde kayboldu.

Todd kayanın arkasındaki pozisyonunu terk etti ve onları takip etti. Yürürken ormanı taramak için başını döndürdü.

Rogers, "Rüzgar karı buzun üzerinden uçurdu." dedi.

Bree ceketindeki kar tozlarını fırçaladı. "Ateş edenin hangi yöne gittiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Gerçekten bir tetikçi *olduğundan* emin miyiz?" Rogers başını salladı. "Biri vurulduysa, ceset nerede? Kan nerede?"

Bree gözlerini Gri Göl'e dikti. Uzun ve dardı, kilometrelerce uzanıyordu. Mart ayının başıydı ve göl hâlâ donmuştu.

Rogers boğazını temizledi. "Yalan söylüyor olma ihtimali de var. Belki de tüm hikayeyi uydurmuştur."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Dikkat."

Bree kaşlarını kaldırdı.

Rogers devam etti. "Bir düşünün. Gidecek hiçbir yeri yok ve hava çok soğuk. Kulübede su yok ve tek ısı kaynağı da şömine. Burada hayatta kalmak çok zor. Her gün kuru odun toplamak bile ciddi bir çaba gerektirir, özellikle de bir kız için."

Bree kızın baltasını tuttuğunu hayal etti. Kesinlikle çaresiz bir tip değildi.

"Bir arkadaş ve silah sesleri uydurduğunu mu düşünüyorsun?" Bree sordu. "Ayrıntılı bir plan gibi görünüyor. Neden zahmet etsin ki?"

Rogers omuz silkti. "Hapishaneye geri dönmek için suç işleyen insanlar oldu, özellikle de kış aylarında."

"Bir suçu ihbar etmek ona nasıl kalacak bir yer sağlıyor? Bizi arayarak izinsiz girdiğini kabul etti ve tek sığınağına erişimini kaybetti." Bree, Alyssa'nın sessiz kalması için daha fazla motivasyon gördü.

"Belki de burada kalmak istememiştir," dedi. "Belki de akli dengesi yerinde değildir. Evsizlerin çoğu ya uyuşturucu bağımlısıdır ya da zihinsel sorunları vardır."

Bree, "Pek çok insan kendi kontrolleri dışındaki nedenlerle evsiz kalıyor," dedi.

Rogers kaşlarını çatı ve bir kolunu uzattı. "Burada birinin vurulduğuna inanmakta güçlük çekiyorum ve bu kadar beyaz kar ve buz üzerinde tek bir damla kan bile bulamadık. Tek söylediğim bunun bir olasılık olduğu. Bırakın ateş edeni, ikinci bir kızın varlığına dair bile kanıtımız yok."

Bree neye inanacağını bilmiyordu. Oldukça hassas bir saçmalık ölçeri vardı. Kız gerçekten travma geçirmiş gibi görünüyordu. Ama koşullar çok tuhaftı. "Ne olduğunu anlamak bizim işimiz."

Rogers'ın ağzının kenarı seğirdi, sanki bir şey söylemek istiyordu ve kelimeleri tutmakta zorlanıyordu. Birkaç saniye sonra kendini daha fazla tutamadı. "Tek söylediğim zaten çok zayıf olduğumuz."

"Yani, *meşgul* olduğumuz için bir vatandaşın vurulma ihbarını görmezden mi gelmek istiyorsunuz?"

Ağırlığını kaydırды. "Vatandaş pek inandırıcı değil." Dudaklarını bir an için birbirine yapıştırdı ama yine tutamadı.

bu şekilde. "Şerif King bir suç işlendiğine dair gerçek bir kanıt elde edene kadar kaynaklarını boşa harcamazdı."

Bree azı dişlerini gıcırdattı. Selefinin bariz yolsuzlukları herkesin malumuydu ve bazı insanlar tarafından hâlâ idol olarak görülmesi sinir bozucuydu. "Kapsamlı bir soruşturma yapmadan ihbar edilen bir suçun peşini bırakmayacağız. Anlaşıldı mı, Sayın Vekil?"

"Evet, hanımefendi." Rogers'ın sözleri de dudakları kadar sıkıydı.

Bree ona haddini bildirmekten ne kadar nefret etse de, emrindeki insanların saygısını korumak istiyorsa başka seçeneği yoktu.

Çok fazla insan var.

Şerif olarak sorumlulukları bir devriye bölümünü denetlemekten çok daha fazlasını gerektiriyordu. İlçe hapishanesini de yönetiyordu. Kendi polis olmayan belediyelerde, şerif departmanı ana kolluk kuvvetiydi. Trafik cezalarından cinayete kadar her suçla ilgileniyorlardı. Ayrıca silah ruhsatı verir, arama emirlerini tebliğ eder ve mahkumları naklederdi. Hayvan kontrolü bile onun yetkisi altındaydı. Şerif olmak büyük bir sorumluluktu.

Alnını ovuşturdu. Soğuk yüzünü yakıyordu. Sıcak bir yere gitmek istiyordu. Bir fincan kahve, kocaman bir kahvaltı ve sekiz saatlik kesintisiz bir uyku istiyordu. Bunun yerine, çatışmaya doğru yürüyecekti.

Bree döndü ve kulübeye doğru ilerlemeye başladı. Baş yardımcısıyla konuşmak için durdu. "Todd, kardaki izlerin fotoğrafını çekelim. Sonra kızın bize tetikçinin ve kurbanın tam olarak nasıl konumlandığını göstermesini istiyorum. Karakolda ikinci bir derinlemesine görüşme yapacağız. Ayrıca, iki kulübeyi aramak için izin çıkartın."

Bir 911 çağrısına yanıt vermekten ve tetikçi ile kurbanı aramaktan, kanıt aramaya geçmişlerdi. İkincisi için arama izni gerekiyordu.

"Peki ya olay yeri?" Todd sordu. "Çevreyi genişletmek istiyor musunuz?"

"Bölgeyi emniyete alın ama yaya aramayı erteleyin. Buraya bir K-9 getirebilirsek, etrafta dolaşan fazladan cesetler kokuyu bozabilir. Eyalet polisini arayın. Bir K-9 birimi ödünç alabilir miyiz bir bakın."

"Evet, hanımefendi." Todd döndü ve aracına doğru yürüdü.

Köpeklerle olan kişisel sorunlarına rağmen, onların uyuşturucu, patlayıcı ve kayıp çocuklardan şüphelilere kadar her şeyin kokusunu alma yeteneklerine değer veriyordu.

Bree Rogers'a döndü. Kızgınlık yüz ifadesini kaplamıştı. Onun otoritesine meydan okumasından hoşlanmıyordu. Ama onu kaybetmek de istemiyordu. Zaten eli kolu bağlıydı ve onun iz sürücü olarak becerileri çok değerliydi. Ona karşı olumsuz tavrına rağmen, son üç haftadaki iş performansı sağlamdı. Rogers'ın bir şerif yardımcısı olarak yetenekleri hakkındaki genel izlenimi olumluydu. Rogers'ın bugünkü kötü tavrı ona karşı duyduğu hoşnutsuzluğun bir yansıması mıydı yoksa bu özel davaya verdiği kişisel bir tepki miydi?

Birkaç saniye boyunca onu inceledi. Karga ayaklarının altında koyu halkalar belirmişti. Bütün gece ayaktaydı. Vardiyası bir süre önce resmen sona ermişti ve adrenalinden başka bir şey almadan potansiyel olarak tehlikeli bir durumla başa çıkmıştı. Daha da kötüsü, olay yerinden ayrıldıktan sonra karakola dönüp gecenin raporlarını bitirmesi gerekiyordu.

Bree alçak bir sesle, "Bak Rogers. Umarım haklısındır. Umarım her şeyi o uydurmuştur. Umarım hepimiz zamanımızı boşa harcıyorduzdur. Çünkü şu anda serbest bir tetikçi ya da kan kaybından ölme ihtimali olan kayıp bir kurban yerine bana yalan söylenmesini tercih ederim. Yeterince dikkatli bakmadığım için genç bir kadın ölseydi kendimi asla affedemezdim. Ya da katili bulmaya çalışmadığım için başka insanlar kurban olursa. Ya da evsiz olduğu için bir tanığa karşı önyargılı olmama izin verseydim ve davayı derinlemesine araştırmak yerine içinde bulunduğu koşullara dayanarak hikayesini dikkate almasaydım."

Rogers kilitlenmiş çenesinin arasından konuştu. "Evet, hanımefendi."

Hayal kırıklığına uğrayan Bree derin bir nefes aldı. Gerçek şu ki, polis olarak geçirdiği uzun yıllara rağmen liderlik deneyimi yoktu. Kariyerinin başında devriye görevinde çalışmış, sonra hızla dedektifliğe terfi etmişti. İnsanlardan oluşan ekiplerle işbirliği içinde çalışmıştı ama hiç patron olmamıştı. Yeni liderlik rolünü üstlenmek, inek turtalarıyla dolu bir tarlada yolunu bulmak gibiydi

gözleri bağlıydı. Nereye dönse, adım atacak yeni bir pislik yığını varmış gibi görünüyordu.

Kulübenin önüne doğru yöneldi. Rogers onun yanına geldi ve rahatsız edici bir sessizlik içinde yürüdüler. Açıklığa vardıklarında iki şerif yardımcısı daha gelmişti.

Rogers'a döndü. "Burada yeterince üniforma var. Vardiyadan çıkabilirsin."

Uzaklaştı. Soruşturma üzerinde çalışmak istememesine rağmen, sanki kovulmasına sinirlenmiş gibi sert bir duruşu vardı.

Kazanamadı.

Önceki şerif hakkında öğrendiklerine göre, kendisine meydan okuyan herkesi anında kovardı. Bree zorluk çıkaran herkesi kovmayı göze alamazdı. Departman, yardımcılarının neredeyse üçte birini kaybetmişti. İş kabul ettiğinde, departmanın kargaşa içinde olduğunu biliyordu. Tüm birimi yeniden inşa etmesi gerektiğini ve geçiş sürecinin sancılı olacağını biliyordu. Bazı insanlar doğal olarak büyümeye ve değişime direnirdi.

Ancak şerif departmanını dönüştürme gerçeği, tahmin daha sinir bozucu olduğunu kanıtlıyordu ve sadece üç haftadır bu işteydi.

Canı .

Bree kahvesini almak için cipinde durdu ve güçlendirici birkaç yudum aldı. Bu sabah tavırlarla ve egolarla uğraşacak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Araştırması gereken bir vurulma olayı vardı. Üzerinde çalışacağı bir dava olması neredeyse rahatlatıcıydı.

Şimdilik, departmanının sorunlarını bir kenara bırakıp en iyi yaptığı şeyi yapacaktı. Bir suçu çözecekti. Tanığın bulunduğu araca doğru yöneldi.

Todd ona doğru koştu. "Şerif?"

Durdu. Başlık hâlâ garip geliyordu.

"Eyalet polisi K-9 birimleri hafta sonu kaybolan bir üniversite öğrencisini aramakla meşgul. Buraya en erken öğleden sonra bir ekip gönderebilirim."

Bree gökyüzüne baktı. Doğuda güneşin doğuşu sabah gökyüzünü kızartıyordu ama batı ufkunda kalın bulutlar toplanmıştı. Kadın

telefonunu çıkardı ve hava durumunu kontrol etti. "Yolda daha fazla kar var. Öğleden sonra başlaması bekleniyor." Yeni karın bir köpeğin iz sürme yeteneğini nasıl etkileyeceğinden emin değildi ama yerdeki her türlü kanıtı örtebilirdi.

"Peki ya Matt ve Brody?" Todd sordu.

Matt, en yakın arkadaşı aracılığıyla kız kardeşinin cinayetiyle ilişkilendirilmiş ve davayı çözmesine yardım etmişti. İyi bir ekip oluşturmuşlardı ama Matt'in şerif departmanı ile olan geçmişi onu tereddütte bırakmıştı.

"Başka seçeneğim yok gibi görünüyor," dedi Bree.

"Matt'i aramak istememenin bir nedeni var mı?" Todd sordu.

"Resmi bir ekip kullanılması tercih edilir." Bree gerçek endişelerini dile getirmede. Matt'i vuran yardımcılardan biri departmandan ayrılmıştı. Diğer Rogers'tı. Olay resmen kaza olarak ilan edilmişti ama Matt'in Rogers ve diğer şerif yardımcılar ile olan ilişkileri anlaşılır biçimde garipti. Ondan şerif departmanında çalışmasını istemek bir dayatma gibi gelmişti.

Ama onu tekrar görecekti. Ailesi dışında kişisel bir bağlılık için zamanı ya da enerjisi olmamasına rağmen -son birkaç haftadır mesajlarına cevap vermemesinin de gösterdiği gibi- onu özlemişti.

Bree şakağına masaj yaptı. Matt'in departmanla ilgili sorunları vardı ama ona güveniyordu. Bunu emrindeki tüm adamlar için söyleyemezdi. Birinin onun arkasını kolladığını bilmek güzel olurdu.

"Onu arayacağım." Cebinden telefonunu çıkararak olay yerinde dolaşan üniformalı adamları inceledi. Baş yardımcısına güvendiğini hissediyordu. Todd onu bu görevi kabul etmeye ikna eden kişilerden biriydi. Yardımcılarının çoğu yeni bir lidere sahip olmaktan memnun görünüyordu, ancak birkaçı şerif olarak atanmasına içerlemişti.

Telefon etmek için biraz uzaklaştı. Yükselen güneş donmuş gölden kan kırmızısının tonlarıyla yansıyor. Todd hariç, Matt yardımcılara tam olarak güvenmiyordu.

Yapabilir mi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Matt'in telefonu titredi. Cebinden çıkardı. *Bree*.

Otuz beş yaşında olabilirdi ama telefonunun ekranında onun adını görmek onu . Heyecanını yatıştırdı ve boğazını temizledi. "Hey, nasılsın?"

"Özür dilerim," dedi Bree. Sesi stresli geliyordu. "Mesajına haftalar önce cevap vermem gerektiğini biliyorum ama işte ve evde işler çok yoğundu."

"Çocuklarla her şey yolunda mı?" Matt onlar ve kendisi için endişeleniyordu. Taggert ailesi payına düşenden çok daha fazla trajedi yaşamıştı.

"Pek sayılmaz, ama şimdi bu konuya girecek vaktim yok," dedi. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Sen ve Brody."

Arka planda rüzgâr ve sesler duyabiliyordu. Biri baş yardımcını çağırmak için bağırdı. Hayal kırıklığı onu dürttü. Bir olay yerindeydi. Kişisel nedenlerle onu geri aramıyordu. Bu işle ilgiliydi.

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu.

"Alışılmadık bir durumla karşı karşıyayım." Şu anki vakasını açıkladı; tek ve ideal olmayan bir tanık dışında çok az kanıt olan bir silahlı saldırı. "Ateş edenin izini sürmem gerekiyor. Öğleden sonraya kadar bir K-9 ekibi bulamam ve yolda daha fazla kar var. Çok şey istediğimi biliyorum ama Brody'yle birlikte denemenizin bir yolu var mı?"

Matt uzandı ve elini Brody'nin başına koydu. Köpeğin kulakları öne doğru çıktı, sanki Bree'nin sesini duyuyor ve konuŞulanları anlıyormuş gibi. Anlayabiliyorsa bu Matt'i hiç şaşırtmazdı. Brody şimdiye kadar karşılaştığı en zeki hayvandı. İri köpeğin enerjisi titreşti ve kuyruğu geri gitmeye başladı.

ileri geri gidip geliyorlardı. Matt sık sık hangisinin iği daha çok özlediğini merak ederdi.

"Brody yardım etmek istediğini söyledi," dedi Matt. "Zaten seninle konuşmak istediğim bir şey var." Bree'nin ondan kaçtığını düşünürsek, ona bir iyilik yapmak, onunla işbirliği yapma olasılığını artırabilirdi. "Neredesin sen?"

"Teşekkür ederim." Ona konumu verirken sesi rahatlamış bir şekilde cınladı.

"En kısa zamanda orada olacağız."

Telefonu kapattı. Brody sızlandı.

"Evet. Dışarı çıkıyoruz," diye güvence verdi Matt. Greta'yı sandığına gönderdi ve eşyalarını topladı. Hazır olduğunda Brody kapıda bekliyordu. Onun Suburban'ına gittiler. Brody av tüfeğine bindi. Matt camı açtı ve köpek burnunu açıklığa dayadı. Köpek heyecandan titriyordu.

Sanki yapacak işleri olduğunu biliyormuş gibi.

Bree'nin aramasından kırk dakika sonra Matt Suburban'ını üç polis memurunun aracının ve şerifin cipinin arkasındaki açıklığa park etti. Sürücü koltuğundan indi ve Brody için kapıyı tuttu. Tasmaını köpeğinin tasmaına taktıktan sonra, büyük köpek araçtan aşağı atladı ve ön patileri yere değince tökezledi.

"İyi misin, dostum?" Matt köpeğinin yanına diz çöktü. Normalde Brody çevik ve emin adımlarla yürürdü. Matt buz parçalarıyla parıldayan zemini inceledi.

Lanet olsun.

Brody bir kulübenin önünde toplanmış üniformalı adamlara doğru çekti.

"Tamam. Devam edelim." Matt ayağa kalktı ve kargo pantolonundaki karları temizledi.

Rüzgâr ve nem yüzüne çarptı ve hava kar gibi kokuyordu. Köpek haklıydı. Harekete geçseler iyi olur. Kargo kapağını açtı, çantasını çıkardı ve bir

omuz. Aramalar öngörülemez olabilirdi. Matt hazırlıklı olmayı severdi. Bir şapka ve bir çift sıcak tutan eldiven taktı.

Brody mızızlandı, yirmi metre ötede ekip arabasının yanında duran Başmüfettiş Yardımcısı Todd Harvey'i gördü. Köpeğin kuyruğu büyük adımlarla sallanıyordu. Matt köpeğin onu şerif yardımcısına doğru çekmesine izin verdi.

"Hey, Brody." Todd, Brody'nin kulaklarını okşadı. "İşte iyi bir çocuk.?"

Matt başını salladı. "Selamlamaya değer bulmuyor muyum?"

Hâlâ köpeği okşayan Todd başını kaldırıp baktı. "İyisin ama Brody değilsin."

"Yeterince makul." Matt aldırmadı. O da köpeğini çoğu insana tercih ederdi.

Todd açıklığın ortasında duran kulübeyi işaret etti. "Şerif tanıkla birlikte orada."

"Sağ ol." Matt döndü ve Brody'yi yanına çağırdı. Köpeği kulübenin yan tarafına doğru götürdü. Ağaçların arasından iki kadın gördü. Uzaktan bile olsa, Bree'yi hareket edişinden tanıdı: Amaçlıydı. Enerjisini boşa harcamıyordu. Vücudunun her hareketi zihni kadar odaklanmıştı. Bir bakıma ona Brody'yi hatırlatıyordu. Bir patikaya kilitlendiklerinde, sonuna ulaşana kadar durmazlardı.

Bree ve diğer kadın Gri Göl'ün kenarında duruyorlardı. Matt ve köpek karlı ormanda ilerliyorlardı. Bree hava koşullarına uygun botlar ve kıçlık üniforma ceket giymişti ama buzun üzerinde esen rüzgâra karğı kambur duruyordu.

Kış bu yıl hiç bitmeyecekmiş gibi geldi.

Adam yaklaşırken kadın ona doğru döndü. Omuz hizasındaki kahverengi saçlarını şapkasının içine sokmuştu. Makyaj yapmamıştı ama temiz bir yüz ona yakışıyordu. Onu her seferinde yakalayan şey ela gözlerindeki zekaydı.

Gözlerinin altında derin gölgeler gizleniyordu. Bu vakayı sadece birkaç saat önce yakalamıştı. Kaçırdığı uykunun sorumlusu bu değildi. Onu endişelendiren neydi? Mesajına cevap vermesini engelleyen ve birkaç hafta önce akşam yemeğini iptal etmesine neden olan aynı endişe miydi? İki yetim çocukla, kendi

Keder ve yeni bir işle uğraşmak zorunda kalınca stres seviyesi tavan yapmış olmalı.

"Geldiğin için teşekkürler Matt." Bree elini uzattı.

"Elimizden geleni yaparız." Matt elini sıktı. Birlikte yaşıdıkları onca şey düşünülduğünde bu jest tuhaf bir şekilde resmi gelmişti. Sonra Bree'nin bakışları Matt'in bakışlarını yakaladı ve gözleri Matt'e bir kalp atışı daha gülümsedikten sonra tekrar profesyonel moda geçti.

Matt biraz rahatladı.

"Bu Alyssa Vincent." Bree yanında duran genç kadını işaret etti. Alyssa'nın kahverengi saçları ve iri gözleri yün kayak şapkasının altından görünüyordu. Birkaç beden büyük bir parka ince cüceleştiriyordu. Çökük yanaklarına bakarak, paltonun altında yetersiz beslendiğinden ve cılız olduğundan şüphelendi. Bakışları sürekli Matt'in bakışlarından uzaklaşıyordu ve duruşu, Matt'e insanlara haklı nedenlerle artık güvenmeyen sokak hayvanlarını hatırlatacak şekilde sarsılmış ve ihtiyatlıydı.

"Memnun oldum, Alyssa." Matt onu ürkütmekten korktuğu için elini sıkamak için uzanmadı.

Ama Brody'nin hiç çekingenliği yoktu. Mızızlandı ve ona doğru sallandı. Kız çömeldi ve onun tüylerini okşadı. Köpeği severken neşelendi. Bree'nin aksine, genç kız köpeğin varlığıyla sakinleşmiş görünüyordu.

"Alyssa bu sabah erken saatlerde burada bir arkadaşının vurulduğunu görmüş." Bree dedi.

Kız dondu kaldı, eli birkaç saniye Brody'nin başında durdu. Saniyeler sonra. Brody burnuyla bileğine vurdu ve kadın onu okşamaya devam etti.

Bree devam etti. "Arkadaşı ve tetikçi şu anda kayıp. Brody'nin onların izini sürebileceğini umuyordum. Umarım bir koku maddesine ihtiyacınız yoktur."

Brody'yi sadece bir kez iz sürerken görmüştü. Köpeğinin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hayır," dedi Matt. "Buna gerek yok. Brody'yi son gördükleri yere götüreceğim. Ayak izlerinden bir koku alabilmesi gerekir. *Ama* kimin kokusunu takip ettiğini bilemeyiz."

"Alabildiğimizi alacağız." Bree bir tutam saçını örgü şapkasının altına sıkıştırdı. Burnu ve yanakları soğuktan kızarmıştı.

"Şerif Taggert?" diye seslendi bir şerif yardımcısı ormandan. "Bir şey bulduk."

"Bana bir dakika müsaade edin." Bree yardımcısına doğru yürüdü. Bir dakika sonra Matt ve Alyssa'yı çağırdı. Onlar da sesini takip ettiler. Düzleşmiş karların olduğu bir alanı inceliyordu. "Görünüşe göre biri şu ağacın arkasında bir süre beklemiş."

Matt, "İzliyordu," diye önerdi. "Brody'nin kokuyu buradan takip etmesini ister misin?"

"Evet. Deneyelim." Bir yardımcısına Alyssa'yı şerifin karakoluna götürmesi ve rahat ettirmesi talimatını verdi.

Matt buzun genişliğini taradı.

"Hazır mı?" Başını Brody'ye doğru eğdi.

"Bekle." Matt diz çöktü ve çantasını çıkarıp karın üzerine koydu. Yandaki keseyi açıp Brody'nin botlarını çıkardı.

"Köpeğinin çizmeleri mi var?" Bree K-9'larla çalışırken mesafesini koruyordu ama Matt hâlâ fobisiyle savaşıırken gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Rol yapmakta çok başarılıydı. Matt onun köpeklerden korktuğunu zaten bilmeseydi, küçük sözlerini fark etmezdi.

"Evet," dedi Matt. "Lastik tabanlar ona biraz tutuş sağlayacak, buzdaki keskin kenarlardan koruyacak ve pedlerinin arasında kar birikmesini önleyecek."

Brody botlara yerleşmeden önce patileri titreyerek üç adım attı. Onları sevmiyordu ama çalışmak istediği için giyyordu. Kokuya odaklandığında, ayağında olduklarını bile hatırlamayacaktı.

Brody onları on beş metrelik buzun üzerinden geçirdi. Gölün kenarındaki ince buz, ağırlıklarının altında çatladı. Ses gölde yankılandı. Matt durakladı ama buz dayanıyordu. Suyun birkaç metre ilerisinde buz kalınlaştı, ama kış sonu buzu onu hep tedirgin etmişti. Donmuş göl yüzeyi tamamen pürüzsüz değildi ve botları çıkıntılara ve diğer yüzey kusurlarına takılıyordu, ama yine de yavaşça ilerlediler.

Bree ayaklarının dibindeki buzı işaret etti. "Alyssa tetikçinin bu bölgede durduğunu söylüyor."

Brody yeri kokladı ve Matt köpeğin biraz tasma takmasına izin verdi.

Brody daireler çizerek kokladı. Burnunu yere dayadı, sonra havayı test etmek için başını kaldırdı. Birkaç dakika içinde, önce dolambaçlı bir şekilde uzaklaştı. Sonra kokuya odaklanınca hızlandı.

Köpek çekerken Matt kaydı. Kendini düzeltti. "Dikkatli ol, Bree. Kaygan."

Bree birkaç adım arkalarından onları takip etti. Kaygan zemin yüzünden adımları yavaşlamıştı. Brody onları kıyı şeridine paralel bir patikada, sert zeminden yaklaşık yirmi metre uzağa götürdü.

Bree, "Ateş eden kişi muhtemelen ayak izi bırakmamak için buzun üzerinde yürüdü," dedi.

"Brody'nin ayak izlerine ihtiyacı yok. İnsanlar sürekli deri hücreleri dökerler. Köpek için bayrak kadar iyidirler."

Matt Brody'nin hızını kontrol etti. Köpeğin kayıp kendine zarar vermesini istemiyordu, özellikle de SUV'den çıkarken tökezledikten sonra. Brody durup tekrar daire çizmeden önce, yirmi dakika boyunca donmuş gölde sadece çeyrek mil kadar ilerlediler. Burnu havada, kıyıya doğru açı yaptı.

Çiseleyen yağmur havada süzölmeye başladı.

"Kar iz sürme yeteneğine zarar verir mi?" Bree sordu.

"Duruma göre değişir. Havadaki nem aslında kokunun yere yakın tutulmasına ve hapsedilmesine yardımcı olur. Bununla birlikte, daha soğuk ortamlar genel olarak daha az koku tutar. Bu ille de kötü bir şey değil. Daha az koku karmaşası olduğu için Brody'nin izini bulmasına ve yolda kalmasına yardımcı olabilir."

"Ama?"

"Ama kar kokunun üzerinde birikirse, onu gizleyebilir." Matt gökyüzüne baktı. "Bu yağışlar Brody'yi öyle ya da böyle etkilemeyecektir."

"Bugün ilerleyen saatlerde birkaç santim almamız bekleniyor."

Matt omuz silkti. "Zaman kaybetmemeliyiz ama Brody çok iyi."

Brody sanki duymuş gibi donmuş kıyı şeridini takip ederek ilerledi. Yarım saat boyunca sessizlik içinde yürüdüler, köpek belli aralıklarla durup etrafı koklarken ilerlemeleri durdu.

"Kayıp üniversite öğrencisi Eli Whitney'i duydu mu?" Matt sordu.

"Nehir kıyısında aradıkları kişi mi?" "Bu o."

Bree başıyla onayladı. "Bu sabah bir K-9 ekibi bulamamamın sebebi o."

"Dava hakkında ne kadar bilginiz var?"

Bree ona baktı. "Sadece BOLO alarmında okuduğum şey. Neden?"

Matt Bayan Whitney'i anlattı. "Ona Bayan Whitney'i araştıracağıma o."

"BOLO, Scarlet Falls Polisi tarafından yayınlandı."

"Soruşturmayı kimin yürüttüğünü biliyor musun?"

Bree başıyla onayladı. "Dedektif Dane."

"Teşekkürler."

Brody topallamaya başladı.

Matt onu durdurdu. "N'aber dostum?"

Sürtünmediğinden emin için botları kontrol etti. pençelerine karşı.

"O iyi mi?" Bree onun yanında durdu ve kaşlarını çatı.

"Bilmiyorum." Matt doğruldu. Çok uzağa gitmemişlerdi.

Brody başını çevirdi ve havayı kokladı. Hâlâ topallayarak öne doğru çekildi.

"İstifa etmek istemiyor." Bree'nin kafası karışmış gibiydi. "Kendi isteğiyle asla vazgeçmez."

Bree gözlerini siper etti ve göl kıyısını taradı. "Halka açık park ve tekne rampası hemen ileride."

Yaz aylarında park, insanların tekneleri, kanoları ve Jet Ski'leri suya indirmeleri için popüler bir yerdi.

Matt köpeğin birkaç acı dolu adım daha atmasını izledi. "İşi bitti. Özür dilerim."

"Üzülecek şey yok." Bree uzaktan bile rampadan park alanına kadar uzanan ayak izlerini görebiliyordu.

Matt tek dizinin üzerine çöküp Brody'nin bacağını ve ayağını tekrar kontrol etti. Köpeğin omzunu yokladıığında, Brody irkildi.

Bree kaşlarını çatı. "Yürüyerek geri dönebilir mi?"

"Birkaç dakika dinlenmesine izin vereceğim." Matt köpeğini izledi.

Brody cipten atlarken kendini yaraladı mı?

Önde yürümeye başladı, adımları hızlandı, adımları heyecanlı bir sıçrama kazandı. "Park alanında da lastik izleri görüyorum."

Köpek Bree'yi takip etmek için hareketlendi. Matt, "Sakin ol oğlum," dedi.

Ama Brody'nin farklı bir planı vardı. Burnu havaya fırladı ve tasmaya doğru hamle yaptı.

"Yaygara!" Matt ona topuklamasını emretti.

Brody onu görmezden geldi. Onun yerine rüzgârı kokladı ve önüne baktı. İleriye doğru atıldı ve Matt'i gölün kenarına doğru sürükledi. Matt direnmek yerine pes etti ve Brody'nin kafasını tutmasına izin verdi. Tasmanın aptal ucunun kendisinde olduğunu çok önceden öğrenmişti. Köpek ne yaptığını biliyordu.

Brody topallayarak tekne rampasının yanında durdu. Betonun etrafındaki alan donmuş bataklığa benziyordu. Boş su şişeleri ve diğer çöp parçaları rampaya yığılmış ve buzun içine gömülmüştü. Belli ki burası çöplerin toplandığı bir mansap noktasıydı. Brody oturdu ve havladı.

"Ne oldu?" Bree arkasındaydı.

"Bilmiyorum." Matt köpeğin yanına çömeldi. Gölün kenarındaki ince buz onun ağırlığıyla çatladı. Ses yankılandı ve Matt'in su geçirmez botları kırılarak birkaç santimlik suya battı. Sürüklenen karı buzun üzerinden sıyırdı. Altında ince ve karanlık bir Çey asılı duruyordu. *Bir dal mı?*

"Ne buldu?" Bree Matt'in omzunun üzerinden eğildi.

Eldiveniyle daha fazla kar oynattı. Buz daha da çatladı, parçalandı ve suyun üzerinde kaymaya başladı. Altındaki şey dal değildi.

Nefes vererek doğruldu ve Bree'yle göz göze geldi.

Bree keskin bir nefes aldı. Uzun, pürüzlü buz tabakalarının arasında bir şey yüzeye çıktı.

Bir insan eli.

ALTINCI BÖLÜM

Bree ileri atıldı. Gölün en ucunda, botları buzda çıtırdadı ve su ayak bileklerinin üzerinden aktı. El bir erkeğe benziyordu. Tetikçi miydi? Adamın suyun altında ne kadar kaldığına bağlı olarak, hayata döndürülme şansı olabilirdi.

Cesedi pazularından birinden kavradı. Matt Brody'ye bir komut verdi. Köpek yere yattı, sonra Matt adamın diğer kolunu tuttu. Bree'yle birlikte cesedi kıyıya sürüklediler. *Kesinlikle erkekti.* Üzerinde sadece boxer şort vardı.

Teni mavimsi griydi. Bree onun kurtarılabileceğinden şüpheliydi. Ama soğuk suda boğulan kurbanlar kırk dakika kadar suyun altında kaldıktan sonra hayata döndürülebilmmişti. Philadelphia'da çaylak bir devriye memuruyken Delaware Nehri'nden bir çocuk çıkarmıştı. Çocuk en az yarım saattir suyun içindeydi. Hayatta olması mümkün görünmüyordu. Sadece hayata döndürülmekle kalmamış, hayatta da kalmıştı.

Bree adamı sırt üstü yuvarladı ve nefesi kesildi. Yüzü paramparça olmuş, kırık kemik ve yırtık et yığınınına dönüşmüştü.

Geriye doğru sarsıldı, sonra nefes verdi. "Şaşırtmak için çok şey gerekir
Ben."

Su eldivenlerini ıslattı ve iki saat boyunca ellerini soğuttu. sığ nefesler. Bugün bir hayat kurtarmanın verdiği coşkulu duygu olmayacaktı.

"Eminim öyledir." Matt topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Etkileyici bir figürdü. Kar noktalı onun Kısa,
kırmızımsı kahverengi Sakal. A geniş-

Omuzları 1.80 boyunda, ayaklarının dibinde bir cesetle, kış savaş alanındaki bir Viking savaşçısına benziyordu.

Boş, donmuş ve ıssız gölün üzerinde rüzgâr esiyordu. Bree vahşice öldürölmüş cesede baktı ve içinden bir önsezi duygusu geçti. Bu dava korkunç olacaktı. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Yanında iki tabanca vardı ama yine de Matt'in yanında olmasından memnundu.

Birkaç metre ötede Brody sızlandı.

Bree ilk şokunu atlattı. Kurbanın nabzını ölçmeye gerek yoktu. Yüzündeki ve kafasındaki yaralardan kimse kurtulamazdı. Beyninin birkaç yeri görünüyordu.

Titreyerek, cesedin ellerini incelemek için öne doğru eğildi. Suda yaşayan bazı yaratıklar parmaklarını kemiriyordu. "Cesedi rahatsız etmemeliydim. Suda çok uzun süre kalmış."

"Onu çıkarıp ters çevirene kadar bunu bilmemiz mümkün değil."

"Doğru."

"Ceset genç görünüyor," dedi Matt. "Muhtemelen genç ya da yirmili yaşlarda."

"Evet," diye onayladı Bree. Ceset genç olduğunu düşündürecek şekilde zayıftı. Kurbanın saçları kafa derisine yakın bir yerden kırılmıştı ama rengini belirleyemeyeceği kadar ıslaktı. Çamur deriye bulaşmıştı. Bitki parçaları ve diğer göl kalıntıları cesedin üzerine yapışmıştı. "Aradığınız üniversite öğrencisi olabilir mi?"

"Umarım değildir." Ama Matt'in çenesi sıkılıydı ve gözleri acımasızdı. Bunun Eli olmasını istemiyordu.

"Baş dedektifi arayacağım," dedi Bree. "Ve kayıp adamın yaşına yakın bir ceset bulduğumuzu haber vereyim."

Adamın yüzündeki hasar dışında ceset kötü durumda değildi. Soğuk su çürümeyi geciktirmişti. Bir hafta karada kalmış bir ceset, iki hafta suda kalmış bir cesede benziyordu.

Bree harap olmuş yüze baktı. Ceset gölden yeni çıkarılmıştı ve kurbanın yaraları tuhaf bir şekilde kansızdı. "Bütün yüzü parçalanmış. Bunun kazara olabileceğini düşünemiyorum."

"Ben öyle. Açıkça ölümcül olan başka bir yara da görmüyorum." Matt sertçe nefes verdi. "Başka bir insana *bunu* yapmak için ciddi bir öfke gerekir."

"Olurdu." Bree geri adım attı. "Adli tabibi arayacağım." Cebinden telefonunu çıkardı. "Seni ve Brody'yi de kulübeye geri götüreceğim." Matt'le birlikte donmuş göle doğru geri çekildiler. Ölüm haberini adli tabibe bildirdi, sonra da Todd'u arayıp ona haberi verdi. "Tekne rampasında bir adli tıp ekibine ihtiyacımız olacak." Sonra Brody'ye baktı. Köpek üzgün görünüyordu. "Matt ve Brody için de bir arabaya ihtiyacım var. Park alanı suç mahallinin bir parçası. Kimsenin mevcut lastik izlerinin üzerinden geçmesine izin vermeyin."

"Evet, hanımefendi." Todd aramayı sonlandırdı.

Bree Matt'e döndü. "O nasıl?" Köpeği işaret etti. Brody karların üzerine uzanmış, sanki işinin bittiğini biliyormuş gibi dinleniyordu.

Matt'in çenesi gerildi. "Onu bugün veterinerine götüreceğim. Umarım ciddi bir şey değildir."

Bree, Brody'nin onu korkutmamasını diledi. Beyni onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu ama ondan korkmaya şartlanmıştı.

Birkaç dakika sonra, bir şerif departmanı aracı karşı yönden gelerek park alanının yakınında durdu.

Bree araca doğru işaret etti. "Şerif yardımcısı sizi aracınıza geri götürecektir. Yardımın için teşekkürler, Matt."

"Hepsi Brody'ydi, ama bir şey değil." Matt acı içinde ayağa kalkan köpeğe seslendi.

Brody'nin topallaya devriye arabasına gidişini ve yavaşça arkaya tırmanışını izledi. Büyük köpek için endişelenmek onu tedirgin ediyordu.

Matt yolcu koltuğuna tırmandı ve arabayla uzaklaştılar. O anda Matt'in kalmasını diledi. Bir cesetle yalnız kalmayı kaldıramayacağından değil. Bu onun için bir ilk sayılmazdı. Ama güvenilir bir ortağı olmasını özlemişti ve Matt sağlam biriydi.

Otoparkın üstündeki yolda bir başka şerif departmanı aracı belirdi. Baş yardımcısı araçtan indi ve Bree'ye yaklaştı. Tekne rampası alanına giden ve oradan uzaklaşan lastik izlerine basmaktan kaçındı.

Bree cesede doğru döndü. Todd yanına düştü.

On

u. Kendi yolunu takip ederek bankaya geri döndü. "Yolda kalmaya çalış

Matt ve ben olay yerini mümkün olduğunca az rahatsız etmek için ayrıldık."

"Kutsal ..." Todd donup kaldı. "Ona ne oldu böyle?"

Bree başını salladı. "Soruşturmanın bu kadar erken safhasında varsayımlarda bulunmamak en iyisi. Adli tabibi bekleyelim."

"Tetikçi o mu?"

"Bunu söylemek için çok erken. Adli tabibin cesedi teşhis etmesini ve bize ölüm saatini vermesini beklememiz gerekecek. Olay yerini güvenlik altına almanızı istiyorum. Park alanındaki lastik izlerini ve ayak izlerini de dahil edin. Müdahale araçlarını giriş yolunun güney tarafına park etmeleri için yönlendirin. Basın için bir alan hazırlayın. Şüpheye düştüğünüzde, olay yeri çevresine mesafe ekleyin. Alanı her zaman küçültebilirsiniz. Daha sonra geri dönüp genişletmek daha zordur."

Todd cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve içine bir şeyler yazdı. "Evet, hanımefendi."

"Buraya bir adli tıp ekibi gönderelim." Bree bir dizi lastik izini işaret etti. "Bu lastik izleri döküm yapmak için yeterince iyi görünüyor. Buradaki ayak izlerinden bazıları kulübedekilerden daha net, belki de bir izlenim elde etmek için yeterince net. Birini görevlendirin."

"Evet, hanımefendi."

"En kısa zamanda olay yeri kayıtlarını başlatması için bir şerif yardımcısı görevlendirin. Sana ihtiyacım olacak."

Todd aceleyle arabasına geri döndü. O olay yerini emniyete alırken, Bree SFPD'yi aradı ve Dedektif Dane'i sordu. Resepsiyon çavuşu onu dedektifin telesekreterine bağladı ve Bree kısa bir mesaj bıraktı.

Cesede geri döndü.

Tetikçi bu olabilir mi? Eğer öyleyse, göle nasıl düşmüştü? Gölün donmuş yüzeyinde adamın buzun içinden geçbir yer aradı ama bir delik göremedi. Bir insan bedeni tatlı sudan biraz daha ağırdı. Cesetler batır ve bir gölde fazla akıntı olmazdı. Boğulan kurbanlar genellikle

Suyun altına girdikleri yer. Bu kurban nerede ve ne zaman suya girmişti? Yüzüne ne olmuştu?

Bree bölgeyi inceledi. Tetikçiyi bulmuş olsalar bile, kurbanı hâlâ .

YEDİNCİ BÖLÜM

İki saat sonra Bree, adli tıp teknisyeninin bir kutu spreylere boyayı sallayışını ve araç izlerinin yanındaki bir ayakkabı izinin üzerine çömeliliğini izledi. Ayakkabı izinin üzerine bir tripod üzerine bir kamera yerleştirmişti. Şimdi de yeterli kontrastı yaratmak izi göstermek için ize hafifçe gri boya püskürttü.

Karda beyaz üzerine beyaz ayakkabı izlerini fotoğraflamak zordu. Sprey boya aynı zamanda döküm malzemesinin kar kristalleri arasında akmasını önlemeye de yardımcı olacaktı.

Teknisyen bir fotoğraf çekti. Ardından bir ölçek, siyah L şeklinde bir cetvel ekledi ve ayakkabı iziyle aynı seviyeye gelene kadar cetveli karın içine itti. İzin boyutunu göstermek için cetveli kullanarak bir fotoğraf daha çekti.

Ondan birkaç metre ötede, ikinci bir teknisyen lastik izlerinin dökümünü yapmaya hazırlanıyordu. Onları spreylere boyalı ve boyasız olarak fotoğraflamıştı.

Elinde plastik bir torba toz dış taşı tutan teknisyen, baskının yanına çömeldi ve paslanmaz çelik bir şişe suya kar ekledi. Suyu toz haline dış taşına eklediğinde, kimyasal reaksiyon karışımı ısıtacaktır. Kar suyu soğutacak ve karışımın mümkün olduğunca soğuk kalmasına yardımcı olacaktır, böylece kar sertleşmeden önce erimeyecekti. Suyu plastik torbaya döktü, ağzını kapattı ve ardından karışım doğru kıvama gelene kadar torbayı yoğurdu. Yavaşça lastik izine döktü. "Şimdi ayakkabı izleri üzerinde çalışacağım."

"Onları kaldırabilmen ne kadar sürer?" diye sordu.

"Onları bir saat içinde taşıyabilirim ama tamamen kurumaları yirmi dört saat sürer."

Adli tabibin minibüsü donmuş çimlerin üzerinden sekip adli tıp biriminin yanına park ederken Bree döndü. Olay yeri bandı tüm park alanını çevreliyordu. Dr. Serena Jones ve asistanı minibüsten indi ve aracın arkasındaki kapağı açtı. Tulumlarını ve dizlerine kadar uzanan lastik çizmelerini giyip gölün kenarına doğru ilerlediler.

"Şerif." Dr. Jones uzun boylu Afro-Amerikan bir kadındı. Bugün, sık kesilmiş saçlarının üzerine mor bir polar şapka takıyordu.

Bree'nin kalbi sızladı. Adli tabibi en son kız kardeşinin cesedinin başında görmüştü.

Dr. Jones'un bakışları kıyıdaki cesede yöneldi.

"Bir K-9 cesedi yaklaşık sabah dokuzda buldu." Bree döndü ve ME'nin yanındaki göle doğru yürüdü.

Cesedin üç metre yakınında durdular. Dr. Jones bölgeyi taradı. "Cesede dokunan oldu mu?"

"Evet." Bree cesedi bulunduğunu ve sudan çıkardığını anlattı. "Resüsitasyonun mümkün olabileceğini düşündüm. Sonra onu yuvarladık." Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

Dr. Jones elinde bir kamerayla ilerleyen asistanına işaret etti. Asistan önce uzun mesafeli fotoğraflar çekti, ardından giderek daha yakın fotoğraflar çekmek için cesede doğru döndü. İşini bitirdiğinde Dr. Jones yaklaştı ve çamurun içine çömeldi. "Bazı tırnaklar kırılmış."

"Muhtemel savunma yaralanmaları," dedi Bree.

Dr. Jones başını eğerek bileğindeki çamuru sildi ve kırmızı bir çizgi ortaya çıktı. "Bunların bağ izleri olduğunu düşünürsek, nefsi müdafaanın iyi bir bahis olduğunu söyleyebilirim." Ayaklarına doğru ilerledi. "Ayak bileklerinde de bağ izleri var."

Adli tabip, tırnakların altında bulunan delilleri korumak için elleri kağıt torbalarla kapatmıştır.

Bree geride durdu ve adli tabibin çalışmasına izin verdi. İliklerine kadar ürperdi. Gün doğumundan beri karnında birkaç yudum kahveden başka bir şey olmadan dışarıdaydı. Aç olduğundan değil, sadece enerjisi tükeniyordu.

Dr. Jones hava ve su sıcaklıklarını kaydetmiştir. Daha sonra sağlık görevlisi ve asistanı bacakların ve ayakların etrafındaki buzu parça parça çıkardı.

Dr. Jones, "Cesedin altındaki ve etrafındaki su ve çamur örneklerine ihtiyacımız olacak" dedi.

Asistanı numuneleri aldı ve adli tabibin aracına doğru taşıdı.

"Cesedi taşımaya hazırım. Yardım edebilir misiniz, Şerif?" Dr. Jones sordu.

"Elbette." Bree kendini cesedin karşı tarafına yerleştirdi. Yeni eldivenler giydi. Sonra o ve Dr. Jones birer kola girerek cesedi kıyıda açılmış siyah bir ceset torbasının üzerine taşıldılar. Dr. Jones, olta takımı olarak kullanılabilecek plastik bir kutu olan kitini cesede yaklaştırdı. Vücudun ateşini karaciğerden ölçmek için bir neşter kullandı. Termometreyi okudu, ardından panosunda bazı hesaplamalar yaptı.

"Ne zamandır ölü?" Bree sordu.

Dr. Jones hesaplamalarına bakarken kaşlarını çatı. "Soğuk su ölüm zamanını tahmin etmeyi zorlaştıracaktır."

Saat on bir buçuktu. Vurulma ihbarı saat beş buçukta gelmişti.

"Öleli altı saatten az mı çok mu olduğunu söyleyebilir misiniz?" Bree sordu.

Dr. Jones panosundaki hesaplamalara baktı. "Kesinlikle altı saatten fazla."

Bree yüz­süz cesede baktı.

Yani tetikçi o değil. Kim ?

"Scarlet Falls Polisi kayıp bir üniversite öğrencisini arıyor," dedi Bree. "Başlarında Dedektif Dane var."

"Evet," dedi Dr. Jones. "SPFD daha önce John Does'u sordu."

Bree baş yardımcısının ona doğru yürüdüğünü gördü.

Todd, "Tekne rampasını ve park alanını aradık," dedi. "Parmak izlerinden başka bir şey bulamadık. Lastik izleri beklediğimiz gibi doğrudan ana yola çıktı."

Bree başını salladı. "Suya nereden girdiğini bilmek isterdim."

"Buraya yakın olmalı," dedi Todd.

"Katılıyorum."

"Peki, şimdi ne olacak?"

Bree donmuş çöpleri ve buzun içinde sıkışmış enkazı işaret etti. "Tüm bu çöpleri poşetlememiz gerekiyor. ME bittiğinde, cesedin bulunduğu yerin etrafındaki göl yatağını aramalıyız. Su sığ. Dalış ekibini getirmeye gerek yok. Uzun çizmeli bir şerif yardımcısı yeterli olacaktır. Her yöne 10'ar metre işaret koyun."

Bree ayağa kalktı ve titremesini durdurmak için kollarını kavuşturdu. Uzun zamandır bu kadar üşümemişti. Olay yerini inceledi. Adli tabip cesetten sorumluydu. Adli tıp lastik ve bot izlerinin dökümünü yapıyordu. Polisler ormanda arama yapıyordu. Kalan olay yerinin incelenmesi için talimatlar vermişti. Burada yapabileceği başka bir şey yoktu.

"Todd, sen ve ben kulübeye geri döneceğiz." Bree yolda bir haber minibüsü gördü. Sadece bir tane olmasına şaşırmişti. Bir şerif yardımcısı haber ekibini olay yerinden uzaklaştırıyordu. Bree oraya doğru yürüdü. Kamera önünde olmaktan ne kadar nefret de, basınla düşmanlık yaratmaktansa gönüllü bir ifade vermeyi ve işbirliği yapmayı tercih ederdi. Onlar da tıpkı kendisi gibi işlerini yapıyorlardı.

Öldürücü bir gülümsemesi ve mikrofonu olan uzun boylu sarışın bir adam olan muhabir onu fark etti. "Şerif? Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Evet," dedi Bree.

"Ben Nick West." Elini uzattı. Nick gençti, muhtemelen yirmili yaşlarının sonundaydı.

Bree onu salladı. Bir kameraman objektifini onlara doğru çevirdi.

Muhabir mikrofonuna konuştu. "Ben WSNY Haber'den Nick West, Randolph İlçesi Şerifi Bree Taggert ile konuşuyorum. Şerif, bu sabah Grey Lake'te bir ceset bulduğunuz doğru mu?" Mikrofonu ona doğru uzattı.

"Evet."

"Merhumun kimliğini tespit ettiniz mi?" diye sordu. "Kayıp üniversite öğrencisi bu ?"

"Bilmiyoruz."

İkinci bir kameraman kamerasını kaldırdı ve göl.

Bree objektifin önüne geçti. "Senden bir daha ceset torbaya konulana kadar herhangi bir video çekmeyin. Bu birinin sevdiği biri. Ailesinin onun ölümünü televizyondan öğrenmesine izin vermeyeceğim. Kalıntıların üzeri örtülür örtülmez film çekebilirsiniz."

Kameraman kaşlarını çattı. "Yapamazsınız-"

West elini kaldırdı. "Bekleyeceğiz."

Kameraman kamerasını indirdi.

Bree, "Kurbana saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

West mikrofonu kapattı. "Kayıt dışı olarak bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Üzgünüm Bay West. Kayıt dışı konuşmam ama iyi bir nedenim olmadıkça da bilgi saklamam."

"TAMAM." West mikrofonu tekrar açtı. "Bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Bu sabah saat dokuz sularında, merhumun cesedi Grey Lake'teki tekne rampası yakınlarında bir erkek cesedi bulundu. Cesedin üzerinden kimlik çıkmamıştır. Şerif departmanı, ölen kişinin kimliğini mümkün olan en kısa sürede belirlemek için adli tabibe her türlü yardımı yapacaktır."

"Kurbanın öldürölüp öldürölmediğini biliyor musunuz?"

"Ölüm nedeni adli tabip tarafından belirlenecek, ancak kapsamlı bir soruşturma yürütüyoruz. Daha fazla bilgi edinir edinmez bir basın toplantısı düzenleyeceğiz."

Mikrofonu geri çekti. "Bu cesedin bu sabah Grey Lake Kamp Alanı'nda meydana gelen silahlı saldırıyla bir ilgisi var mı?"

Bree daha düşünmeye fırsat bulamadan mikrofon yüzüne tutulmuştu ama o yine de kelimelerini dikkatle seçmeye özen gösterdi. "Şu anda iki olay arasında resmi olarak bir bağlantı kurmuş değiliz."

"Ama cesedi bulduğunuzda silahlı saldırıyı soruşturuyordunuz?"

"Evet." Bree ifadesini nötr tuttu ama içinde küçük bir öfke kıvılcımı alevlendi. Nick bu bilgiyi ancak kolluk kuvvetlerinden biri ona söylemişse biliyor olabilirdi. Kızgınlığını bastırdı. Departmanındaki sızıntılar muhabirin suçu değildi. Bree

ekibinin davranışlarından sorumlu olduğunu söyledi. "Ancak şu anda bu iki olayın birbiriyle bağlantılı mı yoksa tesadüfi mi olduğunu bilmiyoruz."

"Kalıntıların vurulan kurbanı ait olması mümkün mü?" West sordu.

"Hayır." Bree başını salladı. "Kalıntılar gölde çok uzun süre kalmış."

"Bu sabahki silahlı saldırının bir görgü tanığı olduğu doğru mu?"

Bree dondu kaldı ve poker suratının seğirdiğini hissetti. "Devam eden bir soruşturma hakkında yorum yapamam."

Bunu nereden biliyordun?

Departmanı bir kevgir gibi sızdırıyordu.

"İzninizle, işe dönmem gerekiyor," dedi. "Teşekkürler, Şerif." West mikrofonunu indirdi.

Bree ona hafifçe başını salladı ve olay yerine geri döndü. Todd'u buldu ve Todd onları kulübeye geri götürdü. Oraya vardıklarında, SUV'unda durdu ve orta konsolda bıraktığı protein barıyla birlikte kahvesinin soğuk tortularını içti. Kaloriye ihtiyacı vardı ama yemek midesini bulandırmıştı. Aracında bir su şişesi buldu ve su içmek için birkaç dakika ayırdı.

Todd'u bir şerif yardımcısıyla konuşurken bulmuş. Olay yeriyle ilgili durum raporu almak için yanına gitti.

Şerif yardımcısı on dokuz ve yirmi numaralı kulübeleri işaret etti. "Dış alanları neredeyse bitirdik. Sırada kabinlerin içini halletmek var."

Kar yağışı yaklaşırken, sahnenin dış kısımlarına öncelik vermişlerdi.

"Yirmi numarayı yapacağız." Bree Todd'a bir işaret yaptı, döndü ve kulübenin merdivenlerinden yukarı çıktı. Todd da onu ana odaya kadar takip etti. Eldivenlerini giydiler. Bree cebinden fotoğraf makinesini çıkardı ve şöminenin önündeki uyku tulumu ile sırt çantasının fotoğraflarını çekmeye başladı. Ateş çoktan soğuyup kül olmuştu.

Todd, "Şömine yanarken, bu oda muhtemelen güzel ve sıcaktır," dedi.

Bree, "Bir evsizin uyuması için daha kötü yerler de var," diyerek aynı fikirdeydi.

Şömineden uzakta, Bree hafif bir kimyasal koku algıladı. Mutfakta bir daire çizdi, çekmeceleri ve kapıları açtı, mutfak lavabosunun altındaki bir torbada bulunan bazı genel temizlik ürünleri dışında hepsi boştu: kağıt havlular, temizlik bezleri, spreay temizleyici, Comet ve bulaşık deterjanı. Bree bir bez parçasını tek parmağıyla kaldırıp kokladı, sonra spreay temizleyiciyi kokladı. Koku aynıydı. Temizlik yapan gecekonducular nadirdi.

Sonra buzdolabını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Elektrik kesik olduğu için kullanmanın bir anlamı yoktu. Şöminenin önündeki alan dışında, kabin rahatsız edilmemiş görünüyordu.

Bree yatak odasına girdi. "Görünüşe göre sadece bir odayı kullanmışlar."

Todd onu takip etti. "Sadece bir şömine var."

"Doğru."

"Ne arıyoruz?" Todd sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Bree. "Yersiz görünen herhangi bir şey."

"Burada bir suç işlendiğinden emin miyiz? Cesedin olayla ilgisi olmayabilir."

"Kulübeden bir milden daha az bir mesafede ateş edildiğini ve bir ceset bulunduğunu bildiren bir tanışımız var. Burada bir şeyler olmuş."

Ama ne?

Cesedin kulübedeki çatışmayla ilgisi olduğuna dair bir kanıt yoktu. Sadece Brody'nin koku alma duyusu iki olayı birbirine bağlıyordu. Açık fikirli olması gerekiyordu. Todd yatağı kaldırdı ve altını kontrol etti. Bree yatağın diğer tarafına gitti, diz çöktü ve el feneriyle altını kontrol etti. Toz tavşanlarından başka bir şey yoktu. Todd yatağı çekti ve başlığın arkasını inceledi.

Bree el fenerini diğer avucuna vurdu.

Todd yatağı yerine kaydırđı, geri çekildi ve odayı gözden geçirdi. "Belki de kulübede bulunacak bir şey yoktur."

"Belki de değil," diye kabul etti Bree. "Kızlar evsiz ve sokaklarda yaşıyorlar. İzinsiz girmişler, kulübeye zorla girmişler ve kulübeyi yasadışı olarak işgal etmişler. Bavullarını açıp rahat edemezler. Eşyalarını el altında tutarlardı."

"Her an kaçmaya hazır."

"Doğru."

"Parmak izlerini alalım." Bree bir daire çizerek döndü. Kulübe küçüktü ve aranacak fazla bir Şey yoktu. "Belki kızlardan biri AFIS'e girmiŐtir." Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi, bulunan parmak izlerini parmak izi kayıtlarından oluşan bir havuzla eŐleŐtiriyordu. Bree dolabın kapısını açtı. İçerideki dar alan da kabinin geri kalanı gibi boştu.

Bree kapıya doğru yöneldi. "Alyssa Vincent ve arkadaşı Harper Scott'ın geçmişlerini araŐtırmamız gerekiyor. Ayrıca Alyssa'nın telefonundaki kişileri ve aktiviteleri de kontrol edin."

"Evet, hanımefendi."

"Kamp alanının sahibini aramam gerekecek."

"Numarası bende var." Todd ona okudu. "Adı Phil Dunlop."

Bree telefonuna girmiş. Kimse cevap vermeyince mesaj bıraktı. Sonra n kapıdan ıktı.

Bir başka Şerif yardımcısı kulübenin arkasında yürüyor, yerde kanıt arıyordu. Bree ek memurlar çaęırmıŐtı ama personel sayısı azalıyordu.

"Ne kadar yol kat ettiniz?" Bree sordu.

Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Kulbelerin arkasındaki alanı aradık. Gördüğünüz ayak izlerinden başka bir Şey bulamadık. Fotoğraflarını çektik ve haritalarını çıkardık. Şimdi on dokuzuncu kulübeden baŐlıyoruz."

"Devam edin. İŐiniz bittiğinde baş yardımcısına haber verin." "Peki efendim."

Bree kulübelerin arkasına doğru yürüdü. Gün ışığında çekim sahnesine bir kez daha bakmak istiyordu. Karın üzerinde, yaprak dökmeyen ağaç kümesinin yanından geçerek donmuş göle doğru yürüdü. Güneş bulutların arasından göz kırpıyordu. IŞınları buzun üzerinde parıldıyordu. Bir dakika. Bu buzdan daha fazlasıydı. Bree aceleyle yaklaştı. Bulutlar tekrar güneşin önünden geçti, ama parlak bir Şey görmeden önce değil. Bree melip buzu taradı ve iki küçük pirinç parçası gördü.

Bir Şerif yardımcısı geldi. "Ne buldunuz?"

"Mermi kovanları." Bree telefonunu çıkardı ve kovanların ve göreceli konumlarının fotoğrafını çekti. Telefonuyla GPS konumlarını kaydetti. Son olarak cımbız kullanarak kovanları bir kanıt torbasına koydu.

Doğruldu ve çantayı cebine soktu. Kulübede bir silah ateşlendiğine dair elinde kanıt vardı. Şimdi tek ihtiyacı olan bir ceset ve bir tetikçiydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pazartesi öğleden sonra, Matt köpeği cipten çıkarırken gözlerindeki karı silkeledi. "Sakin ol, Brody. Omzunu burktun. Veteriner artık kamyonetten aşağı atlamak yok dedi."

Matt'in bir rampaya ihtiyacı olacaktı. Çoban 90 kilo ağırlığındaydı ve taştırmaktan hoşlanmıyordu. Matt onu dikkatle araba yoluna bıraktı. Brody topallayarak eve girdi.

Mutfığa girdiklerinde Greta mızımlandı ve kafesinin kapısını eşeledi. Brody köpek yatağına yerleştikten sonra Matt bir tasma kaptı ve Greta'yı serbest bıraktı. Siyah köpek Matt'in üzerine atladı ve Brody'ye doğru hamle yaptı.

"Yaygara." Matt ona diz çökmesini emretti ama o itaat edemeyecek kadar heyecanlı ve enerji doluydu. Tasmağını kızın yakasına taktı. "Brody bugün oynayamaz."

Onu yatak odasına götürdü ve koşu kıyafetlerini giydirdi. Arkasını döndüğünde Greta bir şeyler çiğniyordu.

"Elinde ne var?" Matt kızın ağzını zorla açtı ve çiğnenmiş bir çorap çıkardı. "Çok hızlı oldu."

Ayak pedalıyla çöp kutusunu açtı ve vıcık vıcık pisliği içine attı. Sonra bir ceket, eldiven ve şapka aldı ve onu evden çıkardı. Neyse ki yollarda henüz kar birikmemişti ve yarım saatlik bir koşu onu sakinleştirdi.

Şimdilik.

Matt eve döndü, Greta'ya bir çiğneme kemiği verdi ve duş aldı. Giyindi ve sonraki yarım saatini Eli'nin sosyal medya geçmişini inceleyerek geçirdi. Hem Facebook hem de Twitter'da hesapları vardı. Eli'nin Facebook sayfasında çok az etkinlik görülüyordu - haftada birkaç Eli fotoğrafı

arkadaşlarla, sırttan selfie'ler, ara sıra rastgele köpek resimleri. Facebook hesabı çok uysaldı.

Matt Twitter'a geçti. Birkaç paylaşım yaptıktan sonra doğru Eli Whitney olduğundan emin olmak için iki kez kontrol etti. Profil fotoğrafı aynı kişiydi ama Twitter hesabı tamamen farklıydı. Haftada üç kez yaptığı Facebook paylaşımlarının aksine Eli, Twitter'a günde birkaç kez, günlük aktivitelerini anlamasına yetecek kadar paylaşım yapıyordu. Matt fotoğraflar arasında gezindi. Eli belli ki parti yapmayı seviyordu. Matt, Eli'nin nargile içerken çekilmiş bir fotoğrafını görünce içini çekti.

Eli gelecekteki işverenlerin bu resimlere bakacağını bilmiyor muydu?

Matt Eli'nin hafta sonu etkinliklerine göz attı. Eli çarpık dişli bir kızla dalga ve kampüsteki bir otobüs durağında sırt çantasını almak için eğilen sarkık pantolonlu bir adamın fotoğrafını paylaşmıştı. Eli bu fotoğrafa PHIL MCCRACKEN DOSYALARINDAN BİR BAŞKA BÖLÜM başlığını attı. Bir başka fotoğrafta Eli, bir kapı aralığında uyuyan evsiz bir adamla alay etti.

Eli iyi bir torundu ama aynı zamanda gençti ve huysuz olabiliyordu. Cumartesi akşamı, Oak Street'teki bir adreste bir parti için hazırlık yaparken çekilmiş bir fotoğrafını paylaştı. Twitter hesabını takip eden herkes Eli'nin Cumartesi gecesi nereye gittiğini biliyordu. Matt yeri doğrulamak için not aldı. Eli bir araç çağırdığında bile bunu paylaşmıştı. Kimsenin Eli'ı takip etmesine gerek yoktu. Neredeyse ajandasını yayınlıyordu.

Matt'in telefonu çaldı. Ekranda SCARLET FALLS PD yazıyordu. Aramayı cevapladı. "Ben Matt Flynn."

"Ben Dedektif Stella Dane, cevap veriyorum."

Matt daha önce ona bir mesaj bırakmıştı. "Teşekkür ederim. Seninle Eli Whitney hakkında konuşmak istiyordum."

"Eli'yi nereden tanıyorsun?" diye sordu temkinli bir sesle.

"Büyükannesi ailenin bir dostu. Davaya bakmamı o istedi," dedi Matt. "Eskiden Randolph County'de şerif yardımcısıyım." Yerel kurumlar sık sık işbirliği yaparlardı ama Matt Dedektif Dane ile çalıştığını hiç hatırlamıyordu.

"Eğer uğramak istersen şu anda istasyondayım," dedi. "Bir saat kadar burada olacağım."

"On beş dakika içinde orada olurum." Matt yorgun Greta'yı kafesine geri götürdü. Brody köpek yatağında uyuyordu, ağır kesici ilaçlarının etkisini gösterdiği belliydi. Çıkarken köpeklerle, "Yakında döneceğim," dedi. "Uslu durun."

Scarlet Falls Polis Karakolu'nda görevli çavuş Matt'i Gerif departmanında çalıştığı günlerden tanıdı. Matt kimliğini gösterdi, ama çavuş onu elinin tersiyle itti. "İçeri girin."

Matt birkaç boş bölmenin önünden geçti. Matt yaklaşırken Dedektif Dane bilgisayarından başını kaldırdı. Uzun boylu, siyah saçlı ve polis gözlü bir kadındı. Ağır kazağına rağmen üşümüş görünüyordu. İki eliyle dumanı tüten bir kupaya sarılmıştı. Önündeki tabakta yarısı yenmiş bir şarküteri sandviçi duruyordu.

Elini uzattı ve kendini tanıttı. "Bana Matt de. Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Stella." Onun elini sıkmak için yarı yarıya ayağa kalktı. "Etrafa sordum. Sen kontrol et." Otururken yemeğine el salladı. "Yemek yediğim için özür dilerim."

"Lütfen devam edin. Uzun bir gün müydü?"

İç çekti. "Evet. Whitney vakasını yakalamadan önce durmaksızın bir dizi konut hırsızlığı üzerinde çalışıyordum."

"Bu sabahki arama nasıl gitti?"

Cevap vermek yerine, "Eli'nin kaybolması hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. Sonra sandviçinden bir ısırık aldı ve onun yanıt vermesini bekledi.

Matt onun masasının yanındaki sandalyeye oturdu. "Cumartesi gecesi geç saatlerde bir partiden ayrıldığını ve eve hiç dönmediğini ve bir araç paylaşım uygulaması kullandığını söyledi."

Yutkundu. "Partiden sonra aradığı araç sürücüsü gelmeyeceğini söyledi."

"Parti Oak Caddesi'nde miydi?"

"Evet." Eli'nin Twitter'da verdiği adresle eşleşen ev numarasını verdi. "Parti o kadar büyüktü ki sokak tıkanmıştı. Eli ayrılırken, araç paylaşım uygulaması GPS'e göre bir blok öteden aracını çağırmış." Ellerini peçeteye sildi, telefonunu eline aldı ve bir harita çıkardı. "İşte ev." Ekranı hafifçe hareket ettirdi. "Araç istediği yer ." Ekranı iki blok daha ilerletti.

"Ve işte dün gece Scarlet Nehri kıyısında cep telefonunun bulunduğu yer."

"Bu sabah köpekleri bu yüzden dışarı çıkardın." Matt arkasına yaslandı. "Evet." Dedektif kahvesini içti. "Göl donmuş, ama nehir sadece kısmen buz durumunda. Eğer düşerse ..."

O zaman muhtemelen ölmüştür.

"Bugün Grey Lake'te bulunan cesedi duydun mu?" Matt sordu.

"Yaptım, ama ben oraya ulaşmadan ME kalıntıları olay yerinden kaldırdı." Stella haritasını yakınlaştırdı. "Cesedin bulunduğu yer cep telefonunun bulunduğu nehir kıyısından oldukça uzakta. Akıntının cesedi o kadar uzağa nasıl taşımış olabileceğini anlamıyorum. Yine de hiçbir şey bulamadık. Orada üç köpeğim vardı. Koku olsaydı, yerini bulurlardı. Belki de çocuk nehir kıyısında değildi. Belki de telefon çalındı ya da oraya düştü."

"K-9'um cesedi Grey Lake'te buldu."

Stella'nın bakışları telefonundan fırladı. "Ama artık bir şerif yardımcısı değilsin."

"Bu doğru. Ben sadece yardım ."

Stella bu bilgiyi tek kaşını hafifçe kaldırarak aldı. "O halde cesedin görsel olarak teşhis edilemeyeceğini biliyorsun."

"Evet. Yüzü yok. Büyükannesinin cesetten haberi var mı?" Matt, cesede ne yapıldığını öğrenmek bir yana, Bayan Whitney'nin torununun öldüğü haberini aldığını bile düşünmek .

"Bilmiyorum," dedi Stella. "Dün gece geç saatlerde, cep telefonu ortaya çıktıktan sonra davayı devraldım. Aramaya başladığımız bu sabah erken saatlerde Bayan Whitney'e ulaşmaya çalıştım, ama telefonuna cevap vermedi. Adli tabipten haber alır almaz evine gitmeyi planlıyorum. Aile doktoru burada, yani tıbbi kayıtları Dr. Jones'olacak."

"Eğer Eli'yse, lütfen Bayan Whitney'e söylerken yanında birinin olduğundan emin olmama izin ver. Onun tek ailesi o."

"Yapacağım. Teşekkür ."

"BaĞka hangi ipuçlarını buldun?" Matt davayı alalı yirmi dört saatten az olduğunu fark etmiğti ama soruğturmanın ilk günü kritikti.

"Yok. Partinin olduğu mahalleyi araştırdık. Kimse onu gördüğünü hatırlamıyor. Eli niversitenin kuzey tarafında bir dairede yaşıyor. Ben uğradığımda iki oda arkadaşı evdeydi. Eli'nin en iyi arkadaşı Christian Crone parti sırasında yatakta hastaymış. Mazereti yok. Dustin Lock bütün gece kız arkadaşıyla birlikteymiş. Kız arkadaşı hikayesini doğruladı, ama yalnız yaşıyor ve kimse onları evinde görmemiş. Yani, bunu bir değer olarak kabul edin. Christian, Dustin ya da Dustin'in kız arkadaşının yalan söylediğine dair bariz bir his edinmedim, ama asla bilemezsiniz. nc oda arkadaşı, Brian O'Neil, annesini ziyaret ediyor. Bütün hafta ortalıkta yoktu. Dün gece cep numarasını aradım ve mesaj bıraktım. Cevap vermedi."

"Oda arkadaşları hakkında ne düşünüyorsunuz?" Matt sordu.

"Hiçbirinin sabıka kaydı yok." Dedektif dudaklarını büzdü. "Hepsi yakışıklı, atletik ve popüler. Kızları ve partileri derse gitmekten daha çok seviyorlar."

"Az önce niversite nüfusunun dörtte birini tarif ettiniz."

Dedektif homurdandı. "Muhtemelen haklısınız."

"Eli'nin telefonunu aradınız mı?"

"Evet. Son aramalarına ve mesajlarına baktım. Anormal bir şey görmedim. Tehdit ya da çatışma yok. Tam bir parti çocuğu ve kaba bir espri anlayışı var. Yine de büyükannesine karşı çok özenli görünüyor."

Matt, "Hiç kimse mükemmel değildir," dedi.

"Sosyal medya hesaplarını gördün mü?"

"Twitter'ı mı kastediyorsun?" Matt sordu.

"Evet." Kaşlarını attı.

Matt omuz silkti. "Eli'nin bir pislik olabileceği açık, ama ortada şiddet içeren bir şey yok. Sanırım kendini komik sanıyor."

Stella başını salladı. "oğunlukla oda arkadaşlarıyla ileri geri mesajlaşıyor. Sariah Scott adında genç bir kadınla biraz iletişim var. Eli ile mesajlaşmalarından, Eli'nin ona takıldığı kadar takılmamış gibi görünüyor. Ondan 'sevimli ama olgunlaşmamış' olarak bahsetti. Eli onu kendisiyle partiye davet etmiş ama o reddetmiş.

onu aşağı indir." Stella sandviçini bitirdi ve kahvesinin sonuyla yıkadı.

"Sence telefonu nehir kıyısına nasıl düştü?"

"Bilmiyorum." Stella başını salladı. "Ama dair hiçbir iz bulamadım. Birçok kişiden Eli'nin bir kez içmeye başladığında ne zaman duracağını bilmediğini duydum. Ben daha çok soğukta bir yerde bayılmış ya da nehre düşmüş olmasından endişe ediyorum."

Her iki durumda da Matt, Brody'nin bulduğu cesedin Eli olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bree istasyona geri döndüğünde saat öğleden sonra üçtü. Ön camına düşen kar tanelerini temizlemek için sileceklerini çalıştırdı. Alyssa'ya soracak soruları vardı. Hem de bir sürü. Mülakatı için zihinsel bir oyun planı yaptı ama kafası ağırlaşmıştı. Öğle yemeğini kaçırmış ve soğukta uzun saatler geçirmiş, protein barındaki tüm kalorileri yakmıştı. Yirmi dakikalık yol daha uzun gelmişti. Şerifin karakolunun arkasına park etti ve içeri girdi. İdari asistanı Marge, Bree daha ceketini çıkarmadan ofisinin kapısında belirdi.

Marge altmış yaşlarındaydı, boyalı kahverengi saçları ve çizilmiş kaşları vardı. Hırkaları ve mantıklı ayakkabılarıyla herkesin büyükannesi gibi görünüyordu - aldatıcı bir görünüm. Dış görünüşü yumuşak olabilirdi ama içi saf titanyum gibiydi.

Marge'ın elinde dumanı tüten bir kâse vardı. "Sanırım yemek yemediniz."

"Haklısın." Bree ceketini ve çelik yeleğini çıkarıp bir askıya astı.

"Otur." Marge kâseyi masasının üzerine koydu. Bir elini kaldırdı. "O kızı sorgulamak için acele ettiğini biliyorum ama yemek için on dakika ayırırsan daha zeki olursun."

"İtiraz etmeyeceğim." Bree masasının arkasına oturdu. "Açlıktan ölüyorum. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Marge elini hırkasının cebine attı ve üç küçük paket kraker çıkardı. Onları uzattı. "Kahve mi istersiniz, su mu, yoksa ikisini birden mi?"

"İkisi de harika olur." Bree kaşığı eline aldı ve sebzeli biftek çorbasına başladı. Bilgisayarını açtı ve bilgisayar canlanırken yemeğini yedi.

Bree bir paket kraker açtı ve çorbasının içine ufaladı. "Alyssa nerede?"

"Görüşme odası iki," dedi Marge.

"Yemek yedi mi?" Bree kız için endişeleniyordu. Yetersiz beslenmiş görünüyordu. Rogers haklı mıydı? Kız uyuşturucu bağımlısı mıydı? Diğer fiziksel belirtilerden hiçbirine sahip değildi: kötü bir cilt, çürümüş dişler, sinirsel tikler. Ama evsizlik ve uyuşturucu sık sık bir gelirdi.

Marge alıngan bir kaş kaldırdı. "Tabii ki onu besledim. Ona çorba ve sandviç verdim. Ayrıca duş alıp temiz kıyafetler giyebilirdi ama bu binada kadınlar için bir soyunma odamız yok." Bree kaşıkların arasında, "Bunu düzeltmemiz gerek," dedi. El salladı masasının iş başvurularını içeren bir yığın klasöre baktı. "İşe almayı planladığım yardımcılarından bazıları kadın olacak."

Marge gülümsedi. "Bu küçük binaya bir soyunma odasını daha nasıl sığdıracaksınız bilmiyorum. Zaten tıka basa doluyuz."

Bu doğrudu. Erkekler soyunma odasında tüm erkeklerle yetecek kadar bile yer yoktu. Avokado renkli halı moda olduğundan beri tesisler yenilenmemişti. Şerifin karakolu 1970'lerden kalma bir polis dizisinin setini andırıyordu; yıpranmış ahşap, çatlak muşamba ve orantısız dosya dolapları.

Marge'ın yüzü düşünceli bir hal aldı. "Belki de binamızı bu şekilde yükseltebiliriz."

Bree ikinci bir paket kraker açtı. "Takip etmiyor muyum?" Bree'nin beyni tamamen yeni davasıyla meşguldü.

"Kadın başvuru sahiplerine karşı ayrımcılık yapamayız ve onları tesislere eşit erişimden mahrum edemeyiz."

"Marge, sen bir dahisin. Bunu nasıl gerçekleştireceğiz?" Bree'nin hiçbir hayali yoktu. İdari asistanı yerel siyaset hakkında kendisinden çok daha fazla şey biliyordu.

"Daha fazla basın toplantısı gerekiyor, özellikle de büyük bir davanız olduğunda. Seçmenlerin sizi görmesi gerekir."

"Politikadan neredeyse televizyona çıkmaktan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum."

"Seni iyi bir şerif yapan şeylerden biri de bu." Marge'ın bakışları sertleşti. "Ama bu ilçe hâlâ erkeklerin dünyası ve onlar birbirlerine destek olacaklar. Güç dinamiğini eşitlemek için halkın senin yanında olmasına ihtiyacın var. Politikadan hoşlanmadığınızı söylüyorsunuz ama halk için çalıştığınızı unutmayın. Söylentiler yanlış bilgi vermeden önce sizden gerçeği duymayı hak ediyorlar."

"Hatırlattığın için teşekkürler."

"Ne zaman isterseniz. Ayrıca binanın yenilenmesi için görüşmeniz gereken kişilerin listesi üzerinde de çalışacağım."

Bree inledi ve Marge ofisten çıkarken kıkırdadı. Marge birkaç dakika sonra geri döndüğünde, Bree bir kase çorbanın tamamını kürekle mideye indirmişti.

Marge bir fincan kahve ve bir şişe su koydu. "Onu sorguladıktan sonra kızla ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Bir fikrin var mı?" Bree klavye tepsisini çıkardı. Masaüstü bilgisayarından Alyssa Vincent'in motorlu taşıt kayıtlarına erişti. Ehliyet fotoğrafı eşleşiyordu ve sürücü sicili temizdi. Tek bir ceza bile almamıştı. Eski bir 4Runner onun adına kayıtlıydı.

Marge başını salladı. "Yakınlarda çok fazla evsiz barınağı yok."

"Scarlet Falls'ta bir tane var." Bree ayağa kalktı ve sırtını gerdi. Yemek yediği için kafası daha berraktı.

"Aramamı ve yer olup olmadığını öğrenmemi ister misiniz?"

"Hayır." Bree kızı takip etmek istiyordu. Alyssa bir tanıktı ama aynı zamanda bir şüpheli de olabilirdi. "Onunla ne yapmak henüz bilmiyorum. Yemek için teşekkürler." Bree suyu bitirdi ve kahvesini yanına aldı. Ahşap panelli koridorda görüşme ve konferans odalarına doğru yürüdü. Dinlenme odasında durdu ve otomattan iki paket M&M ve bir kola aldı. Onları taşıyarak ikinci odanın kapısını açtı ve içeri girdi.

Alyssa masada oturmuş, başını kollarına dayamıştı. Parkası sandalyesinin arkasına asılmıştı. Başını kaldırdı ve ışığa göz kırptı. Yüzünün yan tarafında bir çizgi belirdi.

"Uyuyakaldığıma inanamıyorum." Gözlerini ovuşturdu. "Birkaç dakika içinde titreyerek kendimden geçtim."

"Travmatik bir olay sırasında vücut stres hormonları salgılar. Olayı atlatmak için sizi yeterince canlandırırlar. Ancak olay erdiğinde ve hormonlar tükendiğinde çökersiniz."

Bree masanın diğer tarafına oturmak yerine onun yanına oturdu ve yüzünü ona döndü - böylece beden dilini daha iyi okuyabilecekti. Elindeki kahveyi bıraktı ve kolayı Alyssa'nın önündeki masaya koydu. "Su mu, kahve mi, yoksa çay mı istersin?"

"Hayır, böyle iyi. Teşekkürler." Alyssa kutunun kapağını kapattı.

Bree cebinden M&M'leri çıkardı. Bir poşeti masanın üzerinden Alyssa'ya uzattı ve diğerini açtı. Bir dakika boyunca oturup şeker yediler. Bree görüşmeye alışmak için acele etmedi. Alyssa konuşmak istiyordu. Bree içinden bir şeylerin patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyordu.

Alyssa M&M paketini masanın üzerinde yavaş bir daire çizerek döndürdü.

"Bu görüşme kaydedilecek. Böylece geri gözden kaçırmış olabileceğim ayrıntıları izleyebilirim."

Alyssa burnunu çekti ve başını kısa bir selamla salladı.

Bree arkasına uzandı ve kapının yanındaki bir düğmeyi çevirdi. "Ben Şerif Bree Taggart, Alyssa Vincent ile görüşüyorum." Video zaman damgalı olacaktı.

"Ne zamandır evsizsin, Alyssa?" Bree sordu.

"Yaklaşık bir yıl." Şeker paketinin kenarıyla oynadı. "Ben ve babam iyiydik. Ama sonra kanser oldu." Bütün vücudu iç çekti. "Beynindeydi." Durdu, düşündü. "Kemoterapiye başladı. Doktorlar tümöre sert bir şekilde vurmak istediler. Tedavi onu gerçekten hasta etti ve kanseri için hiçbir şey yapmadı. Sanki bir gün iyiydi, ertesi gün ölüyordu." Gözleri doldu ve yaşlar yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

"Başına gelenler için üzgünüm." Bree ayağa kalktı, odadan çıktı ve malzeme dolabından bir kutu mendil aldı. "Annen nerede?"

"Ben bebekken ölmüş. Onu hatırlamıyorum." Alyssa kutudan bir mendil çıkardı ve gözlerini kuruladı. "Üniversite param

Babamın tüm birikimi hastane faturalarını ödemeye gitti. Sigortamız vardı ama her şeyi karşılamıyordu. Öldüğünde çoktan evimizden çıkarılmıştık bile."

"Demek babanı ve evini kaybettin."

Alyssa başını salladı. "Birkaç ay boyunca kanepede sörf yaptım. Ama arkadaşlarımdan hepsi üniversiteye gitti ve aileleri benim kanepelerinde yatmamdan sıkıldı. Bahar geldiğinde kamp alanlarında yer kiraladım. Babam ve ben kamp yapardık. 4Runner'ım, tüm eşyalarım, güzel bir çadırım ve her şeyim vardı. Ama sonra kamp alanları kış için kapandı."

"Kulübeye ne zaman taşındınız?"

"Üç ya da dört hafta önce. Tam olarak hatırlamıyorum." Alyssa kolasını yudumladı. "4Runner'da uyuyordum ama soğuk yüzünden birkaç saatte bir motoru çalıştırmak için uyanmak zorunda . Fazla uyuyamıyordum ve benzin de pahalılaşıyordu. Çamaşırhanede yarı zamanlı çalışıyorum ama kamp alanından daha büyük bir yer kiralamaya yetmiyor. Tam zamanlı bir iş bulmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar şansım yaver gitmedi."

"Harper ile nasıl tanıştınız?"

"Şubat ayında bir hafta gerçekten çok soğuktu. Dayanamadım. Scarlet Falls'ta bir sığınma evine gittim. Bir kilise tarafından işletiliyor. Harper'la orada tanıştım. Bir ay boyunca ilk kez o gece uyudum." Ağzı düzleşti. "Maaş gününün ertesi günüydü ve ben uyurken biri tüm paramı çaldı. Bir daha asla evine gitmeyeceğim."

"Bu korkunç bir şey."

"İşte o zaman Harper bir arada kalmamızın ve barınaklardan uzak durmamızın daha iyi olacağını söyledi. Ona bütün yaz kamp yapmaktan bahsetmiştim. Kulübelerden birini kullanmak onun fikriydi. Kimsenin bilmeyeceğini söyledi." Alyssa kolunu kaşıdı, derisini didikledi. Kazağının kolu bir santim yukarı kalkmış, damarlarına paralel uzanan iki pembe yara izi ortaya çıkmıştı. "Lüks değil ama ateşi yanık tuttuğumuz sürece sıcak kalıyoruz. Benim işim var ve Harper haftada birkaç gece ofisleri temizliyor. Benden daha çok para kazanıyor. Ben onu gezdiriyorum, o da yemeğini paylaşıyor. Bu anlaşma işe yarıyor.

-İşe yaradı."

"Harper nerede çalışıyor?"

"şehrin dört bir yanındaki farklı ofisler," dedi Alyssa.

"Onu hiç işe bırakıyor musun ya da işten alıyor musun?"

"Evet. Ana ofis Route 51 ve Evergreen Road'un köşesindeki sanayi kompleksinde."

Bree adresi yazdı. "Harper'ı benim için tarif edebilir misin?"

"Beş, yedi ya da sekiz yaşlarında. Zayıf ve uzun kahverengi saçları var."

Bree bu tanımın Alyssa'ya da uyduğunu belirtti. "Kulübede temizlik ürünleri vardı. Harper onları işten mi getirdi?"

"Hayır." Alyssa başını salladı. "Onları satın aldı. İş yerinden alsaydı kovulurdu."

"Haklısın," dedi Bree. "İkiniz de kulübeyi temizlediniz mi?"

"oğunlukla Harper. Biraz titizdir. Belki biraz OKB." "Bu sabah ne oldu?"

Alyssa kulübede Bree'ye ateş etme olayını anlatmıştı ama Bree tutarsızlık olup olmadığını kontrol etmek için ona hikyesini birkaç kez daha anlattıracaktı. Yalan söylemek zordu.

"Bir ığlık duyduğumu sanarak uyandım." Alyssa uzun, sakin bir nefes aldı. "Hâlâ karanlıktı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Ama Harper'ın gittiğini gördüm ve tüm eşyaları da gitmişti." Sesi değişti, öfkeli hal aldı. "Nereye gitmiş olabileceğini bilmiyordum. Arabası yoktu ve kiş boyunca oraya uğrayan olur diye ofisten en uzaktaki kulübelerden birini seçmişti. Kimse bizi göremezdi." Alyssa'nın gözleri gerildi. "Sırt çantamı kontrol ettim. Anahtarlarım ve cüzdanım yoktu. Bütün param içindeydi. Fazla değildi ama maaş gününe kadar elimde olan tek şeydi. Her neyse, kamyonetimi de çaldığını düşündüm ama kamyonet hala park halindeydi. Pencereden arka bahçeye baktım ve bir gölge gördüm. Ben de Harper'ı aramaya ıktım."

Bir nefes almak için durakladı ama Bree sessiz kaldı. Kızın hikâyesi devam ederken onu bölmek istemedi.

"Ağaçların arasında bir şekil gördüm. Harper olduğunu düşündüm ve takip ettim. O değildi. Bir adamdı. Sonra Harper da oradaydı. Bir silah çıkardı ve onu vurdu." Alyssa yutkundu ve yüzü

hastalıklı gri. Kolunu daha sert kaşıdı, kirli tırnakları deriye batıyor ve pembe izler bırakıyordu. Biraz daha zorlarsa kan akacaktı ama acıyı fark etmemiş gibiydi.

Bree, kızın kendine zarar vermeyi bırakmasını umarak kolayı ona doğru itti. "Adama iyice bakabildin mi?"

Alyssa sodasından bir yudum aldı. "Ondan yaklaşık otuz metre ama karanlıktı." Gözbebekleri başka yöne kaydı. "Bunu zaten konuşmuştuk."

"Daha fazlasını hatırlayabileceğini umuyordum," dedi Bree. "Kaç yaşındaydı?"

"Sana karanlık olduğunu söylemiştim," diye sızlandı Alyssa, sesinde ağır bir hayal kırıklığı vardı. Elindeki soda kutusunu yere bıraktı ve tırnaklarını ön kolunun iç kısmında gezdirmeye geri döndü. Bir akıl sağlığı değerlendirmesine mi ihtiyacı vardı?

Bree paralel yara izlerine tekrar baktı. Midesi bulandı. İntihar girişimi mi? "Onu tekrar görsen tanır mıydın?"

Alyssa saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Gözleri perili görünüyordu ve göz teması kurmayı reddediyordu. "Ben öyle düşünmüyorum."

Bir yalan var.

"Onun hakkında hatırladığınız başka bir şey var mı? Topallaması? Duruş şekli? Teninin rengini görebiliyor muydunuz?"

"Beyazdı." Konsantre olurken Alyssa'nın yüzü buruştu. "Silahı tutan el eldiven takmıyordu ve ay parlıyordu. Elinde bir iz gördüm. Büyüktü ve garip bir şekli vardı."

"Garip mi?"

"Bilmiyorum. Sadece garip."

"TAMAM." Bree bir not aldı. "Doğum lekesi ya da dövme gibi mi?" Alyssa başını salladı. "Onun gibi bir şey."

"Sağ el mi sol el mi?"

Alyssa gözlerini kapattı. "Onun hakkı."

"Peki ya Harper'ın eşyaları? Vurulduğunda yanında mıydı?"

"Bütün eşyalarını sırt çantasında taşırdı, benim gibi." Alyssa soruyu düşünürken başını öne eğdi. "Kulübede yoktu, o yüzden alması olmalı." Kaşlarını indirdi. "Ama adam onu vurduğunda üzerinde değildi, bu yüzden nereye gittiğini bilmiyorum."

Bree not edildi *eksik Sırt çantası.* "Can
sen tarif et Harper'ın sırt çantası mı?"

"Gri."

"Markasını biliyor musun?"

"Osprey," dedi Alyssa.

"Adam Harper'ı vurduktan sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum. Ben görmedim." Nefes alışları hızlandı ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Panikledim ve kulübeye koşup 911'i aradım. Sonra baltayı aldım ve dolaba saklandım."

"Seni gördü mü?" Bree sordu.

"Bana doğru baktı." Alyssa ürperdi. "Seni takip etti mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle. Arkama bakmadım."

Neden onu takip edip öldürmedi? Neden bir tanık bıraktı? Belki de kızın nereye kaçtığını görmemiştir.

Alyssa bileğinin içindeki deriyi yırttı.

Bree uzandı ve kendi eliyle onun hareketlerini durdurdu. "Daha önce kendine zarar verdin mi?"

Kız başını kaldırdı. Yüzünde önce aşağılanma, sonra korku, sonra da boyun eğme ifadesi belirdi.

Bree bileğinin iç tarafındaki yara izlerini gösterdi.

Alyssa çekildi onu kol aşağı üzerinde ve Yara izleri. Onun Bakışları masaya düştü. "Babam hastalandığında kesmeye başladım."

"Bu senin için korkunç olmalı."

Alyssa titrek bir nefes verdi. "Ne yapacağımı bilemedim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Evet." Alyssa'nın gözleri doldu ama gözyaşlarını kırıştıtarak uzaklaştırdı. "Sorun da buydu."

"Küçükken anne ve babamı kaybettim." Bree'nin geçmişi göz önüne alındığında, çaresizlik ve savunmasızlıktan bunaldığını ve ayrıca travmayla başa çıkacak duygusal olgunluğa sahip olmadığını hayal etmek kolaydı.

Alyssa bakışlarını önce Bree'nin bakışlarıyla bir nefes boyunca buluştu. "Acı ..." Göğsüne vurdu. "Babam öldüğünde ben de öleceğimi sandım, sanki kalbim duracaktı. Çok canım yanmıştı."

Empati ve keder Bree'nin göğüs kemiğinin arkasında kabardı, basınç nefes alamayacakmış gibi hissedene kadar arttı.

"Öyle." Bree'nin de aynı travmayı yaşamış kardeşleri vardı. Alyssa yapayalnızdı.

"Kaç ?" Alyssa sordu.

"Sekiz." Otuz beş yaşında olmasına rağmen, bu anı Bree'yi içi boş bir acıyla doldurdu. Yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Hâlâ acıyor."

Bir an için kameranın çalıştığının farkına vardı. Baş yardımcısı, diğer müfettişler, belki savcı ve/veya savunma avukatları eninde sonunda bu röportajı izleyebilirdi ama Bree kamuya açık olmayan hiçbir şey söylememişti. Tüm dünya ailesinin cinayet-intihar olayını biliyordu.

Ve bu olduğunda Bree ve kardeşleri de oradaydı.

İçinden hızlı bir ürperti geçti, anıya karşı istemsiz bir tepkiydi.

Bazen bir tanık ya da şüpheliyle bağlantı kurmak fedakârlık gerektirir. Bree'nin bu bağlantıyı kurmak için bir arka plan hikâyesi uydurmakla ilgili bir sorunu yoktu ama bu sefer buna gerek yoktu. Gerçek işe yarayacaktı ama bu görüşme onu ham bırakacaktı.

Alyssa gömleğinin kolunu çekiştirdi. Ön kolunun alt tarafındaki yumuşak, soluk ette küçük pembe yara izleri vardı. "Kesiklerin çoğu gerçekten sığdı." Damarların yakınındaki iki uzun yarayı işaret etti. "Bu ikisi hariç." Yutkundu. "Bunları öldüğü gün yapmıştım. Onu hastanede bırakmak istemedim ama beni gitmeye zorladılar. Ben de evde yalnız kalmak istemedim." Damarının üzerindeki yara izini takip etti. "Çok kan kaybettiler. O gün ben de ölmek istedim."

"Acil servise gittin mi?" Bree nazik bir sesle sordu.

"Hayır, kolumu sardım ve kanama sonunda durdu. Kesikler beni öldürecek kadar derin değildi." Alyssa'nın sesi pişmanlık doluydu. "Bunu bile doğru düzgün yapamadım."

Kız babası öldükten sonra hiç yardım almamıştı ve en azından intiharı düşünmüştü. Rogers bu konuda da haklı mıydı? Alyssa tüm hikâyeyi ilgi çekmek için mi uydurmuştu? Cesedin tekne rampasında bulunması tamamen alakasız bir tesadüf müydü?

Ama bot izlerini, lastik izlerini ve mermi kovanlarını nasıl açıklayabilirdi?

Varsayım yok.

Kanıtlar soruşturmasını yönlendirecekti.

"4Runner'ımı ne zaman alabilirim?" Alyssa sordu. "Ve diğer eşyalarımı. Telefonuma gerçekten ihtiyacım var. İş aramam lazım. İşe gitmem lazım."

Alyssa'nın aracı belediye garajına çekilmişti.

"Buradaki telefonu kullanabilirsin. Marge'a sana bir dış hat bulmasını söyleyeceğim. Adli tıp teknisyenleri işlemleri tamamlar tamamlamaz tüm eşyalarını geri alabilirsin," dedi Bree. "Bir sonraki iş planın ne zaman?"

"Çarşamba, öğleden sekize kadar."

"Tamam. 4Runner'ını birkaç gün içinde geri alırsın." Bree, Alyssa'nın ehliyeti olmadığından bahsetmemişti. Harper'ın cüzdanını çaldığını söylemişti. Ama kimlik ve ikamet kanıtı olmadan yeni bir ehliyet almak imkânsızdı. Alyssa evsiz olduğu için ona yeni bir ehliyet verilmeyecekti. Ama Bree'nin onun işbirliğine ihtiyacı varken bu konuyu açmanın sırası değildi.

Bree aracı bırakmak için acele etmiyordu. Alyssa'nın tekerlekleri olduğu anda ortadan kaybolacağından şüpheleniyordu. Bree aracını, giysilerini ve telefonunu elinde tuttuğu sürece, Alyssa muhtemelen olduğu yerde kalacaktı. "Ama benim kalacak bir yerim yok." Alyssa'nın sesi yükseldi. "Ya da giyecek bir şey yok."

"Bunun sizin için ne kadar rahatsız edici olduğunu anlıyorum. Bu gece sizi bir otele yerleştirmeme ve sabah teknisyenlerin ne kadar ilerleme kaydettiğini görmemize ne dersiniz?"

"Bilmiyorum." Alyssa ön kolunu karıştırdı.

"Sadece bir gece kadar." Bree'nin kızı isteği dışında alıkoyma gibi bir yeteneği yoktu ama aynı zamanda, özellikle de Alyssa'nın durumunun tekne rampasındaki cesetle ilgili olup olmadığını bilmiyorken, bir silahlı saldırının tek tanığıyla iletişimini kaybetmek de istemiyordu.

"Tamam, sanırım," dedi Alyssa isteksiz bir ses tonuyla.

"Güzel." Bree ayrıca kızın sıcak bir duşa ve temiz, sıcak bir yatağa ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Onu tekrar sokakta düşünmekten nefret ediyordu.

"Telefonunuzdan bahsetmişken, erişim kodunuzu alabilir miyim?" "Neden? Neredeyse hiç kullanmıyorum."

"GPS'i var, değil mi?"

"Evet," dedi Alyssa. "Ama mümkün olduğunca az kullanıyorum." "Kimi arıyorsun?"

"Çoğunlukla iş. Son zamanlarda Harper da. Hepsi bu kadar. Arayabileceğim başka kimse yok."

"Harper'ın parası olduğunu söylemiştin."

"Evet. İşinden." Ama Alyssa'nın sesindeki güven azalmıştı. Acaba Harper'ın davranışlarında akla yatmayan bir şeyler mi düşünüyordu? "Harper'ın kaybolması tamamen benim hatam."

"Neden düşünüyorsun?"

"Ona yardım etmedim." Kız sandalyesinde kıpırdandı, sanki vücuduyla ya da hareketleriyle rahat edemiyormuş gibiydi. "Onu vurduğunu gördüm ve saklandım. Bir korkak gibi."

Belki de tetikçi onu görmeden kaçtı. Belki de arkadaşını bu kadar çabuk terk ettiğini kabul etmek istemedi.

"911'i aradın," dedi Bree.

"Ama bir şeyler *yapmalıydım*." Uzun, titrek bir nefes aldı.

"Gibi mi?"

Alyssa'nın kaşları sıkıntılı bir alçaldı. "Bilmiyorum."

"Harper'ı vuran adam sizi yakalasaydı ne olurdu sizce?"

"Beni de vurabilirdi."

"Peki o zaman kim yardım çağıracaktı?" Bree işaret etti. "Hiç kimse." Alyssa'nın sesi de en az Kayla'nınki kadar kısıktı.

"Bu doğru. Yani, şu anda kimse Harper'ı arıyor olamaz."

Sen de o da ortadan kaybolmuş olurdunuz."

Ama Alyssa doğru şeyi yaptığından emin görünmüyordu.

Bree anlıyordu. Hayatta kalma suçluluğunun nasıl bir his olduğunu biliyordu çünkü bunu her gün hissediyordu. Bree kız kardeşi öldüğünde yanında bile değildi ama olmalıydı. Şimdi Bree hayattaydı ve kız kardeşi yoktu.

Harper'ın aynı kaderi paylaşmamış olması ve Alyssa'nın arkadaşıyla uzun bir sohbet ederek suçluluk duygusunu hafifletme fırsatı bulması için sessizce dua etti.

"Sana başka haberlerim de var," dedi Bree.

Alyssa'nın alnı kırıştı.

"Tetikçinin izini takip etmek için bir K-9 kullandığımızı biliyor musun?" Kız başını salladı.

Bree devam etti. "Bir ceset bulduk. Harper'ın değil. Bir erkeğe ait." "Onu vuran adamın mı?" Alyssa gözlerini kocaman açarak sordu.

"Hayır. Bu adam siz vurulma ihbarında bulunmadan önce ölmüştü." Alyssa'nın alnı çatıldı. "O zaman kim bu adam?"

"Henüz bilmiyoruz." Bree onu yakından izledi ama herhangi bir aldatma belirtisi görmedi. Kızın kafası gerçekten karışmış görünüyordu. "Kayıp olabilecek başka bir adam hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz?"

Alyssa başını salladı.

"Tamam. Şu anda başka sorum yok. Sana bir otel odası bulup bazı evrak işlerini bitirene kadar seni burada bırakacağım. Aç mısın?"

"Hayır, ama neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Kızın ifadesi temkinli bir hal aldı.

Bree gerçekte kumar oynadı. "Daha fazla soruyu yanıtlamak için hazır olmanı istiyorum. Soruşturmamız ilerledikçe yardımına ihtiyacım olacak." Bree Harper'ı canlı bulmayı umuyordu ama bulamazsa, tetikçiyi teşhis etmek için kıza ihtiyacı olabilirdi.

"TAMAM." Ama Alyssa'nın gözleri endişeyle büyüdü, sanki tetikçiyi itiraf ettiğinden daha net görmüş gibiydi.

Bir cinayetin tek tanığıydı ve muhabir Nick West sayesinde herkes biliyordu, bu da Alyssa'yı potansiyel bir hedef haline getiriyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Matt Çerifin karakoluna girdiğinde neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. "Hey, Marge."

Marge masasından kalktı ve yaklaştı. "Brody nerede?"

"Ev."

"Bugün topalladığını duydum."

"Evet." Matt büyük köpeğin çoğu zaman yanında olmasına ne kadar alıştığını fark etmemişti. "Hiçbir yeri kırık değil. Ağrı kesici alıyor ve rahatça dinleniyor gibi görünüyor." Ama Matt yine de endişeleniyordu. Brody onun hayatının büyük bir parçasıydı. "Veteriner, kurşunu aldığı omzunda artrit olmasından endişe ediyor."

"Zavallı çocuk." Marge'ın gözleri yumuşadı. "Ona ev yapımı bisküvi pişireceğim. O bir kahraman."

"Öyle," diye kabul etti Matt. "Şerifi görmeye geldim."

Bree ona en kısa zamanda uğramasını isteyen bir mesaj bırakmıştı.

"Geri dön. Seni bekliyor." Marge geri çekildi ve onu lobiye istasyonun geri kalanından ayıran kapıdan geçirdi. Departmanla ilgili diğer her şey gibi bina güvenliği de modası geçmişti. Eğer biri gerçekten içeri girmek istiyorsa, tek yapması gereken bankonun üzerinden atlamaktı.

Jim Rogers'ın bilgisayarda çalıştığı ana odanın önünden geçti. Matt yaklaşırken gözleri kısıldı. Matt masasına varmadan Rogers ayağa kalktı ve arka çıkışa doğru ilerledi.

Jackass.

Rogers'ı vuranın Matt olduğunu düşünürsünüz, tam tersi değil.

Matt Bree'nin ofisinin kapısını çaldı.

"Evet," diye cevap verdi.

Matt kapıyı açtı.

Gözlerini bilgisayarından ayırdı. "Matt, geldiğin için teşekkürler."

Matt onun kocaman masasının karşısındaki sandalyeye oturdu. "Brody nasıl?" Bree sordu.

"Tamam. Evde dinleniyorum."

"Ama endişeli görünüyorsun."

Matt, Bree'ye olduğu kadar kendisine de, "Gençleşmiyor," diye itiraf etti.

"Özür dilerim."

"Adli tabip cesedi teşhis etti mi?" Matt yastığa yerleşti. Bir yanı sorusunun cevabını öğrenmek istiyordu. Diğeri ise kesinlikle istemiyordu. Bayan Whitney'ye torununun öldüğünü söyleme düğünncesinden korkuyordu. Çocuğu canlı bulmak istiyordu. Ama her ne kadar istemiş olsa da, Bree ondan sosyal bir ziyaret için karakola gelmesini istememişti.

"Hayır. Hâlâ bekliyorum."

Nefes aldı ama bu ertelemenin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Eli'nin tıbbi kayıtlarında cesedin kimliğini tespit etmenin bir yolu olmalıydı. Matt bunu aklından çıkardı. Henüz olmamış bir şeyi kafasına takmanın bir anlamı yoktu. "Daha önce soruma cevap vermedin. Evde her şey yolunda mı?"

İç çekti. "Çocuklar anneleri olmadan yaşamaya alışmakta zorlanıyorlar. Akşam yemeğimizi iptal ettiğim için de özür dilerim."

"Anlıyorum. Çocuklar önce gelir. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver." Matt, Bree'nin Grey's Hollow'a taşınmasının asıl nedeninin kız kardeşinin çocuklarını büyütmek olduğunu biliyordu. Sıradan bir ilişkinin ötesinde bir şeye ayıracak zamanı olmadığını aylar önce açıkça söylemişti. Matt onu zorlayan kişi olmuştu. Bree'nin önceliklerine saygı duyuyordu ama onunla sıradan bir ilişki yaşayabileceğinden emin değildi.

Bree dirseklerini masaya dayadı ve şakaklarını ovuşturdu. "Kendimi klonlamam gerekiyor." Başını kaldırdı ve ifadesi yumuşadı.

"Seninle yemeğe çıkmayı çok istiyordum."

Bakışları onunkilere kilitlendi. Gözlerindeki yeşil yoğunlaştı ve aralarında bir sıcaklık parıltısı geçti.

Aniden ısınan Matt ceketinin fermuarını açtı. "Bütün bunlar sona erdiğinde yeniden plan yapabiliriz."

"Bu hoşuma giderdi." Neredeyse gülümseyecekti, sonra dağınık masasına baktı. Yüz ifadesi . "Asıl ihtiyacım olan on tane daha yardımcı ve bir ya da iki deneyimli müfettiş."

"Ama?"

"Şerif King'in kaybettiği personelin yerine yenisini almaması ve birçok bütçe döneminin geçmesinin ardından şerif departmanı bütçesine ne oldu tahmin edin? Maaşları için ayrılan ödenek ortadan kayboldu. Puf. Şimdi, ilçe denetleme kurulu şerif departmanının bu yardımcılara ya da bir müfettişe ihtiyacı olmadığına ikna olmuş durumda. Şu anda bir düzine şerif yardımcısı eksikim var ama elimde sadece geçen mali yılda ayrılan beş şerif yardımcısının yerini dolduracak fon var. Bu maaşlar mevcut bütçede yer alıyor. Ek personel almak için genişlemek istiyorsam, bir sonraki bütçe döngüsü için talepte bulunmam gerekiyor, ancak ilçe bütçe sorumlusu zahmet etmeyin diyor. Tüm artışlar reddedilecek. İlçe bütçe açığı içinde çalışıyor. Bütçe dönemi sona ermeden beş yardımcıyı işe almak yoksa bu fonları da kaybedeceğim."

"Bu berbat bir şey,"

dedi. "Kesinlikle öyle."

"Eski şerif sadece önemli olduğunu düşündüğü suçları soruşturarak zaman kazandı ve tam bir soruşturma yürütmek yerine insanları tutuklayıp itiraf etmeleri için baskı yapmaktan çekinmedi."

"Suçlu olsunlar ya da olmasınlar mı?"

"Olaya bu şekilde baktığına inanmıyorum. Kendini yanılmaz olarak görüyordu." Matt eski şerifin gücünü kötüye kullandığını görmüştü ve Matt'in rütbesi müfettişlikten K-9 devriyeliğine indirilmiş, sonra da şerif onu yanlış kapıdan içeri gönderince görev başında vurulmuştu. Tesadüf müydü? Matt, Şerif Yardımcısı Jim Rogers'ın, Matt içeri girer girmez ekip odasından çıktığını düşündü. Jim'in eski Şerifin planına dahil olup olmadığını hep merak etmişti. Matt onu her gördüğünde garip davranıyordu. "Şerif King bütçe toplantılarında zorbalıkla ilerledi. Eğer

King'in istediği olmayınca, ilçe yetkililerinin mahallelerindeki devriyeleri durduruyor ve bu bölgelerdeki müdahale süreleri yavaşlıyordu. Eğer denetim kurulu şerifin ofisinden hizmet almak istiyorsa King'in dediklerini yapardı."

Bree başını salladı. "Hayır, teşekkürler. Kirli oynamak gibi bir arzum yok. Niyetiniz ne kadar iyi olursa olsun ya da ne kadar dikkatli olmaya çalışırsanız çalışın, kir eninde sonunda üzerinize bulaşır." Bree elini deri masasının üzerindeki tek boş alana bıraktı. "Bu şekilde çalışmayacağım."

Matt onun tanıkları ve şüphelileri sorguladığını görmüştü. İnsanları kendisiyle konuşturmakta, onlardan istediğini almakta çok bağırılıydı. Egosunun onu ele geçirmesine asla izin vermezdi. Sistem içinde çalışmanın bir yolunu bulurdu.

"Tam zamanlı bir müfettiş tutamıyorum." Gözleri parladı. "Ama bir çözüm buldum -aslında Marge bir açık buldu, çünkü o her şeyi biliyor."

Matt kaşlarını kaldırdı.

"Şerif King danışman tutmayı severdi."

Matt, "Parayı arkadaşlarına aktarmayı severdi," diye düzeltti.

"Mesele şu ki, bütçede bunun için para var ve ben seni işe almak istiyorum."

Şoke olan Matt donakaldı. Onu yanlış mı duymuştu? "Beni işe almak mı istiyorsun?"

"Evet. Danışmanlar için ayrılan fonu kullanmazsam onu da kaybedeceğim." Bir elini için kaldırdı. "Bu tam zamanlı bir iş olmayacak. Büyük bir davamız olduğunda seni getirirdim. K-9'larınızla çalışmak için hâlâ vaktiniz olurdu." kaşlarını çattı. "Heyecanlı görünmüyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Hayatımın o kısmının erdiğini sanıyordum." Matt'in duyguları kesinlikle birkaç karıştı.

Vurulduktan sonraki ilk iki yıl boyunca sağ elindeki beceriyi yeniden kazanmak için mümkün olan her şeyi yapmıştı. Ama sinir hasarı kalıcıydı. Bir daha asla kolluk kuvvetlerinde çalışamayacağını kabullenmesi uzun zaman almıştı. Bree'yle yaptığı bu anlaşma işe yaramazsa, tüm bunları tekrar yaşamak zorunda kalacak mıydı? Ama bir dedektif olmayı sevmişti ve onun

teklif onun oyuna geri dönmesi için meşru bir yol gibi görünüyordu.

Matt serseri elini kaldırdı, parmaklarını esnetti ve yara dokusunun tanıdık çekimini hissetti. Diğer eliyle çok yakın mesafeden ateş edebiliyordu ama tabancayla nişancılığı asla eskisi gibi olmayacaktı. Bu nedenle, bir daha asla gerçek bir kolluk kuvveti memuru olamayacaktı. Nişancılığı çok güvenilmezdi.

Bakışları adamın havaya kaldırdığı eline kaydı. "Seni sol elle ateş ederken gördüm. Uzun namlulu silahlarda çok iyisin ve tabancadaki isabetliliğin de sandığından daha iyi. Bence taşıma ruhsatı alabilirsin." Federal yasalara göre, belirli kriterleri karşılayan eski kolluk kuvvetleri, yeterlilik testini geçtikleri takdirde tabanca taşıyabiliyordu.

"Sorun kalifiye olmak değil. Poligonda atış yapmak, silahınızı yüksek stresli, dinamik bir durumda kullanmaktan farklıdır." Hayal kırıklığına uğramış bir halde sol elini kaldırdı. "Silah elimde doğal durmalı. Ama öyle değil."

"Anladım. Sivil olacaksın. Taşıma zorunluluğun olmayacak." Arkasına yaslandı. Hızlı bir evet cevabı vermemesi onu şaşırtmış gibiydi. "Bu sabah bana gayri resmi olarak yardım ettiğin için minnettarım ama kimlik belgelerin olsaydı daha iyi olurdu."

"Bunun yardımı *olur*," diye itiraf etti.

Sandalyesi çeyrek tur döndü. Birkaç saniye boyunca onu inceledi. Bakışlarının yoğunluğu adamın yüzüne ısı yayıyor gibiydi. "Her şey yolunda mı? Ocak ayındaki silahlı saldırının etkilerini yaşıyor musun?"

İki ay önce, aktif bir saldırganı durdurmasına yardım etmişti. Kendi vurulmasından bu yana ilk kez ateş altında kalmıştı. Bazı kabuslar görmüştü ama eski danışmanını birkaç kez görmüştü. Sorunları üzerinde çalışıyordu.

Matt, "Hayır, öyle değil," dedi.

"Justin mi?" diye tahmin etti.

"Hayır. Hâlâ rehabilitasyonda." Matt'in en iyi arkadaşı, Bree'nin kız kardeşiyle evli olan kişi, depresyon ve uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele ediyordu.

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Bree'nin gözleri buğulandı. "Erin'in öldürülmesi onu seven herkesin üzerinde izler bıraktı."

On yılın küçümsemesi. Bir cinayetin yarattığı duygusal hasar, tek bir yağmur damlasından genişleyen eşmerkezli su halkaları gibi, kurbandan başlayarak akraba ve arkadaş çevresine yayılır. Justin, ayrı yaşadığı karısı öldürülmeden önce depresyondaydı ve madde bağımlılığıyla mücadele ediyordu. Karısının ölümü onu harap etmişti. Sonrasında, düşüşü hızlanmış ve bir burun dalışına dönüşmüştü.

"Öyle oldu." Matt içini çekti.

"Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

"Teşekkürler," dedi Matt. "Ama senin yeterince iğn var ve o hâlâ hastanede yatarken yapılacak bir şey yok." Sesini alçalttı. "Yardımcılarınızdan herhangi birinin benimle çalışmakla ilgili bir sorunu olacağını düşünüyor musunuz?"

"Jim Rogers'ı mı kastediyorsun?" Bree sordu. Onunla saçmalamak yok.

Direkt konuya girdi.

Matt başını salladı.

"Bilmiyorum." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Sadece birkaç haftadır bu işteyim. Todd dışında henüz hiçbir adamı çok iyi tanımıyorum."

Matt satır aralarını okudu. Adamlarına güvenmiyordu.

"Sorunlar mı?"

"Yardımcıların çoğu departmanın yeniden inşa edilmesine hazır."

"Ama bazıları değişime direniyor?" diye sordu. Eski kafalılar geçmişe tırnaklarıyla tutunurlar.

"Eğer öyleyse, uyum sağlamak zorunda kalacaklar. Ama sizden burada çalışmanızı istemem haksızlık olur."

Matt, Bree kendi başına araştırma yaparken ona yardım etmişti. Yeni soruşturması Randolph İlçesi Şerif Departmanı'nın tüm yükünü de beraberinde getirmişti. Matt'in şerif departmanına iyilik borcu yoktu ve Eli'nin büyükannesine torununu bulacağına dair söz vermişti.

Matt'in kariyerini sona erdiren ve hayatına mal olabilecek ateşi Şerif Yardımcısı Jim Rogers açmıştı. Daha da kötüsü, Rogers Brody'yi vurmuştu.

Matt, Rogers'ın eski erifle birlikte bu planın içinde olduğunu düşünmek istemiyordu. Ama Rogers'ın u andaki davranışlarının hiçbiri Matt'e sıcak ya da bulanık duygular vermiyordu. Gvenemediği bir adamla nasıl alışabilirdi?

O zaman nasıl yapmasın ki?

Hayır demek, Bree'yi Matt'i neredeyse öldürecek olan güvenilmez kişiyle çalışmak zorunda bırakacaktı, stelik Matt onu kollamayacaktı.

Başka bir şerif ona departmana dönmesini teklif etseydi, cevabı kesin bir hayır olurdu. Ama bu herhangi bir şerif değildi. Bu Bree'ydi.

Canı cehenneme, Rogers'ın da canı cehenneme. Matt'le bir sorunu varsa, çıkıp erkek gibi söylemeliydi. Matt onun yüzünden Bree'yi hayal kırıklığına uğratırsa lanet olsun.

Matt ayrıca bir olayın hayatının geri kalanını etkilemesine izin vermemeliydi. Ayağa kalktı. "Bakın, Bayan Whitney'ye Eli'yi arayacağıma dair söz verdim, bu yüzden davaları karıştırmak . Ona söz verdim. Bundan cayamam. Ama bu taviz dışında, ben . Beni de yaz."

"Harika. Marge evrak işlerini halletti." Bree gülümsedi. Bu, yüzünde pek sık görmediği bir ifadeydi ve onu oraya koyanın kendisi olması onu aptalca mutlu etmişti.

Belki de vurulma olayının kazara mı yoksa kasıtlı mı olduğunu öğrenebilirdi. Belki de geçmişiyle barışmanın yolu bu olabilirdi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bree direksiyonu sertçe kavradı. Matt'in davayla ilgilenmesi onu rahatlatmıştı ama keşke bugün tam zamanlı çalışabilseydi. Matt'in yağlı bir kadına verdiği sözü tutma konusundaki ısrarına saygı duyuyordu. Dürüst olduğu için onu suçlayamazdı. Onu yanında istemesinin nedenlerinden biri de buydu.

Rogers nasıl tepki verirdi? Matt'in takımda olması kesinlikle işleri sarsacaktı. Rogers'ın tuhaf ve itaatsiz davranışlarını düşündü. Belki de ihtiyaç duyulan şey tam olarak bir sarsıntıydı.

Walmart'ın otoparkına döndü. Hayatı boyunca hiç bu kadar yorgun düşünmemişti, kırk sekiz saat boyunca bir davada çalışırken bile. Bu, ruhunun derinliklerine işleyen bir yorgunluktu; iki aylık stres ve uykusuzluktan, keder ve umutsuzluktan ve doğru şeyi yapıp yapmadığını asla bilemezken iki yetim büyütme çabasından doğan bir yorgunluk.

Saat altıyı geçiyordu. Şimdiye kadar evde olması, çocuklarla yemek yemesi gerekirdi. Ama burada, Walmart'taydı.

"Neden duruyoruz?" Alyssa arabanın arka koltuğundan sordu SUV.

"Laboratuvar sırt çantanızın işlemlerini henüz bitirmedi. İhtiyacın var giysiler."

"Bana kıyafet mi alacaksın?" Alyssa'nın sesi şaşkınlıkla yükseldi.

"En azından bunu yapabilirim gibi görünüyor. O evden kaçabilirdin Ama sen yapmadın. Arkadaşının yanında durdun. Soruşturmamda işbirliği yaptığın sürece ben de senin için aynısını yapacağım."

Alyssa'nın alnı kırıştı ve sanki biri ona karşı dürüst davranmayalı uzun zaman olmuş gibi tereddütlü bir sesle "Tamam," dedi. Eğer hikâyesi doğruysa, "arkadaşı" Harper bile vurulmadan önce parasını ve anahtarlarını çalmıştı. Ona iyi davranan son kişi babası olabilirdi ve o da öleli bir yıl olmuştu.

Bree cipten indi ve Alyssa'yı arkadan çıkardı. Mağazanın içinde, iki çift kot pantolon, eşofman altı, iki sweatshirt, iç çamaşırı, çorap ve bir çift pijama seçmesine izin verdi.

"Motelde temel banyo malzemeleri olacak. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Bir sa fırçası," dedi Alyssa.

Bree onu dükkânın önüne doğru götürdü. "Bir diş fırçası ve diş macunu al. Kadınsı ürünlere ihtiyacın varsa onları da al." Kız gerekli malzemeleri sepete atarken o da arabayı itti.

"Deodorant ve tıraş bıçağına ihtiyacım var." Neredeyse heyecanlı görünen Alyssa el arabasını bıraktı ve koridorda hızla ilerledi. Köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Bree el arabasını kaptı ve onu takip etti. Bree ona yetişemedi mağazayı bir çığlık ve ardından yere çarpan nesnelerin sesi kapladı.

"şerif!" Alyssa bağırdı.

"Alyssa!" Arabayı bırakan Bree köşeden hızla döndü. Alyssa ile çarpıştı. Bree geriye doğru düştü ve bir vitrine çarptı. Omzunda bir acı hissetti ve deodorantlar misket gibi yere düştü. Ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. Kalbi hızla çarparak ayağa fırladı.

Birkaç metre ötede, Alyssa kırık bir jilet kartonunun üzerine yayılmıştı. Tıraş malzemeleri etrafına yığılmıştı. Kızın yüzü floresan ışığında bembeyazdı.

"Ne oldu?" Bree koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Kimseyi görmedi.

"Onu gördüm." Alyssa nefes nefese kaldı.

"Kim?" Bree kızın ayağa kalkmasına yardım etti.

"O." Alyssa'nın gözleri . "Harper'ı vuran adam."

Bree koridorun sonuna doğru koştu ve kasalara giden ana koridora baktı. Gördüğü tek insanlar yaşlı bir çift ve bebek arabasını iten genç bir anneydi. Hiç erkek yoktu.

Bree kızı aceleyle reyondan çıkardı ve mağazanın önüne yöneldi. Onlar acele ederken o da cep telefonunu kullanarak bir şerif yardımcısı çağırdı. Çıkışları ve otoparkı kontrol etmek istiyordu ama hem adamı kovalayıp hem de Alyssa'yı koruyamazdı.

Müdürü buldu ve güvenlik ofisine gittiler. İçeride, monitörlerin önünde durdu, rozetini gösterdi ve durumu açıkladı.

"Bana çıkışları ve park yerini göster." Bree ekranları izledi. "Alyssa, onu görüyor musun?"

Alyssa monitörleri taradı. "Hayır."

"Beş dakika geri git," dedi Bree.

Güvenlik görevlisi klavyeye dokundu ve videoyu oynattı.

"İşte orada." Alyssa son monitörü işaret etti. "Beyzbol şapkalı adam."

Kot pantolonlu ve siyah montlu bir adam park yerinden geçti. Siperliği aşağı doğru çekilmiş bir beyzbol şapkası takmıştı. Ceketinin yakası yukarı kalkıktı, omuzları kamburdu ve başı öne eğikti.

"Lanet olsun. Yüzünü hiç göremiyorum." Bree daha yakına eğildi. "Arabasına bindiğinde plakasını alacağız."

Ama otoparktan çıktı, köşeyi döndü ve yan sokakta gözden kayboldu.

Bree güvenlik görevlisine döndü. "Mağaza içindeki hareketlerini takip edebilir misin? Bir noktada yüzünü göstermek zorunda."

"Evet, hanımefendi." Memur bilgisayarına döndü. Bir dakika sonra bir monitörü işaret etti. "Mağazaya buradan girdi, ana koridorları bir kez turladı, sonra sağlık ve güzellik alanında durdu."

Bree adamın Alyssa'yla birlikte koridora girişini izledi. Kadın çılglık attı ve adam arkasını dönüp aceleyle uzaklaştı. Yüzünü aşağı doğru eğik tutuyordu ve beyzbol şapkasının kenarı yüzünü kamera görüntüsünden koruyordu.

"Orada dur." Bree gözlerini kısarak ekrana baktı. Adam mağazanın kişisel ürünler bölümünden hızla uzaklaştı. "Yüzünün alt kısmını görebiliyorum."

"Evet, hanımefendi." Güvenlik görevlisi klavyesini tıklamaya devam etti.

"Bunu geri sarabilir misin?" diye sordu. "Evet," dedi adam.

Video ekranda tekrar oynatıldı.

"Şu anda neredeyiz?" Adam deodorant reyonuna yaklaşırken Bree monitörü işaret etti.

"İşte." Bu güvenlik memur çekildi yukarı başka bir besleme üzerinde farklı bir monitör. "Bir sonraki koridorda."

Bree doğruldu. Adam her koridordan geçerken başını çeviriyordu. Bir ürün mü arıyordu?

Ya da Alyssa?

Ekranda Alyssa adamı gördü ve irkildi. Geriye doğru sıçradı, etrafında döndü ve doğruca Bree'ye çarptı. Adam aceleyle uzaklaşırken ikisi de ekrana yayıldı.

Neden kaçtı? Çünkü Alyssa bağırmişti, *Şerif?*

Bree'nin üzerinde üniforma gömleği ve silahı vardı. Onları takip mi ediyordu? Neden takip ediyordu?

Karşılaşmaları boyunca şapkasının kenarını yüzünün üzerinde tuttu. Başının pozisyonu doğal görünmüyordu. Bu bir tesadüf olamazdı. Olabilir miydi?

Alyssa yanılmış olabilir. Şiddete tanık olduktan sonra aşırı duyarlı olabilir. Bu adam çılgılık atan bir kızıdan korkan sıradan bir vatandaş olabilir.

Ama kaç Walmart müşterisi park etmiyor?

"Bekle." Bree ikinci monitörü işaret etti. Elinin arkasında bir iz vardı. "Bu bir dövme mi?" Gözlerini kısarak görüntüye baktı. "Bunu büyütebilir misin?"

Güvenlik görevlisi adamın elinin arkasını yakınlaştırdı. İzin kenarları düzensizdi. "Bunun bir dövme olduğunu sanmıyorum."

Karanlık yama kabaca Teksas eyaleti şeklindeydi.

"Bu bir yara izi ya da doğum lekesi." Bree eğildi. "İçinde o adamın olduğu tüm videoları, bu karşılaşmanın klibini" -Bree bir ekranı işaret etti- "ve otuz dakika öncesi ve sonrasına ait park yeri filmlerini kopyalayabilir misin?"

Bree'nin yardımcılarında biri geldi. Bree ve Alyssa alışveriş arabasını getirirken onu videoları beklemesi için görevlendirdi. Sonra

Kasada ödeme yapan Bree, Alyssa'yı Evergreen Motel'e götürdü. Park edip başka bir şerif yardımcısı çağırdığında hava kararmıştı.

"Burada bekle." Bree, Alyssa'yı ikinci kattaki bir odaya yerleştirirken onu aracın arkasına kilitledi. Sonra Bree arabayı odanın karşısındaki bir yere park etti. Şerif Yardımcısı Rogers onun cipinin yanına yanaştı. Bree aracından indi ve onun penceresine yaklaştı.

"Biraz uyudun mu?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi." Rogers'ın gözleri hâlâ gölgeliydi ama on iki saattir görevde . Rogers onun ilk tercihi değildi ama dikkatlerini canlı tutmak için gece boyunca güvenlik görevlileriyle dönüşümlü olarak çalışacaktı. Tek başına gözetim sıkıcıydı. Dikkatini kaybetmek ya da uykuya dalmak çok kolaydı.

"Şüpheli bir adam Walmart'ta Alyssa'yı takip ediyordu. Gözünüzü dört açmanızı istiyorum."

"Evet, hanımefendi." Çenesi gerildi ve yüzü kızardı.

"Ona saygılı davranacağını da bilmem gerekiyor."

Gözlerini kırıştırdı, bakışları başka yöne kaydı. "Bu sabah için özür dilerim. Haddimi aştım."

Samimi miydi? Ona bakmadı.

"Tamam o zaman." Bree boş otoparkı taradı. "İkinci kattaki ilk odada kalıyor. O kadar çok boş oda var ki, müdür onunkinin yanındaki odayı vermemeyi kabul etti. Birkaç saat içinde başka bir yardımcım sizinle yer değiştirecek."

"Evet, hanımefendi."

Bree otoparkı taradı, sonra Alyssa'yı içeri götürdü. Oda süslü değildi ama temizdi. İki çift kişilik yatak odanın büyük bölümünü kaplıyordu ve geniş bir pencere otoparka bakıyordu. Dolabı, yatağın altını ve banyoyu kontrol etti. Banyoda yetişkin bir erkeğin geçemeyeceği küçük bir pencere vardı. Oturma odasına döndü ve pencereden dışarı baktı. Dışarıdaki şerif yardımcısı kapıyı ve ikinci kata çıkan beton merdivenleri net bir şekilde görebiliyordu. Kimse görünmeden Alyssa'nın odasına yaklaşılamazdı. Bree'nin yapabileceği en iyi şey buydu.

"Tek yapmanız gereken bu perdelerden dışarı bakmak ve dışarıda bir şerif yardımcısı göreceksiniz." Bree perdeleri kapattı.

"Ya giderse?"

"O zaman onun yerini bir başkası alacak."

"Ya dışarı baktığımda kimse yoksa?"

Bree cüzdanından bir kartvizit çıkardı. "İşte cep numaram. Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

Alyssa odanın ortasında durmuş, elindeki Walmart çantalarını tutuyor ve kaybolmuş gibi görünüyordu. "Uzun zamandır gerçek bir yatakta uyumadım ve en son ne zaman bir motelde kaldığımı hatırlamıyorum."

"Neden sıcak bir duş almıyorsun? Aç mısın?" Alyssa cevap vermedi. Yemekle ilgileniyor gibi görünmüyordu.

"Pizza tamam mı?" Bree çocuklarla akşam yemeğini kaçırmak istemiyordu ama Alyssa tek başına gidemeyecek kadar gergin görünüyordu.

Masa sandalyesine oturdu ve pizza siparişi verdi. Alyssa banyoya girdi. Duş açıldığında borulardan su akıyordu. Alyssa çıkmadan önce pizza gelmişti. Temizdi ve Walmart'tan aldıkları ekose pazen pijamaları giymişti, on dokuz yaşından çok daha genç görünüyordu.

Bree pizzayla birlikte şişe su ve kola sipariş etmişti. "Ne içmek istediğini bilmiyordum."

Alyssa kolayı aldı ve bir dilim yedi.

"Şifonyerin içinde mini bir buzdolabı var." Bree kapıyı açtı ve suyu içine koydu. "Biraz uyumaya çalış. Sabah görüşürüz."

Alyssa Bree'nin kolunu tuttu. "Ya geri gelirse?" "Bu yüzden Şerif Yardımcısı Rogers dışarıda."

"Benden hoşlanmıyor." Alyssa kollarına sarıldı.

"O sizi koruyacaktır." Bree kalmayı düşündü ama şerif olarak görevleri devretmek *zorundaydı*. Kendi ailesinin her şeyden gelmesi gerekiyordu. "Ben gittikten sonra kapıyı kilitle. Her yoluna girecek."

Ama Bree odadan çıkarken Alyssa bir çocuk gibi görünüyordu. Bree yıkılmış bir halde Rogers'ın devriye aracının yanından geçti.

Alyssa iyi olacaktı. Bütün gece onu izleyeceklerdi.

Bree cipine bindi. Suçluluk duygusu onu eve kadar takip etti. Arabayı sürerken kafasında davayı gözden geçirdi. Alyssa gerçekten tehlikede miydi? Bir cinayet mi görmüştü? Alyssa ya yalan söylüyordu, ya akıl hastasıydı ya da bir katil onu gerçekten takip ediyordu.

Genç bir adam ölmüştü. Alyssa'nın hikayesi onu cesede götürmüştü. Bu iki şey birbiriyle bağlantılı bile olmayabilirdi. Ama Bree tesadüfleri sevmezdi. Mantığı tercih ederdi.

Evin yanına park etti. O sabah evden ayrıldığından beri günler geçmiş gibi hissediyordu. Arka kapıdan içeri saat sekizi geçiyordu.

Kayla ve Uğur Böceği onu bekliyordu. Köpek Bree'nin dizlerine doğru koştu. Bree onu yakaladı ve kulaklarının arkasını garip bir şekilde okşadı. Bree'nin rahatsızlığına rağmen köpek onun ilgisini çekmek istiyordu.

Küçük kız bir kolunun altında doldurulmuş domuzunu taşıyordu. "Geç kaldınız."

Bree onun başının tepesini öptü. "Biliyorum. Özür dilerim."

Ceketini astı ve botlarını tekmeledi. Önce yemek mi yoksa duş mu almak istediğini bilmiyordu.

"Dana yemeğini fırında unutmuş." Kayla köpek kadar yakın duruyordu. Bree hareket edebilmesi için onları hafifçe dürttü.

"Ne oldu?" Bree postacı çantasını kapının yanındaki kancaya astı. Mutfığa geçerek telefonunu mutfak adasının üzerine koydu. Ellerini yıkadıktan sonra fırını açtı. Tavuk kokusu midesinin fazla mesai yapmasına neden oldu.

"Tavuk marsala." Kayla kelimeyi sanki alıştırma yapmış gibi yavaşça telaffuz etti. "Yapılmasına yardım ettim."

Bree bir tencere tutacağı aldı ve tabağı masaya taşımak için kullandı. Köpek yere çöktü ve başını patilerinin üzerine koydu ama gözleri yemek tabağını takip etti. Kayla domuzunu bir sandalyeye oturttu, ardından bir bardağa su doldurdu ve kaplarla birlikte Bree'ye getirdi.

"Teşekkür ederim." Bree bir parça tavuk kesti. "Bu gerçekten çok güzel."

Kayla kıkırdarak Bree'nin karşısına oturdu ve dirseklerini masaya dayadı. "İçinde *şarap* var."

"Alkol pişer."

"Dana da öyle dedi." Kayla'nın sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Bree tavuk ve patateslerini yerken Kayla durmadan konuşuyordu. Küçük kız hâlâ kâbuslar görüyor ve ayrılık kaygısı yaşıyordu ama son birkaç hafta içinde mutlu anlar da yaşamıştı. Bree

her biri için minnettardı. Bree yemeğini bitirdiğinde, öğretmeninin ne giydiğine kadar Kayla'nın gününün her ayrıntısını biliyordu.

"Gününün iyi geçmesine sevindim." Bree tabağını geri itti.

Çocuğun arkadaşlığı sinirlerini yatıştırmıştı.

"Bu gece Harry Potter'ın bir bölümünü daha okuyabilir miyiz?"

Kayla domuzunu kucağına çekti ve başını okşadı.

"Tabii ki. Git dişlerini fırçala ve yatağına gir. Beş dakika içinde kalkacağım."

Kayla sandalyeden fırladı ve odadan çıktı.

Kalın mavi bir bornoza sarınmış olan Dana mutfığa girdi. "Çay?"

"Şimdi değil, ama

teşekkürler." "Ah,
yatmadan önce masal
mı?"

"Evet."

"Eve zamanında gelebilme sevinim." Dana bir bardağa su doldurdu ve mikrodalgaya attı.

"Deniyorum," dedi Bree. "Kayla iyi bir gün geçirmiş gibi görünüyor. Luke nasıl?"

Dana iç çekti. "Bilmiyorum. Beyzbol antrenmanından eve geldiğinden beri ödev yapıyor. Şimdiden başlamaları çok çılgınca. Hâlâ kıştayız."

"Hava düzelene kadar içeride antrenman yapıyorlar." Bree ailesini kaybettiğinde Kayla ile aynı yaşıydı. Nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu: ezici kafa karışıklığı ve yalnızlık, diğer çocuklarla dolu bir sınıfta bile tamamen yalnız olma hissi. Ne Luke'un ne de Kayla'nın kendilerini bu kadar yalnız hissetmelerini istemiyordu. Onların yanında olmak istiyordu ama Luke buna direniyor gibiydi.

Bree ayağa kalktı. "Kayla en azından benimle konuşacak. Luke'la bir duvara çarpıyorum."

Dana başını salladı. "Aynen."

"Kayla'ya kitap okuduktan sonra onunla konuşacağım." Bree yukarı çıktı. Luke'un kapısı kapalıydı.

Kayla yatağındaydı. Masal saati için doldurulmuş hayvanlarını iki yanına dizmişti. Domuz onun kucağındaydı. O her zaman

en iyi koltuğu kaptı. Bree yatağın kenarına oturdu ve kitabı açtı. Kitabın yarısına gelmişlerdi. Bree ilk başta Harry Potter'ın fazla karanlık olduğunu düşünmüştü ama Kayla hikâyeyi çok sevmişti. Belki de hayatı kendi hayatı kadar karanlık olan başka bir yetim hakkında okumaya ihtiyacı vardı.

"Sence annem Harry Potter'ı sever miydi?" Kayla sordu.

Bu soru Bree'yi şaşırtmıştı. Keder boğazını tıkadı ve gözleri yaşlarla doldu. Erin bu anları kızıyla paylaşmak için hayatta olmalıydı. "Sanırım annen onu çok severdi."

"Ben de." Kayla gülümsedi.

Bree, küçük kızın gözleri kapanana ve nefes alış veriş i düzleşene kadar yarım saat boyunca kitap okudu. Bree odadan çıkarken ışıkları açık bıraktı. Luke'un kapısını usulca çaldı ama Luke cevap vermedi. Kapısının altındaki aralıktan ışık sızıyordu. Saat daha dokuzdu. Uyuyor muydu?

Tereddüt etti, eli kapı kolundan birkaç santim uzaktaydı. Kapıyı açmalı mıydı, açmamalı mıydı? On altı yaşındaydı. Mahremiyet onun için önemliydi ve buna saygı duyuyordu ama aynı zamanda onu takip etmek de istiyordu.

Aklına Alyssa'nın yaralı bileklerinin görüntüsü geldi. Babası öldükten sonra onu kontrol edecek kimsesi olmamıştı ve yaşadığı keder ve yalnızlık onu intiharı düşünmeye, hatta belki de yarı yürekten denemeye itmişti. Bree, Alyssa ile Luke arasında benzerlikler görmek istemiyordu ama elinde değildi.

Bree kapıyı bir kez daha çaldı.

Luke onu rahatlatmak için uykulu bir şekilde "Evet," diye cevap verdi.

Bree, Luke'un kapısını birkaç santim açtı. Yan yatmış, spiralli bir deftere bir şeyler yazıyordu. Kahverengi, dağınık saçları alınına dökülüyordu.

Bree odasına girdi, masa sandalyesini çevirdi ve karşısına oturdu. "Günün nasıl geçti?"

"İyi idi." Doğuştan zayıftı ama elmacık kemikleri daha belirgin görünüyordu. Kilo mu vermişti?

Eliyle defterini işaret etti. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Yarın büyük Cebir II sınavı var."

Bree'nin cebirle ilgili hatırladıkları bir posta puluna sığardı. "Bugün önemli bir şey oldu mu?"

"Pek sayılmaz." Luke not defterine vurdu. "Şu tekrar problemlerini bitirip uyumam ."

"Yarın yine beyzbol antrenmanı mı var?"

"Evet."

Bree, "Yorgunsan sabah atları besleme işini ben üstlenebilirim," diye teklif etti.

Başını iki yana salladı. "Bunu yapmayı seviyorum."

"TAMAM." Hayal kırıklığına uğrayan Bree ayağa kalktı ve sandalyeyi masanın altına itti. "İşini bitirmene izin vereceğim. Bu gece atlar için endişelenme. Ahır kontrolünü ben yaparım."

"Teşekkürler." Matematik problemine geri döndü.

Aşağıda bir fincan çay yaptı ve Dana'nın karşısına oturdu. "Son zamanlarda çok erken yatıyor. Bu normal mi?"

"Atları beslemek için şafakta kalkıyor, tüm gün okula gidiyor, sonra beyzbol antrenmanına gidiyor. Eve döndüğünde ahırını temizliyor ve ev ödevlerini yapıyor." Dana kalktı ve kilere gitti. "Yorgun olmak için bir sürü nedeni var."

Dana masaya bir fırın kutusu getirdi. Kapağını açınca içinden çikolatalı kruvasanlar çıktı. "Bunlar kahvaltı için olacaktı ama şimdi bir tane yiyebilirmişsin gibi görünüyorsun."

"Kesinlikle." Bree masanın ortasındaki tutucudan bir peçete aldı ve bir hamur işi seçti. "Meşgul olmayı seviyor."

"Ve sorunlarıyla uğraşmaktan kaçınıyor. Tanıdığım başka birine benziyor." Dana yıllardır onun ortağıydı. Kimse Bree'yi daha iyi tanıyamazdı.

"Suçlu," diye itiraf etti Bree. "Onu benimle konuşmaya nasıl ikna edebilirim?" "Bilmiyorum. Pek başarılı olamadım."

"Belki de başka bir adamla konuşmaya ihtiyacı vardır." Bree pastayı ısırdı. "Yarın Adam'ı arayacağım. Yeni davam yüzünden ne yazık ki fazla mesai yapacağım." Bree'nin kardeşi yakınlarda yaşıyordu ama uzun süreler boyunca işinde kaybolma eğiliminde olan bir sanatçıydı.

Dana ellerini peçeteye sildi. "Eğer Adam'konuşmak istemiyorsa, belki bir terapistle görünebilir. Bir yabancıyla konuşmak daha kolay olabilir."

"Belki." Ama Bree'nin bu konuda şüpheleri vardı. Terapiden hoşlanmıyordu ve Dana'nın Bree hakkındaki yerinde değerlendirmesi, Luke'la ne kadar benzer gösteriyordu. Bree'nin ebeveynleri ölümcül derecede

-İşlevsiz. Bree'nin kız kardeşinin önemli bağlanma sorunları vardı. Bree'nin hiç evliliğe uygun bir ilişkisi olmamıştı. Tüm Taggert'lar kusurlu muydu? İçten içe, ailesinin şiddet ve trajedi döngüsünü tekrarlamaya mahkum olmadığını umuyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Karanlıkta neredeyse dönüşü kaçıırıyordu. Yarıya kadar büyümüş yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplı olan açıklık zar zor görülebiliyordu. Frene bastı ve direksiyonu kırdı. Aracı savruldu. Lastikler dönerek aracının arkasına kar ve çakıl fırlattı. Gaz pedalını bıraktı ve arabayı düzeltti.

Sakin ol!

Şimdi panik yapamazdı. Hâlâ yapması gereken işler vardı.

Ağaçlar başlarının üzerinde eğilerek dar şeridi daha da karanlık hale getirdi. Arabanın ilerlemesine izin verdi, donmuş, çukurlu şeritte yavaş ve sabit bir hız tutturdu.

Ana binanın etrafından dolaştı ve büyük bir garajın önüne park etti. Arabasından indi ve üst kapıyı açtı. Paslı metal mekanizmalar gıcırdadı. Arabasını içeri çekti. Karanlıkta durdu, siyah muşambalara sarılmış ve köşede duran iki bohçaya baktı. Sırtından akan ter onu ürpertti.

Walmart'a gitmeye ramak kalmıştı.

Şerifi takip etmek riskliydi ama bilmesi gerekenleri öğrenmişti. Kız onu kesinlikle tanımıştı.

Ölmesi gerekiyordu.

Ama her şey sırayla. Hava tahmini önümüzdeki hafta daha sıcak bir dönem olacağını söylüyordu. Sıcaklık donma noktasının üzerine cesetler kokacaktı.

Tezgâhın üzerindeki alet çuvalına uzandı, sonra dışarı çıktı ve yamaçtan aşağı yürüdü. Göl karanlıkta simsiyah parlıyordu. İskeleye tırmanırken botları buzlu zeminde kaydı. Suyun üzerinde yürüdü, çürümüş ağaçlardan uzak durmaya dikkat etti.

Tahtalar. Cesedi suyun hâlâ aktığı baraja atmayı düşünmüştü ama orası çok kalabalıktı. İnzivaya ihtiyacı vardı. Buraya hiç kimse gelmezdi.

Rıhtımın yarısına geldiğinde çevresini inceledi. Onu izleyen kimse olamazdı. Yanında biriyle karşılaşma ihtimaline karşı buzda balık tutma ekipmanlarını getirmişti ama kimse yoktu.

Suyun yeterince derin olduğu yere doğru ilerlerken buz tuttu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve çantasından keski ile çekici çıkardı. Keskiye dokunduğunda küçük bir parça kurumuş kan buzun üzerine düştü. Koyu kırmızıdan parlak kırmızıya dönüştü. Çekici buzun üzerine sildi. Kırmızı bir iz bıraktı. Aletlerini daha iyi temizlemesi gerekiyordu.

Çekicin her vuruşunda keski buzu ısıırıyordu. Çekici en son kullandığı zamanı hatırladı. Bu kadar ölçülü ya da nazik olmamıştı. Hatırladıkça gülümsedi. Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu.

İntikam .

Delik demir testeresinin sığabileceği kadar genişlediğinde aletlerini değiştirdi. Buz çok kalın değildi ve deliği genişletmek sadece birkaç dakikasını aldı. Gölün bulanık suyu deliğin içinde dönüyordu. Ayağa kalktı, bir daire çizerek döndü ve çevresini tekrar kontrol etti.

Buz, ağaçlar ve karanlıktan başka bir şey görmedi. Mükemmeldi.

Çoğu insan karanlığı sevmezdi ama onun en sevdiği zaman geceydi. Karanlıkta her şeyi yapabilirdi. İsteddiği her şeyi. Kimse görmezdi.

Garaja geri döndü. Alet çantasını yere koyduktan sonra ilk siyah muşambayı köşeden çıkardı. Cesetler çok ağırdı. Kapıdan dışarı sürüklediğinde sırtı ağrıyordu. Eldiveniyle alnını sildi, sonra muşambanın kenarlarından tutup cesedi göle doğru çekti. Karın üzerinde yokuş aşağı kolayca kaydı. Göle ulaştığında, muşamba çok az bir çabayla setten aşağı, buzun üzerine kaydı.

Deliğin kenarında, muşambanın koli bandını çıkardı. Açıldı ve kanlı bir yüz kalıntısı ortaya çıktı.

Artık o kadar güzel , değil mi?

Cesede bir tekme attı ve muşambadan yuvarlanışını izledi. Çıplak uzuvlar gevşek ve işe yaramaz bir halde buzun üzerine düşmüştü. Cesedi çukura iterken içini tatmin duygusu kapladı. Ceset yüzeyin altına doğru kayd, gri renkli bir eli batmadan önce neredeyse bir veda dalgası gibi daire çizdi. Parmaklar yüzeyin altına kayd ve kayboldu.

Görüşürüz.

Gururu içinde kabarmıştı. Belli biri asla başka bir kadınla yatmazdı.

İki iğne düştü, daha çok .

Ceset batar ve olduğu yerde kalır mı? İdeal olan, bahara kadar kimsenin onu bulmamasıydı. Ama bulsalar bile fark etmezdi. Hiç tutuklanmamıştı. Kimse parmak izini almamıştı. DNA'sı hiçbir yerde kayıtlı değildi. Onu cinayetlere bağlayabilecek hiçbir şey yoktu.

Delikten uzaklaştı ve muşambasını topladı. Ona yine ihtiyacı olacaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Salı sabahı Matt ve Greta gün doğmadan önce koşularını bitirdiler. Duş aldı, sonra kendini ve köpekleri besledi ve sabah haberlerini kontrol etti. Gölde bulunan cesetle ilgili haberler yüzeyseldi. Eli'nin kayboluşuyla ilgili haber yoktu, arama çalışmalarında herhangi bir ipucuna rastlanmamıştı. Bree bir gün önce tekne rampasında kısa bir açıklama yapmıştı. Haber kanalları bunu tekrarlardı.

Matt ikinci kahvesini içerken telefonu çaldı.

Bree.

Çağrıya cevap verdi.

"Adli tabibin ofisine gidiyorum. Senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm."

Matt fincanını lavaboya koydu. "Dr. Jones cesedin kimliğini tespit etti mi?" "Henüz değil, ama bu sabah otopsi yapacak."

Matt otopsileri izlemekten ne kadar nefret etse de, bu seferkinin önemli olduğunu düşünüyordu. "Tamam. Seninle orada buluşmamı ister misin?"

"Elbette. Yakında görüşürüz." Bree aramayı sonlandırdı.

Matt Greta'yı sandığa koydu ve evden çıktı. Adli tabibin ofisi belediye binasının içindeydi, şerifin karakolundan çok uzakta değildi. Matt oraya gittiğinde Bree'nin resmi cipi çoktan ön tarafa park edilmişti. Onu otopsi odasının dışında giyinirken buldu. Yüzü, başına bağladığı maske kadar solgundu.

"İyi misin?" Tulum ve patik giydi ve bir maske kaptı.

"Evet," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Girişte durakladı, bir eli kapının üzerindeydi. "Erin'in cesedini gördüğümünden beri buraya gelmemiştim."

"İçeri girmeniz *gerekıyor* mu? Dr. Jones size bir rapor verecek." Matt iki ay önce o gün onun yanında durmuştu. Bugün de onun yanında duracaktı. Ona yaklaştı, elini tuttu ve sıktı.

Parmakları onunkilere dolandı. "Evet. Biliyorum. Göreve geldiğimden beri bu benim ilk cinayetim. Ayrıca, bir noktada bu adımı atmak zorundayım. Bugün de olabilir." Derin bir nefes aldı, adamın elini bıraktı ve kapıyı açtı. Bree asla kolay yolu seçmezdi.

Matt onu içeri kadar takip etti. Ana otopsi bölümünde paslanmaz çelikten bir masa, dolaplar ve teraziler vardı. Matt'i etkileyen şey görüntüler ve kokular değil, hayal gücüydü. Araştırmacı olarak geçirdiği yıllar ona insan vücuduna uygulanabilecek sayısız dehşeti göstermişti. Formalin kokusu burnuna gelir gelmez, bu vakalar kanlı görüntülerden oluşan bir sel halinde geri geldi ve neredeyse ağzı tıkanı.

Dr. Jones otopsinin derinliklerindeydi. Cesedin yüzüne eğilmiş, raporu için bulgularını dikte ediyordu.

Yukarı baktı. Bakışları Bree'den Matt'e gidip tekrar geri geldi.

"Şerif." Dr. Jones doğruldu ve neşterini Matt'e doğrulttu. "Seni tanıyorum."

"Evet." Matt, Bree kız kardeşinin cesedini teşhis ettiğinde tanıştıklarını söylemek için ağzını açtı ama Bree onun sözünü kesti.

"Bu Matt Flynn," dedi. "Dün cesedi bulan Matt'in K-9'uydu. Suç araştırmacısı olarak bana yardımcı olacak."

ME, sanki tam olarak tatmin olmamış gibi, varlığının açıklamasını birkaç dakika düşünmüş gibi görünüyordu. Sonra Bree'yi işaret etti. "Tamam, ama o senin sorumluluğunda. Bayılır ve kafasını çarparsa, sorumluluk sana ait."

Hafifçe aşağılanan Matt, *bayılmadığımı* söylemek istedi. Ama erkekliğini ifade ettiği anda muhtemelen yüzüstü düşeceğini biliyordu.

"Anlaşıldı," diye onayladı Bree.

Dr. Jones Matt'e hitap etti. "Bu otopsi sırasında toplanan bilgiler gizlidir. Bu adam benim hastam."

tıpkı yaşayan herhangi bir insan gibi mahremiyetine saygı göstermelidir."

"Evet, hanımefendi. Daha önce şerif departmanında müfettişlik yapıyordum," dedi Matt.

Etkilenmemişti.

Ceset sırt üstü yatıyordu, göğsü yarılmıştı. Y kesiği yapılmış, göğüs kemiği kesilmiş ve iç organlar incelenmek ve tartılmak üzere çıkarılmıştı.

Dr. Jones neşteriyle cesedi işaret etti. "Burada beyaz bir erkeğe ait ceset var." Yan masadaki bilgisayarın üzerindeki monitörü işaret etti. Ekranda göğüs ve omuz röntgenleri görünüyordu. "Uzun kemiklerin, vücut olgunlaştıkça kaynaşan epifiz adı verilen yuvarlak uçları vardır. Bu medial klaviküler epifiz tamamen kaynaşmış. Erkeklerde bu genellikle yirmi yaş civarında, aşağı yukarı birkaç yıl içinde gerçekleşir." Vücuda geri döndü ve kaburgaları, ardından da çıkarılmış göğüs plakasını işaret etti. "Dördüncü kaburganın sternal ucu bir başka iyi yaş göstergesidir. Sternal uç yuvarlak başlar ama zamanla daha düzensiz ve çukurlu hale gelir." Geri çekildi ve cesedi taradı. "Vücudun genel durumu mükemmel. Bu genç adamın sağlığı yerinde ve iyi kaslanmış. Yaşının on sekiz ila otuz arasında olduğunu tahmin ediyorum."

"Peki ya ölüm zamanı?" Bree sordu.

"Soğuk suda kalmış cesetlerde bu biraz zordur." Adli tabip neşterini yere bıraktı. "Sanırım öldükten kısa bir süre sonra suya girmiş." Kurbanın morumsu bir renkte olan ellerini işaret etti. "Suda yüzen bir cesette morluk ellerde ve ayaklarda yoğunlaşır çünkü cesetler suyun altında yüzükoyun yüzerler. Kalp durduğunda kan en alt kısımlarda toplanır. Bu kurbanda morluk tamamen sabitlenmiş ve sertlik gelip gitmiştir. Normalde bu, kurbanın otuz altı saatten fazla süredir ölü olduğu anlamına gelir, ancak soğuk su hem morluğun hem de ölüm katılığının başlamasını geciktirir."

Bakışları cesedin üzerinde gezindi. "İç organlardaki çürümenin başlangıcından dolayı gövdede bazı renk değişiklikleri görebilirsiniz, ancak ileri düzeyde değil."

Matt şişkinlik nedeniyle normal boyutlarının iki katına çıkan vücutlar görmüştü.

Adli tabip bilgisayarına başvurdu. "Verebileceğim en iyi tahmin ölümden bu yana geçen sürenin iki ila beş gün arasında olduğudur."

Bree bir elini kalçasına dayadı. "Bugün Salı. Yani Perşembe ile Pazar günleri arasında öldü."

"Doğru," dedi Dr. Jones.

Matt daha fazla bekleyemedi. "Bunun Eli Whitney olup olmadığını biliyor musun?"

Dr. Jones harap olmuş yüzü işaret etti. "Bu adamın dişleri ve çenesi kimlik tespiti ya da yaşlandırma amacıyla kullanılamayacak kadar kötü hasar görmüş. Ancak tıbbi kayıtlardan Eli Whitney'in sekiz yaşında kolunu kırdığını biliyoruz. Ayrıca omzunun arkasında oyun kartı büyüklüğünde bir doğum lekesi var. Bu cesette böyle bir doğum lekesi yok. Röntgenler de dirsek kemiğinde iyileşmiş bir kırık göstermiyor. Bu faktörlere dayanarak, bu cesedin Bay Whitney'e ait olduğuna inanmıyorum."

Matt nefes verdi. Rahatlamış olmakla birlikte, bu genç adamın birinin sevdiği biri olduğunun da farkındaydı. "Nasıl öldü?"

"İlk başta künt travma olduğunu düşündüm." Dr. Jones masanın başına geçti. "En belirgin yaralanma yüzünde, ancak yüzündeki yaraları yakından incelediğimde vurulduğunu gördüm."

"Biri onu vurdu, *sonra da* yüzünü mü dağıttı?" Matt açıklığa kavuşturdu.

"Evet. Kafatasından iki kurşun çıkardım." Dr. Jones paslanmaz çelik bir tabağı işaret etti. "9 mm."

Matt kaşlarının havaya kalktığını hissetti.

Matt ve Bree bu garip haberi sindirirken bir an sessizlik oldu. Sonra Bree boğazını temizledi. "Yüzündeki hasarın ne tür bir aletle yapıldığını söyleyebilir misiniz?"

"Yaralarda küçük metal parçaları buldum ve kullanılan alet ağır ve yuvarlak." Dr. Jones baş ve işaret parmağıyla OK işareti gibi küçük bir daire çizdi. "Vurucu uç yaklaşık bu büyüklükteydi."

Matt ne kullanıldığını hemen anladı. "Bir çekiç."

"En olası nesne bu," diye kabul etti Adli Tabip. Cesedi işaret etti. "Ayrıca ön kollarında savunma yaralanması gibi görünen morluklar görüyorum ve tırnaklarının altında derin bir doku *vardı*."

"Yani, onu kim öldürdüyse muhtemelen bazı çizikleri var," dedi dedi. Bree.

"Fark ettiğimiz bir başka tuhaf şey de kafanın kesilmiş olması." Bu Kafayı işaret ettim. Yanında bir kemik testeresi duruyordu. Dr. Jones beyni çıkarmak için kafatasını henüz açmamıştı. Hasar göz önüne alınırsa, bu normalden de pis bir iş olacaktı. Matt midesi bulanana değildi, ama bu gerçekleşmeden önce oradan ayrılabilmeyi içtenlikle umuyordu.

"Pek çok erkek kafasını tıraş eder." Bree yaklaştı.

"Vücudu yıkadıktan sonra, saçların deriye kadar tıraş edilmediğini, kafa derisine çok yakın bir yerden kesildiğini gördük. Rastgele yerlerde kalan küçük saç tutamları var," diyor Dr. Jones. "Ayrıca makas ya da makasların kafa derisini çizdiği yerlerde sıyrıklar bulduk."

Matt, "Yani, belki de kurban kafasına vızıldandığı sırada mücadele etmiştir," dedi.

Adli tabip "Muhtemelen," diye onayladı. "Olay yerinde de belirtildiği gibi, elleri ve ayak bilekleri bir noktada bağlanmış. Yaraların genişliğine bakarak plastik bağ olduğunu tahmin ediyorum." Adli tabip durakladıktan sonra kurbanın kolundaki bir çift kırmızı izi işaret etti. "Ayrıca, bu küçük yanıklar şok tabancasından kaynaklanmış olabilir."

Bree arkasına yaslandı. "Bu, katilin kurbanını nasıl etkisiz hale getirdiğini açıklıyor."

Adli tabip devam etti. "Kurbanın kimliğinin belirlenmesine yardımcı olabilecek birkaç ek gözlem. Pizza yedikten bir saat sonra ölmüş. Röntgenler önceden kırılmış ve iyileşmiş bir kaval kemiği gösteriyor ve kürek kemiğinin arkasında küçük bir yonca dövmesi var." Faresine tıkladı ve dövmenin bir fotoğrafını getirdi.

"," dedi Matt.

"Renk doygunluğu dengesiz ve çizgiler düzgün değil," diye ekledi Bree. "Bu bir sarhoşun yaptırıp sabah pişman olacağı türden bir dövme. Bana dövmenin resmini gönderebilir misiniz?"

"Evet." Adli tabip bilgisayarında birkaç düğmeye bastıktan sonra otopsiye geri döndü. Matt ve Bree kişisel koruyucu ekipmanlarını çıkarmak için odadan çıktıklarında o da yeni eldivenlerini giymiş, kemik testeresine uzanıyordu.

On dakika sonra Matt ve Bree adli tabibin ofisinden çıktılar. Kaldırımında durdular. Matt temiz havayı derin derin ciğerlerine çekti, ama günün geri kalanında formalin ve çürüme kokusu alacağını biliyordu.

Bree yüzünü güneşe döndü ve gözlerini kapattı. Sabahın dokuzunda, ışınları hâlâ zayıftı. Ama hava berraktı, gökyüzü sadece soğuk bir kış gününde görülebilecek parlak bir mavi tonundaydı.

"İyi misin?" diye sordu ona.

"Evet," dedi gözlerini açmadan. "Sen mi?" "Evet."

Gözlerini açtı ve güneşe doğru döndü. "Todd ile vakayı gözden geçirmem ve soruşturma için bir oyun planı yapmam gerekiyor. Sen de gelebilir misin?"

"Keşke yapabilseydim ama Bayan Whitney'e Eli'nin oda arkadaşlarıyla görüşeceğime ve en son görüldüğü yeri kontrol edeceğime söz verdim. Kayıp kişi soruşturmalarında ilk kırk sekiz saatin kritik olduğunu biliyorsunuz."

"Yeterince makul," diye kabul Bree ama pek memnun görünmüyordu.

Başparmağını omzunun üzerinden adli tabibin ofisine doğru salladı. "Bariz ipuçlarını araştırmam gerekiyor. O Eli olmadığına göre, hâlâ hayatta olabilir."

"Anlıyorum. Söz verdin. Sözünden dönmeni istemem. Gerçek kayıp vakaları zordur," diye itiraf etti Bree. "Pek çoğu çözülemedi."

Matt, Scarlet Falls polis şefinin Dedektif Dane'in Eli'nin davasında daha ne kadar kalmasına izin vereceğini merak ediyordu. Stella bir ipucu bulamazsa, dava kapanacak ve şefi onu görevden alacaktı.

"Davalarınızla bağlantılı bir şeyle sizi arayacağım."

"Teşekkür ederim. Ben de aynısını yapacağım." Bree ondan uzaklaştı. "Daha sonra görüşebilir miyiz?"

"Evet." Matt onun yanında kendisi olmadan, tek başına bir cinayeti araştırdığını ve bir katili bulduğunu düğündü ve kemikleri sızladı. "Bree?"

Omzunun üzerinden baktı.

"Arkanı kolla."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree, Alyssa'nın motelinin önüne park etti.

Matt'in Eli'nin kaybolması yüzünden uzaklaşmamış olmasını diliyordu ama yine de aileye yardım etme kararına saygı duyuyordu. Yetişkinler kaybolduğunda, bir suç işlendiğine dair açık bir belirti olmadığı sürece, çoğu polis departmanı onları aramak için fazla zaman harcamazdı. Genellikle aile kendi başının çaresine bakardı.

Bree idare edebilirdi ama onunla çalışmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Matt onun gözden kaçırdığı bağlantıları görüyordu. Zekiydi ve ona saçmalamıyordu.

Ama duygularının profesyonel ortaklıklarının ötesine geçtiğini de inkâr edemezdi. Onu her gördüğünde kalbi biraz daha hızlı atıyordu. Ona güveniyordu, bu çok az insana bahşedilmiş bir onurdu. Mizah anlayışı ve kolay gülümsemesi de ona zarar vermiyordu.

Ama bir ilişkiye başlayacak enerjisi yoktu, değil mi?

Matt ilgilediğini açıkça belirtmişti ama kız onu oyalamıyordu. Sonsuza kadar bekleyemezdi. Şirret bir iç ses ona üzüleceğini söyledi. Bu tür bir kararsızlık ona göre değildi. Daha önce hiç ilişkisi olmamış değildi, ama hiçbir erkeğe ayrıldıklarında yıkılacak kadar bağlanmamıştı. Matt'le henüz çıkmamıştı bile ama onu şimdiden özliyordu.

Neyse ki dikkatini dağıtacak çok sayıda işi vardı. Profesyonel ve kişisel ilişkileri arasına kesin bir çizgi çekmesi gerekiyordu. Bree'nin tüm çizgileri, kristal berraklığında olmasını tercih ettiği halde bulanıklaşıyordu.

Arabasından çıktı. Bir devriye aracı Alyssa'nın odasının önüne park etmişti. Bree şerif yardımcısıyla görüştüktan sonra

Kapı. Bree kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı.

"Ben de seni bekliyordum." Alyssa Walmart kot pantolon, sweatshirt ve spor ayakkabı giymişti. Yıkanmış ve kurutulmuş saçları koyu kahverenginin zengin ve parlak bir tonundaydı. Ama gözlerinin altındaki halkalar henüz solmamıştı ve kollarında yeni çizikler vardı.

"Özür dilerim. Buraya gelirken bir yerde durmam gerekti." Bree odaya girdi ve kapıyı kapattı. Alyssa'nın sandalyenin arkasına sarkan kirli paltosuna bir kez bakınca keşke ona yeni bir tane alsaydım ya da onu yıkamak için eve götürseydim diye düşündü. "Bugün burada, önünde bir şerif yardımcısının park ettiği motelde kalabilirsin ya da karakola gelip orada takılabilirsin."

"İstasyonda olacak mısın?"

"Bazı zamanlar. Marge bütün gün orada olacak."

"Tamam. Oraya gideceğim." Alyssa kirli ceketini aldı. "Sırt çantamı ve 4Runner'ımı ne zaman geri alabilirim?"

Bree aracı tamamen unutmuştu. Henüz Alyssa'nın gitmesine izin vermeye hazır değildi ama onu bir suça bulaştıracak kanıtlar olmadan kalmasını sağlayamazdı.

Bree, "Adli tıbbi arayacağım ve işleme koyma konusunda ne durumda olduklarını öğreneceğim," diyerek oyaladı.

Belirsiz cevap Alyssa'yı tatmin etmiş görünüyordu. Ceketini giydi ve arkasına bakmadan kapıdan çıktı.

Bree, Alyssa'yı cipinin arka koltuğuna bıraktı ve direksiyona geçti. "Aç mısın?"

"Pek sayılmaz."

Bree dikiz aynasından Alyssa'ya baktı. "Lokantadan yemek sipariş edebilirsin. Teslim ederler. Ne istersen. Krep. Waffle. Yumurta. Hamburger."

"TAMAM." Ya Alyssa'nın umurunda değildi ya da günde üç kez yemek yemeye alışık değildi.

Bree, karakolda Alyssa'yı elinde bir menüyle konferans odasında bıraktı ve ofisine gitti.

Marge içeri girdi ve masanın üzerine bir fincan kahve koydu. "Günaydın."

"Günaydın. Alyssa'ya kahvaltı için ne istiyorsa söyle." Bree oturdu ve kahveye uzandı. "Onunla ne yapacağız?"

gün?"

"Ona iPad'imi ayarlayacağım ve bugünlük film izleyebilecek, ama onu sonsuza kadar tutamazsın."

"Biliyorum ama öylece gitmesine izin veremem. Ya bir tanık ve potansiyel olarak tehlikede ya da akıl hastası. Her iki durumda da nereye gidebilir ki? Dışarısı ancak otuz derece."

Marge boynunda asılı duran okuma gözlüğüyle oynadı. "Peki ya üniversitedeki iş olanakları? Belki girmesine yardımcı olabileceğimiz bir iş-çalışma programı vardır."

"Bu harika bir fikir. Kalacak bir yerle birlikte gelen bir şeye ihtiyacı var. Adresi olmadan bir işe girmek neredeyse imkansız." "Evet, ayrıca mevcut ehliyetinin süresi dolduğunda yeni bir tane alabileceğim."

Bree, "almak için kimliğe ihtiyacınız var," dedi.

"Bazı evsiz barınakları, sakinlerinin posta almasına ve adreslerini kullanmasına izin verecek."

"Alyssa bana bir barınağa geri dönmeyeceğini söyledi."

Marge kaşlarını çattı. "Bunu düşüneceğim. Bu arada, onu besleyeceğim." Yöneticisi ofisten ayrılırken Bree, "Teşekkür ederim," dedi.

Marge karakoldaki herkesten daha uzun süredir şerif departmanında çalışıyordu. Bir sorunu çözmenin bir yolu varsa, Marge onu bulurdu.

Todd içeri girerken Marge'ın yanından geçti, kolunun altına bir dosya sıkıştırmıştı. "Birkaç dakikan var mı?" diye sordu Bree'ye.

"Evet." Kapıya doğru eliyle işaret etti.

Todd kapıyı iterek kapattı ve bir sandalyeye çöktü. "Alyssa'nın geçmişini araştırdım. Geçmişteki adresi, babasının ölümü, evden atılması, hepsi doğrulandı." Birkaç sayfayı çevirdi. "Parmak izleri sistemde vardı, yani kimliği de doğrulandı."

Şaşırان Bree, "mı var?" diye sordu.

"Geçen yaz hırsızlıktan bir kez tutuklanmış. Suçlamalar düşürüldü ve serbest bırakıldı."

"Ne çaldı?"

Todd kağıtlarını kontrol etti. "Fıstık ezmesi ve ekmek."

Bree iç çekti. "Tek tutuklanması bu mu?"

"Evet." Yukarı baktı. "Uyuşturucu suçu yok. Ayrıca aktif bir sosyal medya hesabı yok. İki yıl önce Instagram'da düzenli olarak paylaşım yapıyordu. Ama sanırım Wi-Fi, bilgisayar ya da elektrik olmaması paylaşım yapmasını engellemiş."

"Peki ya telefonu?"

"Sadece işle ve başka bir numarayla iletişim kurmak için kullanıyordu. Onun da Harper'inki olduğunu söyledi. Bu numara da ön ödemeli bir hesap görünüyor."

"Numara nedir?" Bree telefonunu eline aldı ve Todd'un verdiği numarayı çevirdi. Arama hemen telesekretere düştü. "Karşılama, hesapla birlikte gelen otomatik karşılama. En azından Harper Scott'ın varlığını destekleyecek bir kadın sesi duymayı umuyordum."

"Onun hakkında. Onu hiçbir yerde bulamadım." Todd dosyasının arkasına döndü. "Elli yaşında bir doktor, kırk iki yaşında bir şarkıcı ve bu isimde bir erkek muhasebeci buldum ama on dokuz yaşında beyaz bir kadın yok. New York, Pennsylvania ve New Jersey'deki motorlu taşıt kayıtlarına baktım. Üç eyalette Harper Scotta ait herhangi bir suç kaydı yok."

Bree arkasına yaslandı. Yeni sandalyesi gıcırdadı.

Todd devam etti. "Route 51 ve Evergreen Road'un kesiştiği Meadows Sanayi Kompleksi'nde Master Clean adında bir ticari temizlik şirketi var. Harper Scott adında ya da onun genel tanımına uyan hiç kimseyi çalıştırmıyorlar. Ofis müdürü otuz yaşın altında tek bir çalışanlarının bile olmadığını söyledi. Diğer yerel ticari temizlik şirketlerini aradım. Onlarda da Harper Scott adında biri çalışmıyor."

"Kayıp kişileri aradınız mı?" Bree sordu.

"Harper Scott'ın gerçek adı olmama ihtimaline karşı hem aranan hem de kayıp kişi kayıtlarını isim ve fiziksel eşkale göre aradım. Onu bulamadım." Todd nefes almak için durdu ve çirkin siyah üniforma ayakkabılarını inceledi. "Diğer şerif yardımcılarından bazıları Alyssa'nın onu uydurduğunu, ortada bir vurulma olayı olmadığını düşünüyor."

Rogers mı?

Bree isim sormadı. Todd'un ona karşı dürüst olmasını takdir ediyordu. Onu belirli adamları ispiyonlamaya zorlamak

devam etmesi için onu cesaretlendirin.

"Mermi kovanlarını nasıl açıklıyorlar?"

"Oraya yerleştirilmiş olabilirler." Bir omzunu kaldırdı. "Sen ne düşünüyorsun?" Bree sordu.

"Bence bir yargıya varmak için henüz çok erken."

"İyi karar," dedi Bree. "Hâlâ kanıt toplama aşamasındayız. Gerçek teorileri formüle etmeye başlamadan önce daha fazla veriye ihtiyacımız var. Adli tıptan henüz bir şey alamadık mı?"

"Kanıt günlüğü." Todd dosyasından bir sayfa çıkardı ve Bree'ye uzattı.

Göz .

"Mermi kovanları üzerinde kullanılabilir parmak izi yoktu," Todd dedi.

"Kahretsin," dedi Bree. "Zor bir olduğunu biliyordum." Parmak izi alma

ateşleme işlemi sırasında mermiye uygulanan sürtünme ve ısı nedeniyle zordu. "Şansımızın yaver gideceğini umuyordum."

"Kabinin içinden de parmak izi çıkarma konusunda pek şansları olmadı. Buldukları parmak izlerinin çoğu iyi kalitede değildi. Çok fazla bulaşma var. Ellerindekileri işliyorlar ama yüzeylerin çoğu çok temizdi, bu koşullar altında çok temizdi. Teknisyenler güçlü bir temizleyiciyle silinmiş olabileceklerini düşündüler."

Suç mahallerinden alınan parmak izlerinin çoğu düşük kalitelidir, bu yüzden bu şok edici değildi. Ama gecekonducular normalde temizlik yapmazlar, bu yüzden bu garipti.

Bree kulübenin mutfağını hayal etti. "Lavabonun altında bazı temel temizlik ürünleri vardı. Temizlik bezleri nemliydi ve spreysiz temizleyici gibi kokuyordu."

"Kızlar temizlikten hoşlanıyor muydu yoksa parmak izlerini bilerek mi sildiler?"

"Alyssa'ya göre Harper sık sık temizlik yapıyormuş ama nedenini bilmiyoruz. Lütfen adli tıpla birlikte takip edin." Açık havada gerçekleşen olaylarda ayıklanması gereken çok sayıda kanıt vardı ve Randolph County'nin kaynakları sınırlıydı. Teknisyenler zaten iki büyük olayla uğraşmaktan bunalmış durumdaydı.

"Evet, hanımefendi." Todd ayağa kalktı. "Peki ya ölü adam?"

Bree adli tabipten gelen ilk bilgileri aktardı. "Kurbanı öldüren kişi çok öfkeliymiş, da genellikle cinayetin kişisel olduğu anlamına gelir. Adli tabip kurbanın kimliğini belirleyene kadar katili bulmak zor olacak."

"Şimdi ne olacak?" Todd sordu.

"Bölgede benzer suçlar işlenmiş mi bakın."

Todd, "Başka kurbanların da yüzlerinden vurulduktan sonra çekiçe parçalanıp parçalanmadığını öğrenmek uzun sürmez," dedi.

Kaloriferler yandı ve sıcak hava üzerini kapladı. Bree genellikle ofisinde donardı ama bugün kendini nemli ve sıcak hissediyordu. Acıkmıştı, susamıştı ve yorgundu. Adli tabibin ofisine gittiği için kahvaltıyı atlamıştı. Kürek kemiklerinin arasından ter fışkırıyordu. Masasının üzerindeki kağıt yığınları klostrofobik bir his veriyordu. Sanki sorumluluk aniden onu boğuyormuş gibi boğazı sıkıştı.

Polis akademisinden mezun olduğundan beri tek başına yaşıyordu. Şimdi ise iki çocuğu ve Dana ile birlikte yaşıyordu. Hepsini seviyordu, ama bu değişiklik büyük bir alışma süreciydi. *Her zaman* birileri onunla konuşuyordu. Ve Kayla'nın her gece yatağına girmesiyle, Bree'nin kendini toparlayabileceği saatler bile olmuyordu. Bunun da ötesinde, ofisi sürekli olarak ilçe çalışanlarının akınına uğruyordu.

On dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, tercihen ofis dışında, düşünebileceği sessiz bir yerde. Telefonu bir e-posta ile çaldı. Grey Lake Kamp Alanı'nın sahibi kamp alanındaydı. E-postasına geri döndü ve yolda olduğunu söyledi.

Bree ayağa kalktı ve ceketini giydi. "Bir şey gelirse bana haber ver."

Yorgunluğu konusunda yapabileceği bir şey yoktu ama yolda yiyecek ve su alabilirdi. Temiz havanın da zararı olmazdı.

"Nerede ?" Todd sordu.

"Grey Lake Kamp Alanı." Bree kapısına doğru yöneldi. "Kulübe ve tekne rampası sahnelerine tekrar bakmak istiyorum."

Bir şeyleri kaçırdığı hissini bastıramıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Matt Oak Caddesi'nde iki saat boyunca kapıları çaldı ve insanlara bir önceki Cumartesi günü düzenlenen partiyi hatırlayıp hatırlamadıklarını sordu. Mahalle sakinlerine Eli'nin fotoğrafını gösterdi ama kimse onu tanımadı.

Arabayla kampüsün diğer tarafına, Eli'nin oda arkadaşlarıyla paylaştığı eve gitti. Bölgenin geri kalanı gibi, bina da tipik bir öğrenci eviydi: eski, yıpranmış ve en asgari standartlarda tutulmuştu. Kaldırıma park etti ve ön tarafa doğru yürüdü. Karla kaplı çimenlerin üzerinde birkaç kırmızı plastik bardak vardı. Matt ön basamakları tırmanarak verandaya çıktı. Parmaklıkların milleri eksikti ve köşedeki pencerenin altında döşemeli bir kanepe duruyordu.

Büyük eski ev, her katta bir tane olmak üzere üç daireye bölünmüştü. Eli ve arkadaşları alt katta oturuyorlardı. Matt kapıyı çaldı. Kimse cevap vermedi, ama binanın içinden gelen müzik sesini duydu. Kapıyı bir kez daha, daha yüksek sesle çaldı.

"Geliyorum." Eşofmanlı ve ciddi bir yatak kafası olan sarışın bir adam kapıyı açtı.

Matt kendini tanıttı. "Eli'yi arıyorum. Büyükannesinin bir arkadaşım."

"Kahretsin. Evet. İçeri gel." Sarışın adam geri çekildi. "Ben Christian."

Ön kapı küçük bir oturma odasına açılıyordu. Ahşap zeminlerin cilası dökülmüştü ve her şeyin boyanması gerekiyordu. Christian sıkışık bir mutfığa doğru ilerledi. Bir yığın pizza kutusu dışında yüzeyler çoğunlukla temizlenmişti. Bir büyük su lekesi

Odanın diğ er tarafındaki zemin leke içindeydi ve dolaplar soyulmuştu. Ama Matt'in üniversitede kaldığı yerden daha güzeldi.

" ayım var ama kahvem yok." Christian bir çaydanlık ve altındaki ocağı yaktı.

"Ben iyiyim." Matt döndü ve tezg ha yaslandı. "Bayan Whitney Eli için endişelendiği için buradayım."

"Evet. Bizi birkaç kez aradı."

"Endişeli görünmüyorsun."

Christian bir omzunu kaldırdı. "Sadece birkaç gün oldu." "Nerede olduğunu sanıyorsun?"

"Umarım bir kızla." Christian güldü. "Cidden, Bayan Whitney'i seviyorum. Gerçekten iyi bir yağlı kadındır ama Eli konusunda biraz paranoyaktır."

"Ailesinin çoğunu kaybetti."

"Biliyorum ve bu yüzden ben ve diğ er çocuklar bazen onu görmeye gidiyoruz. Bir de rostosu."

"Büyükannesi, Pazar yemeğini kaçıracak olsa onu söylüyor."

"Belki de yapmıştır. İşitme cihazını çıkarırsa bir bok duyamaz."

Matt, Bayan Whitney'nin Dedektif Dane'in telefonunu da bu yüzden mi kaçırdığını merak etti.

"Eli'nin odasına bakabilir miyim?" Matt sordu.

Christian kaşlarını çattı. "Onun izni olmadan oraya girmene izin verebileceğimi sanmıyorum."

"Ama o kayıp," dedi Matt. "Belki de."

"Ya Bayan Whitney'e sizi aramasını söylersem?"

" zg n m, dostum." Christian bağını salladı. "Bayan dedektife söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Eli bir yerlerde takılıyorsa, rastgele bir adamın odasını aramasına izin vermeme çok kızar."

"Dedektifi içeri almadınız mı?" Matt *onu* içeri almamayı anlıyordu. Onun rozeti yoktu. Polis olmamanın sorunlarından biri de herhangi bir yetkiye sahip olmamaktı. Bree ona kimlik bilgilerini ne kadar çabuk verirse o kadar iyiydi. Ama bir polis dedektifi olmak bambağka bir konuydu ve Christian'ın iğbirliği yapmayı reddetmesi Matt'in kuğkularını artırdı.

"Arama emri falan yoktu." Christian'ın omzu bir kalkıp bir indi. "Eli'nin içeride olmadığını görebilsin diye kapıyı açtım. Küçük bir oda. Ama eşyalarını karıştırmasına izin vermedim."

Cinayete dair açık bir belirti olmadan, dedektifin bir yargıcı arama emrine ihtiyacı olduğuna ikna etmesi zor olurdu. Birinin büyükannesini aramaması yeterli değildi. Ama Matt yine de Christian'ın tavrını Çağırıcı buluyordu. Arkadaşının çıkarlarını mı koruyordu? Yoksa kendi çıkarlarını mı? Christian'ın Eli'nin kaybolmasıyla bir ilgisi var mıydı?

Matt bıraktı. Şimdilik. "Bana cumartesi gecesini anlat. Eli ne zaman ayrıldı?"

"Bütün bunları dedektifle çoktan gözden geçirdim." Christian dolaptan bir kutu poşet çay çıkardı. "On civarında bir yerde. Bir araç kiralamış, bu yüzden alındığına dair bir kayıt olmalı. Telefonu dedektifte." Christian kaşlarını çatı. "Birlikte gitmemiz gerekiyordu ama bütün hafta hastaydım. Yapmak istediğim son şey partiydi."

"Yani yalnız gitti. Bu onun için tipik bir durum mu?"

Christian çay poşetini bardağa attı. "Eli utangaç değil ve bir kıza ilgi duyuyor. Sariah Scott. Kız onu reddetti. Biraz stres atmaya ihtiyacı vardı."

Christian'ın anlattıkları Stella Dane'e anlattıklarıyla tutarlıydı, ama Matt yine de oda arkadaşında bir terslik olduğunu düşündü. Matt'in arkadaşlarından biriyle günlerdir görüşmese, endişelenirdi.

Başka bir öğrenci mutfağa girdi. Flanel pijama, üniversite tişörtü ve delikli koyun derisi terlikler giymişti. Kahverengi saçları başının bir tarafında dikilmişti.

Christian ona bağıparmağını salladı ve Matt'i tanıttı. "Bayan Whitney'nin bir arkadaşı, Eli'yi arıyor. Bu da Dustin."

"Hey." Dustin de Eli için endişelenmiş görünmüyordu.

"Hey," dedi Matt. "Cumartesi gecesini Eli'yi gördün mü?"

"Onu daha önce gördüm." Dustin bir kutu mısır gevreği almak için dolaba gitti. Bir kâseye mısır gevreği doldurdu ve odanın öbür ucundaki buzdolabına gitti. "Ama o gece kız arkadaşımın evinde kaldım."

"Onunla sık sık kalıyor musun?" Matt sordu.

Su lekesini işaret etti. "Su ısıtıcımız bir hafta önce sızıntı yaptığından beri biliyorum. Lanet olası ev sahibi bağlantıyı kesmiş ama değiştirmemiş. Cimri herif."

"Başka bir oda arkadaşın daha var, değil mi?" Matt etrafına bakındı.

"Evet, Brian. Brian." Dustin mısır gevreğinin üzerine badem sütü döktü. "Doğum günü için annesini görmeye gitti."

"Ne zaman gitti?" Matt sordu.

"Bilmiyorum." Dustin çekmecedan bir kaşık çıkardı. "Geçen Salı olabilir mi?"

"Sanırım bu doğru," diye onayladı

Christian. "Dersleri kaçırmıyor mu?"

Matt sordu.

"Evet, ama annesi yakınlarda oturuyor. İsterse gidip gelebilir."

Matt daha sert itti. Bu adamların bırakın Brian'ı, Eli için bile endişelenmediklerine inanamıyordu. "Brian bunu hiç yaptı mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Christian. "Ama biz de hiç soğuk duş almak zorunda kalmadık."

Dustin ve Christian, Matt'in ensesindeki tüyleri diken diken eden bir bakış attılar.

Matt birkaç saniye birbirlerine bakmalarına izin verdi. Çoğu insan sessizliği sevmez ve onu doldurmak için konuŞur. Çaydanlık ısıklı ıaldı ve bu ses sanki o anı bozdu.

Christian bardağına sıcak su doldurdu. "Eli ve Brian geçen hafta kavga ettiler. Brian biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Matt çocukların bu bilgiyi Dedektif Dane'den saklayıp saklamadıklarını ya da Dane'in mi ondan sakladığını merak etti. "Ama gideli bir hafta oldu. Ondan haber aldınız mı?"

"Hayır." Dustin başını salladı, sonra da mısır gevreğini ağzına attı. "Ama Brian kavgadan sonra biraz huysuzlaştı."

"Ne için kavga ettiler?" Matt sordu.

Dustin yutkundu. "Brian da Sariah'dan hoşlanıyor." Ne kadar klişe. Bir kız için kavga etmişler.

Matt içini çekti. "Sariah kimden hoşlanıyor?"

"Bilmiyorum." Christian'ın ses tonundan bu konuyu hiç düşünmediği anlaşıyordu.

"Onlardan biriyle çıktı mı?" Matt sordu.

"Hayır." Dustin kaşığını kâsesine koydu. "Eli ondan gerçekten hoşlanıyor ama Brian'ın onunla daha iyi bir şansı var. Eli, Brian'ın bu konuda hıyarlık ettiğini söyledi."

Matt kollarını kavuşturdu. "Neden Brian'ın Şansı daha yüksek?"
"Çünkü o Brian," dedi Christian, sanki bu çok basit bir Geymiş gibi.

"Hepimizin toplamından daha fazla sevişiyor."

Matt kazmaya devam etti. "Ona ulaşmaya çalıştın mı?"

"Hayır. O da bize kızgındı. Sakinleşince geri döner diye düşündüm." Dustin mısır gevreğini bitirdi, kâsesini yıkadı ve süzgecin üzerine koydu. Mutfakta bulaşık makinesi yoktu.

Matt, Bayan Whitney'den Brian'ın numarasını almıştı. Onu aradı. Hat doğrudan telesekretere bağlandı. "Ben Brian. Mesaj bırakın. da iyisi, bana mesaj at." Matt aramayı sonlandırdı. Sonra tekrar Dustin ve Christian'a döndü. "Brian size neden kızdı?"

Christian elindeki çay poşetini çöp kutusuna attı. "Pislik gibi davrandığı ve Sariah'yı Eli'ye bırakması gerektiği konusunda hemfikirdik."

Matt kiminle çıkacağına Sariah'nın karar vermesi gerektiğini düşünüyordu ama fikrini kendine sakladı. "Brian'ın ailesinin telefon numaraları var mı sende?"

"Sadece annesi, ama evet. Scarlet Falls'da yaşıyor. Brian da oralı." Christian tezgâhtan bir telefon aldı ve numarayı okudu.

"Başka ailesi var mı?" Matt sordu.

"Hiç bahsetmedi. Babasıyla konuşmuyor ve hiç erkek ya da kız kardeşi yok."

Matt telefonuna Bayan O'Neil'in numarasını girdi. "Eli'yi bulmama yardımcı olabilecek başka bir şey var mı?"

Ğki çocuk da başlarını salladı. "Ortaya çıkacaktır," dedi Christian. Dustin başıyla onayladı.

"Brian'ın bir resmi var mı?" Matt sordu.

"Tabii. AirDrop'la sana gönderirim." Christian telefonundaki bir düğmeye bastı.

Matt fotoğraflarını açtı ve resmi kabul etti. Brian O'Neil koyu sarı saçları ve mükemmel diğleriyle atletik bir görünüme sahipti.

"Teşekkürler. Aklına bir Çey gelirse lütfen beni ara." Matt Christian'a iletiŞim bilgilerini verdi. "Yardımanız için teşekkürler."

"Sorun değil." Christian onu kapıya kadar geçirdi.

Matt cipine dönüp Brian'ın annesini aradı. Arama telesekretere düştü ve Matt bir mesaj bıraktı. "Merhaba, Bayan O'Neil. Ben Eli Whitney'in bir arkadaşıyım, oğlunuzun oda arkadaşlarından biri. Brian'a ulaşmaya çalışıyorum. Lütfen beni geri arayın." Matt adını ve numarasını bıraktı.

Telefon elinde çaldığında görüşmeyi daha yeni bitirmişti. Ekranda Bayan O'Neil'in numarası belirdi.

"Merhaba," diye cevap verdi.

"Evet. Ben Sandra O'Neil. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Brian'ı arıyorum. Oda arkadaşı Eli Whitney'i bulmama yardım edebileceğini umuyorum. Eli kayboldu."

"Oh, hayır," dedi Bayan O'Neil.

"Christian ve Dustin Brian'ın seninle olduğunu söyledi."

İki kalp atışı süren sessizliğin ardından Bayan O'Neil, "Brian geçen hafta buradaydı ama Cuma günü okula geri döndü," dedi.

Matt'in kanı dondu. Cuma gününden beri Brian'la kimse konuşmamıştı. Bu dört gün önceydi. Brian neredeydi? "O zamandan beri onunla konuştunuz mu?"

"Hayır, ama şimdi onu arayacağım." Korku sesini sertleştirdi. "Bu bir tür dolandırıcılık olmasa iyi olur."

Matt ona, "Hayır, hanımefendi," diye güvence verdi. "Brian'ın numarasını aradıktan sonra, Scarlet Falls Polis Departmanı'ndan Dedektif Stella Dane'i arayabilirsiniz."

Hat kesildi. Bayan O'Neil, Brian'ın kayıp olduğunu Dedektif Dane'e bildirecekti. Matt Bree'yi aradı. Hattı sesli mesaja döndü. Sinirli bir şekilde mesaj bıraktı.

Motoru çalıştırdı. Bree'yi bulması gerekiyordu. Cep telefonuna cevap vermeyince, ikinci bir mesaj bırakmadı. Matt onu şahsen görmek istiyordu.

Kabul et, sadece onu görmek istiyordu. Şerifin karakolunu aradı. Marge, Bree'nin nerede olduğunu biliyordu.

Hem Eli ve Brian'ın kayıp olması hem de bir cesedin çıkması tesadüf olamazdı. Christian ve Brian'a göre

Dustin, Brian ve Eli birbirlerine kızgındılar. Brian'ın Eli'ın kaybolmasıyla bir ilgisi var mıydı?

Yine de Matt, Christian ve Dustin'in garip bir biçimde ilgisiz olduklarını düşündü. Belki de yalan söyleyen onlardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bree, Grey Lake Kamp Alanı'nın girişine döndü. Göl, şeritteki bir virajın etrafında belirdi. Durdu, SUV'den indi ve öğle yemeği için ızgara sebzeli dürüm yemek ve güneşin buz üzerindeki parıltısını izlemek için on beş dakika ayırdı. Karnında biraz yiyecek kamp alanı ofisine doğru sürdü.

Kapıyı bir adam açtı. "Ben Phil Dunlop." ACE bandajlı elini sanki koruyormuş gibi göğsüne dayamıştı. "Kusura bakmayın. Titreyemiyorum." Geri çekildi ve kapıyı daha geniş açtı. "Lütfen. İçeri gel Şerif."

Phil kot pantolon ve termal bir gömleğin üzerine ekose bir fanila giymişti. Gri göğüs kılları yakasının üst kısmından dışarı taşmış, sakalları yanaklarını kaplamıştı. Elli yaşlarında ve fitti, yıl boyunca dışarıda vakit geçirdiğini gösteren kalıcı bir bronzluğu vardı. Yürüyüş botları epeyce yol kat etmişti.

"Ne oldu?" Bree onun eline baktı. Tetikçinin üzerinde işaretli olan aynı elini yaralaması bir tesadüf müydü?

"Bu sabah buzda kaydım ve elimin üzerine düştüm."

"Bir doktora göründün mü?" Bree onun gerçekten yaralanıp yaralanmadığını ya da bandajı izi kapatmak için mi kullandığını merak etmekten kendini alamadı.

"Hayır. Bozuk olduğunu sanmıyorum."

Bree kulübeyi taradı. Küçük bina yirmi numaralı kabin gibi yapılandırılmıştı. Oturma odası olması gereken yerde bir kayıt masası vardı. Ama mutfak hazır ve açık bir kapıdan çift kişilik bir yatak görebiliyordu.

"Burada biri mi yaşıyor?" diye sordu.

"Sadece yazın," dedi Phil. "Diğer kulübelere farklı olarak bu kulübede kışın ısı ve su var. Yönetici kamp alanı halka açılmadan önce buraya taşınıyor ve sonbaharda kapatmak için kalıyor. Ama bütün kış boş bir kamp alanına bakıcılık yapması için birine para ödemeye değmez." Başını iki yana salladı. "En azından daha önce mantıklı gelmiyordu. Belki de birinin elinin altında olması serserileri ve silahlı saldırıları caydırırdı."

"Mevsiminde burada mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır. Genelde bir çocuk kiralırım. Gölün aşağısında bir var ama kamp alanı açıkken her gün buradayım."

Bree ona telefonundaki Alyssa'nın ehliyet fotoğrafını gösterdi. "Onu tanıdın mı?"

Gözlerini kısarak görüntüye baktı. "Tanıdık geliyor. Sanırım geçen yaz bir kamp alanı kiralamıştı. Kulübe değil ama çadır yeri. Yirmi numaralı kulübeye izinsiz giren kişi o muydu?"

"Evet. Burada kaldığı süre boyunca onunla ilgili herhangi bir sorun yaşadığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Hayır." Masaya gitti, oturdu ve ince bir dizüstü bilgisayarı açtı. Bir eli hâlâ kucağındayken bir tuşa dokundu ve bilgisayarı uyandırdı. "İhtiyacın olur diye kayıtlarımı getirdim."

"Teşekkür ."

"Adı ne?" Elini klavyenin üzerine koydu. "Alyssa Vincent."

Dokunmatik yüzeyine birkaç kez dokundu, sonra kaydırды. "İşte burada. Bütün sezon için bir yer kiralamış. Her hafta başında nakit ödeme yapmış."

"Pazartesi sabahı erken saatlerde vurulma olayını bildiren kadın o."

"vurulduğunu biliyor musun?" Phil sordu.

Bree, "Hayır. Ne tetikçiyi ne de kurbanı bulabildik," dedi. "Bu çok garip." Karnını kaşıdı ve dizüstü bilgisayarı kapattı.

Daha sonra Bree ona Walmart'taki güvenlik kasetinden kopyalanmış iki görüntü gösterdi. İlki, Alyssa'nın tetikçi olduğunu iddia ettiği adamın çene çizgisini gösteriyordu. Bree fotoğrafı Phil'le karşılaştırdı ama adamın sakalları çene çizgisini gizliyordu. İkinci resim ise elindeki işaretin yakın çekimiydi. "Bu adam tanıdık geliyor mu?"

Sandalyesinden kalktı, yaklaştı ve telefonuna doğru eğildi. "Bilmiyorum. Yüzünü göremiyorsun."

"Peki ya bu?" Bree adamın elindeki Teksas şeklindeki kırmızı lekeyi işaret etti. "Bunu daha önce gördün mü?"

Phil başını salladı. "Özür dilerim. Hayır."

"Gölde yaşadığınızı söylemiştiniz. Dün sabah şafaktan önce bir silah sesi duydunuz mu?"

"Hayır." Sargılı elini yanına indirdi. "Kabinlerdeki olay yeri bandını ne zaman kaldıracaksınız?"

"Bir sebepten dolayı onlara girmeniz mi gerekiyordu?"

"Hayır." Bandajının kenarını karıştırdı. "Hasar olup olmadığını kontrol etmek istedim. Bu ilk işgalcimiz değil. Bazen oldukça kötü bir karmaşa bırakıyorlar."

"Hayır," dedi Bree. "Kızlar aslında çok temizdi; kabinde parmak izi kalıntılarından başka bir şey yok."

"Emin misin?" diye sordu. "Çünkü eğer bir hasar varsa, sezon açılmadan önce bunu düzeltmek için zamana ihtiyacım olacak."

"Şimdi kulübelere bir kez daha bakacağım," dedi Bree. "Sahneleri bir iki gün içinde yayınlamaya çalışacağız."

"Teşekkür ." Ama mutlu görünmüyordu.

"Bir sorun mu var Bay Dunlop?"

Bakışları düştü ve birkaç saniye elini inceledi. "Umarım arazimdeki silahlı saldırı ve bu kadar yakında bulunan cesetle ilgili haberler işleri etkilemez. Kamp sezonu kısa. Doluluk oranını kaybetmeyi göze alamam."

"Hâlâ birkaç ayın var." Bree, bir adamın ölümünden çok parayı önemseydiği için onu suçlamak istiyordu ama kamp alanının ne kadar gelir getirdiğini bilmiyordu. Phil mali sıkıntı içinde miydi?

"Evet." Ama ikna olmuş görünmüyordu. Parmak eklemlerindeki ACE bandajını çekiştirerek indirdi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Bree ofisten ayrıldı. bindiğinde, kulübenin arkasına park edilmiş olan F-150'nin Phil adına kayıtlı tek araç olduğunu teyit etti.

Sonra yirmi numaralı kulübeye geri döndü. Aracında oturmuş son kahvesini içiyor ve etrafı tarıyordu. Bir yandan da

Güneş karın üzerinde parılıyordu ve ağaçların arasından parlayan gölü görebiliyordu. Phil'in dediği gibi güzel ve sessizdi. Belki de kamp yapmaya başlaması gerekiyordu.

Phil. Onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Elindeki bandaj büyük bir tesadüf gibi görünüyordu ve Bree ona herhangi bir hasar olmadığını söyledikten sonra bile normalde bütün kış boyunca ziyaret etmediği bir çift kulübe için son derece endişeli görünüyordu.

Todd'a Phil Dunlop'un geçmişini araştırmasını isteyen bir mesaj gönderdi.

Aracından dışarı adımını attı. Hava bugün o kadar soğuk değildi ve kar, birkaç güneşli çim parçasında erimeye başlamıştı. Ön kapıya doğru yürüdü ve içeri girdi. Arka verandaya bakan pencerede dururken, Alyssa'nın tam da bu yerde, karanlıkta, karların üzerinde bir gölge gördüğünü ve bunun cüzdanını ve aracının anahtarını çalan kız olduğunu düşündüğünü hayal etti.

Arka kapıdan çıktı, merdivenlerden indi ve açık bahçeyi geçti. Ağaçlara vardığında, Alyssa'nın ateş edilmesini izlediği yerde durdu. Adam ağaçların arasında, yaklaşık yirmi beş metre uzaktaydı. Alyssa'ya profilden bakıyordu. Kolunu kaldırmış ve ateş etmişti.

Bree sanki silah sesini şimdiki zamanda duyuyormuş gibi irkildi. Belki de hayal gücü çok iyiydi. Alyssa'nın Harper'ın yere düştüğünde durduğunu söylediği yere doğru ilerledi. Yine de karda hiç kan bulamamışlardı.

Bree zihninin gözünde Alyssa'nın kaçışını izledi. Tetikçi neden onu kovalamamıştı? Belki de onun yerine cesedi ortadan kaldırmıştı. Ceset olmadan bir cinayetin işlendiğini kanıtlamak neredeyse imkânsızdı. Bree tetikçinin Harper'ın topal bedenini omuzlarına alıp donmuş gölden aşağıya, tekne rampasına taşıdığını ve orada onu aracına koyup uzaklaştığını hayal etti.

Yaşıyor muydu yoksa öldü mü?

Bir şekilde kanı temizledi mi? Belki kışlık montu emmiştir.

Bree derin düşüncelere dalmış bir halde döndü. Zihinsel canlandırması onu on dokuz numaralı kamaranın arkasına yerleştirdi. Pencerede bir şey yer değiştirdi. Bree hareketin tekrarlanıp tekrarlanmadığını görmek için baktı ama tek gördüğü

Rüzgârda sallanan ağaçların yansıması. Kulübeye doğru yürüdü ve arka basamaklardan verandaya çıktı.

Bir kenarda durarak düğmeyi denedi. Elinde döndü.

Boynunun arkası karıncalandı.

Kilitli olmalı, değil mi?

açtı ve kapıyı iterken silahını çekti. Kapı açıldı. Bree dinledi ama hiçbir şey duymadı. Boşluktan yaşam alanının yarısını görebiliyordu. İçerisi neredeyse yirmi numaralı kulübeye benziyordu. Kimseyi görmeyen Bree eşikten içeri adım attı.

Bir şey çarptı. Kapı ona doğru uçu ve onu geriye doğru savurdu. Silahı elinden karlara doğru uçu. İri bir vücut ona doğru geliyordu. Kendini savunmaya hazırlanırken adamın görünüşünü otomatik olarak algıladı. Erkek, yaklaşık bir metre boyunda, koyu renk bir palto, kar maskesi ve kış eldivenleri giyiyordu.

Başını eğerek bir boğa gibi ona saldırdı. Dizlerini yakalamak için ellerini uzattı. Bree yan adımlarla kaçtı. Omzu kaburgalarına çarptı ama elleri sırtının üst kısmına indi. Tüm ağırlığını onlara verdi. Ağırlığını öne verip kollarını açtığında hiçbir kaldıracı kalmadı ve yüzüstü yere düştü.

Bree kemerindeki kelepçelere uzandı. Kelepçeleri bileklerine geçiremeden, adam ayak bileğini yakaladı ve çekti. Ayakları havaya kalktı ve sırt üstü yere düştü. Ciğerleri acı dolu bir *vınlamayla* boşaldı. Omzunun arkasına bir şey saplandı ve başı, tepesindeki çıplak ağaç dallarını döndüren bir güçle yere çarptı.

Eldivenlerini çıkarıp onun üstüne atladı ve göğsüne oturdu. Ellerini boğazına doladı ve sıktı. Basınç havasını kesti. Bree'nin gözlerinin önünde noktalar uçuştı ve anında başı dönmeye başladı. Korku sisi yarıp geçti. Görme ve duyma yetileri azaldı. Bayılmasına ve adamın merhametine kalmasına saniyeler kalmıştı.

Görüşü tünelleşti. Son bir umutsuz hamleyle adamın parmaklarından birini boynundan ayırdı ve geriye doğru büktü. parmağı kırılmadan önce tutuşunu bıraktı. Kadın kolunu yakaladı, onu çekti

ve onu üzerinden atmaya çalıştı. Dengesini sağlamak için kollarını vücudunun iki yanına açtı. Yüzü ona daha yakındı. Bree kollarını vücuduna doğru sıkıca çekerek adamın boğazını yumrukladı. Yumruğu adamın nefes borusuna çarptı ve adam boğulur gibi bir ses çıkardı. Kar maskesi büküldü ve tırnaklarını adamın boynunun dibindeki yumuşak deride gezdirmek için elini açtı. Adam öksürüp öğürürken, Bree onun kolunu tuttu, kıpırdandı ve onu üzerinden yuvarladı. Adam ayağa kalkmadan önce gördüğü son şey, elinin arkasında büyük kırmızı bir leke olduğuydu.

Teksas eyaleti şeklindeydi.

Bir motor sesi duyuldu. Başını çevirdi. Sonra eldivenlerini kaptığı gibi ağaçlara doğru fırladı ve kadın gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirirken gözden kayboldu.

Hâlâ sersemlemiş bir halde, ölmek üzere olan bir balık gibi yerde debeleniyor, elleriyle ıslak karı süpürüyordu. Onu durdurması gerekiyordu. Silahı neredeydi? Vücudunu oturur pozisyona getirdi ve neredeyse kusacaktı. Yan döndü ve mide bulantısı kadar birkaç derin nefes alıp vererek soğuk havayı ciğerlerine çekti. Dakikalar geçti. Kaç dakika geçtiğini takip edemiyordu.

"Bree!"

Matt mi? Onun burada ne işi var?

Onu görünce içinden bir rahatlama dalgası geçti. Kendini bir dirseğinin üzerine kaldırdı. Matt yirminci kamaradan ona doğru koşuyordu.

"İyi misin?"

Ağaçlara doğru el salladı. "Biri üzerime atladı. Şu tarafa gitti." Zaman algısı bulanıktı ama çok fazla zaman geçtiğinden şüpheleniyordu. Matt onu asla yakalayamayacaktı.

Matt rotasını değiştirdi ve ağaçlara doğru yöneldi. Birkaç dakika sonra koşarak açıklığa geri döndü. "Kimseyi görmedim ama ayak izleri yola kadar gidiyordu."

Bree yavaşça doğruldu. Sersemliği geçiyordu.

"Ne oldu?"

Ceketinin yakasını çekiştirdi ve saldırıyı anlattı. "Ayağa kalkmaya çalıştığımda neredeyse bayılıyordum."

"Hemen ayağa kalkmaya çalışmak yerine, beyninize giden kan akışını yeniden sağlamak için ayaklarınızı yükseltmeniz *gerekirdi*."

"Sağlıklı düşünemiyordum." Bree bulanık beynini işe için zorladı. Boş kılıfına dokundu ve içine bir panik saplandı.

Silahım nerede?

Karda bir girinti gördü ve silahını aldı. Üzerindeki nemi sildikten sonra kalçasındaki kılıfına soktu. Silahı yerli yerinde olduğu için kendini daha iyi hissederek telefonunu çıkardı. "Destek çağıracağım. Genel eşkalini içeren bir BOLO göndereceğiz. Güneş buradaki karı yumuşatmış. Bu çizme izleri kullanılabilir görünüyor." Aramalarını yaptı, sonra telefonu cebine geri koydu. Pantolonundaki ıslak karın tozunu alarak ayağa kalktı. "Burada ne işin var senin?"

"Seninle konuşmak için aradım ve Marge burada olduğunu söyledi," dedi Matt.

dedi.

"Kamp alanının sahibiyle görüştüm, sonra da tekrar sahneye çıkın" dedi. Phil Dunlop ile yaptığı röportajı şöyle özetledi. "Eğer elindeki yara sahteyse, o zaman yapmış olabilir. Buraya gelmeden önce bir süre aracımda oturdum. Beni yaya olarak da dövebilirdi."

"Motivasyon mu?"

"Bunu düşünmem gerek." Bree boynunu ovuşturdu.

Matt kızın yakasını kaldırıp boynunu inceledi. "Bir çürük olacak."

"İlk değil." Durumunu değerlendirdi. İyi haber, işitme ve görme duyularının neredeyse normale dönmüş olmasıydı. Midesi yatışmıştı ve artık yüzüstü düşecekmiş gibi hissetmiyordu. Kötü haber ise, Alyssa'nın takipçiyi hayal etmemiş olmasıydı.

Matt kendi boynunu işaret etti. "Az önce boynuna kan bulağıttın. Kanaman mı var?"

Bree parmak uçlarını inceledi. Unutmuştu. "Benim kanım değil." Elini kaldırdı ve ona tırnaklarının altındaki kan ve deriyi gösterdi. "O piçin DNA'sını aldım." Tırmalamanın bütün amacı da buydu zaten. İğrenç ama etkili.

"İyi gidiyorsun."

"Artık işaretlendi. Ne yazık ki çizikler boynunun dibinde ve kışın üstünü örtmek oldukça kolay." Bree'nin omzu ağrıyordu. Sert bir şeyin üzerine düşmüştü. Orada da bir iz kalacaktı.

Kanıtı korumak için sağ elini vücudundan uzak tutan Bree, on dokuz numaralı kabine doğru döndü. "Bir şey için geri geldi. Ne istediğini öğrenmeliyiz."

"Bu kabinler aranmadı mı?"

"Evet. Ama tekrar aranmaları gerektiği açık. Kabinin içindeyken eldiven giyiyordu. Parmak izi aramanın anlamı yok. Bilin bakalım beni boğmak için eldivenleri çıkardığında ne gördüm?"

"Ne?"

"Elinin arkasında Teksas eyaleti şeklinde büyük kırmızı bir iz var." Bree destek beklerken on dokuz numaralı kulübenin arkasında volta atıyordu. "Buraya bana ne söylemek için geldin?"

"Eli Whitney'nin oda arkadaşı Brian O'Neil kayıp." Matt Eli'nin oda arkadaşlarıyla yaptığı konuşmayı özetledi. "Brian'ın annesi okula döndüğünü söyledi ama oda arkadaşları onu görmemiş."

"Bu ne anlama geliyor?" Bree sordu.

"Bilmiyorum. Brian'ın annesine Stella'nın numarasını verdim."

"Stella muhtemelen adli tabibi arayacaktır," dedi Bree. "Ama ben de arayacağım. Brian neye benziyor?"

Matt ona Brian'ın gösterdi.

Bree gözlerini kısarak ekrana baktı. "Kurbanla hemen hemen aynı boy ve kiloda. Saç rengi de doğru görünüyor."

"Öyle, ama bu tanım o kadar muğlak ki, iki yüz üniversite öğrencisi için geçerli olabilir."

Todd gelir gelmez, Bree biyolojik kanıtları toplamak için tırnaklarının altını kazımasını istedi. "Şunu laboratuvara götürelim. Belki şansımız yaver gider ve pisliğin DNA'sı CODIS'e girmiş olur."

Birleşik DNA İndeks Sistemi FBI'nın ulusal DNA veri tabanıydı.

Todd işini bitirdiğinde, Bree tırnaklarının altını temizlemek için bir düzine el mendili ve bir galon kadar el dezenfektanı kullandı. Sonra on dokuz numaralı kamaraya yöneldi. Matt ve Todd

hemen arkasında. Bir çift nitril eldiven taktı ve cebinden bir el feneri çıkardı. "Todd, neden mutfak bölümünü almıyorsun? Matt, yaşam alanı tamamen senin. Yatak odası ve banyoyu ben hallederim."

Bree yatak odasının kapısından içeri girdi ve durdu. Belirgin yerler çoktan aranmıştı. El fenerini köşelere tuttu, sonra döşeme tahtaları boyunca yavaşça hareket ettirerek boşluk aradı. Bir kalem çıkardı ve yerde sürünerek her tahtayı gevşek olup olmadığını anlamak için test etti. Yarım saat sonra ayağa kalktı, dizlerini ovuşturdu ve sırtındaki bir bükülmeyi gerdi.

Sonra yatağı kaldırdı ve altındaki ahşap zemini kontrol etti. Duvarın diğer tarafından gelen mobilya sesleri Matt ve Todd'un da yatıp kalkma modunda olduklarını gösteriyordu. Bree şifonyer ve komodinin çekmecelerini çıkardı, sonra arkalarını ve yanlarını inceledi. Her bir mobilyanın arkasını ve altını kontrol etti, yatağı kaldırdı ve dikiş yerlerini inceledi. Karo zeminler banyodaki aramasını kısa tuttu. Eksik ya da çatlak derzleri fark etmek kolay olacaktı. Bir saatten fazla süren aramadan sonra hiçbir şey bulamadı.

Yatak odasına geri dönerek dolaba yöneldi. Kapıyı açarak duvarları yokladı, boşluk olup olmadığını test etmek için panelleri itti ve vurdu. Hiçbir şey yoktu.

Odadan dışarı çıktı. "Bir şey var mı?" Matt başını salladı.

"Hayır," dedi Todd.

Bree kulübeyi taradı. Burada bir şey olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. On dokuz ve yirmi numaralı kulübelerin yakınlığını düşündü. Harper bir şey mi saklamıştı? Dürtüyle cep telefonunu çıkardı ve Alyssa'nın Harper'a ait olduğunu söylediği telefon numarasını çevirdi. Teneke gibi, boşuk bir müzik çaldı.

"O da ne?" Todd sordu.

"Harper'ın telefonu." Bree sesi dolaba kadar takip etti. Ses yerden geliyordu.

El fenerini aşağı doğru tuttu ama hiçbir şey göremedi. Çömeldi ve sürünerek dolabın yarısına kadar girdi. Arka köşede, Bree karanlık olan dolapta küçük, hafif bir çizik gördü.

ahşap döşeme. Kenarlarda çizikler vardı. İzler taze görünüyordu, sanki yaşla birlikte kararacak zamanları olmamış gibiydi. Parmaklarıyla tahtayı çalıştı. Tahta bir milimetre kaydı ama tırnaklarını altına sokamadı.

Cebinden bir kalem çıkardı, ama tahtaların arasına sığacak kadar ince değildi. Matt ve Todd'a baktı. "İkinizden birinin bıçağı var mı?"

"Ben biliyorum." Matt cebinden katlanmış bir bıçak çıkardı. Bree'ye uzattı. "Bir şey mi buldun?"

"Henüz değil." Dolaba geri döndü ve bıçağın ucunu bir kaldıraç gibi kullanarak döşeme tahtasını yukarı çekti. İçeride, zeminin altındaki boşluğa gri bir sırt çantası tıktırılmıştı. Etraftaki tahtalar da gevşemişti ve Bree onları çıkardı.

"Bingo." Bree birkaç fotoğraf çekti. Markası Osprey'di. "Ne buldun?" Matt omzunun üzerinden söyledi.

"Bu Harper'ın kayıp sırt çantasına benziyor." Çantayı delikten çıkardı. Şaşırtıcı derecede ağırdı ama içinde Harper'ın tüm kişisel eşyaları vardı. Bree öndeki keseyi açtı ve el feneriyle içindekilere baktı. İçinde kahverengi bir cüzdan ve bir Toyota anahtarlık vardı. Cüzdanı iki parmağıyla kaldırdı ve açtı. Alyssa'nın ehliyet fotoğrafı ona bakıyordu. Bree bir fotoğraf çekti, sonra sırt çantasının ana gözünü açtı.

Todd onun omzunun üzerinden ıslık çaldı.

Düzgünce katlanmış giysilerin ve bir tuvalet çantasının üzerinde, içi mücevher dolu bir galonluk plastik torba el fenerinin ışığında parlıyordu. Renkli ve şeffaf taşlı altın ve gümüş yüzükler, kolyeler ve bilezikler vardı.

Arkasından Todd, "Sence bunlar gerçek mi?" diye sordu.

Bir parça diğerlerinden ayrılmış ve kendi sandviç poşetinde saklanmıştı. Şeffaf ve kırmızı taşlardan oluşan göz alıcı bir bileklik. Şeffaf taşlar Bree'nin kübik zirkon küpelerine benzemeyen gümüşü bir zenginliğe sahipti ve kırmızı taşlar da aynı derecede pahalı görünüyordu.

Elmas ve yakut mu?

"Sanırım öyle." Bree topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve çantaya baktı. "Fazla mücevherim yok. Ama neden biri sahte mücevher taşısın ki?"

etrafta mı? Ağır ve eğer bu sırt çantası Harper'ın sahip olduğu her şeyi içeriyorsa, içindeki alan değerlidir."

Matt omzunun üzerinden, "Bir kısmı gerçek olmalı," dedi. "Kimse sahte mücevherler için suç mahalline geri dönmez." Çenesini kaşıdı. Kırmızımsı kahverengi sakalı, Bree'nin şimdiden tam bir Viking olduğunu düşündüğü bir hal almıştı. "Dedektif Dane ile konuştuğumda, bir dizi konut hırsızlığı üzerinde çalıştığını söyledi."

"O zaman Dedektif Dane'i aramam gerekiyor." Bree cep telefonunu sırt çantasının üzerine yerleştirdi ve içindekilerin fotoğrafını çekti. "Şu DNA örneğini ve bu sırt çantasını adli tıpa götürelim. Parmak izleri için acele etmelerini isteyin."

Matt, "Belki de Harper bir hırsızdır," diye önerdi.

"Belki ikisi de öyledir," diye ekledi Todd. "O mücevherlerin ne kadar ettiğini merak ediyorum."

Bree vurulmak için yaptığı ilk çağırüyı düşündü.

Öldürmek için yeterli.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Matt, Bree'nin omzunun üzerinden sırt çantasına baktı. Ona göre, iki evsiz kızın bir çanta dolusu mücevher taşıması, yasalara uyan vatandaşlar olduklarını göstermezdi. Eski, sararmış bir kibrit kutusu gördü. Logosu tanıdık geliyordu. "Şu kibrit kutusunu okuyabilir misin?"

"Evet." Bree başını çevirdi ve gözlerini kıstı. "Grey Lake Inn yazıyor. Orası neresi?"

"Gölün diğer tarafında," dedi Matt. "Yıllardır kapalı." Birbirlerine baktılar.

"Tekne rampasından ne kadar uzakta?"

Matt mesafeyi düşündü. "Yol kıvrımlı ama uzak değil."

"O zaman kontrol edelim." Bree ayağa kalktı ve Todd'a sırt çantasıyla ve saldırganın ayak izlerinin bulunmasıyla ilgili birkaç talimat verdi. Sonra da on dokuz numaralı kamaradan çıkış yolunu gösterdi. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Matt parmağını çarpıttı. "Beni takip edin."

Büyük SUV'sine tırmandı ve Bree'nin aracının arkasında olduğundan emin olmak için dikiz aynasını kontrol ederek kamp alanından çıktı. Ana yola çıktılar ve tekne rampasının bulunduğu parkın yanından geçtiler. Yol kıvrıla kıvrıla gölden uzaklaştı ve tekrar suya doğru yol aldı. Cipini yavaşlattı ve tesisin girişini aradı. Neredeyse girişin yanından geçiyordu. Yabani otlar ve ağaçlar çakıllı yolu kaplamıştı. Eğer araba yolunu aramasaydı, gözden kaçırabilirdi. Ama birkaç lastik izi yoldan ayrılıp karlara doğru ilerliyordu.

Dönüşü yaptı ve Suburban özel erişim yolundaki derin, donmuş bir çukurdan sekerek geçti.

Yol, harap haldeki iki katlı pansiyonun önündeki dairesel araba yolunda sona eriyordu. Matt kenara çekip park etti, tekerlek izlerinin de silinmesi gerekebilir diye tesisin önündeki tekerlek izlerini bozmadı. Cipini park etti ve dışarı çıktı. Bree'yle araçlarının arkasında buluştu. Eski binaya baktılar. Orijinal beyaz boya griye dönmüştü ve ahşap sundurma çürümüş görünüyordu.

Bree lastik izlerini taradı. "Kar yağdığından beri biri buradaymış."

Matt, "Ya birkaç kişi ya da aynı kişi birden fazla kez," dedi. "Önce içeride mi yoksa dışarıda mı?"

Bree çürüyen yapıya kaşlarını çatarak baktı. "Hava soğuk. Buraya gelen birinin sığınacak bir yer arayacağını düşünürdüm. Önce içeriye bakalım." Ön girişe doğru yürüdü.

Ön kapı kırıktı. Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Matt yakın durdu. Hava küf ve küf kokuyordu. Halı yolluklarında ve duvar kâğıtlarında üç boyutlu mürekkep lekeleri testi gibi siyah lekeler vardı.

"Burası eskiden çok güzeldi." Lobideki ölü bir kemirgenin kalıntılarının üzerinden geçti. "Ben çocukken ailem yazları buraya gelirdi. Babam buranın sahibini tanırdı ve misafirleri için tuttukları küçük güneş balığı yelkenlilerini benim, erkek ve kız kardeşimin kullanmasına izin verirdi. Ailem iskelede oturur ve izlerdi. Daha sonra hep birlikte restoranda akşam yemeği yerdik."

"Eğlenceli olmalı."

". " Matt, Bree'nin hiç güzel aile anısı olup olmadığını merak etti. Muhtemelen değildir. Nasıl olur da geçmiş hakkında acı çekmez?

Elleri kalçalarında, bir daire çizerek döndü. "Bu binada kaç oda olduğunu biliyor musun?"

"Kulübenin yirmi dört odası var ama birkaç tane de ek bina var."

"Aramaya yardımcı olmaları için yardımcılarını çağırmak isterdim. Ama bir şey bulamazsak fazla mesaiyi haklı çıkaramam. Ekibim son sınırına kadar zorlanıyor."

Matt, "İdare edebiliriz," dedi.

"Planı biliyorsunuz. Nasıl ilerlemek istersiniz?"

"Temel olarak ana bina, lobi ve resepsiyon masasının ortada olduğu bir dikdörtgendir. Odalar bu taraftaki iki katta da bulunuyor." Lobiden açılan uzun bir koridoru işaret etti. "Diğer tarafta, alt katta bir oyun odası ve ikinci katta bir restoran var."

"Her seferinde bir kanat o zaman."

"Bakalım herhangi bir yerde ana anahtar var mı?" Matt kayıt masasına yöneldi. "Bu tatil köyü eski moda cazibesıyla övünürdü. Gerçek anahtarlar. Elektronik kilitler değil."

"Gerçek bir otel anahtarı görmeyeli ..." Bree'nin sesi kesildi. "Aslında ben hiç görmedim."

Matt tezgâhın arkasına geçti. Detaylı maun ağacı hâlâ sağlam görünüyordu. Her yüzey kalın bir toz ve döküntü tabakasıyla kaplıydı. Çekmeceleri karıştırdı, sonra arka ofise gitti. Dosya dolabının çekmecesinde ana anahtarı buldu ve Bree'ye döndü.

"Üst kattan başlayacağız."

Bree ona yolu göstermesini işaret etti.

Kıvrımlı bir merdiven ikinci kata çıkıyordu. Matt en üstte durdu. Sahanlığın iki yanında uzun bir koridor uzanıyordu ve bir tarafında da bir dizi kapı vardı.

"Tüm odalar göle mi bakıyor?" Bree sordu.

"Evet." Matt kapıları saydı. "Ev sahibi evde kötü bir manzara olmadığını söylerdi."

İlk kapı sarkarak açıldı.

"Birisi bir noktada bu kapıyı tekmelemiş." Bree önce içeri girdi, bir eli silahındaydı. İçeri girerken banyoya bir göz attı.

Matt onu boş odaya kadar izledi. "Görünüşe göre mobilyalar ve demirbaşlar satılmış." Bu da aramanın daha hızlı ilerlemesini sağlayacaktı.

"Mülk nasıl terk edildi?"

"Sahibi öldü. Büyük bir borcu olduğu ortaya çıktı. Son on yılında hastaymış. Tesis oldukça harap durumdaydı. Görünüşe göre banka satmaktan vazgeçmiş."

Bree odadan çıkarken boş bir votka şişesinin üzerinden geçti. "Burada göl kenarında arazi sıkıntısı yok."

"Doğru. Mülkiyet değeri, alternatif bir kullanım için binaların yıkılmasını desteklemiyor."

"Tamir için harcanacak paraya da değmez." Bree halının üzerinde duran kullanılmış prezervatife geniş bir yer verdi. "İnsanlar iğrenç."

Koridordan aşağıya doğru ilerlediler. Eşyaların olmadığı ikinci kattaki her odaya birkaç bakış attılar. Bir zamanlar geniş bir güvertede açık havada oturulabilen ve su üzerinde gün batımının muhteşem manzarasını sunan güzel bir restoran olan yer, kirli ve iç karartıcı bir mekândı. Birinci kattaki misafir ve oyun odalarını temizlediler. Boş kulübenin içki, uyuşturucu ve seks için kullanıldığı açıktı. Daha fazla içki şişesi, bira kutusu, prezervatif, iğne, uyuşturucu piposu ve diğer çeşitli çöpler buldular.

Matt lobiye dönüp tesisin arka tarafına açılan kapılara yöneldi. Fransız kapılarını açtı ve dışarıdaki ahşap güverteye çıktı. Üç basamakla dinlenme alanına iniliyordu. Havuzda birkaç metre donmuş su vardı. Çöpler ve yapraklar buzu kaplamıştı. Göle yaklaştıkça, kırık ve yarı çürümüş Adirondack sandalyeleri su kenarına doğru sıralanıyordu. Karların arasından uzun otlar çıkıyordu. Bir iskele göle doğru elli metre uzanıyordu. Arazinin sol tarafında, ağaçların altına sıkışmış, uzun, alçak bir garaj vardı. Sağ tarafta, iskeleye daha yakın bir yerde büyük bir depo kulübesi vardı.

Bree en alt basamakta durdu. "Daha fazla ayak izi."

Raylar arka çimenlikte, ek binalar, rıhtım ve kulübe arasında gidip geliyordu.

Bree depo binasına ve rıhtıma doğru yöneldi. Matt onun izlerini takip etti, böylece mevcut ayak izlerine verilen zararı en aza indirdiler.

Çatı çökmüştü ve kapı da yoktu. Matt içeriye bir göz attı. "Eskiden burada oltalardan kanolara ve buz patenlerine kadar her şeyi sakarlardı." Ama şimdi büyük, boş bir yerdi.

Depodan çıktılar ve doğru yürüdüler.

"Tekne rampasına bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim. Buradan görebilirsiniz." Bree işaret etti. "Kamp alanı da suyun hemen karşısında. Buradan birbirlerine ne kadar yakın olduklarını görmek daha kolay."

"Belki katilin gölle bir bağlantısı vardır. Belki gölde yaşıyordur ya da gölde çok zaman geçirmiştir."

Bree eldivenli eliyle gözlerini siper etti. "Birisi buzda bir delik açmış ve cesedi göle atmış olabilir. Delik şimdiye kadar yeniden donmuş olurdu."

Matt gölü taradı. "Burada görececek kimse yok." "Kamp alanında yasadışı olarak yaşayan iki kız dışında."

Matt, "Harper'da hanın kibrit kutusu vardı," dedi. "Belki de katil odur. Vurulmuş numarası yapmış ve boş kovanları yerleştirmiş olabilir."

"Bu kulübede neden hiç kan olmadığını açıklar," diye onayladı Bree.

"Peki ya az önce sana saldıran adam?" "Bir ortağı olabilir."

Dönüp karaya doğru yürüdüler. Matt garaja doğru yola çıktı, Bree de arkasından geliyordu. Dört üst kapı da kapalıydı. Lastik izleri ilk bölmeye kadar uzanıyordu. Matt eğildi, kolu tuttu ve kapıyı elle kaldırdı. Matt'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Bu çok kolay oldu."

Bree silahını çekti. "Bunca yıldan sonra paslanmış olmalı."

Matt burnunu çekti. "Yağ kokusu alıyorum."

Garaj, beton zemini olan büyük, açık bir alandı. On beş metre ötede, arka duvarın yanında bir sandalye duruyordu. Etrafındaki zeminde kesilmiş ip parçaları ve kullanılmış koli bandı şeritleri vardı. Sandalyenin yanındaki zemin koyu bir maddeyle kaplıydı ve ortasında kabaca bir insan büyüklüğünde açık bir alan vardı.

Matt dondu kaldı. Yanındaki Bree keskin bir nefes aldı. Daha yakına yürüdüler.

"Birisi sandalyeye bağlanmıştı." Bree betonun üzerindeki koyu renkli maddeden birkaç adım ötede durdu. "Kana, beyin parçasına, hatta belki biraz kemiğe benziyor." Cüruf bloklu duvara baktı. "Döküntü sıçraması."

Koyu renkli kan ve kan lekeleri duvarı kaplamıştı. "Belki de kurbanımız burada öldürülmüştür."

"Olabilir." Bree doğruldu ve tekrar sandalyeye döndü. "Katil onu sandalyeye bağlayıp vurmuş olabilir."

"Sonra onu yere yatırdı ve çekiçle dövdü." Matt onun teorisini düşündü. "Bu çok tuhaf."

"Tüm dava tuhaf. *Aşırıya kaçmanın* tanımı bu." Bree cebinden telefonunu çıkardı. Adli tıp ekibini ve birkaç yardımcısını çağırdı. "İlk adım, duvardaki maddeyi analiz etmek ve düşündüğümüz şey olduğundan emin olmak."

"Öyle." Matt yeterince suç mahalli görmüştü. "Sanırım kan boya ya da pas *olabilir*, ama bu lekeler kesinlikle beyin ve kemik parçaları."

"İlçenin adli tıp teknisyenlerine ihtiyacı var." Bree tekrar lekeli betona . "Daha sonra lastik izleri ve ayak izlerinin tekne rampası ve kamp alanındakilerle eşleşip eşleşmediğine bakacağız ve kurbanın DNA'sını bu olay yerindeki biyolojik kanıtlarla eşleştireceğiz."

Bree ve Matt garajın fotoğraflarını çekmek için kameralı telefonlarını kullandılar. Olay yerini emniyete almak için iki şerif yardımcısı geldi. Olay yeri inceleme birimi polis memurlarının araçlarının arkasına park etti. Adli tıp teknisyenleri Hızlı Leke Tanımlama kitiyle işe başladı ve koyu kırmızı maddenin insan kanı olduğunu doğruladı.

"O zaman buranın bir cinayet mahalli olduğunu varsayıyoruz." Bree adamlarına olay yeri kayıtlarına başlamaları talimatını verdi.

Teknisyenler kameraları ve ekipmanları indirip işe koyuldular.

Bree garajdan ayrıldı. "Teknisyenler işlerini biliyor. Omuzlarında asılı durmama ihtiyaçları yok. Görmem gerekeni gördüm."

"Nereye gidiyorsun?" Matt ona ayak uydurabilmek için adımlarını hızlandırdı. Ondan bir bağı daha kısaydı ama odaklandığında hızlı hareket ediyordu.

"İstasyona. Eli'yi aramaya devam edecek misin?"

"Evet. Ama ipucum yok." Matt'in Eli'in telefonuna, odasına ya da banka hesaplarına erişimi yoktu. "Ben de Alyssa'nın ihbar ettiği vurulma olayının cesetle ve cesedin Brian O'Neil olma ihtimaliyle nasıl bir ilişkisi olabileceğini anlamaya çalışıyorum."

"Şu ana kadar tek bağlantı Grey Lake." Bree kapıyı açık bırakarak aracına bindi. "Alyssa ile yaptığım görüşmeyi izleyebilirsiniz."

Matt onun aracının yanında durdu. "Teşekkürler."

"Bir şey değil." Motoru çalıştırmak yerine ona doğru döndü. "Birlikte çalışmayı seviyorum."

"Evet. Ben de," dedi Matt. Her iki durumda da uzun vadeli ortakların çalışma ritmini yakalamışlardı.

Bree gözünü ovuşturdu. Elini indirdiğinde yüzünde kasvetli ve yalnız bir ifade vardı. Matt bir adım daha yaklaşmak, ona dokunmak, fiziksel bir bağlantıyla yalnız olmadığını hissettirmek istedi. Ama bunu burada yapamazdı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde elini yumruk yaptı.

"Beni istasyona kadar takip eder misin?" diye sordu.

"Herhangi bir yer," dedi başkalarının duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

Bakışları onunkilerle buluşmak için yukarıya kalktı. Ağız hareket etmedi ama gözleri gülümsedi.

Matt geri çekildi. "Orada görüşürüz."

Kendi SUV'sini şerifin karakoluna geri götürdü. Binanın arkasında onun cipinin yanına park etti ve arka kapıdan içeri girdiler.

Bree ofisine girdiğinde ceketini çıkardı ve köşedeki portmantoya astı. "Buraya gelirken Dedektif Dane'i aradım. Buluşmamız gerektiğini kabul etti."

"Eli'nin davasını almak istiyor mu?"

"Söylemedi. Bence birlikte çalışabiliriz."

Şerif devralmayı talep edebilir. Eli'nin kaybolması muhtemelen onun cinayet davasıyla ilgiliydi. Ama bu Bree'nin tarzı değildi. O bir takım oyuncusuydu.

Bree masasından bir defter ve kalem aldı. "Ben Alyssa ile konuşacağım. Todd'la birlikte izleme odasından izlemeni istiyorum. Onun hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Pekala." Matt koridora çıktı. Bree birkaç adım arkasındaydı. İzleme odasına doğru yöneldi.

Arka koridordan bağırışma sesleri geliyordu. Birkaç saniye sonra, Şerif Yardımcıları Oscar ve Rogers kocaman bir adamla kapıya doğru güreşmeye başladılar. Adamın üzerinde çivili deri bir ceket, yırtık siyah bir kot pantolon ve motorcu çizmeleri vardı.

"Pislik!" diye bağırdı Rogers'a. "Bu kelepçeler kan dolaşımımı engelliyor."

"Otur." Rogers bağlama bankını işaret etti.

Adam yüzüne tükürerek "Siktir git!" dedi.

"Canavar kelepçelerine ihtiyacımız var." Şerif Yardımcısı Oscar bir adım daha yaklaştı. Motorcunun kelepçeli bileklerini arkasından yukarı doğru çekerek kollarını büktü ve onu ayak parmaklarının üzerine çıkmaya zorladı.

Rogers koluyla yüzünü sildi. Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve boynunun yan tarafında bir damar zonkluyordu. Eli görev kemerindeki şok tabancasına gitti.

Motorcu hareketi yakaladı ve sakinleşti ama azı dişleri sıkıca kenetlendi ve polis memurlarına kızgınlıkla baktı. Oscar motorcuyu banka doğru götürdü. Zemine vidalanmış metal bankta tutukluların kelepçelerini sabitlemek için halkalar vardı. Bir saniye önce motorcunun kızı bankın yarısına kadar gelmişken, bir saniye sonra ayağa fırlıyor ve Hulk gibi polis memurlarını bir kenara fırlatıyordu. Bir Kelepçe bileğinden sallanıyordu. Diğer eli gevşekti.

Omzunu Oscar'a çarptı ve onu kış üstü yere düşürdü. Rogers koluna doğru hamle yaptı. Motorcu bir yumruk attı. Rogers eğildi ama sallanan kelepçe yüzüne çarptı. Kesikten kan fışkırdı ve geriye doğru tökezledi.

Matt otomatik olarak arbedeye doğru ilerledi ama Bree daha yakındaydı. Çoktan kavgaya doğru koşmaya başlamıştı. Matt çatışmanın yaklaştığını gördü ama müdahale edemeden biteceğini biliyordu. Nefesini tuttu. Bree ve motorcu çarpışacaklardı.

Genişleyebilen copunu kemerinden çıkardı. Bileğinin hızlı bir hareketiyle sopayı bacağına paralel olarak açtı, ardından yüzünün önünde dikey olarak kaldırdı. Copla ilerlerken, elleri çenesinin hemen önünde hazır bir pozisyon aldı, dirseklerini vücuduna yaklaştırdı.

Motorcu hareketi fark etti ve bir boğa gibi kıza saldırdı. Kız ona doğru gelmeye devam edince yüzünü şaşkınlık kapladı. Durmaya çalıştı, aralarındaki tavuk oyununu bozdu. Ama artık çok geçti. Momentumu onu ileriye taşıdı.

Ve Bree hazırды.

Onun hareket hattından uzaklaştı. Ayağının topuğu üzerinde döndü ve kalçasını büktü. Cop öne doğru savruldu, motorcunun üst kolunun dış tarafına çarptı, sonra bacaklarını vücudunun altından süpürmek için geri ve aşağı gitti. İki darbe hızla art arda geldi. Dev motorcu bir fare kapanının yaylı kolu gibi yere düştü. Yan tarafına yuvarlandı ve yere kustu. Ekşi bira kokusu odayı doldurdu.

"Kelepçeleyin onu!" Bree söyledi.

"Evet, hanımefendi." Rogers elinde bir çift ekstra büyük kelepçeyle öne çıktı. Yeni kelepçeleri motorcunun bileklerine taktı, ardından daha küçük olanları çıkardı. "Ayağa kalk." Adam inledi ve tekrar öğürdü. Rogers onun kalçasına tekme attı. "Ayağa kalk dedim."

Bree neredeyse öfkeden titriyordu ama sesi ölçülüydü. "Bu adam ne için tutuklanıyor?"

Rogers, "Sarhoş ve düzensiz," dedi.

Bree tecrübeli bir tatbikat çavuşu gibi komutlar verdi. Aval aval bakan iki yardımcısına şüpheliyi ilçe hapishanesine nakletmelerini söyledi. "Onu burada güvenle tutamayız. Duruşmasını beton bir hücrede bekleyebilir."

Şerifin karakolunda sadece iki küçük hücre vardı.

Bree, Oscar'ı delici bir bakışla kıstırdı. "Şunu ." Oscar, "Ben kapıcı değilim," diye homurdandı.

Bree Oscar'a döndü ve çok sessiz ama mükemmel bir şekilde telaffuz edilen bir sesle konuştu. "Ofisime. Şimdi." Rogers'ı işaret etti. "Sırada sen varsın."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bree kendini bir lise müdürü gibi hissediyordu; sorunlu bir öğrenci odasında, bir diğeri de kapının dışında bekliyordu. Masasının arkasına oturdu. Şerif Yardımcısı Oscar misafir koltuğundan ona ters ters bakıyordu. Bree hiçbir şey söylemedi.

Oscar ilk otuz saniye içinde kıvrandı. Dakikalar ilerledikçe ağzını daha fazla kapalı tutamadı. Çenesi öne doğru fırladı. "Ben kapıcı değilim." Sesi hâlâ huysuzdu ama artık öfkeli olmaktan çok mızımsıydı.

"Belli ki değil." Bree gözünü kırpmadan onun bakışlarına baktı. "Kapıcı mahkûmunun kontrolünü kaybetmedi."

Öfke yüzünden yavaşça süzüldü. Oscar çizgiyi aştığını biliyormuş gibi yutkundu.

"Bir daha asla böyle patlamalar olmayacak. Bir daha asla özensiz bir kısıtlama tekniği görmek de istemiyorum. Prosedürlerimizin bir sebebi var. Bir sonraki savunma taktikleri tazeleme sınıfına kaydolacaksınız."

Tartışmak için ağzını açtı.

Bree, durumu kendisi için daha da kötüleştirmeden önce onun sözünü kesti. "Diğer seçeneğiniz yazılı bir kınama ve savunma taktikleri tazeleme dersi."

Ağzı kapandı. İkisi de gerekli eğitim saatlerinin gerisinde kaldığını biliyordu.

Oscar azı dişlerini sıkarak, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Şu kusmuğu temizlemeye başla. Çıkarken Rogers'ı içeri gönderin."

Ofisinden koşarak çıktı. Rogers içeri girdi ve masasının önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Oscar'ın suratı asıktı ama Rogers telaşlıydı.

"Bu da neydi şimdi?" Boy dezavantajına sahip olmak istemeyen Bree ayağa kalktı ve masasının köşesine tünedi.

Rogers önündeki alanda volta . "Ne?"

"Şüpheliyi yerdeyken tekmeledin."

Rogers'ın omzu sarsıntılı bir şekilde silkindi. "Kontrolden çıkmıştı. Onu zapt ettim."

"Çoktan bastırılmıştı." Bree sabrının derinliklerine uzandı. "Ve zapt edilmişti. Yerdeydi, elleri düzgünce kelepçelenmişti ve kusuyordu. Ayakkabılarınıza kusmuk bulaşma riski dışında tehdit geçmişti."

"Ona copla vurdun!" Rogers'ın adrenalini hâlâ akıyordu. "Umarım durdurmak ile arasındaki farkı biliyorsunuzdur. Acil tehdit ve gereksiz güç kullanımı."

"Bu Oscar'ın hatası. Kelepçelerden kurtulmasına izin verdi. Neden ona bağırmadın?"

"Kimseye bağırduğım yok," dedi Bree. "Oscar'la çoktan anlaştım. Senin hareketlerini tartışıyoruz."

Bree onu inceledi. Rogers kızgın olmaktan çok daha fazlasıydı. Liderlik onun için yeni olabilirdi ama içgüdüleri ona burada başka bir şeyler olduğunu söylüyordu. "Alyssa'yı gözaltına aldığımızda da aynı tepkiyi vermiştin."

"Bir baltası vardı." Roger döndü ve küçük odada tekrar tepindi.

"Zaten düşürmüştü."

Rogers cevap vermedi. Belki de eğitime ihtiyacı vardı? Önceki şerif -Bree onu Voldemort olarak düşünmeye başlamıştı- eski kafalıydı. Aşırı güç kullanımını rasyonalize eden, hatta belki de teşvik eden bir örnek oluşturduğundan hiç şüphesi yoktu. "Bir sonraki güç kullanımı eğitim sınıfına kaydolun."

Departmanda uzun süredir personel açığı vardı ve devam eden eğitim saatleri, devriye vardiyalarını dolu tutmak için yapılan fedakarlıklardan biriydi. Bir şerif yardımcısı hem eğitimde hem de

aynı anda sokakta. Ancak iyi bir kolluk kuvveti ekibinin düzenli eğitime ihtiyacı vardı.

"Derse ihtiyacım yok."

"Bu çoktan seçmeli değil." Bree bir kaşını kaldırdı. "Orada gördüğüm şey sinirli bir şerif yardımcısıydı. Duyguları hissetmeyi durduramazsın ama onlara göre *hareket etmeyi* durdurabilirsin. Ya da daha kötüsü tepki vermeyi. Bizim profesyonel olmamız gerekiyor. Eğer kendimizi kontrol edemezsek, durumun kontrolünü kaybederiz. Aklımızı başımızda tutmamız gerekir. Bazen bu çok zor olabiliyor, özellikle de bir pislik yüzünüze tükürdüğünde ya da devriye arabanızın arkasına işediğinde." Evet, bu Bree'nin de başına gelmişti. Sesini da alçalttı. "Ya da kalbiniz o kadar çok çarptığında duyabildiğiniz tek şey kendi nabzınızın yankısıdır."

Rogers durdu ve sanki onu ilk kez bir polis olarak görüyormuş gibi ona baktı.

"Ancak bir otorite konumundayız ve bu, asla kötüye kullanmama sorumluluğunu da beraberinde getiriyor."

Kulağa ders gibi geliyor.

Ama Bree her kelimesinde ciddiymi. Çocukluğunu, her gün öfkesini dışa vurmakla kalmayıp yarattığı korkudan zevk alan biriyle yaşayarak geçirmişti. Yaşamak için korkunç bir yoldu ve duygularını kontrol altında tutmaya çalışmasının nedeni de buydu. Ama Rogers egzersiz ya da yoganın ötesinde görünüyordu.

Gözlerini kırıştırdı ve volta atmaya devam etti. Bir şeylerin kafasına dank etmesi için çok telaşlıydı.

"Günün geri kalanında izin yapmanı istiyorum," dedi. "Evine git. Sakin ol. Yarın konuşuruz."

"Ne? Beni eve mi gönderiyorsun? Ama eleman eksisiniz var." Nasıl şaşıırabilir ki?

"Evet." Bree ayağa kalktı. "Sorunlarınız var. Onlarla çıkman gerekiyor. Bir danışmanın ya da terapistin var mı?"

"Hayır." Kızgınlık Rogers'ın gözlerini daralttı ve çenesi öne doğru çıktı. "Şerif King-"

"Artık burada değil," diye araya girdi Bree sakın ve kararlı bir sesle. "Artık şerif benim. Departmanı aynı şekilde yönetmeyeceğim. Sen

gemiye binmeniz gerekiyor. Ya da inin. Seçim sizin." Bir nefes aldı. "Evine git Rogers. Kendini topla."

Belli ki doğru düşünemiyordu. Eğer aklından geçenleri söylerse, pişman olacağından hiç şüphesi yoktu.

Yüzü kıpkırmızı, döndü ve hışımla dışarı çıktı.

Bree ofisinden çıkmadan önce üç derin nefes aldı. Bugünün etkisinden kurtulmak için yüz saatlik sıcak yogaya ihtiyacı vardı.

Matt'i dinlenme odasında buldu. Kendine bir fincan kahve almıştı. Cezveyi kaldırdı ve ikram etmek için salladı.

"Evet, lütfen."

Fincanı ona uzattı. "İşinizin hiç sıkıcı olduğunu söyleyemezsiniz."

"Sıkıcı benim için iyi olur."

Marge kafasını odaya uzattı. "Dedektif Dane burada. Onu konferans odasına yerleştirdim ve kahve verdim."

"Teşekkürler, Marge."

Bree kahvesini taşıdı ve otomattan bir paket fıstıklı M&M aldı. Matt onu konferans odasına kadar izledi. Dedektif Dane ceketini bir sandalyenin arkasına asmıştı. Önünde dumanı tüten bir fincan kahve ve bir klasör duruyordu.

Matt, Bree'yi dedektifle tanıştırdı.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Şerif," dedi Dedektif Dane. "Lütfen bana Stella deyin."

Bree şekerini kaldırdı. "Dinlenme odasında otomatlarımız var."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Stella.

Koltuklara çöktüler. Stella yanında getirdiği dosyayı açtı. "Son altı ay içinde Scarlet Falls'ta bir düzineden fazla konut hırsızlığı yaşandı."

Bree telefonunu açtı ve Harper'ın çantasındaki mücevherlerin fotoğraflarını çıkardı. "Sırt çantası adli tıp laboratuvarında. Parmak izlerini bulaştırmaktan korktuğum için açmadım. Parmak izi incelemesi biter bitmez ona erişebilirsiniz. Bu mücevhere bir göz atın." Telefonu Stella'ya uzattı.

Stella resmi büyüttü. "Bilezik iki hafta önce Scarlet River Drive'daki bir evden çalınan bileziğe benziyor."

"Nehrin kuzey tarafında mı?" Matt sordu.

"Evet." Stella bileziği işaret etti. "Bu özel parça bir aile yadigarıydı. Ev sahibi onu kaybettiği için yıkılmıştı." Dosyasından bir fotoğraf çıkardı. "İşte sahibinin onu takarken çekilmiş bir fotoğrafı."

Bree iki resmi karşılaştırdı. "Aynı parçaya benziyor ama bir kuyumcuya inceletmemiz gerekecek."

Matt fotoğrafa baktı. "Bir kasada kilitli miydi?"

"Hayır." Stella başını salladı. "Kadının iç çamaşırı çekmecesinde bir kutuda saklanıyordu."

Matt sakalını sıvazladı. "Orası pek orijinal bir saklanma yeri değil."

Stella, "Hayır," diye onayladı.

"Bana hırsızlıklardan bahset." Bree arkasına yaslandı ve kahvesini yudumladı.

"Evler gece yarısı ile sabah beş arasında vuruldu," diye başladı Stella. "Tatilde olan veya gece vardiyasında çalışan insanları aramak için mahalleleri araştırdığımızı düşünüyoruz. Bu bilezik acil serviste geceleri çalışan bir hemşireye ait."

"O mu?" Bree sordu. "Hırsızın bir kadın olduğundan emin misin?"

"Elimizde bölgedeki başka bir evin güvenlik kamerasından alınan bir görüntüsü var. Bu ev soyulan evden dört kapı ötede." Stella dosyasından bir fotoğraf çıkardı. Siyah-beyaz görüntüde sokakta aceleyle yürüyen bir kadın görölüyordu. "Vücut şekli kadın gibi görünüyor. Siyah yoga pantolonu, dar siyah bir ceket, bir şapka giymiş ve yüzüne siyah bir bandana bağlamış."

Bree fotoğrafı inceledi. "Kesinlikle kadın." Hırsızın saçları ve yüzü kapalıydı ama uzun boylu ve zayıftı. Bree resmi Matt'e uzattı.

Birkaç saniye inceledi ve kaşlarını çattı. "Arkasında hiç parmak izi bırakmamış mı?"

"Hayır," dedi Stella. "O dikkatli. Diğer fotoğraflarda siyah eldiven giydiğini görebilirsiniz. Büyük bir şey alınmamış. Nakit, mücevher, hediye kartları, vs. Birkaç dakika içinde girip çıkıyor. Sanki kokusunu alıyormuş gibi değerli eşyaların olduğu yere doğru gidiyor. Sonra da çıkıyor. Genellikle her evden birkaç bin nakit para ve mücevher alıyor." Stella bileziğin resmine doğru işaret etti. "Ama

Scarlet River Drive'da ana damarı buldu. Sadece o bileziğin değeri seksen bin doların üzerinde."

"Kurbanlarından herhangi birinin güvenlik sistemi var mı?" Bree sordu. "Hayır." Stella hırsızın fotoğrafına dokundu. "Ama o vurmuyor

pahalı evler. Elektronik eşyaları ve kredi kartlarını görmezden geliyor."

"İzi sürülebilecek herhangi bir şey." Matt arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı.

Bree, "İçeri girmeden önce zaten bilgi sahibi olmuş gibi görünüyor," dedi.

"Bir suç ortağı olabileceğinden şüpheleniyoruz. Evleri önceden araştıran biri."

"Mantıklı," diye kabul etti Matt. "Ne tür insanlar evlerin içinden geçer?"

"Emlakçılar. Sigorta acenteleri. Tamirciler." Stella başını salladı. "Hırsızlığa uğramış birden fazla evde çalışmış olan şirketler ve farklı mahallelerde satılık evleri olan emlakçılar arasında çapraz referans yapıyoruz."

"Şimdiye kadar şansın yaver gitti mi?" Matt sordu.

"Hayır," dedi Stella. "Ama ilk memurlar sadece evlerde yapılan 'son hizmetleri' sordular. Mağdurlarla yeniden görüşmeleri ve hırsızlıklardan önceki birkaç ayın servis kayıtlarını almaları için memurlar gönderiyorum. Hırsız ya da hırsızlar oldukça organize."

"Peki ya mahalledeki garip araçlar?" Bree sordu.

"Sokağın daha aşağısındaki ikinci bir güvenlik kamerası bu görüntüyü yakaladı." Stella masanın üzerine başka bir resim koydu ve Bree'ye gösterdi. Resimde hırsız bir Toyota 4Runner'a tırmanıyor ve uzaklaşıyordu.

Bree'nin açlığı kayboldu. Bakışları tekrar hırsızın kaydı. Bu Alyssa olabilir miydi? M&M'lerini bir kenara bıraktı ve iki elini yüzünde gezdirdi.

"Ne oldu?" Stella sordu.

"Alyssa Vincent bir 4Runner kullanıyor." Bree bu bilgiyi SFPD dedektifiyle paylaşmayı ne kadar istemediğini fark edince telaşlandı. Alyssa'ya kişisel olarak bağlanmasına izin mi vermişti? "Bu

Şu anda belediyenin garajında duruyor. Yarın Alyssa'ya iade etmemiz gerekiyordu."

"Hem onu hem de onu tutabilir misin?"

"Deneyebilirim." Bree Stella'ya Alyssa'nın orijinal 911 çağrısının bir özetini verdi. "Ama cüzdanı ve çalınan mücevherlerin bulunduğu çantadaki anahtarlar bana birkaç gün kazandırabilir, tabii avukat tutmazsa." Bree Alyssayı kalmaya ikna edebilirdi, ama herhangi bir yetkili avukat kıza gitmesini tavsiye ederdi.

"Avukat istememesine şaşırdım," dedi Matt. "Ya masum ve saf ya da suçlu ve kendine aşırı güveniyor."

"O zaman Walmart'ta onu takip eden ve bugün on dokuz numaralı kabinde olan adam kim?" Bree bir gözünü ovuşturdu.

"Ortağı mı?" Matt önerdi.

Bree elini indirdi ve hırsızın fotoğrafına baktı. Alyssa'nın bir hırsız olduğunu, başından beri Bree'yle oynadığını öğrenmek istemiyordu. Bunun nedeni Bree'nin haklı çıkmaya ihtiyacı olması değildi. Pek çok kez yanılmıştı. Gerçek: insanlar tuhaftı. Yıllar önce, bütün sarımsakları yediği için kardeşini bıçaklayan bir adamı tutuklamış ve yaşlı bir kadının çoraplarını toplamadığı için kocasını tuğlayla döverek öldürdüğü bir davada çalışmıştı. Bree bunun olacağını tahmin etmemişti. Parmak izi eşleşmesi gelene kadar iki gününü adamın muhasebe şirketindeki her çalışanla görüşerek harcamıştı. Yani, Bree yanılıyor olabilirdi. Ama Alyssa'nın bir suçlu olması doğru gelmiyordu.

Stella'nın çenesi gerildi. "Davayı nasıl ele almak istiyorsun?"

Bree'nin bir parçası her şeyi devralmak istedi. Kuşkusuz, Alyssa'yı korumak istiyordu ama Scarlet Falls Polis Departmanı ile ilişkisine, dedektiflerinin aylarca uğraştığı bir davayı alarak başlayamazdı. "Çalınan mücevherler sizin davanız ama benim cinayetle ilgili olma ihtimali yüksek. Bence işbirliği yapmalıyız."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor." Stella'nın çene çizgisindeki gerginlik azaldı. "Alyssa ile görüşmem gerekiyor."

"Evet, tabii ki. Şu anda karakolda. Ama görüşme için bir plan yapmamız gerekiyor."

Stella'nın gözleri kısıldı. "Bir plan mı?"

"Evet," dedi Bree. "Alyssa'yı hırsızlıkla suçlamak için yeterli kanıtınız var mı?"

"Hayır."

"Ona bir tanık gibi davranıyorum. Evsiz olduğu için dün gece onu bir motele yerleştirdim ama çok ürkek. Ona çok fazla baskı yaparsak kaçmasından korkuyorum ve onu tutmak için yasal bir dayanağımız yok." Bree kızı kalması için manipüle ediyordu, bundan gurur duymuyordu. "Alyssa'nın bu bölgeyle hiçbir bağı yok. Eğer onu ürkütürseniz, bu onu son görüşümüz olabilir."

"Yani, görüşmeyi yumuşatmak mı istiyorsun?" Stella mutlu görünmüyordu. Ama aylardır bir seri hırsızın peşindeydi. Davayı kapatmak istiyordu.

"Amaç Alyssa'dan bilgi toplamak ve onu elde tutmak olmalı, itiraf ettirmek değil."

Stella birkaç saniye onun ifadesini düşündü. "Bu mantıklı. Eğer bir avukat için bağırırса, mahvoluruz."

"Bu yüzden Harper'ın sırt çantasındaki kibrit kutusunun onu bir cinayet mahalliyle ilişkilendirdiği gerçeğinden bahsetmeyeceğim."

"TAMAM." Stella dosyasını kolunun altına sıkıştırdı ve Bree'yi görüşme odasına kadar takip etti.

"Bu Dedektif Dane." Bree, Alyssa'nın yanındaki sandalyeye oturdu. Dedektif onun karşısına oturdu.

Alyssa'nın bakışları aralarında gidip geldi. "O neden burada?"

"Üzerinde çalıştığı bir hırsızlık davasıyla ilgili bazı bilgilere sahip olabileceğinizi düşünüyoruz."

Alyssa'nın başı öne eğildi. "Neden böyle düşündün ki?"

"Başlamadan önce size haklarınızla ilgili bir açıklama okumam gerekiyor." Bree senaryoyu okudu, sonra kâğıdı ve kalemi Alyssa'ya uzattı. "Anladığınıza dair imzalamanız gerekiyor."

"TAMAM." Kalemi eline alan Alyssa'nın eli titredi. "Ama neden bana haklarımı okuyorsun? Birini tutukladığınızda bunu yapmıyor musunuz? Beni tutukluyor musunuz?"

"Hayır," dedi Bree, Alyssa'nın eşyaları çalıntı mallarla birlikte bulunduğu rolünün tanıklıktan potansiyel şüpheliye kaydığı gerçeğini görmezden gelerek. Tanıklar Miranda'ya ihtiyaç duymuyordu.

Uyarılar. "Ama yasa gereği bunu size okumak zorundayım. Ayrıca kayıt altına alındığımızı da söylemem gerekiyor. Tıpkı geçen sefer konuştuğumuz gibi. Yanlış bir şey hatırlamak istemiyorum."

"TAMAM." Alyssa'nın başparmağı ağzına gitti ve tırnak etini ısırdı.

Bree ona sırt çantasının ilk fotoğrafını gösterdi.

"Bu Harper'ın! Nereden buldun onu?" Alyssa sanki gerçek sırt çantasına dokunabileceymiş gibi uzandı.

"Senin kaldığın kulübenin yanındaki ," dedi Bree.

Rahatlama Alyssa'nın larını yumuşattı. "Artık Harper hakkında doğruyu söylediğimi biliyorsun."

Bree bir sonraki fotoğrafı çekti. "Burada ne görüyorsun?"

"Cüzdanım! Anahtarlarım!" Alyssa gülümsedi ama gülümsemesi uzun sürmedi.

Yüzü asıldı. "Buna inanamıyorum." "Neye?"

Bree sordu.

"Şu mavi fermuarlı keseyi görüyor musun?" Alyssa telefonu işaret etti. Bree görüntüyü büyüttü. "Bu mu?"

"Evet." Alyssa arkasına yaslandı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Sana Harper'la barınakta param çalındığı için birlikte takılmaya başladığımızı söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Bree.

Alyssa bileğindeki deriyi karıştırdı. "Param o kesenin içindeydi. Onu çalan kişi Harper olmalı. Bunu neden yapsın ki?" Sesindeki acı gerçek gibiydi ve Bree'nin yüreğini burktu.

Bree başını salladı. "Bilmiyorum. Sence bunu neden yaptı? Bu mu?"

"Sanırım benden daha fazla para istedi." Alyssa baktı uzakta. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bana ne zaman yiyecek alsa kendi paramı kullanıyordu. Ben çok aptalım. Onu işe ve diğer yerlere ben götürdüm. Arkadaşım olduğunu sanıyordum ama beni kullanıyormuş."

"Harper nerede ?" Bree sordu.

"Route 51 ve Evergreen Road," diye yanıtladı Alyssa hiç tereddüt etmeden.

Bree başını salladı. "Master Clean'i aradık. Şirketin adı bu. Orada Harper Scott adında kimse çalışmıyor."

Alyssa'nın ağzı yarım santim açıldı. "Anlamıyorum." "Harper nereli olduğunu söylemişti?" Bree sordu.

"Scarlet Falls." Alyssa'nın sesi emin değil gibiydi.

Bree daha yakına eğildi. "Scarlet Falls'ta ya da Randolph County'de yaşayan Harper Scott adında birine rastlamadık."

Alyssa öylece baktı. "Yani *her* konuda yalan mı söyledi?"

Bree telefonuna dokunarak uyandı ve Alyssa'ya sırt çantasının içindikileri tekrar gösterdi. "Plastik torbaları görüyor musun?"

Alyssa yere baktı. "Uh-huh."

"İçlerinde ne olduğunu biliyor musun?" Bree başını eğerek Alyssa'nın gözlerini görmeye çalıştı.

"Mücevher gibi görünüyor." Alyssa başını kaldırdı. Bree arkasına yaslandı ve Stella'ya baktı.

Dedektif öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Alyssa, Harper aracını hiç ödünç aldı mı?"

"Hayır." Alyssa'nın cevabı hemen geldi. "O babamın kamyonuydu. Asla vermem."

"Scarlet River Drive'da yaşayan birini tanıyor musunuz?" Stella parmağını dosyasının kenarında gezdirdi.

"Hayır." Alyssa korku dolu gözlerle dosyaya kolundaki yara izini kaşımaya başladı.

Stella bileziğin resmini çıkardı. "Bunu tanıdın mı?"

Alyssa başını salladı, sonra durdu. "O bilezik sırt çantasının resmindeydi."

"İki hafta önce Scarlet River Drive'daki bir evden çalınmış." Dedektif fotoğrafı Alyssa'ya biraz daha yaklaştırdı.

Alyssa çalışıldı o için a az Saniyeler, sonra baktı at Dedektif. "Harper'ın sırt çantasında o bilezik mi vardı?"

"Evet." Stella arkasına yaslandı. "Ve diğer çalıntı mücevherler de."

"Bu mantıklı, sanırım." Alyssa kanayana kadar bir yara izini . "Benden çaldı."

Bree her ne kadar cevaplar istese de, kızın çırpınışını izlemek zordu.

Yumuşuyorsun.

Bree bunu kabul etmek istemiyordu ama kız kardeşinin çocuklarının kederlerini atlatmalarına yardım etmek onu değiştirmişti.

Stella hiçbir şeyi kaçırmadı. Hırsızın 4Runner'a tırmanırken çekilmiş fotoğrafını masanın diğer tarafına kaydırды. "Bu hırsızın olay yerinden ayrılırken çekilmiş kapı zili kamerası görüntüsü."

Alyssa bakakaldı. "Bu benim 4Runner'ım mı?"

Stella sandalyesinde öne doğru kaydı ve siyah giysili hırsız işaret etti. "Bu kişiyi tanıyor musunuz?"

Alyssa'nın sesi yükseldi. "Harper'a benziyor." Kadın da Alyssa'ya benziyordu.

Alyssa'nın kaşları çatıldı. "Satmaya değer bir şeyim olsaydı, suyu ve elektriği olmayan dondurucu soğuk bir kulübede uyumuyor olurdum."

"Harper'ı hiç mücevherlerle gördün mü?" Bree sordu.

"Hayır." Alyssa başını salladı ama inkârının ardında beyni çalışıyordu. 4Runner'ın resmini işaret etti. "Bu resim ne zaman çekildi?"

Stella fotoğrafa dokundu. "İki hafta önce."

"Plakayı göremiyorsun," dedi Alyssa. "Ne renk olduğunu bile söyleyemezsin. Benim olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bu aracı kullanan kişinin, sizinkinin yanındaki kabinde bir sırt çantasında bulunan bir bileziği çaldığı düşünülürse, bu oldukça büyük bir tesadüf olacaktır."

Alyssa kolundaki çiziklere baktı. "Harper ben uyurken aracımı almış olmalı"

"Uykunuz ağır mı?" Stella sordu.

"Bilmiyorum." Alyssa'nın omzu bir kalktı bir indi. Omuzları çöktü. Yenilmiş görünüyordu. "Gerçekten çok yorgunum. Artık motele dönebilir miyim?"

"Evet. Sizi geri götürmesi için bir şerif yardımcısı göndereceğim." Alyssa iç çekti.

"TAMAM."

Bree, Alyssa'yı görüşme odasından dışarı çıkardı.

"Şerif, bana ne olacak?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Bree bu konuşmayı oyalamak istiyordu. "O dedektif beni tutuklamak istiyor."

"Hırsızı tutuklamak istiyor," dedi Bree.

Alyssa iç çekti. "Her şey kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum. Sanki bir roller coaster'dayım ve raydan çıkmış gibi. Tek yapabildiğim tutunmak."

Ve umarım çökmez.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Matt, Bree'nin röportajını bitirmesini izledi. Ona göre Alyssa direniyordu, ama kız da tam olarak suçlu gibi davranmıyordu. Hâlâ eksik bilgiler olduğu açıktı. Matt'in yanında oturan Todd notlar karalıyordu.

Bree izleme odasına girdiğinde ikisi de ayağa kalktı. "Ne düşündünüz?" diye sordu onlara.

Matt, "Harper'ın ondan bir şey çalmasına şaşırmış ve kızmış görünüyordu," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye onayladı Todd.

Matt, "Ama aynı zamanda hikâyesinde anlattığından daha fazlası olduğunu da düşünüyorum," diye ekledi.

"Muhtemelen." Bree Todd'a döndü. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"NCIC'de benzer suçlarla ilgili yapılan araştırmada, yüzünden vurulduktan sonra sopayla dövülen kurbanlarla ilgili açık bir vaka bulunmadı." Todd boş sandalyesini masanın altına itti. Ulusal Suç Bilgi Merkezi, suç verilerinin aranıp bulunabildiği bir merkezdi. "Phil Dunlop'un geçmiş araştırması tamamlandı. Sabıka kaydı yok. Kamp alanının ve kişisel konutunun vergileri ödenmiş."

"Kahretsin," dedi Bree. "Başka bir şey var mı?"

Matt, "Bayan Whitney'e bir güncelleme borcum var," dedi.

Bree telefonunu tekrar cebine soktu. "Benim de Bayan Whitney ile konuşmam gerekiyor."

Matt, "Bunu bu gece yapabilirim," dedi. "Onu zaten tanıyorum."

"Onu şahsen görmem gerektiğini hissediyorum." Bree'nin ağzı .

Matt'in içinden hayal kırıklığı geçti. "Bağlılığınızı ve adanmışlığınızı anlıyorum, ama hâlâ her şeyi kontrol etme ihtiyacı hissediyorsanız

o zaman beni neden işe aldınız?"

"Seni işe aldım çünkü sana güveniyorum." Bree içini çekti ve avucunu alnına bastırdı.

"O halde benim bu işi yapabileceğime de inanmalısınız."

"Biliyorum ve haklısın. Yetki devretmem gerekiyor." Telefonunu çıkardı. "Çocuklarla akşam yemeği yemek için hâlâ eve gelebilirim, ama bana ihtiyacın olursa bu akşam daha sonra müsaitim."

Todd, "Matt'le gidebilirim," diye gönüllü oldu.

"Emin misin?" Bree onu değerlendirdi. "Dün sabahtan beri neredeyse hiç durmadan çalışıyorsun."

"Eminim. Şerif vekili olarak görev yaptığım aylar boyunca boyumdan büyük işlere kalkıştığımı hissettim. Soruşturma deneyimine ihtiyacım var." Todd kendini kanıtlamaya kararlı görünüyordu.

"Tamam. Matt'in henüz kimlik belgesi olmadığı için bu yardımcı olacaktır ama yemek yediğinden ve uyuduğundan emin ol. Yarın formunun zirvesinde olmanı istiyorum."

Todd memnun görünüyordu. "Evet, hanımefendi."

Bree ofisine doğru giderken, Todd ve Matt de karakoldan ayrıldılar. "Ben ," dedi Todd. "Tüm zil ve düdüklere sahip olmak en iyisi

İhtiyacımız olursa diye yanımızda"

"TAMAM." Matt devriye aracının yolcu koltuğuna kaydı. Araba yalnız bir sürücüye göre ayarlanmıştı ve dar bir yerdi. Gösterge panelindeki bilgisayar Matt'in yan tarafını rahatsız ediyordu.

Todd arabasıyla Bayan Whitney'nin adresine gitti. Grey's Hollow'daki tren istasyonunun yakınında tek katlı bir evde yaşıyordu. Todd park etti ve araçtan indiler.

Matt kaldırımında durdu. "Köpekleri seviyorsun, değil mi?" "Elbette. Eskiden bir laboratuar köpeğim vardı."

Matt ön kapıya doğru ilerledi. "Bunlar küçük köpekler." "Ugh."

Zili çaldı ve kapının diğer tarafından havlama sesleri yükseldi. Bir dakika sonra kapı bir santim kırıldı ve Bayan Whitney aralıktan dışarı baktı. "Matt."

"Bayan Whitney." Matt sesini tiz havlamaların üzerine yükseltti ve Todd'u işaret etti. "Ben Başmüfettiş Todd Harvey. Size son durumu bildirmek ve birkaç soru sormak istiyoruz."

"Evet. Tabii ki. Hugo, geri çekil. Larry, hırlamayı kes." Bayan Whitney eğildi ve tek gözlü, kıllı bir pug melezini kucağına aldı. Kapıyı açarken ayağıyla bir Chihuahua'yı geri itti. Siyah pantolonu köpek tüyleriyle kaplıydı. Bir kazağın üzerine kat kat bir hırka giymişti ve boynundaki zincirde okuma gözlüğü vardı.

Matt ve Todd içeri girdiler. Chihuahua Hugo ayakkabılarını kokladı. Ne zaman bir adım atsalar, geriye doğru sıçırıyor ve havlıyordu. Larry, Bayan Whitney'nin kollarında homurdanmaya devam etti. "Şu ikisini diğer odaya koyayım. O zaman konuşabiliriz."

Ev tıka basa mobilya ve köpek yataklarıyla doluydu. Birçoğunda yaşlı, beyaz ağızlı köpekler yatıyordu. Oyuncaklar halıyı kirletiyordu. Çerçevesiz fotoğraflar her yeri kaplıyordu. Bunların yüzde doksanı Eli'nin bebekliğinden bugüne kadar çekilmiş fotoğraflarıydı. İki köpeği de yanına alarak arka yatak odasına gitti ve bir dakika sonra geri döndü. Matt, Hugo ve Larry de dahil olmak üzere altı köpek saydı. Ev hafifçe eski köpek, idrar ve halı temizleyici kokuyordu.

"Oturun." Soluk bir berjer koltuğa tünedi ve battaniyelerle kaplı bir kanepeyi işaret etti. "Eli hakkında bir haber var mı?" Bayan Whitney sordu.

"Özür dilerim. Henüz değil, hanımefendi," dedi Matt. "Bana Eli'nin arkadaşlarından biraz daha bahset."

Sandalyesindeki gevşek bir ipliği karıştırdı. "Oda arkadaşları var."

"Onlarla tartıştığından hiç bahsetti mi?" Matt sordu.

"Pek sayılmaz," dedi. "Zaten önemli bir şey değil. Christian onun yemek artıklarını yerse sinirlenir, o tür şeyler."

Matt onun büyükannesine ne kadarını anlatmadığını merak ediyordu. "Başka arkadaşları var mıydı?"

"Oda arkadaşları asıl olanlar." İpliği bıraktı ve ellerini kucağında kavuşturdu.

Todd öne doğru kayd. "Bir kıza ne dersin?"

"Kız arkadaşı yok, bekle." Parladı. "Üç hafta kadar önce yemeğe getirdiği bir kız vardı. Neydi o?"

onun adı mı?" diye sordu kendi kendine. "İncil'e benziyordu. Pek konuşmazdı. Samantha. Hayır. Sariah, işte bu."

Todd cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve ismi yazdı. "Sariah'ı tarif edebilir misin?"

Bayan Whitney'nin yüzü düşünceli bir hal aldı. "Bir kıza göre uzun boylu ve zayıf. Koyu renk saçları var. Bir fotoğrafı var. Bulmama izin verin." Ayağa kalkıp duvara dayalı sekreter masasına gitti ve çerçeveli bir fotoğraf seçti. "İşte burada." Matt ve Todd'a gösterdi.

Genç kadın aynı kanepede Eli'nin yanında oturuyordu. Koyu renk saçları atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Eli kolunu kızın omuzlarına dolamıştı ama kız hafifçe yana eğilmişti. Bu, Eli ve Brian'ın tartıştıkları kızdı.

"Bu fotoğrafı çekebilir miyim?" Matt tek parmağıyla çerçeveye dokundu. "Geri vereceğime söz veriyorum."

"Bunu alabilirsin. Bir tane daha basabilirim." Bayan Whitney masanın üzerindeki küçük, anlık fotoğraf boyutunda bir yazıcıyı işaret etti. "Eli bunu bana birkaç Noel önce almıştı. Doğrudan telefonumdan çıktı alabiliyorum. Fotoğrafları ne kadar çok sevdiğimi biliyor," dedi gururla. Çerçeveyi açtı, fotoğrafı çıkardı ve Matt'e uzattı.

"Onu bir daha gördün mü?" Matt fotoğrafı kenarlarından tuttu.

"Hayır." Boş çerçeveyi masanın üzerine koydu. "Onu sadece bir kez getirdi. Ondan birkaç kez daha bahsetti ama sanırım onu terk etti. Bence büyük bir kayıp değil. Köpekleri sevmezdi."

"Eli'nin hayatı hakkında bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?" Todd sordu. "Okulda zorlanıyor mu? Onu son gördüğünüzde normal görünüyor muydu?"

"Tamamen normal görünüyordu." Parmağıyla masanın kenarını yokladı. "Yarım kilo rosto yedi." Sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Matt'in göğsünde empati duygusu kabardı. "Onu aramaya devam edeceğim." "Arayacağını biliyorum." Bir damla gözyaşını burnundan geri çekti.

"Aklınıza bir şey gelirse, bizden birini arayın." Todd ona kartvizitini uzattı.

Kartı hırkasının cebine soktu ve onlara kapıyı gösterdi.

Matt ve Todd dışarı ıktılar. Bayan Whitney'nin evindeki eski köpek kokusundan sonra hava taze kokuyordu. Devriye arabasına bindiler.

"şimdi ne olacak?" Todd motoru çalıştırırken sordu.

"Eli'nin en son görüldüğü mahalleye tekrar gitmek istiyorum. Birinin güvenlik ya da kapı zili kamerası olabilir."

"İyi fikir. Kapıları da alabiliriz. Bazen eski usul ayak işleri işi halleder." Todd arabayla üniversite kampüsüne gitti.

Mahallede dolağırlarken Matt ev numaralarını kontrol etti. Birkaç ğrenci sırt çantalarını tağıyarak kaldırımda yürüyordu.

Matt büyük, eski bir koloniyi işaret etti. "Burası partiye ev sahipliği yapan ev. Stella sokağın tıklalı olduğunu söyledi. Bloğun etrafından dolaş."

Todd iki köşeyi döndü. "Aracını istediği yer burası." Kaldırıma park etti. "Güvenlik kameralarına bakın. Bu evler kaldırıma çok yakın. Verandadaki bir kamera sokağı gösteriyor olabilir."

Araçtan ıktılar.

"Bl ve fethet?" Todd sordu. "Evet."

Todd kaldırımdan yukarı doğru yürürken, Matt de asfaltı çaprazlama geçerek karėı taraftaki ilk evden bağladı. Bu bölgedeki evlerin çoğunda öğrenciler oturuyordu, bu yüzden akėam saat sekizde yataklarında olduklarından kuğkuluydu. Kapıyı çaldığı ilk üç evden yanıt alamadı. Dördüncü evin ziline bastığında, eşofmanlı ve üniversite ceketli bir erkek ğrenci kapıyı açtı. Ayakları ıplaktı.

"Merhaba. Ben Matt Flynn. Bir soruşurmada şerif yardım ediyorum." Caddenin karşısındaki Todd'u işaret etti.

"Ben Brandon Stone." Brandon orta boylu ve yapılıydı, fazla uzamış siyah saçları, kirli bir sakalı ve dışarıda hiç vakit geçirmemiş birinin ten rengine sahipti.

"Brandon, geçen Cumartesi gecesi evde miydin?"

"zr dilerim. Bir partiye gittim." Uzun peremlerini gözlerinden uzaklaştırdı. "Bloğun etrafındaki mi?"

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Büyük olduğunu duydum. Bu adamı gördün mü?" Matt ona Eli'nin bir resmini gösterdi.

Brandon eğildi. "Evet. Partideydi. Ama adını bilmiyorum."

"Ne zaman ayrıldınız?"

"Bilmiyorum. Bir, iki. Bunun gibi bir şey." Brandon Matt'in telefonunu işaret . "Benden önce çıkmış."

"Sarhoş muydu?"

"Ziyan oldu." Brandon çıplak ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Yargıladığım falan yok. Benim de gecelerim oldu." Sırıttı.

"Ama geçen hafta sonu değil?"

"Üzerinde çalışmam gereken büyük bir ödevim vardı. . Son sınıf öğrencisiyim." Brandon'ın sesi depresif geliyordu.

"Çıkarken onu sokakta gördün mü?" "Hayır," dedi Brandon.

"Peki ya oda arkadaşların? Onlar buralarda mı?"

"Burada değiller ama ikisi de hafta sonu için evlerine gittiler. Burada sadece ben kaldım."

Matt ona teÇekkür edip gitmek üzereydi ki, kapı ziline daha yakından . "O kameralı kapı zillerinden biri mi?"

"Evet." Brandon onu işaret etti. "Geçen ay bazı paketlerimiz çalındı, biz de bunu kurduk."

"İşe yarıyor mu?"

Brandon saçlarını gözlerinden silkeledi. "Sorun değil. Biraz fazla hassas. Kaldırımda yürüyen herkesi algılıyor. Hareket bildirimlerimi kapattım. Ben dersteyken bütün gün çalışıyordu."

"Kapatmak, ona sahip olma amacını ortadan kaldırmıyor mu?" Matt sordu.

"Zil bildirimlerini açık bırakmışım. Yani biri gerçekten kapı ziline basarsa telefonum çalışıyor. Uygulama hala hareket olaylarını takip ediyor. Eğer bir paketi kaçırırsak, geçmiş gözden geçirebiliyoruz. Ama biri her geçtiğinde uygulama telefonumda çalmıyor."

Bu ev mahallenin tam ortasıındaydı ve Eli'nin araç çağırıldığı yerin tam ortasıındaydı.

Matt parmaklarını çaprazladı. "Uygulamanızı kontrol edip Cumartesi gecesi, mesela gece yarısı ile sabah iki arasında herhangi bir hareket bildirilmiş mi diye bakar mısınız?"

"Elbette." Geri adım attı. "Bekle. Telefonumu alayım." Kapıyı aralık bıraktı ve bir dakika sonra geri döndü, ekranında gezinmeye başlamıştı bile. "O saatlerde kaydedilmiş bir sürü olay var."

İlkini açtı ve evin önünden geçerken kıkırdayan üç kızı izlediler. İkinci video kol kola yürüyen bir çifti gösteriyordu. Üçüncüsünde ise tek başına yürüyen genç bir adam vardı. Klip sadece yirmi saniye uzunluğundaydı. Karanlıkta siyah beyaz görünüyordu ama Matt Eli'ı tanıdı. Kot pantolon ve palto giymişti, ama şapka takmıyordu. Evin hemen önünde durdu. Ellerini ceplerine sokarak kameraya arkasını döndü ve beklemeye bağıladı.

Matt, "Aracını bekliyor," dedi.

On saniye sonra bir araba kaldırıma yanaştı. Gösterge panelinde, parlak mor harflerle yazılmış ışıklı bir tabela, yolculuğun yapılacağını duyuruyordu. Ön plaka lambası karanlıktı ama Matt aracın marka ve modelinin Dodge Charger olduğunu anladı.

"Bu o," dedi Matt. "Bunun bir kopyasını alabilir miyim?"

"Evet." Brandon ekranına dokundu. "Sana mesaj atabilirim. Bana numaranı ver."

Birkaç saniye sonra Matt'in telefonu titredi. ". Teşekkürler!"

Matt Brandon'ın iletişim bilgilerini aldı. "Polis bir ifade ve kapı zili çevrimiçi hesabınıza erişim isteyebilir."

"Sorun değil." Brandon kollarını ovuşturdu. "Çevrimiçi etkinlik geçmişini yalnızca altmış gün boyunca saklanır."

"Harika. Sağ ol." Matt arkasını döndü ve aceleyle yürüdü. Sokağın kendi tarafındaki kapıları çalmayı bitirdi. Diğer iki apartman sakini evdeydi. Genç kadınlardan biri gözlerini devirerek partiden söz etti. Ama ikisi de Eli'yi görmemişti. Matt, Todd'a yetiştı ve ona videoyu gösterdi.

"İşte bu o." Todd sokağın kendi tarafını işaret etti. "Bende bir şey yok. Şerife mesaj atayım mı?"

Matt, Bree'nin çocuklarla birlikte evde olduğunu düşündü. "Elimizde daha somut bir eyler olmadan onu rahatsız istemiyorum. Önce bölgede kayıtlı Dodge Charger'ların bir listesini çıkaralım. *Bu* bize gerçek bir ipucu verebilir."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bree cipini kardeşinin eski Bronco'sunun yanına park etti ve motoru kapattı. Adam buradaydı. Birkaç dakika boyunca eve baktı, sakinleşmeye çalıştı, vitesi şeriflikten ebeveynliğe geçirdi. Birincisinde ikincisinden daha rahattı.

Todd şerif vekili olarak boyundan büyük işlere kalkıştığını söylediğinde Bree onu anladı. Çocukların vasisi olarak tam da böyle hissediyordu. Sanki birileri onun referanslarını kontrol etmeli ve deneyim eksikliğine dayanarak işi reddetmeliydi.

Mutfak pencerelerinde ışıklar parlıyordu ve Bree Dana'yı ocağın başında görebiliyordu. Kayla akşam yemeği için masayı hazırlıyor, Adam ise üst dolaptan bardakları indiriyordu. Luke neredeydi? Bree ahıra bir göz attı. Işıklar yanıyordu. Luke atları besliyor olmalıydı.

Buraya taşındıktan iki ay sonra ev hâlâ Bree'den çok Erin'inmiş gibi geliyordu. Philly'deki dairesinden kendi modern, şık yatak odası takımını getirmişti. Evin en azından küçük bir bölümünü kendisine ait hale getirmesi gerekiyordu. Ama evin geri kalanı, ineklere olan takıntısından aile fotoğraflarına kadar tamamen Erin'e aitti. Kız kardeşinin yatak odası takımı bir depoya gitmişti ve Kayla'nın saklamak istediği birkaç parça dışında kıyafetleri bağışlanmıştı. Bree, çocuklar bir gün ister diye bir şeylerden kurtulmaya korkuyordu. Annesinin eşyalarına ne olduğunu bilmiyordu. Hiç kimse ona bunları isteyip istemediğini sormamıştı. Bree'nin çocuk yetiştirme konusundaki tüm teorisi neyin işe yaramadığını bilmek üzerine kuruluydu.

İçeri girmeye tam olarak hazır olmayan Bree telefonunu aldı ve bir tuşa bastı.

Kız kardeşinin sesi gözlerinin kenarlarına yaşlar getirdi. "Bree? Başım belada. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ayrıntıları sana bir mesajla vermek istemiyorum ama yardımına ihtiyacım var. Lütfen bunu alır almaz beni ara."

Bree mesajı iki kez daha dinledi. Kız kardeşinden son kez haber almıştı. Sonra parmaklarını telefona doladı ve sessiz araçta kendi kalp atışlarını dinledi. Erin'e yardım etmek için Grey's Hollow'a zamanında dönememişti. Göğsündeki baskı artmıştı. Çalışmakla meşgul olduğunda acısını aklından çıkarabiliyordu ama sessiz anlar canını yakıyordu.

Cipten çıktı ve ahıra girdi. Atlar yem çiğniyordu. Luke Riot'ın ahırındaydı. Büyük doru beygir başını Bree'ye doğru salladı. Bree onu alnını okşayarak ödüllendirdi.

Sonra yarım kapıya yaslandı. "Günün nasıl geçti?"

Luke atının ön ayaklarını fırçalarken başını kaldırdı. Gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. "TAMAM."

"Konuşmak için her zaman müsaitim. Bunu biliyorsun, değil mi? Her konuda."

"Evet, Bree Teyze." Luke içini çekti, sesi sinirliydi.

"Dırdır etmek istemiyorum. Sadece endişeleniyorum."

"Biliyorum." Atını tımar etmeye geri döndü.

Bree pes etti. Daha fazla zorlamanın onun konuşma ihtimalini azaltacağını bilecek kadar ergenlik dönemini hatırlıyordu.

"İçeride görüşürüz." Bree ahırdan çıktı ve eve doğru yöneldi.

Arka kapı açıldı ve Adam arka verandaya yürüdü. Ceketinin düğmelerini ilikleyerek avluya doğru ilerledi. Yirmi sekiz yaşında, uzun boylu, sırık gibi ve gevşek bacaklıydı. Uzaktan bakıldığında bir genç gibi görünebilirdi. Sadece gözleri acısını gösteriyordu.

Bree karanlıkta gülümsedi. Adam içine kapanık bir sanatçıydı. Çalışmalarıyla haftalarca baş başa kalabilir ve insan arkadaşlığının eksikliğini hiç fark etmezdi. Ama çocuklara yardım edeceğine söz vermişti. Bree'nin şüpheleri vardı. Duygusal bağlar kurmakta zorlanıyordu.

Ama Erin öldüğünden beri kendini geliştirmişti. Tek bir haftalık aile yemeğini bile kaçırmamıştı ve işte buradaydı, tıpkı Bree'nin istediği gibi Luke'la konuşmaya gidiyordu.

Adam onun yanından geçerken tek koluyla sarılıp yanağına bir öpücük kondurarak onu selamladı.

"Yemeğe geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Dana bana yemek artıklarıyla rüşvet veriyor. Beni bütün hafta doyuracak kadar yemek pişirdi." Ahıra doğru devam etti.

Bree verandanın basamaklarını koşarak çıkıp eve girerken güldü. Mutfak aydınlık ve kalabalıktı. Uğur Böceği ve Kayla, Bree'yi karşılamak için yarıştılar. Bree çarpışma için kendini hazırladı. Kayla agresif bir kucaklamayla beline vurdu. Köpek fayansın üzerinde kaydı ve neredeyse Bree'nin dizlerini kırıyordu.

"Uğur Böceği!" Dana seslendi.

"yok." Hâlâ gergin olmasına rağmen, iri ve hantal hayvan ona saldırdığında Bree artık paniklemiyordu. "Sadece posta kutusuna ya da ahıra gitmiş olsam bile neden eve her girdiğimde bunu yaptığını anlamıyorum."

"Bu bir köpek meselesi. Seni özledi."

Bree çocuğun başını öptü ve köpeğin kulağının arkasını kaşıdı. Mutfak sarımsak gibi kokuyordu.

Kayla ve köpek zıplayarak masaya geri döndüler. Kayla peçeteleri dikkatlice katladı ve köpek izlerken çatalların altına yerleştirdi.

"Akşam yemeğinde ne var?" Bree botlarını çıkardı, ceketini astı ve telefonunu mutfak adasının üzerine koydu.

"Tortellini primavera." Dana fırını açtı ve içine baktı. Sarımsak kokusu yoğunlaştı.

"Dana sarımsaklı ekmek yaptı." Kayla gülümsedi. "Ben de yardım ettim."

"Kayla tereyağını sever." Dana fırından aldığı bir fırın tepsisini ocağın üzerine koydu. "Sanırım Luke ve Adam içeri girer girmez yemeğe hazırız."

Bree buzdolabına gitti ve bir kutu limonlu maden suyu seçti. Dana kendine küçük bir bardak kırmızı şarap doldurdu. Vader adaya atladı. Pençesiyle Bree'nin telefonuna dokundu.

Bree alçak bir sesle, "Vader," diye uyardı. "Yapma bunu." Kutuyu yere bıraktı ve kediye doğru ilerledi.

Gözünü kırpmadan ya da göz temasını kesmeden telefonunu kenardan aşağı itti. Telefon yere düştüğünde Bree sıçradı. Telefonu aldı ve ekranda çatlak olup olmadığını kontrol etti. Yoktu ve hâlâ çalışıyordu. Kediye okşadı. "İşte bu yüzden güzel şeylere sahip olamıyoruz." "Bu senin hatan." Dana tencerede bir şeyler karıştırdı. köpek ondan önce."

"Hiyerarşiyi bozmamam gerektiğini bilmeliydim." Bree gözlerini devirdi ve kediye kulaklarının arkasından kaşdı. Tezgâhın üzerinde bir ileri bir geri yürüyerek ona sürtündü.

"Gördün mü?" Dana elindeki tahta kaşıkla işaret etti. "Seni kendi malı olarak işaretliyor."

"Neden böyle bir kedi olmak zorundasın?" Bree onun çenesinin altındaki en sevdiği yeri kaşdı. Aniden arkasını dönüp tezgahdan atlayana ve mutfaktan çıkana kadar mırladı ve elinin üzerine salyasını akıttı. Ellerini yıkadı. Tipik Vader. Seninle işi bittiğinde, bitmişti.

Arka kapı açıldı. Bree, Adam ve Luke arasındaki benzerliğe hayret etti. Yan yana durduklarında kardeş gibi görünüyorlardı. Taggert genleri zayıf vücutlarında, dağınık kahverengi saçlarında ve trajik ela gözlerinde çok güçlüydü.

"Seltzer?" Bree sordu.

"Elbette," dedi Adam.

Bree alkolden hiç hoşlanmazdı. Ama sonra, öfkeli bir adamın nefesindeki içki kokusunun birinin dayak yiyeceği anlamına geldiğini bilerek büyümüştü.

Luke ve Adam ellerini yıkadı ve hep birlikte masaya oturdular. Bree konuşmanın etrafında dönmesine izin verdi.

Luke *Call of Duty*'nin son versiyonunu anlattı. Aile yemeği ritüelini başlattıklarından beri, Adam'la birlikte haftalık bir meydan okumaya başlamışlardı. "Oynamak ister misin, Bree Teyze?"

"Sadece tekrar tekrar öldürecek birini istiyorsun," diye şaka yaptı Bree.

Luke sıırttı. "Daha çok oynarsan daha iyi olursun."

Kayla yaklaşan matematik sınavı hakkında gevezelik etti. "Beni daha sonra sınava sokabilir misin, Bree Teyze? Çarpım tablosunu altı kere on ikiye kadar bilmem gerekiyor."

"Elbette," dedi Bree. "Bunu yemekten sonra yapabiliriz."

Sohbet akıp gitti ve Bree içindeki gerginliğin hafiflediğini hissetti. Önceki hayatında Bree dışarıdan bir şeyler alır ya da lavabonun başında çırpılmış yumurta yerdı. Sonra da en acil dava neyse onun dosyasını açar ve çalışırdı. Mola yok. Aile yoktu. Aşağı baktı. Uğur Böceği başını Bree'nin ayağına yaslamıştı. Köpek yok.

Belki de Dana haklıydı ve Bree büyük köpeği sevmeye başlayacaktı. Garip şeyler olmuştu.

Yemek bitip masa toplandığında, yemek ve aile onu yeniden şarj etmişti. Bree Kayla'nın matematik bilgilerini test etti ve yatma zamanı rutinini denetledi. Aşağıya indiğinde Luke'un gittiğini ve Adam'ın ceketini giydiğini gördü.

"Luke ödevini bitirmeye gitti." Adam mutfığa giden yolu gösterdi.

"Seni ." Bree botlarını giydi ve onu paslı aracına kadar takip etti. "Sana yeni bir SUV lazım."

Kapıyı açtığında menteşeler gıcırdadı. "Pek dışarı çıkmam."

"Yemeğe geldiğiniz için teşekkürler. Bu çocuklar için çok şey ifade ediyor-ve

Ben."

Adam onunla yüzleşmek için döndü. "Bu benim için de çok anlamlı. Teşekkür ederim.

Her hafta bu konuda başımın etini yiyor." Bree sırttı. "Bir değil."

Bir ayağını araca koydu, sonra durakladı. "Bree?"

"Evet."

"Hiç düşündün mü, annem ve babamdan sonra birileri bizi bir arada tutsaydı bize -üçümüze de- ne olurdu? . ."

"Her zaman, Adam." Bazen, sabahın üçünde olduğu gibi, Bree başka bir şey düşünemiyordu.

"Luke ve Kayla'ya yardım edebildiğimize sevindim."

"Evet. Ben de." Belki de Bree ve Adam bu yolda birbirlerine yardımcı olabilirlerdi. Aralarındaki ilişki çoktan değişmişti ve Bree kardeşiyle arasında bunca yıldan sonra gelişmesini beklemediği bir bağ hissetti. "Luke'la konuştun mu?"

Adam başını salladı. "Bu konuda konuşmak istemiyor. Tek söylediği bir süreliğine normal olmak istediği."

"Bunu anlayabiliyorum ama endişeleniyorum. Aile geçmişimiz pek de istikrarlı insanlarla dolu değil."

"Herkes kederiyle kendi yöntemleriyle başa çıkıyor. Ben resim yapıyorum." Bu tartışmadan sonra Adam muhtemelen eve gider ve sabaha kadar çalışırdı. Acısını tuvale geniş vuruşlarla yansıtacaktı. "O küçük bir çocuk değil. Ne istediğine saygı duymalıyız."

"Bu mantıklı. Son zamanlarda hayatındaki pek çok şey kontrolünden çıktı," dedi Bree. "Ama sence o iyi mi?"

Adam homurdandı. "Bilmiyorum. Aramızda iyi olan var mı?"

"İyi noktaya değindin. Bu gece eğleniyor gibiydi." Ama Bree Luke'un birine açılmasını diliyordu.

Adam'ın kafası eğildi. "Hiç eve geri döndün mü?" Bu soru Bree'yi şaşırttı. "Eski evimize mi?"

Adam başını salladı.

"Hayır." O anılar olmadan da yapabilirdi. "Sen mi?"

"Birkaç kez," dedi belirsiz bir ses tonuyla. "Hâlâ boş."

"Şok olmadım." Bree titreyerek kollarına sarıldı. "Burada çok arazi var ve burası o zamanlar harap haldeydi." Eğer Bree'nin anıları doğruysa, burası neredeyse bir hurdaliğe dönmüştü.

Ayrıca, kim bir cinayet ya da intihara ev sahipliği yapmış bir evi ister ki? Emlak değerleri tavan yapmadığı sürece, o arazi öylece duracaktı.

"Muhtemelen artık kınanmalı," dedi Adam. "Sahibinin kim olduğunu bile bilmiyorum."

""

"Ne?" Bree'nin içi şokla doldu. "Sahibinin kim olduğunu biliyorsun ya da Bu mu?"

"Açık artırmaya ve ben de satın aldım." Adam hiç ilgilenmedi. Kıyafetlerinde, aracında ya da varlıklı insanların değer verdiği herhangi bir şeyde. Yeteneğini ve resimlerinin çok yüksek fiyatlara satıldığını unutmak kolaydı. Çiftliği Erin için satın almış ve yıllarca Erin'in faturalarını ödemesine yardım etmişti.

Soğuğu unutmuştu. "Neden?"

"Emin değilim." Adam'ın bakışları gece gökyüzüne kaydı. "Bazen sadece ..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Tüm bunların nasıl olduğunu merak ediyorum. Bunu nasıl yapmış olabileceğini. Ve nedenini. Sen ve Erin'in bana onun ne kadar kötü biri olduğunu söylediğini biliyorum ama"-bir nefes verdi-"O zamana dair hiçbir anım yok. Hiçbir şey yok. Hepsi büyük bir boşluk. Ama eski mülkün etrafında dolaşırken bir şeyler hissediyorum."

"Ne hissediyorsun?"

"Emin değilim. Huzur ve mutluluk değil." Ürperdi. "Ama bir bağlantı var. Belki de bilinçaltım tanıyordur." Uzun bir nefes aldı. "Onları hatırlamıyorum. Hem de hiç. Kendi annemin yüzünü hayal edemiyorum."

Bree, o korkunç geceye dair hiçbir anısı olmayan Adam'a hep gıpta etmişti. Erin'in hatırladıkları bile zayıftı ama Bree her saniyeyi yüksek çözünürlükte ve surround sesle hatırlıyordu. Çocukluğu boyunca kâbuslarla dehşete düşmüştü. Kız kardeşi öldüğünden beri bu kâbuslar onu yeni yeni ziyaret ediyordu.

Rüzgâr şiddetlendi ve bir kutup havası esintisi onu sardı. Bree'nin küçük kız kardeşi ve erkek kardeşini babalarından saklanmak için arka verandanın altına götürdüğü o gece hava çok soğuktu. Yirmi yedi yıl sonra, pijamalarının arasından esen soğuk havayı hissedebiliyordu. Çıplak ayaklarının altındaki soğuk toprağı hissedebiliyor ve nemli toprağın kokusunu alabiliyordu.

Silah seslerini duyun.

Hayatı boyunca Adam'ın şanslı olduğunu, hatırlayamayacak kadar genç olduğunu düşünmüştü. Şimdi Adam'ın trajik bir anısı yerine boş bir alanı olduğunu fark etti. Sanatının onun için yaptığı şey bu muydu? Boşluğu doldurmak mı?

O boşluğu doldurmasına yardım etmeliydi. Ebeveynleri öldükten sonra kardeşlerinden ayrı kalmak konusunda hiçbir kontrolü yoktu. Adam ve Erin büyükanneleri tarafından büyütölmüştü. Daha zor bir çocuk olan Bree ise Philadelphia'daki bir kuzeninin yanına verilmişti. Ama uzun zamandır bir yetişkindi ve son yirmi yılda aldığı kararları mazur göremezdi. Ara sıra Adam'a ulaşmaktan daha fazlasını yapmalıydı. Şu anda yaptığı şeyi yapmalıydı: onun hayatında bir yer talep etmeliydi. Belki de

doğuştan gelen kişiliği yüzünden yalnız değildi. Belki de başka türlü nasıl olacağını bilmiyordu.

Onun koluna dokundu. "Yıllar boyunca çok iyi bir kardeş olamadıysam özür dilerim. Daha iyisini yapacağım."

"Bree, kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtardın." "Sen bir bebektin."

"Kaçabilirdin. Ama kaçmadın. Beni ve Erin'i aldın ve bizi güvende tuttun."

"Keşke ondan sonra ayrılmısaydık." Bree çocukken onların bağına özlemişti. Ne zaman bir kâbus görse, o korkunç gecede verandanın altında olduğu gibi kardeşlerine sımsıkı sarılmak isterdi. Ama yalnızdı, izole edilmişti.

"Evet, ben de."

"Geçmiş değiştiremeyiz Adam, ama ileriye doğru kendi seçtiğimiz yeni bir yol çizebiliriz. Bu hatalardan ders çıkarabilir ve Erin'in çocuklarıyla aynı hataları yapmadığımızdan emin olabiliriz."

Adam durakladı ve sonra sordu: "Zamanın olduğunda bir gün benimle eve gelir misin?"

Soğuk Bree'nin kemiklerine işledi ve gülümsemesi kaskatı kesildi. "Elbette."

Tabii ki yapacağım."

"Teşekkürler. İstemediğini biliyorum"

"Belki benim için iyi olur. Bilirsiniz, geçmişle yüzleşmek falan." Bree hayatı boyunca geçmişinden kaçmıştı. Gülümsedi ve onun yüzünü kavradı. "Birlikte gideceğiz. Bana sorduğun için teşekkür ederim."

"Bunu kastetmediğini biliyorum ama yine de kabul ettiğin için minnettarım." Ona çabucak sarıldı. "Donuyorsun. İçeri gir."

Bree geri adım attı. Adam kapısını kapattı ve Bree onun uzaklaşmasını izledi. Konuşmaları kafasında tekrar tekrar canlandı. Kardeşini tanıdığını sanıyordu ama pek çok konuda yanılmıştı. Koşarak ahıra gitti ve atları gece için yatırdı. Sonra verandaya geri koştu ve sıcak eve girdi.

Dana oturma odasında yemek kitabı okuyor ve çay içiyordu. Okuma gözlüklerinin üzerinden Bree'ye baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Bree'nin sindirmesi gereken çok şey vardı. Adam'ın isteğini henüz kimseyle paylaşmaya hazır değildi, en yakın arkadaşıyla bile.

Kendisi bile. "Şimdi Kayla'ya kitap okuyacağım."

Dana kalktı ve ışığı kapattı. "Ben de yatmaya gidiyorum."

Bree, Kayla'nın odasında Harry Potter'ı açtı ve yarım saat boyunca okudu. İtiraf etmeliydi ki, hikâyeyi en az Kayla kadar seviyordu. Belki onun da bir fantezi dünyasına kaçmaya ihtiyacı vardı. Kayla'ya iyi geceler öpücüğü verdi ve pijamalarını giymek için kendi odasına gitti. Yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve yatağa girdi. On beş dakika sonra koridorda bir ışık yandı. Kayla, Uğur Böceği ve Vader odaya girdiler ve yatağa tırmandılar. Köpek ve çocuk Bree'ye yaslandı. İkisi de uyurken onunla fiziksel temasa ihtiyaç duyuyordu. Kedi ikinci yastığı kaptı.

Yorgunluğuna rağmen Bree, yatak arkadaşları derin derin nefes alıp verirken ve köpek horlarken tavana baktı. Adam'la yaptığı konuşma çok fazla anıyı geri getirmişti. Sonunda uyuyakaldığında rüyasında kızgın adamlar, silah sesleri ve kendisi olduğu ortaya çıkan yüzü olmayan bir ceset gördü.

Karanlıkta kalbi küt küt atarak, ter içinde ve titreyerek uyandı. Kendini yatak odasına yönlendirmesi birkaç saniyesini aldı.

Kayla ve köpeğin ikisi de başlarını kaldırdı.

"Kötü bir rüya mı gördün?" Kayla uykulu bir sesle, Bree'nin yüzüne on santim kadar yakın bir mesafeden sordu. Üçü de bir metrelik şiltenin üzerine sıkışmışlardı. Kedi içini çekti ve sanki hepsini görmezden gelmeye çalışmak angarya bir gibi diğer yastığa daha sıkı kıvrıldı. Yatağın geri kalanının tamamı boştu. Bree dışarı kaymayı ve diğer tarafa geçmeyi düşündü.

"Evet." Bree'nin sesi hırıltılıydı.

"Artık bitti. Güvendesin." Kayla, Bree'nin sözlerini ona tekrarladı. Küçük kız daha da yaklaştı ve sıska bir kolunu Bree'nin beline doladı. Köpek sırtı Bree'nin bacağına dayanana kadar yuvarlandı.

Bree başını Kayla'ninkine yasladı ama uyumaya devam etmedi. Gördüğü kâbusun tekrarlanmasına değmezdi. Sonunda, fazladan bedenlerin sıcaklığı Bree'nin titremesini durdurdu. Belki de kalabalık bir evde yaşamak yalnız olmaktan daha iyiydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir pansiyonun önünden geçerken arabasını yavaşlattı. Şerif evsiz bir tanığı bir yere saklamışsa, Grey's Hollow'daki seçenekler birkaç motel ve pansiyonla sınırlıydı. En yakın zincir otel otoyolun yakınındaydı. Ama bir tanığın korunmaya ihtiyacı olurdu, değil mi? Orada resmi bir araç olmalı.

Küçük çakıl taşlı alana iki araç park etmişti: bir minivan ve büyük bir SUV. Şerif arabası yoktu. Parlak dış ışıklar bir aracı gizleyecek karanlık alan bırakmamış. Yani muhtemelen tanık yoktu. Gaz pedalına basarak yoluna devam etti. Bir işaret aldı ve B ve B'nin üstünü çizdi. Sırada Tall Tree Inn vardı. Etkili olabilmek için tüm yerel motel ve pansiyonların haritasını çıkarmıştı. Bu gece, her olasılığı kontrol edecekti.

Onu bulacaktı.

Tall Tree Inn, etrafını saran bir verandası olan iki katlı eski bir çiftlik eviydi. Park yeri doluydu. Yolda ilerlerken gaz pedalını gevşetti. Araçların hiçbirisi şerif departmanına ait değildi. Şerifin tanığı aktif olarak korumuyor olma ihtimali neydi?

Ya onu bulamazsa? Onu teşhis edebilirdi. Parmak izleri ve DNA'sı dosyada yoktu. Onu cinayetlerle ilişkilendirecek tek şey o olabilirdi. Aptal bir kız onu alaşağı edebilirdi.

Direksiyonu kavradı. Öfke parmaklarını eklemleri ağrıyana kadar sıktı. Gevşemeleri için onları zorladı, yumruk yaptı ve gerginliği azaltmak için parmaklarını gerdi.

Endişe bir gibi iç organlarını düğümledi.

Her şey yoluna girecekti. Hiçbir kadın onu alt edemezdi, ne kız ne de şerif. Yeni şerifin bir klibini izlemişti.

haberlerde konuşuyordu. Kurallara uyan birine benziyordu. Bir tanığın hayatını riske atmazdı. Tahmin edilebilir şekilde hareket ederdi.

Ama zaman kaybettiğini hissediyordu. Öfkesi zorlukla nefes alabildiği ana kadar artmıştı.

Tanığın susturulmasını atlama ve öfkesini serbest bırakan tek şeye geri dönme dürtüsüyle savaştı. Son cinayeti zihninde yeniden canlandırdı. Tetiğin çekilişini ve çekicinin hissetti. Sözde sporcular küstahça davranmıştı. Peki ne için? Spor yaptıkları için mi? Doğuştan yakışıklı oldukları için mi? Sonunda bu onlar için nasıl sonuçlanmıştı? Gerçek bir fiziksel ve zihinsel üstünlük yarışında pek başarılı olamamışlardı. Onları kolaylıkla alt etmesi en tatmin edici şeydi.

Öldüklerinde, onun kendilerinden üstün olduğunu biliyorlardı. O *gerçek* alfa köpeğiydi.

Onların hırpalanmış cesetlerinin Gri Göl'ün buzları altında kaydığını hayal etti.

Direksiyon sarsıldı. Gözlerini kırıştırdı. Karanlık yol ön camında yeniden belirdi. Aracı banketten dışarı sürüklendi ve zıpladı. Direksiyonu çekti ve araba tekrar otoyola saptı. Nabızı kafasının içinde gümbürdüyor, ciğerleri yanıyor ve içinde oluşan panikle savaşıyordu.

Kontrolü kaybediyorsun. Her şeyi mahvedeceksin.

Kızı öldür; sonra işine geri dönebilirsin.

Listesindeki bir sonraki yerin, Evergreen Motel'in yerini kontrol etti. Adresi telefonundaki GPS'e girdi, ardından sesli yönlendirmeleri takip etti.

Evergreen'in önünde bir boş yer tabelası yanıp sönüyordu. İki katlı üç bina, ortasında otopark bulunan bir U şekli oluşturuyordu. Sol tarafa bir şerif aracı park etmişti.

Heyecan uğulduyordu.

Muhtemelen şerif yardımcısının arabasına bakan odalardan birindeydi.

İşte bu kadar.

Burası şerifin tanığını tuttuğu yerdi. Rahatlama, önceki korkularını bastırdı.

Motelin yanından geçti. Yolun birkaç mil ilerisinde geri döndü ve tekrar geçti. Arabayı yavaşlatarak telefonunu kaldırdı ve

bir video çekmiş. Odasının dışında bir şerif yardımcısı varken ona nasıl ulaşabilirdi? Bir yolu olmalıydı. Bir plan yapmak için mülkü analiz etmesi gerekecekti.

Eve gitti ve videoyu bilgisayarına yükledi. Sonra adresi Google Maps'e girdi. Motelin arkasında ormanlık bir şerit ve içinden geçen kırsal bir yol vardı. Arabasını oraya park edip motele arkadan yaklaşabilir miydi? Bu riskliydi. Arabadan çok uzaklaşmış olacaktı ve şerif yardımcısı onu her halükarda görecekti.

Başka bir şey düşünmek zorundaydı ama bu hiç de kolay olmayacaktı.

Onun icabına bakar bakmaz, gerçek işine geri dönebilirdi. Öldürmek *istediği* insanların listesine geri dönebilirdi.

Ölmesi *gerekenler*.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Çarşamba sabahı uykusuzluk Bree'yi en karanlık güneş gözlüklerine sürükledi. Yükselen güneş aracının kaputunda parıldıyordu. Şerifin karakolunun arkasına park etti ve arka kapıdan içeri girdi.

Todd ofisinin kapısında belirdiğinde ceketini asıyordu. Yüzü kızarmıştı.

"Şimdiden bir şeyler olmuş gibi görünüyorsun." Telefonunu kontrol etti. Saat yediydi.

"Evet. Birkaç şey var. Matt konferans odasında."

Şimdiden mi?

"Hemen . Marge'ı kontrol etmem için bana iki dakika verin." Masasının etrafında dönerek poposunu sandalyesine yerleştirdi.

Todd odadan dışarı fırladı.

Marge elinde fıçı büyüklüğünde bir fincan kahveyle içeri girdi.

Bree kapıya doğru bir el salladı. "Sabahın bu erken saatinde hep böyle iğrenç bir şekilde parlak gözlü mü olur?"

"Evet, ama aynı zamanda alışılmadık derecede huysuzsun." Marge kahveyi masanın üzerine koydu. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Tanrı seni korusun, Marge." Bree buharı içine çekti, sonra uzun bir yudum aldı. "Daha büyük bir fincana ihtiyacım var."

"Bu bütün tencere demek. Alyssa nerede?" Marge sordu.

"Motelde," dedi Bree. "Bir saat içinde onu arayacağım."

Marge çıkarken, "Tamam, kahvaltısını ayarlamamı istersen haber ver," dedi.

Bree kahvesinden birkaç derin yudum daha aldı, sonra kalkıp konferans salonuna gitti. Matt masada oturmuş

kahve ve not yazmak.

Todd oturamayacak kadar heyecanlıydı. "Alyssa'nın parmak izleri anahtarlarında ve cüzdanında bulundu. Ama mücevherlerin hiçbirinde yok."

Bree bu kadar rahatlamaması gerektiğinin farkında olarak nefes verdi. Objektif olmalıydı.

Todd iki yumruğunu da masaya dayamıştı, gözleri parlıyordu. "Daha işim bitmedi. Boş handaki ayak izleri ve lastik izleri tekne rampasındaki ve kulübedekilerle eşleşti. Çizme ortak bir marka ve boyutta." Lastik ebadını temsil eden bir dizi rakamı sıraladı.

Bree araba meraklısı değildi. Rakamlar onun için pek bir şey ifade etmiyordu. "Bu sıradan bir lastik mi?"

"Maalesef öyle. Ancak bir araç bulursak, olay yerinde olup olmadığını teyit edebiliriz. Aynı şey botlar için de geçerli," diye devam etti Todd. "Sonra, adli tıp çalınan mücevherlerdeki parmak izleriyle eşleşme buldu."

Bree kahvesini bıraktı. Onu canlandırmak için sağlam bir ipucu gibisi yoktu.

Todd sandalyeye kayd, dosyayı açtı ve sayfayı taradı. "Mücevherlerin üzerinde bulunan parmak izleri Scarlet Falls'tan Sara Harper'a ait. Sara yirmi bir yaşında ve sabıka kaydı var."

Bree dosyayı görmek için eğildi.

Todd bir sayfaya dokundu. "Üç kez küçük çaplı hırsızlıktan, birer kez de mağaza hırsızlığı ve fuhuştan tutuklanmış."

"Hapse mi girdi?" Bree sordu.

Todd başını salladı. "Suçlamalar iki kez düşürüldü. Diğer davalar ise şartlı tahliye ve kamu hizmeti cezasına indirildi. Hırsızlık suçlamalarından biri Sara'nın yaşlı insanları arayıp torunları gibi davranarak kendisine para göndermelerini sağlamaya çalışmasıyla ilgiliydi."

"Yani Harper Scott bir takma isim ve bir ."

"Evet. Sırt çantasında dört tane kullan at telefon vardı. Biri Alyssa'nın telefonu ile iletişim kuran numara. Üçü yepyeni, hala ambalajlarında."

"Meşgul kız," dedi Bree. "Kullanılan telefondaki aktiviteleri araştırması için bir şerif yardımcısı görevlendirin. Pazartesi sabahı gerçekleştiği iddia edilen silahlı saldırıdan önceki günlerde kimi aradığını ve kime mesaj attığını bilmek istiyorum."

Todd, "Telefon şifre korumalı," dedi.

"Cep telefonu sağlayıcı kayıtları için arama emri çıkartın." Bu da zaman alır.

Todd başıyla onayladı. "Mücevherleri değerlendirmek için bir uzmana ihtiyacımız var ama sadece görünüşe bakılırsa yakut ve elmas bilezik çalınan bileziğin fotoğraflarıyla eşleşiyor. Çantada başka güzel parçalar da vardı."

"Şimdi Alyssa'yı Walmart'ta takip eden ve on dokuz numaralı kabinde bana saldıran adamı tespit etmemiz gerekiyor. Sara'nın dosyasında bir suç ortağından mu?"

"Hayır," dedi Todd. "Ama daha derine bakacağım."

"Bilinen son adresinde kimlerin yaşadığını öğrenin ve bu kişilerin geçmiş kayıtlarını alın. Aile üyelerine ya da eski bir erkek arkadaşına bakın."

"Evet, hanımefendi." Todd Matt'e döndü. "Sıra sende."

"Eli ve kız arkadaşı Sariah'nın bu fotoğrafıyla başlayacağım." Matt masanın üzerine koydu.

Bree fotoğrafa baktı, sonra Todd'un dosyasındaki sabıka fotoğrafıyla karşılaştırdı. Bu Sara Harper'dı. "Yani Sara Harper, Sariah Scott ve Harper Scott mı?"

Matt, "Öyle görünüyor," dedi.

Bree sandalyesinde arkasına yaslandı. Bu haberin yerleşmesine izin vermesi gerekecekti. Beyninin bu karmakarışık imaları çözmesi için zamana ihtiyacı vardı. "Sara Harper bu soruşturmanın merkezinde. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Daha yirmi bir yaşında. Marge'dan Grey's Hollow Lisesi'nin 2016 yıllığını isteyeceğim. Belki hâlâ aynı arkadaşları vardır."

"Dahası da var," dedi Matt. "Dün gece Bayan Whitney'le konuştuktan sonra Todd'la birlikte mahalleyi araştırdık. Eli'nin sahte bir araca bindiğini gösteren bir kapı zili videosu bulduk. Araç şirketiyle görüştük ve onu alan aracın doğru araç olmadığını teyit ettik. Birisi onun aracı gibi davranıyormuş."

"Sizde bir kopyası var mı?" Bree sordu.

"Biliyorum ve Todd şirketten doğrudan bir kopyasını istedi bile." Matt telefonunu masaya doğru kaydırды.

Bree onu .

Matt, "Bu Eli," dedi.

Bree klibin tamamını izledi. "Dodge Charger'a benzeyen bir araçta sahte bir şoförümüz var."

"Evet," diye onayladı Matt. "Işıklı bir gösterge tabelası bile var."

"Eli plakaya bile bakmadı." Bree telefonu bir kenara koydu. "Plaka görünmüyor."

"Hayır," dedi Todd. "Randolph İlçesi ve komşu ilçelerdeki Dodge Charger'ları araştırdım."

Bree videoyu tekrar izledi. Otomobilin görüntüsü bulanıktı. Kapı zili kamerası eve yakın görüntüleri yakalamak için tasarlanmıştı. Optikler mesafe için optimize edilmemişti.

Todd kâğıtlarını karıştırdı. "Bu gövde tasarımı 2011'den beri kullanılıyor. Arama alanında bunlardan sayfalar dolusu var."

Bree şakağını ovuşturdu. "Kulübedeki, tekne rampasındaki ve handaki izlerde bulunan lastiğin boyutu bir Dodge Charger'a uyar mı?"

Todd telefonunu açtı ve başparmağıyla telefona dokundu. Bir dakika sonra başını kaldırıp baktı. "Evet. Olurdu."

"Kamera karşısında olmaktan ne kadar nefret etsem de, bir saat içinde bir basın toplantısı düzenlemek istiyorum. İnsanların Charger ve sahte araç paylaşımları için tetikte olmalarını istiyorum." Bree telefonu Matt'e geri verdi. "Ama neden biri Eli'yi kaçırsın ki?"

Matt telefonunu masanın üzerine koydu. "Zengin bir akrabası yok, yani para değil."

"Bu bir şaka olabilir mi ve bir şeyler ters gitmiş olabilir mi?" Todd sordu.

"Bunların hiçbirisi mantıklı değil," dedi Bree. "Kaçıran kişi Eli'nin bir araç çağırdığını nereden bilecek?"

Matt iç çekti. "Eli bunu Twitter'da paylaştı."

Bree nefes verdi. "Biri şu Dodge Charger sahiplerinin listesini gözden geçirsin. Bakalım kaç tanesinin sabıka kaydı var."

"Evet, hanımefendi." Todd ayağa kalktı.

"Bir şey daha var." Matt'in sesi bunun önemli olduğunu gösteriyordu.

Bree'nin telefonu titredi. Cebinden çıkardı ve ekrana baktı. ME arıyordu. "Buna bakmam gerekiyor. İzninizle."

Koridorda telefonu kulağına götürdü. "Ben Şerif Taggert."

"Ben Dr. Jones. Grey Lake kurbanı Brian O'Neil." "Emin misiniz?"

"Evet, annesi dün geç saatlerde buradaydı. Bu sabah erken saatlerde tıbbi kayıtlarını aldık ve teyit ettik."

Aman Tanrım. Zavallı kadın.

Bree kardeşinin cesedini teşhis etmişti. Erin göğsünden vurulmuştu. Dr. Jones yaralarının Bree tarafından görülmemesini sağlamıştı. Erin mükemmel görünüyordu. Bree sedyenin yanında durduğunu hatırlıyordu. Keder, içinde Erin'in kurşun yarası kadar büyük bir delik açmıştı. Erin'in yüzü yok edilmiş olsaydı bununla başa çıkabileceğini sanmıyordu. Gözle görülür bir doğrulama şansı yoktu. Veda etme şansı yoktu.

"Onu nasıl teşhis etti?" Bree sordu.

Dr. Jones profesyonel maskesini nadiren düşürerek, "Onu görmesine kesinlikle izin vermedim," dedi. Boğazını temizledi. "Yonca dövmesini, dizindeki küçük bir yara izini ve daha önce kırılmış kaval kemiğini tarif etti. Aile doktorunun tıbbi kayıtları da kimliğini doğruladı."

"Aradığınız için teşekkürler, Dr. Jones."

"ederim." Hat kesildi.

Bree gözlerini birkaç saniye sımsıkı yumdu, sonra açtı ve konferans odasına döndü. Matt ve Todd o içeri girince başlarını kaldırıp baktılar.

"Sağlık Bakanlığı az önce gölden çıkarılan cesedin Brian O'Neil olduğunu resmen tespit etti." dedi.

Todd, "Görünüşe göre Eli'nin kayıp vakası resmi olarak bizim cinayet dosyamıza giriyor," dedi.

"Evet. Onu bir an önce bulmalıyız." Bree bu davanın yeterince araştırılırsa açılacağını hissedebiliyordu.

Matt ayağa kalktı. "Brian Cuma günü kayboldu. Cesedi üç gün sonra, Pazartesi günü bulundu. Eli ise Pazar günü sabah erkenden kayboldu."

Bree onun düşüncesini tamamladı. "Bugün Çarşamba. Üç gün sonra."

"Bu vakalar birbiriyle nasıl bağlantılı?" Matt sordu.

Bree ellerini havaya kaldırdı. "Brian'ın mali ve telefon kayıtlarına ihtiyacımız var. Bayan O'Neil ile konuşmam bittiğinde oda arkadaşlarıyla da görüşmem gerekecek. Brian'ın yasal ikametgahı üniversitede mi yoksa annesinin evinde mi?"

Matt, "Üniversite" dedi. Dört oda arkadaşı hakkında da biraz araştırma yapmıştı.

Bree Todd'a döndü. "O zaman o adres için bir arama emrine ihtiyacımız var. Eli Whitney'nin odasının da emin olun. Acele edin. Ayrıca Brian O'Neil, Eli Whitney, Dustin Lock ve Christian Crone'un geçmişlerini araştırması için bir şerif yardımcısı bul. Stella Dane'in bunları zaten yaptığını biliyorum, ama bizim de durum tespiti yapmamız gerek. Bir şeyleri gözden kaçırmış olabilir. Arama emrini alır almaz, oda arkadaşlarını sorgulamak için getireceğiz. İdeal olarak, arama yapılırken onlarla görüşeceğiz. Bu şekilde, eğer bir kanıt bulursak, bunu sorgulama sırasında koz olarak kullanabiliriz."

"Arama izni sürecini başlatacağım." Todd not defterine bir liste yaptı. "Artık bir kurbanımız olduğuna göre, uzun sürmez." Todd arkasını döndü.

Cinayet kurbanlarının evleri için teknik olarak arama emri gerekmiyordu ama Brian'ın adresinde birden fazla kişi yaşıyordu. Bree, evrak eksikliği yüzünden kanıtların mahkemeden atılması riskini göze alamazdı. Ayrıca ev arkadaşlarını karakolda uzun süre tutma riskini de göze alamazdı. Ne kadar uzun süre beklerlerse, avukat çağırma ihtimalleri o kadar . İyi bir avukat onlara sorulara cevap vermek zorunda olmadıklarını söyleyecektir.

"Önceden haberdar olmalarını istemiyorum. İkisinden biri ya da her ikisi de cinayetlere karıştıysa, şüpheli olduklarını düşündüklerinde kanıtları yok "

"Evet, hanımefendi." Todd odadan çıktı.

Matt ayağa kalktı ve koridora çıktı.

Bree de onu takip etti. "Basın toplantısı biter bitmez Bayan O'Neil ile konuşacağım. Sen ne yapıyorsun?"

"Hâlâ Eli'yi bulmam gerekiyor ama elimde hiç ipucu yok." Matt'in elinde hiçbir şey yoktu.

"Benimle gel o zaman. Brian'ın cinayeti ve Eli'nın kayboluşu birbiriyle bağlantılı. Sadece henüz nasıl olduğunu bilmiyoruz."

Matt sanki fikri kafasında evirip çeviriyormuş gibi başını eğdi.
"Motivasyonun kişisel olması gerektiğini hissediyorum."

"Katılıyorum. Brian'ın cinayeti saf bir öfkeydi."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Matt, Bree'nin basın toplantısını kenardan izledi. Şerif karakolunun önündeki kaldırımda durarak Brian'ın öldürülmesi ve Eli'nin kaçırılmasıyla ilgili bazı temel bilgiler verdi. Şüphelinin güvenlik kamerası görüntüsü, elinin arkasındaki işaretin fotoğrafı ve Eli'nin sahte bir paylaşımlı araç sürücüsü tarafından kaçırıldığı gerçeği açıklandı.

"Dodge Charger kullanıyordu ama başka araçlara da erişimi olabilirdi. Lütfen araç paylaşım uygulamalarını kullanırken dikkatli olun," dedi Bree konferansı sonlandırırken. "Plakayı doğrulayın. Herhangi bir şüpheniz varsa araca binmeyin."

Sonraki on dakika boyunca Bree sabırla gazetecilerin sorularını yanıtladı, sadece soruşturmayı engelleyebilecek ya da kurbanların ailelerini incitebilecek ayrıntılardan kaçındı. Sonra iznini istedi ve etkinliği kapattı.

Matt onu karakolun içine kadar takip etti.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Üniforma gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Televizyona çıkmayı sevmiyorum."

"Herkesi kandırdın. Basın seni seviyor."

"Sanırım bu benden nefret etmelerinden daha iyi." Gözünü ovuşturdu. "Bu işin asla alışamayacağım bir parçası ama halkın neler olup bittiğini bilmeye hakkı var. Eğer onlara gerçekleri anlatmazsam, teoriler üretmeye başlarlar. Merak söylentileri başlatır."

Bayan O'Neil'in evine giderken, Bree Kayla'dan gelen bir telefona cevap verdi. Gözleri ön cama kilitlenmişti ama yeğeniyle konuşurken yüzü yumuşadı. "Elbette geleceğim. Takvime yaz."

Bree neredeyse gülümsüyordu. "Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattı ve Matt'e baktı. "Okulda Kariyer Günü var. Kayla sınıfıyla konuşmamı istiyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?"

"Bunu bana geçen yıl sorsaydınız hayır derdim. Çocukları sevmediğimden değil ama tüm odağım işimdi. Ama şimdi ..." Durakladı. "Onlarla sadece iki aydır yaşıyorum ama şimdiden yalnız yaşamayı hayal edemiyorum."

"Çocuklar sizin üzerinizde büyüyor. Yeni işine ve uzun çalışma saatlerine nasıl uyum sağladılar?" Matt sordu.

"Bu dava ortaya çıkmadan önce onları mümkün olduğunca iş programımdan uzak tutuyordum." Bree kaşlarını çatı. "Genellikle akşam yemeği için eve giderim, onlar yattıktan sonra da evdeki ofiste çalışırım. Luke bu hafta meşgul olduğuma sevinecek. Benden kaçıyor."

"Luke'un nesi var?"

"Bilmiyorum. Benimle ya da Dana'yla konuşmuyor. Adam bile vazgeçti. Luke kendini beyzbola, ev ödevlerine ve ahır işlerine verdi. Bir dakika bile boş kalmak istemiyor gibi görünüyor."

"Bazı insanlar stresi azaltmak için egzersiz yapmayı sever."

"Yaptığı şeyin bu olduğunu bilseydim, saygı duyardım." Kırmızı ışıktaki durdu. "Şimdilik, sanırım sadece endişeleneceğim."

Matt, Bree'nin kardeşinin pek işe yaramayacak kadar tuhaf olduğunu düşünüyordu. "Sen taşındığından beri Adam ne kadar buralarda?"

"Haftada bir kez yemeğe geliyor," dedi Bree. "Daha da önemlisi, oldu." Doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Duygusal olarak. Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum ama dün gece bir tartışma yaşadık. Gerçek bir tartışma." Kaşları sıkıntılı bir ifadeyle aşağı indi.

Matt bekledi, ama Bree ayrıntı vermedi. O ve yeğeni birbirlerine çok benziyorlardı. Luke ev ödevlerini ve beyzbolu nasıl kullanıyorsa, Bree de işini öyle kullanıyordu.

"Peki ya Kayla?" diye sordu.

"Yapışkan ve kabuslar görüyor."

"sonra yapışkan olması kulağa normal geliyor."

"Hâlâ benimle ya da Dana'yla yatıyor," dedi Bree. "Ama rehberlik danışmanı bunun beklenen bir şey olduğunu söylüyor. O da bizi kaybetmekten korkuyor. İronik bir şekilde, onun ruhsal durumu hakkında daha iyi hissediyorum. Benimle konuşuyor ve

Dana sürekli annesi hakkında konuşuyor. Aklından neler geçtiğini biliyorum. Luke'tan daha genç. Yardım kabul etme konusunda daha az dirençli görünüyor."

"Ergen olmak, annenizi şiddet içeren bir suçtan kaybetmeden de yeterince zor"

"Biliyorum." Işık yeşile döndü ve Bree gaz pedalına bastı. "Bu iş biter bitmez neden akşam yemeğine gelmiyorsun? Çocuklar seni görmeyi çok ister. Dana harika bir şeyler pişirir."

"Zorlamak istemiyorum." Ama davet onu memnun etti.

"Yapmayacaksın. Sana böyle hissettirdiysem özür dilerim," dedi Bree. "Şu anda bunalmış durumdayım. Hem çocuklarla de işle başa çıkmak beklediğimden daha zor. Ama çocuklar seni seviyor, ben de seni seviyorum. bunu burada bırakabilir miyiz? Bu dava bittiğinde, sorumluluk yükümün arasına özel hayatımı nasıl sıkıştıracağımı bulacağım."

"Benden hoşlanıyor musun?"

İçini çekti ve gözlerini devirdi. "Senden hoşlandığımı biliyorsun."

"Tahmin etmemiştim ama teyit etmek güzel." Kadının itirafı onun için beklediğinden daha anlamlıydı.

Ona küçük bir gülümseme verdi ve kalbi iki kez attı.

Onun için beklediğinden daha fazla şey ifade .

Araçta başka kimse yoktu, bu yüzden elini tutmak için konsola doğru uzandı. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Birleştirdikleri ellerine baktı ve bir kaşını kaldırdı. Adam onu şaşırtmıştı. *Güzel.*

"Seviyorum." Elini çekmedi. "Erin'in düğününde. Bu kadar iyi bir dansçı olmana şaşırdığımı hatırlıyorum."

"Annem beni öğrenmeye zorladı." Gençken bu derslerden nefret ederdi.

Bree tekrar gülümsedi. Parmakları onunkileri sıktı. "Buna sevindim." Matt annesine çiçek göndermek için aklına bir not aldı.

Bree sinyal lambasını kullanmak ve dönüş yapmak için elini çözdü. "Yemeğe gelmeyi çok isterim." Ama Matt aynı zamanda onu

Tekrar dans etmek.

Bree göl kenarındaki bir evin uzun araba yoluna girdiğinde saat dokuzdu. Bir Mercedes SUV tuğladan yapılmış bir yolun sonuna park edilmişti.

ön kapıya giden yürüyüş yolu. Bree aracın plakasını araştırmak için gösterge panelindeki bilgisayarı kullandı. "Bu Bayan O'Neil'in."

Matt cipten çıktı. Gün ıGığı suyun üzerinde parıldıyordu. Evin göle bakan milyon dolarlık bir manzarası vardı. Bol miktarda ahÇap, cam ve yeÇillik içeren büyük, dağınık bir yapıydı.

Bree ön basamağa doğru ilerledi. Matt'in çizmeleri kaya tuzu üzerinde çitirdayarak onun yanında, büyük evin çift kapısına bakarak durdu. Bree kapıyı çaldı, nefesi sabah ışığında buğulanıyordu. Ėkisi de konuÇmadı. Matt konuÇmasa da, Bree'nin de en az kendisi kadar sakatlanmıÇ gencin annesiyle yapacağı görüÇmeden korktuğunu biliyordu.

Kimse cevap vermedi.

"Endişeleniyorum." Bree tekrar Mercedes'e baktı. "O evde."

Kapıyı daha yüksek sesle çaldı. Ev sessiz kalınca, Bree kapı kolunu denedi. Kilitli değildi. . Bir köpek havladı ve kapının diğer tarafına bir ağırlık çarptı. Bree geri sıçradı. Matt kapının yanındaki dar cam panelden içeri baktı. Büyük, tüylü bir köpek havlıyor ve ona doğru sallanıyordu, iri vücudu kıpır kıpırdı ve heyecanlıydı. Matt Bree'ye döndü. Yüzünün rengi solmuÇtu.

" yok. O sadece bir golden retriever."

Bree derin bir nefes aldı ama ayakları eve doğru hareket etmedi. Tüm vücudu bir granit blok gibi kaskatı kesilmişti.

"Ben ciddiym," dedi Matt. "Golden'lar karşılayıcıdır, bekçi köpeğı değil." Kızın solgun yüzü utanÇtan kızardı. "Özür dilerim. Yapamam işte."

"Ben içeri girip köpeğı zapt edeceğim." Matt kapıyı hafifÇe açtı. Köpek bir kez havladı ve Matt'i kuyruk sallayarak ve şapır şupur öperek karşıladı.

"Ne bekçi köpeğıymişsin sen." Matt kutu gibi kafasını kaşdı. "Kimmiş iyi çocuk?"

GenÇ bir erkek olan köpek nefes nefese , dili ağzının kenarından dışarı sarkmıştı.

Matt köpeğı tasmaından tuttu ve Bree'ye içeri girmesini işaret etti. Bree kapıyı açıp içeri girdi, sırtını duvara yasladı ve köpeğe aç bir boz ayıymıÇ gibi baktı. Köpek sızlandı ve uzaklaşmaya çalıştı.

"Söz veriyorum bu köpek sana zarar vermeyecek," dedi. "Bu bir golden retriever. İri olduğu için korkutucu bir havlaması var ama herkesin eve girmesine izin verir. Karnını okşamak için hırsızların değerli eşyaları kaçış arabalarına taşımalarına yardım eder."

"Uh-huh." İkna olmuş görünmüyordu.

"Köpeği yanınızdan geçireceğim."

"Neden?" Bree duvara daha sert bastırdı.

Matt onun silahlı bir saldırganla ve kız kardeşinin cesediyle yüzleştığını görmüştü ama bir golden retriever onu neredeyse felç edecek kadar korkutmuştu. "Tedirgin görünüyor. Bize bir şey göstermek istiyor."

Bree bir kaşını kaldırdı.

"Güven bana."

". " Sesi keskinleştı. "O zaman arkamda dur."

Yerine geçti.

Elini tuttu, güven verici bir şekilde sıktı ve köpeği serbest bıraktı. "Git anneni bul."

Altın, tüylü kuyruğu arkasında dalgalanarak fuayeden dışarı fırladı.

"Gerçekten seni anlamasını mı bekliyorsun?" Bree'nin sesi şüpheliydi.

"Hayır." Matt köpeğin peşinden gitti. "Ama onu takip etmemizi istiyor, umarım sahibine ulaşır."

"Bayan O'Neil?" Köpeği takip ederlerken Bree seslendi. "Ben Şerif Taggert."

Fuaye, donmuş göl iki katlı büyük bir odaya açılıyordu. Arka duvarda devasa cam kapılar sıralanıyordu. Büyük bir taş şömine mutfığa bakıyordu. Her ikisi de soğuk ve boştu. Matt camın arkasından bir hareket yakaladı. Köpek kapılardan birine doğru koştu, havladı ve kapının dibini eşeledi. Güvertede biri oturuyordu. Uzun bir Adirondack sandalyenin arkasından dumanlar yükseliyordu.

"O dışarıda." Matt Fransız kapılarına gitti ve onları açtı. Köpek Matt'i iterek geçti. Matt güverteye çıktığında gölden soğuk bir hava esiyordu. Ellili yağlarında bir kadın göle bakıyordu. Tek hareket sigarasının yükselip alçalmasıydı. Bir kazak ve kot pantolon giymişti. Palto, eldiven ya da şapka yoktu.

sıcaklık donma noktasının altındaydı. Eli otomatik olarak köpeğine uzandı ve kocaman kafasını kucağına yerleştirdi.

Bree Matt'in yanından geçti. "Bayan O'Neil?"

Cevap vermedi. Varlıklarını bile fark etmedi. Ama o zaman şokta olmalıydı.

Bir gözü köpekte olan Bree, onun önünde çömelmek için hareket etti. "Senin için çağırabileceğim biri var mı?"

Bayan O'Neil'in çenesi kalktı. Sigarasını yanındaki kül tablasında söndürdü. "İki yıl önce bıraktım. O paketi ofisimde buldum."

Teni mumsu bir solgunluktaydı, dudakları neredeyse maviydi. Ne zamandır buradaydı?

"Seni içeri götürelim." Bree bir kolunu, Matt de diğerini tuttu.

Bayan O'Neil direnmedi. Onu büyük odaya getirdiler. Bree onu kanepeye yatırdı. Matt sandalyenin üstündeki yorganı alıp Bayan O'Neil'in omuzlarına sardı. Köpek kanepeye atladı ve vücudu onunkine degecek şekilde uzandı.

"Adli tabip onu görmeme izin vermedi. Onu dövdüklerini ve yüzünü tanıyamayacağımı söyledi. Ama ben . Ne olursa olsun. Oğlumu tanıyacaktım."

Matt yorum yapmadı. Adli tabip, Brian'ın yüzündeki yaraları tarif etmek için *dayak* kelimesini kullandığında nazik davranmıştı. Gazlı şöminenin kumandasını buldu ve açtı. Alevler yükseldi ve anında sıcaklık yayıldı. "Ona biraz çay yapayım."

Bayan O'Neil dalgın bir sesle, "Mükemmel değildi ama iyi bir adamdı," dedi. "Neden biri ona bunu yapsın ki?"

"Bilmiyorum," dedi Bree.

Matt çay poşetleri ve bir kupa bulana kadar dolapları karıştırdı. Lavabonun üzerindeki hazır sıcak su sebilini kullandı. Bir çay kaşığı şeker ekledikten sonra çayı Bayan O'Neil'a götürdü. Titriyordu. Çay bardağın kenarından taşıtı. Ama tepki vermedi ya da umursuyor gibi görünmedi.

Bree onu sıcak sıvıdan birkaç yudum içmeye zorladı. Bayan O'Neil çayı bir kenara itti. Fincanı masanın üzerindeki küçük sıvı birikintisine bıraktı. Sonra titrek bacakları üzerinde kalktı ve odayı geçerek bir bar arabasına gitti. Titreyerek bir sürahidenden viski doldurdu.

bir bardağa koydu. Viskiye iki eliyle kaldırdı ve sağlıklı bir yudum aldı. Bardağını doldurduktan sonra kanepeye döndü. "Oğluma bunu yapan kişiyi bulabilir misiniz?"

Matt ona söz vermek istedi, ama bu Bayan Whitney'le pek iyi gitmedi, değil mi? Ama bir şey söylemek zorundaydı. "Sorumlu kişiyi adalete teslim etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Tek istediğim bir isim. Adaleti kendim sağlayabilirim." Acı sesini alçalttı. Onlara tekrar baktı. "Şaşırdınız mı? Şaşırmayın. Hiçbir şey bir anneden daha tehlikeli olamaz. Artık benim için hiçbir şeyin önemi yok. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Hepsi Brian'la birlikte öldü."

Bayan O'Neil yalnız olmamalıydı. Durumu stabil değildi.

Matt boğazını temizledi. "Brian son zamanlarda herhangi biriyle anlaşmazlık yaşadı mı?"

"O ve arkadaşları dışarıdaydı." Bayan O'Neil'in sesi düzdü. "Hepsi Brian'ı biraz kıskanıyordu. O diğerlerinden daha yakışıklıydı. Sanırım artık bu doğru değil." Durdu. Bir boğulma bir hıçkırığa yol açtı. Yumruğunu ağzına bastırdı. Elindeki iki yüzük ışığı yakaladı. Biri Matt'in elmas olduğunu tahmin ettiği berrak taşlardan oluşan bir kümeydi. İkincisi bilye büyüklüğünde, koyu mavi bir kareydi. *Safir mi?* Elini bıraktığında kadehini kaldırdı ve boşalttı.

"Arkadaşları derken oda arkadaşlarını kastediyorsun," diye açıkladı Bree.

"Evet." Bayan O'Neil içki arabasına geri döndü ve bardağını yeniden doldurdu. Bu hızla giderse, uzun süre aklı başında kalamayacaktı. Matt onu hiç suçlamıyordu. Köpek kanepeden onu izliyor, hüzünlü gözleriyle sahibini takip ediyordu.

Odayı geçti ve ayağa kalktı. Gözleri göldeydi ama hiçbir şeye odaklanmıyordu. "Brian ve oda arkadaşları birinci sınıftan beri arkadaşlar. Christian, Dustin ve Eli yazın bir haftalığına göle gelirler."

"Kıskandıklarını söylemiştin. Sence Brian'a zarar vermiş olabilirler mi?" Bree sordu.

Bayan O'Neil eli ayağına dolaştı ve neredeyse bardağını düşürüyordu. "Böyle düşünmek istemiyorum. Ama aynı zamanda hiç kimsenin tüm benliğini paylaşmadığını düşünüyorum. Herkes bir şeyler saklıyor. O şeyin ne olduğunu kim bilebilir? Hepsinin onu kıskandığını biliyorum. Onu şımarttım.

Bazen. Güzel araba. Güzel kıyafetler." Gülümsemesi harap olmuştu. "Şimdi iyi ki yapmışım diyorum."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" Matt sordu.

"Brian bebekliğinden beri. Kocam ve ben büyük bir aile kurmak için bu evi aldık. Sonra o bizi terk etti." Sözcükleri bulanıklaşmaya başlamıştı. Bir avucunu alnına bastırdı. "Siz sormadan , evi ben aldım. Ailemin parası var. Her zaman meteliksizdi ama onu seviyordum. Umurumda değildi. Ne kadar aptalmışım."

"Onu en son ne zaman gördün?" Matt sordu.

Omuz silktilti. "Bilmiyorum bile. En az on beş yıl. İlk birkaç ay haftada bir e-posta gönderdi, sonra birkaç haftada bir tatiller ve doğum günleri oldu. Sonra hiçbir şey."

"Neden gitti?" Bree sordu.

Bayan O'Neil, "Ebeveyn olmanın sorumluluğunu kaldıramadı," dedi. "Çiftlerin ayrıldığını biliyorum ama çocuğunuzu nasıl bırakıp gidersiniz? Brian gittiğinde üç yaşındaydı."

Matt cevap vermedi. "Brian'ın burada bir odası var mı?" "Evet." Bayan O'Neil başını elinin içine eğdi.

"Odasına bakmak istiyoruz," dedi Bree.

"Devam edin." Bayan O'Neil şöminenin arkasındaki merdiveni işaret etti.

Bree ve Matt merdivenlerden yukarı çıktılar. Yola bakan iki oda konuk odalarıydı. Brian'ın yatak odasını bulmak kolaydı. Üniversite ve lise flamları yatağın üzerine ilıştırılmıştı. Bree durdu ve kitaplıktaki bir dizi lise beyzbol kupasına baktı. Boğazını temizledi ve cebinden bir çift eldiven çıkardı. Bir çiftini Matt'e uzattı. Matt eldivenleri aldı ve çekiştirerek giydi.

"Dolabı almak ister misin?" Bir şifonyer çekmecesini çıkardı. "Tabii."

Matt kapıyı açtı. Dolabın yarısı doluydu. Matt pantolon ve ceketlerin ceplerini karıştırdı. Üst raftaki kazakların yerini değiştirdi. İki ayakkabı kutusunda elbise ayakkabıları vardı. Üçüncüsü beyzbol kartlarıyla doluydu. Matt uzaktan yakından ilginç bir şey bulamadı.

"Şifonyerde bir şey yok." Bree döndü.

"Aynı. İşimiz bitti mi?" Matt sordu.

"Neredeyse." Bree yatak odasının fotoğraflarını çekti. "Burada pek bir şey bulmayı beklemiyordum. Çoğu zaman okulda yaşıyordu."

Matt dolabı işaret etti. "Görünüşe göre buradaki odasını okulda ihtiyaç duymadığı eşyaları saklamak için kullanıyor."

Bree telefonunu cebine geri koydu. "Tamam. Çıkarken Bayan O'Neil'a veda ederiz."

Aşağıya indiler. Bayan O'Neil kendine bir içki daha doldurmak için odayı geçti. Gözleri cam gibiydi ve yürüyüşü dengesizdi. Yine de olmak istediğinden daha tutarlı görünüyordu.

Matt durup bir dizi çerçeveli fotoğrafa baktı. Brian'ın esmer bir kızla göl kenarında çekilmiş bir fotoğrafını gördü. Bu Sara Harper'dı. Kız ve Brian birbirlerine yaslanmış, kameraya sırtıyorlardı. Matt arkasındaki cam panellerden baktı ve fotoğraftaki iskeleyi gördü. Fotoğrafi raftan aldı ve Brian'ın annesine gösterdi. "Bu ne zaman çekildi?"

Bayan O'Neil şöyle bir baktı. "Birkaç hafta önce mi? Brian Sariah'ı bir günlüğüne buraya getirdi." Titrek bir nefes aldı. "O biliyor mu?"

Christian ne Brian'ın ne de Eli'nin Sariah'yla çıkmadığını söylemişti. Ama aslında ikisiyle de çıkmış gibi görünüyordu. Oda arkadaşları yalan mı söylemişti, yoksa onlara yalan mı söylenmişti?

"Şu anda onunla temas kurmaya çalışıyoruz," dedi Bree. "Ama onu bulamadık. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Bayan O'Neil başını salladı. "Buraya sadece bir kez geldi. Ama Brian'ın ondan gerçekten hoşlandığını söyleyebilirim. Sürekli ondan bahsederdi - sürekli ondan bahsederdi." Bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda dökülmemiş yaşlarla doluydular. "Birlikte çok zaman geçirdiler."

Matt, Sara Harper ve Brian'ın fotoğrafını Bree'nin görebileceği şekilde çevirdi. Bree şaşırmış görünmüyordu. Bayan O'Neil parmak uçlarını gözlerine bastırdı. Yüzükleri Matt'in dikkatini tekrar çekti. "Bayan O'Neil, son zamanlarda mücevherlerinizden herhangi biri kayboldu mu?"

Dondu kaldı ve ellerini indirdi. "Evet. Nereden biliyorsunuz?" "Son zamanlarda bir dizi ev soygunu oldu," dedi. "Brian'ın ölümüyle ilgili olduklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Matt Bree'ye baktı. Bu olası bağlantıyı ele vermek istiyor muydu?

Bree, "Suçların birbiriyle bağlantılı mı yoksa tesadüfi mi olduğunu bilmiyoruz," dedi. "Bana neyin kaybolduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bayan O'Neil yanağındaki bir damla yaşı sildi. "Değerli mücevherlerimi bir kasada saklıyorum ama mücevher kutumda sık sık taktığım bazı küçük parçalar vardı; küçük elmas küpeler ve onlara uygun bir kolye ucu."

"Değerini tahmin edebilir misin?" Bree sordu.

"Kabaca sekiz ya da dokuz bin dolar." Bayan O'Neil sanki on dolar demiş gibi davrandı.

"Polisi aradın mı?" Matt sordu.

"Hayır." Bayan O'Neil başını salladı. "Onları yanlış yere koyduğumu sanmıştım. Onları en son giydiğimde bir partiye gitmiştim. Çok fazla şampanya içmiştim."

Bree'nin kaşları kalktı. "Ne zaman kayboldular?"

"İki ya da üç hafta önce." Bayan O'Neil omzunu kaldırdı.

Sara'nın ziyaretinden kısa bir süre sonra.

"Yakınlarda aileniz var mı, Bayan O'Neil?" "Kız kardeşim."

Bree, "Senin için onu arayayım," dedi.

"Tamam." Bayan O'Neil telefonundan bir numara okudu. Matt ve Bree kız kardeşin yolda olduğundan emin olduktan sonra evden çıkıp Bree'nin arabasına döndüler.

Matt yolcu koltuğunda emniyet kemerini bağladı. "Sara Harper her şeyin merkezinde gibi görünüyor."

Bree motoru çalıştırdı ve aracı geri döndürdü. "Eli ve Brian'la çıkıyordu. İkisi de oda arkadaşlarına ya da birbirlerine söylememişti. İlişkilerini gizli tutmak onun fikri miydi yoksa çocukların mı?"

"Bahse girerim bu onun fikriydi. Brian'ı annesinin mücevherleri için hedef aldıysa, kimsenin bilmesini istemezdi."

"Bu Eli'yle neden daha az ilgilendiğini de açıklıyor. Büyükannesinin hiç parası yok."

"Brian'ın ölümünün ve Eli'nin kaybolmasının arkasında Sara Harper olabilir mi?" Bree sordu. "Neden Brian'ın ölmesini istesin ki?"

"Belki de annesinin mücevherlerini çaldığını anladı ve polise gitmekle tehdit etti."

Bree aracı garaj yoluna doğru çevirdi. "Yani, onu sessiz tutmak için öldürdü."

"Daha önce dört kez tutuklanmış ve iki kez hüküm giymiş biri olarak, kamu hizmeti ya da şartlı tahliye ile kurtulabileceğinden şüpheliyim. Muhtemelen hapiste biraz zaman geçirecektir. Ama zayıf bir kız bir cesedi göle atmak için nasıl taşır?"

"El arabası, el kamyonu, suç ortağı . . . Her zaman bir yolu vardır." Bree lojistik konusunda endişeli görünmüyordu. "Ama Alyssa'nın hikâyesine inanırsak, Sara Harper Pazartesi sabahı vuruldu." Ana yola döndü. "Onu kim öldürdü?"

Matt düşündü. "Sara Harper'ın bir dolandırıcı olduğunu biliyoruz. Ya vurulma olayını bizi onun izinden saptırmak için düzenlediyse?"

"Bakalım Todd ne bulmuş." Bree Todd'un numarasını çevirdi ve hoparlöre aldı. "Todd, Sara Harper'ın bilinen son adresi var mı?"

"Evet. 201 Mallard Lane."

Bree adresi GPS'ine girdi. "Başka ne söyleyebilirsin Bize mi?"

"Bu mülk kırk sekiz yaşındaki Earl Harper'a aitti. yirmi yıldan biraz fazla. Earl birinci derece soygun suçundan beş yıl eyalet hapisanesinde yatmış. Bir market görevlisini beyzbol sopasıyla dövmüş. Ne yazık ki, en az cezayı almak için savunma yaptı. Sabıka kaydında başka küçük suçlar da var. Earl şu anda serbest meslek sahibi." Todd nefes almak için durakladı. Bağlantıda kâğıt sesleri duyuldu. "Ayrıca bu adreste Rowdy Harper yaşıyor, yirmi yedi yaşında. Rowdy hırsızlık suçundan on sekiz ay hapis yatmış. Ayrıca küçük suçlardan oluşan bir sabıka kaydı var. Şiddet içeren tek suçu cinsel saldırıdan tutuklanmış olması. Ama kadın dava mahkemeye gitmeden önce suçlamaları düşürmüştü."

"Bu mı?" Bree sordu.

"Bu yeterli değil mi?" Todd homurdandı. "Sana iki şüpheli daha verdim. Ama evet. Şimdilik bu kadar. Başka ne bulursam sana haber veririm."

"Earl ve Rowdy ne tür araçlar kullanıyor?"

Todd durakladı. "Earl'ün eski bir F-150'si var. Rowdy adına kayıtlı bir araç yok."

"Teşekkürler." Bree aramayı sonlandırdı.

"Belki Sara'nın ailesi de hırsızlıkların içindeydi. Brian Sara'yı ihbar etmekle tehdit etmiş olabilir, bu da hepsini alaşağı edebilirdi. Sara babasına ya da ağabeyine gidip Brian sorununu halletmelerini istemiş olabilir."

"Daha önceki hırsızlık ve şiddet geçmişlerine uyuyor. Keşke içlerinden biri Dodge Charger kullansaydı."

"Bu çok kolay olurdu."

Bree Matt'e döndü. "İki azılı suçluyla görüşmeye hazır mısınız?"

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GPS haritasını kontrol eden Bree aracı yavaşlattı. Yolun sağ tarafında, ağaçların arasından buzun parıltısını görebiliyordu. "Sara Harper'ın babası Grey Gölü'nde mi yaşıyor?"

Matt, "Cesedi eve bu kadar yakın bir yere atmak çok aptalca," dedi.

"Ama suçluların çoğu o kadar zeki değildir." Çakıllı araba yolundan aşağı döndü. Yol onlarca yıldır tesviye edilmemişti ve cipi eve kadar zıpladı ve yuvarlandı. Harper'lar köhne bir bungalovda yaşıyordu. Çevre düzenlemesi yerine, evin etrafı atılmış ev eşyalarıyla doluydu. Bree arabayı bir mutfak lavabosu ile bir yatağın arasına park etti. O'Neil'ların evi ile Harpers'ların evi arasındaki tek benzerlik su manzarasıydı.

"Görüşmeyi nasıl yapmak istiyorsun?" Matt sordu. "Kariyer suçluları genellikle yasaları iyi bilirler. Kendilerini tehdit altında hissettikleri anda avukat diye bağıırırlar."

"İyi bir noktaya değindin. Onlara Sara'nın kayıp olduğu ve muhtemelen vurulduğu endişesiyle yaklaşalım. Kendileri yerine Sara hakkında konuşmaya daha istekli olabilirler."

"Denemeye değer."

"Bakalım evde kim varmış." Bree cipten dışarı kayd. Metalin metale çarpma sesi ağaçların arasında çınladı, çocukluğundan kalma bir yankıydı bu. Bu anı midesini bulandırdı. Harper'ların arazisi ona eski Taggart'ların evini hatırlatıyordu: kırsal, yabani ve bakımsız. "Birisi odun kırıyor."

Evin önünün fotoğrafını çekmek için durakladı ve garaj yoluna park etmiş kamyoneti yakaladığından emin oldu. Sonra Matt

onu ön kapıya kadar takip etti. Zile bastı ama hiç ses duymadı. Kimse cevap vermeyince kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve kot pantolon, kapitone flanel ceket, eldiven ve çizme giymiş bir adam girişte durdu. Yaklaşık yirmi beş yaşlarındaydı. Gözleri birbirine çok yakındı ve bir süredir tırağ olmamıştı. Matt'in sık ve kesilmiş sakalının aksine, bu adamın sakalları kirli görünüyordu. Bree'yi tepeden tırnağa taradı ve tekrar yüzüne döndü. Gözleri düz ve düşmanca bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ben Şerif Taggart." Bree Matt'i tanıttı. "Sara Harper'ı bulmaya çalışıyoruz."

"O burada değil." Kapıyı kapatmak için hareket etti. Bree bir adım öne çıktı. "Onu hiç gördün mü?" "Bir süredir görmedim." Başını kaşdı.

"Sara ile akraba mısınız?" Bree sordu.

"Ben onun kardeşiyim." Sara ile aynı koyu renk saçlara sahipti, ancak Sara tüm yakışıklılığı ortak DNA'larından miras almıştı.

"Senin adın ne?" Bree sordu.

Kaşlarını çattı ve sanki soruya cevap vermemesi için bir neden bulmaya çalışıyormuş ama bulamıyormuş gibi uzun bir süre soruyu düşündü. Noel ağacındaki en parlak ampul değildi. "Rowdy Harper."

"Pazartesi günü genç bir kadının silahlı saldırıya uğradığı bildirildi," diye açıkladı Bree. "Çağrıya cevap verdiğimizde kadın gitmişti. Kurbanın kız kardeşiniz olduğunu yeni öğrendik."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Bu çok garip."

"Aynı fikirdeyiz. Sara'yı gerçekten bulmak istiyoruz. Yaralanmış ya da daha kötüsü olabilir." Bree sesinin kesilmesine izin verdi. Bu noktada, eğer Sara ilk silahlı saldırıdan kurtulduysa, pekâlâ ölmüş olabilirdi. Ya da vurulma olayı Alyssa'nın çıkarı için düzenlenmişse, Sara'nın Brian'ın cinayetine karışmış olması muhtemeldi. En azından Sara bir hırsızdı ve sırt çantasındaki kibrit kutusu onu cinayet mahalline bağlıyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Kız kardeşin hakkında bilgi," dedi Bree. "Arkadaşları. Gittiği yerler. Yaptığı şeyler. Onu en son ne zaman gördün, vesaire."

"Burada bekleyin." Kapıyı yüzlerine kapattı. Otuz saniye sonra odunların kırılma sesi kesildi. Yeniden başlayana kadar iki dakika daha geçti. Kapı açıldı. "Babanız arkada odun kırıyor. Sorularınızı ona sorabilirsiniz."

Bree açık kapıya doğru adım attı.

Vücuduyla onu engelledi, gözlerinde öfke parlıyordu. "Etrafından dolaşabilirsin."

"Elbette." Bree, Rowdy'ye sırtını dönmeden merdivenlerden geri indi.

Evin köşesini döndüklerinde Bree de Matt'in yanına geçti.

"Keşke Brody burada olsaydı," dedi.

"Ben de," diye itiraf etti Bree. Suçluların bir K-9'dan, yüzlerine doğrultulmuş bir tabancadan daha çok korktuklarını görmüştü ve bu tepkiyi tamamen anlıyordu.

Evin etrafında yürürken botlarının altındaki kar çıkırdadı. Köşeyi döner dönmez kocaman bir pitbull havlamaya başladı. Büyük kahverengi köpek bir ağaca zincirin ucuna doğru hamle yaptı.

Bree sıçradı. Sırtından ter boşandı. Nefes aldı.

Gerçekten mi? Başka bir köpek mi?

Yürümeye devam etti, köpek ne kadar havlarsa havlasın ve ulursa ulusun ona doğru bakmayı reddetti. Dışarıda sakın ve otoriter bir kanun adamı portresi çizdiğini umuyordu. Ama köpek, hurdalarla dolu bahçe, karlı zemin, hatta odun kıran adam, hepsi çocukluğuna dair, şu anda işlemeye vakti olmayan anıları geri getirdi. Tüm yükünü koyabileceği zihinsel kompartımanları tükenmek üzereydi.

Matt onun omzuna kendi omzuyla vurdu ve bu temas zihnindeki tren enkazını raydan çıkarıp onu o ana geri getirdi.

Evin arkasında beton bloklardan yapılmış iki arabalık müstakil bir garaj ve suyun üzerinde uzanan cılız bir rıhtım vardı. Garajın kapıları açıktı. Bir bölmeye hurdalar tıktırılmıştı. İkinci bölmede bir çalışma tezgahı ve aletler vardı. Bahçenin diğer tarafında, ağaçların altında uzun, alçak bir bina uzanıyordu. Sarmaşıklar cüruf bloklardan metal çatıya doğru kayıyordu.

Evin yaklaşık yirmi metre gerisinde bir adam balyozu savurdu. Metal kamaya çarptı ve kalın bir kütüğü ikiye . Rowdy'nin daha yaşlı bir versiyonu olan Earl Harper, işinden başını kaldırmış, sert ve kapalı gözlerle bakıyordu. Oğlu gibi o da kot pantolon, iş botları ve flanel gömlek giymişti. İyi kullanılmış deri iş eldivenleri giymişti. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve ceketini yakındaki odun yığınının üzerine fırlattı. Köpek havlamaya devam etti, sesi Bree'nin sinir uçlarına zımpara kağıdı gibi geliyordu.

"Kapa çeneni, Rufus!" Yerden bir taş aldı ve köpeğe doğru fırlattı. Taş kısa düştü, ama köpek yine de sinip evine çekildi.

Bree'nin göğsünde öfke kabardı. Köpekten korkuyor olması, ona kötü davranılmasını istediği anlamına gelmiyordu. Matt'e baktı. Gözleri kısıldı ve çenesi gerildi.

Earl balyozunun başının bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdi. "Demek yeni şerif sensin."

Bakışları onun vücudunda gezindi. Adamın ilgisi, üzerinde böcekler geziniyormuş gibi hissettiriyordu ama kadın, adamın tepkisini görme zevkini tatmasına izin vermedi.

"Bay Harper." Bree Matt'i tekrar tanıttı. Hurdalarla dolu garaja bir göz attı. "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben bir şeyleri tamir ederim. İnsanlar her şeyi çöpe atıyor. Örneğin elektrikli süpürgeleri ele alalım. Çoğu zaman bir kayışı değiştiriyorum ve harika çalışıyorlar. Beş dolarlık tamir. İnsanlar aptal."

Arka kapı açıldı ve Rowdy dışarı çıktı. Başına örgü bir şapka geçirdi ve babasının böldüğü kütükleri toplayıp tek genişlikteki bir odun yığınınına eklemeye başladı.

Earl kapı koluna yaslandı. "Rowdy Sara'yı aradığınızı söyledi."

Bree, Sara'nın esrarengiz kayboluşuyla ilgili kısaltılmış hikâyeyi tekrarladı.

"Bu çok garip." Earl'ün ses tonu umursamazdı.

"Endişeli görünmüyorsun." Matt ağırlığını kaydırarak vücudunu Earl'e ve oğluna bakacak şekilde eğdi.

Earl kıkırdadı. "Kızım tam bir baş belasıdır. Buraya son gelişinde tüm paramı alıp gitti."

Bree onun kabadayılığında daha fazla kırılma olup olmadığına baktı ama hiçbir şey göremedi. "Ona ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok." Earl başka bir kütüğe uzandı. Onu ağaç kütüğünün üzerine yerleştirdi ve kamayı bir çatlağa soktu. "Ama Sara hayatta kalanlardan. Eğer biri vurulduysa, paramı onun vurduğuna yatırırdım, kurban olduğuna değil."

"Bir görgü tanığımız var," dedi Bree.

Ona baktı ve gözlerinde bir şey parladı. Gerginlik mi? Endişe mi? Bree bunu tanımlayamadan kayboldu ve poker suratı geri döndü. "Sara'yı biri vurduysa, onu neden bulamıyorsunuz?"

"Biz de bunu bilmek istiyoruz," dedi Bree.

"Bir görgü tanığınız mı var? Hepsi bu mu?" Alay etti. "İnsanlar görmek istediklerini görürler."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Görgü tanıkları jüriyi ikna etmek için harikaydı, ancak gerçek hatırlamaları berbattı. Yirmi kişi bir suçun işlenişini izleyebilir ve hepsinin farklı ifadeleri ve failin farklı tanımları olabilirdi.

Ama Bree cevap vermek yerine birkaç saniye boyunca bakışlarını onun üzerinde tuttu. Elinde başka ne gibi kanıtlar olabileceğini merak etmesini istiyordu. Adamın gözlerinde yine duygu titreşimleri belirdi. Bu sefer onu yakaladı. Şüphe. Kızı için mi endişeleniyordu? Yine de uzun sürmedi.

Alay etti. "Sana bir kez daha söyleyeceğim. O bir kurban değil. O bir avcı. Ayrıca sinsî, entrikacı küçük bir kaltak. Yine de hakkını vermeliyim." Ses tonunda saygı vardı. "Oradaki Rowdy'den daha taşaklı."

"Hey!" Rowdy itiraz etti.

Earl onun yorumunu elinin tersiyle itti. "Sara bir bebekten süt çalar, sonra da dönüp annesine geri satar. Her zaman küçük bir şamata yapar ve nadiren yakalanır." Son cümle gururla söylenmişti. Balyozu savurdu, hareketi emin ve doğrudu. Kama tam isabet etti. Kütük iki parça halinde düştü. "Hayır, Sara ölmedi. Büyük ihtimalle bir şeylerin peşinde."

Bree daha derine indi. "Arkadaşları hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Sara'nın arkadaşı yok," diye söze karıştı Rowdy. "Sadece kullandığı insanlar var."

Earl başını sallayarak onayladı. "O haklı."

"Peki ya erkek arkadaş?" Matt sordu.

Earl omuz silkti. "Son zamanlarda bildiğim kadarıyla hayır."

Bree tekrar denedi. "Onu en son zaman gördün?"

"Bir aydan fazla oldu. Belki altı hafta." Kütüğün üzerine bir kütük daha koydu ve kamayı yerleştirdi. "Çetelesini tutmuyorum. Ona geri gelmemesini söylemişim. Benden çaldıktan sonra olmaz."

"Sara burada hiç eşya bıraktı mı?" Bree sordu.

"Bilmiyorum." Earl durakladı, balyozunu kaldırmaya hazırlanıyordu. "Arama izniniz var mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Bree. "Ama bir tane bulabilirim."

"Sana iyi şanslar." Earl ona sırtını döndü ve balyozunu tekrar salladı. "Yanlış bir şey yaptığıma dair hiçbir kanıtınız yok."

"Pazartesi sabahı erkenden neredeydin?" Bree sordu.

"Bu tür sorulara avukatım olmadan cevap vermem."

"Peki ya sen Rowdy?" Bree oğluyla yüzleşti. "Pazartesi sabahı erken saatlerde nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Buna cevap verme," dedi Earl. "Şerifin hiçbir sorusuna cevap vermek zorunda değiliz. Şu anda onunla temel nezaket kuralları çerçevesinde konuşuyoruz."

Bu doğrudu. Kimse polisle konuşmak zorunda değildi. Bree'nin elinde Earl ya da Rowdy'yi hırsızlıklarla ya da Brian'ın cinayetiyle ilişkilendirecek hiçbir kanıt yoktu.

Earl bir kütük daha ayırdı, sonra Bree ve Matt'e döndü. "Konuşmamız bitti Şerif. Gitme vaktiniz geldi." Sesini hiç yükseltmedi ve konuşma boyunca kibar bir ton kullandı ama vücut dilinden ve soğuk bakışlarından bir tehdit okunuyordu. Dışarıdan görünen sakinliğine rağmen, şiddet potansiyeli yüzeyin hemen altında kaynıyordu. Düşmanlığı elle tutulur, kinetik bir enerjydi ve yaz mevsiminde kaldırımından yayılan sıcaklık gibi ondan yayılıyordu.

Bree onu karakola sürüklemek istedi ama o haklıydı. Elinde geçerli bir neden yoktu ve taciz davası onu engelleyebilirdi.

soruşturma ediyor.

Son bir soru daha sormayı denedi. "Lütfen eldivenlerinizi çıkarır mısınız? İkiniz de?"

"Hayır." Earl'ün kaşları *ne sikim* bir ifadeyle aşağı indi.

Geri çekildi ve aynı derecede kibar bir tonda, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi.

Ama bu sözleri söylerken, birkaç saniye boyunca onun bakışlarını üzerinde tuttu. Onu tutuklamak için yasal hakkı yoktu ama gözünü de korkutmamıştı. En azından ondan değil. Pitbull onun kişisel kâbusuydu. Köpek bakışlarını çekti. Zincirinin uzunluğu boyunca ilerledi, halkalar takırdıyordu.

Earl tam boyuna göre doğruldu ve balyozu Paul Bunyan gibi tek omzunun üzerine koydu. Tek kaşı kibirli bir meydan okumayla kalkıktı. Köpeğin onu üzdüğünü biliyordu. Earl gibi bir adamı atlatmak için tepkisini yeterince iyi gizleyemezdi. Bir dolandırıcıyı dolandıramazsın.

Bree ve Matt evin etrafından dolaşıp araba yoluna doğru yürüdüler. "Hadi komşularla konuşalım," dedi.

"Onlar için üzülüyorum," dedi Matt. "Harper'ların yaşamayı hayal bile edemiyorum."

Yandaki ev süslü değildi ama bakımlıydı. Mülkiyet sınırı, yandaki çöplerin yokluğuna dayanarak netti. Komşunun hem müstakil garajı hem de iskelesi yapısal olarak sağlam görünüyordu. Bir adam evden çıktı, bir çöp tenekesi aldı ve bir tesisatçının kamyonetinin yanından sokağa yuvarladı.

Bree ve Matt onu garaj yolunda durdurdular. Yirmili yaşlarının başındaydı ama sivilceleri onu daha genç gösteriyordu.

Bakışları Bree'nin üniforması ile Harper'ların evi arasında gidip geldi. "Ne istiyorsun?"

"Ben Şerif Taggert, bu da dedektifim Matt Flynn. Size birkaç soru sormak istiyoruz. İsminiz nedir?"

"Ben Joe Marcus." Joe ceket giymiş ve eldiven takmıştı ama başı açıktı. "Konu nedir?"

"Komşunuz Earl." Bree, Harper'ların evini işaret etti. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Bütün hayatım boyunca, ne yazık ki." Joe başını eğdi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Sorunlu bir komşu mu?" Matt sordu.

"Pek sayılmaz." Joe kollarını kavuşturdu ve üşümüş gibi omuzlarını kamburlaştırdı. "Şu köpeği sürekli dışarı çıkıyor. Birkaç hafta önce yolun aşağısında birkaç tavuğu öldürdü."

Bree ürperdi. Babasının köpekleri yakalayabildikleri her şeyi öldürürlerdi: tavşanlar, sincaplar, kediler. Babası onları aç tutmayı severdi.

"Şerif departmanını aradın mı?" Bree sordu.

"Ben mi?" Joe kendi göğsünü işaret etti, sonra başını salladı. "Tabii ki hayır. Onlar benim tavuklarım değildi. Earl ile bir sorunum yok."

Bree başka bir açı denedi. "Peki ya tavuklarını kaybeden komşu?"

"Bu beni ." Joe iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. Sonra sesini alçalttı. "Harper'lar çoğu zaman içlerine kapanıktırlar, ama uğraşmak türden insanlar değillerdir, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Ondan korkuyor musun?" Matt kollarını kavuşturdu. Joe'yu değerlendirirken başını geriye eğdi.

Joe'nun yüzü kızarmış, kırmızılık sivilcelerini vurgulamıştı. "*Temkinli* daha iyi bir kelime. Ben aptal değilim. Earl dengesizdir."

Matt başparmağını omzunun üzerinden sallayarak arkasını işaret etti. "Earl'ün geçen hafta sonu buralarda olup olmadığına baktın mı?"

"En azından zamanın bir kısmında buradaydı," dedi Joe. "Günlerdir o odun kordonu üzerinde çalışıyor."

"Onu burada gördüğünüz belirli bir zamanı hatırlıyor musunuz?" Bree sordu.

Joe, "Hayır," diye cevap verdi ve sert ses tonundan Earl hakkında hiçbir bilgi vermeyeceği anlaşılıyordu.

"Kızı Sara'yı ne kadar iyi tanıyorsun?" Bree farklı bir konu deneyecekti. Belki onu bir şeyler söylemesi için kandırabilirdi.

"O kadar da iyi değil." Joe yine kollarını kavuşturdu, bu kez soğuktan ziyade inatçı görünüyordu. "Okula beraber gittik. O da

Lisedeyken vahşiydi. O zamandan beri başının belaya girdiğini de biliyorum. Ama artık orada yaşamıyor."

"Neden taşındığını biliyor?"

Joe omzunu silkti. "O bir yetişkin. Bu yeterli bir sebep." "Sara'nın babasıyla iyi bir ilişkisi var mı?" Bree

köpeğin havlamasıyla sıçradı. *Lanet olsun. Hayvan zincirlenmiş. Bir tehdit değil.*

"Hayır." Joe başını salladı. "O ve Earl hiç anlaşılamazlar. Rowdy Earl'ün şamar oğlanıdır, ama Sara öyle değil. O babasına çok benziyor. Birbirlerine ters düşerler."

"Onu en son ne zaman gördün?" Bree Joe'ya odaklanmaya çalıştı ama köpek havlamaya devam ediyordu. Her havlama Bree'nin konsantre olmasını zorlaştırıyordu.

"Onunla uzun zamandır konuşmadım ama sanırım geçen hafta onu orada gördüm." Yukarı doğru baktı. "Sen sormadan söyleyeyim, gün ya da saat bilmiyorum. Bütün hafta sonu meşguldüm."

Ya da Earl'e karşı herhangi bir şekilde tanık olmayı reddediyordu.

Hava birkaç saniyeliğine sessizleşti. Köpek bir ulumaya başladı. Bu ses Bree'nin kollarındaki tüyleri diken diken etti. Bir sonraki sorusunu unuttu. Eldivenlerinin içinde elleri nemlendi.

Matt ona hızlı bir bakış attıktan sonra bir soruyla araya girdi. "Ne yapıyorsun?"

"Kendi işime bakıyorum." Joe sesini yükseltti.

Odaklan! Bree temizlemek için başını salladı. "Gördüğünün Sara olduğuna emin misin?"

Joe burnunu çekti ve eldivenli elini burnunun altına götürdü. "Sara'yı kardeşiyle ya da babasıyla karıştırmamın imkânı yok."

"Gördüğün Earl'ün kız arkadaşı olabilir mi?" Matt sordu.

"Earl'ün benim gördüğüm kadarıyla bir kız arkadaşı yok." Joe'nun başı gürültülü bir motor sesiyle döndü. Bir teslimat kamyonu yoldan aşağı iniyordu.

Harper'ların evinin arkasında yeni bir havlama sesi patlak verdi. Bree yutkundü, midesine kramplar girdi, sırtından terler boşandı.

Matt, "Sara'nın erkek arkadaşı var mı?" diye sordu.

"Bugünlerde kiminle olduğunu bilmiyorum." Sokaktan bir araba geçti ve Joe'nun bakışları evin önünden geçen arabayı takip etti. "Ama Sara insanlara, özellikle de erkeklere istediğini yaptırmakta iyidir. Seksi olmak yardımcı oluyor, diğer insanları pek umursamamak da öyle." Gözleri birkaç saniyeliğine tekrar Harper'ların evine kaydı. "Sanırım bu onun DNA'sında var."

"Sara'nın nerede olduğunu bilebilecek biri var mı?" Matt elini havaya kaldırdı. "Yakın bir arkadaşı ya da eski bir erkek arkadaşı var mı?"

"Son sınıfta Zachary Baker'la çıkmıştı." Joe onlara bir kez daha omuz silkti. "Yolun aşağısında annesiyle yaşıyor. Tavukların olduğu evde. Gözden kaçmaz." Joe evine doğru bir adım attı. "Benim işe gitmem gerek."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Bree onun iletişim bilgilerini aldı. Sonra Matt'le birlikte arabasına doğru yürüdüler. Bree bitkin bir halde direksiyonun arkasına geçti. Kendini bir arada tutmaya çalışmak onu tüketmişti. Köpek sinirlerini bozmuştu. Korkusunu kontrol altına alması gerekiyordu. Daha önce işini hiç bu kadar etkilememişti. Köpeklerle karşı tepkisini her zaman kontrol edebilmiş ya da en azından gizleyebilmişti. Ama bugün, kendini tehlikeye atmıştı. "Görüşmeyi devraldığınız için teşekkür ederim."

"Bir değil."

Eli kalçasının üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı.

Matt sakın bir sesle, "Hiç kimse mükemmel değildir, Bree," dedi.

"Biliyorum." Ama kendi içinde hayal kırıklığına uğramıştı. Konuşmayı tekrar soruşturmaya getirdi. "Zachary Baker'la konuşmaya gidelim mi?"

"Hadi ."

Bree arabayı yavaşça yolun aşağısına sürdü. Dördüncü posta kutusuna yaklaştıklarında Matt eliyle iğaret etti. "İşte orada."

Yan bahçeyi işgal eden tavuk kümesi tek arabalık bir garaj büyüklüğündeydi. Kümese bitişik, ahşap ve tellerden oluşan cılız bir yapı, basketbol sahası büyüklüğünde bir alanı çevreliyordu.

Bree arabayı garaj yoluna çekti. Kır evi tarzındaki bu ev İngiltere'deki yaşlı bir kadına ait olmalıydı. Arabadan indiler ve ön kapıya doğru yürümeye başladılar. Menteşe gıcırtılarının sesi

dikkatlerini çekti. Matt ve Bree hep birlikte döndüklerinde, elinde yumurta dolu tel bir sepetle kümeden çıkan genç bir adam gördüler. Siyah bir parka giymiş ve deri eldiven takmıştı.

Matt ve Bree ona doğru ilerlediler ve yan bahçede onunla karşılaştılar. "Ben Şerif Taggart." Bree rozetini işaret etti. "Ben de Zachary Baker için."

"benim," dedi tereddütlü bir sesle.

"Size komşunuz Earl Harper hakkında bir şey sormak istiyorum," diye söze başladı Bree.

"Onun hakkında söyleyecek bir şeyim yok." Zachary ağırlığını kaydırdı. Hareket ederken, sanki Matt'in etrafından dolanacakmış gibi sola doğru eğildi.

"Köpeğinin tavuklarınızdan bazılarını öldürdüğünü duyduk." Bree göz ucuyla Matt'in de Zachary'yi taklit ederek aynı şekilde yarım adım attığını ve kurnazca onun yolunu kestiğini gördü.

"Bu çok uzun zaman önceydi." Zachary Matt'in omzunun üzerinden kendi evine baktı. Onlarla konuşmak istemediği belliydi.

"Ama oldu mu?" Bree sordu.

Zachary bakışlarını kaçırmadan önce bir anlığına onun gözlerine baktı. "Evet. Olan oldu. Köpek çiti aştı ve beş tavuğumuzu öldürdü."

"Earl bununla nasıl başa çıktı?"

Zachary dudaklarını yaladı. "Bize elli dolar verdi ve bunun adil olduğunu söyledi."

"Adil miydi?" Bree onunla göz göze gelmeye çalıştı.

Zachary ağırlığını ters yöne kaydırdı. Gözlerini yere dikip incelemeye başladı. "Sanırım."

"Ama ondan daha fazlasını istemediniz? Ya da bizi aramadın mı?" Bree onun bakışlarını kendi bakışlarıyla yakalamaya çalıştı.

Zachary onun dışında her yere baktı. "Buradaki herkes Earl'ün bir adamı beyzbol sopasıyla dövdüğü için hapse girdiğini hatırlıyor. Kimse onun aleyhinde konuşmayacak."

"Sara Harper'ı tanıyor musun?"

Zachary burnunu çekti. "Evet. Okula birlikte gittik."

"Onunla çıktığını duyduk."

"Sadece son bir kısmı için." Yüzü kızardı. "Ama onu uzun zamandır görmedim, mahalleden taşındığından beri görmedim." Gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi ve bakışları iki saniye boyunca Bree'ninkilere takılı kaldıktan sonra hızla uzaklaştı. "Birkaç dersi geçmesi için yardıma ihtiyacı vardı yoksa mezun olamayacaktı. Ona yardım ettikten sonra beni terk etti." Çenesinin yan tarafındaki bir kas seğirdi ve ifadesi yeniden özleme dönüştü. "Sara amigo kızdı. Benim ligimin çok dışındaydı. Bunu bilmeliydim." Boğazını temizledi. "Yapacak işlerim var. Sorulara cevap vermeyi bıraktım."

"Annenle konuşmak ," dedi Bree.

"Parkinson'u çok kötüleştirdi. Kimseyi görmek istemiyor. İzninizle." Omuzlarını dikleştirdi, Bree'nin etrafından dolaştı ve eve doğru yöneldi.

"Çalışıyor musun?" Matt seslendi.

Zachary durdu ve arkasını dönmeden cevap verdi. "Ben serbest çalışan bir web tasarımcısıyım. Evden çalışıyorum." Aceleyle eve doğru ve kapıyı kapattı.

Bree cipine doğru döndü.

Matt onun yanına geldi. "Tuhaf biri. İkimizin de gözlerinin içine bakamazdı."

"Belki de içine kapanıktır." Ama Bree de aynı fikirdeydi. Zachary Baker'ın davranışları tuhaftı.

"Ya da Earl'ün bizimle onun hakkında konuştuğunu öğrenmesinden korkuyor.

Ne Joe ne de Zachary Earl hakkında konuşmak istemedi." "Onları suçlayamam."

"Hiç de değil." Bree cipinin direksiyonuna geçti. Matt araca bindikten sonra, "Ayrıca, sanırım Zachary Sara tarafından yakıldı," dedi.

Matt başıyla onayladı. Geldikleri yoldan geri döndüler. Earl'ün önünden geçerken Bree cipi yavaşlattı.

Matt ön camdan dışarı baktı. "Köpek için üzülüyorum."

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok." Bree ona baktı.

Matt'in çenesi öfkeyle gerildi. "Köpeğin saldırganlığının onun suçu olmadığını biliyorsun. Bağlanmış ve korkmuş. Kapana kısılmış hayvanlar savunmaya geçer."

Bree başını salladı. Köpek hakkında konuşmak istemiyordu. Onu unutmak istiyordu.

"Onu için hayvan kontrolünü gönderebilir misiniz?" Matt sordu.

"Yapamayacağımı biliyorsun." Bree dikiz aynasına baktı.

"Yiyecek, su ve barınak vardı. Köpeği yaraladığına tanık olmadık."

Matt kollarını kavuşturdu. "Earl'ün o hayvana kötü davrandığını ikimiz de biliyoruz. Köpek çok zayıf."

"Açlıktan ölüyor gibi görünmüyordu ve kanıtlayabileceklerimiz tamamen farklı şeyler."

"Hayatımızın hikâyesi, değil mi?" Matt sinirli bir şekilde dizini yumrukladı.

"Evet." Köpeği aklından çıkaran Bree, gösterge panelindeki bilgisayarı Matt'e doğru çevirdi. "Joe ya da Zachary'nin Dodge Charger kullanıp kullanmadığına bak."

Matt yazdı. "Hayır."

"Sabıka kaydı?"

Matt bilgisayarı çalıştırdı. "Joe'yla ilgili bir şey yok. Zachary'nin birkaç marihuana baskını var. Para cezalarını ödemiş. Charger'daki adam bir araba ödünç almış ya da kiralamış olabilir," dedi Matt. "Aracın ona ait olması gerekmiyor."

"Biliyorum ama elimizde çok az fiziksel kanıt var. Şarj aleti ya da doğum lekesi hakkında bir ipucu bulabilirsek harika olur."

"Yaz olmaması çok kötü. Kimse eldiven giymezdi."

"Evet." Bree'nin telefonu çaldı. Ekrana bir göz attı. Todd. Aramayı cevapladı. "Neler oluyor?"

Todd, "Bir cesedimiz daha var," dedi.

"Kahretsin. Nerede?" Bree sordu.

"Grey Lake Inn'deki iskelenin yanında."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Matt, Bree'yi hanın arka bahçesinin yamacından aşağı, gölün kenarına kadar izledi. Güneş bulutsuz bir gökyüzünde parlıyordu. Rüzgârın engellediği yerlerde gün neredeyse ılıktı. Eriyen karların arasından uykuda olan çimen parçaları görünüyordu.

İhtiyaç duydukları son şey başka bir cesetti. Cinayetlere yetişemiyorlardı.

Todd, Bree'nin yanına gitti ve ona yeni vücudun ayrıntılarını anlattı.

Todd, "Adli tıp teknisyenleri ışıkları getirdiler ve dün garajda bulduğunuz kanıtları işlemek için bütün gece çalıştılar," dedi. "Şerif Yardımcısı Oscar bu öğleden sonra görevli şerif yardımcısından görevi devralmak için geldi. Oscar gölün kenarında onları izleyen birkaç çocuk görmüş. Cesedi görünce onları uzaklaştırmak için oraya gitti."

Küçük bir menfeze ulaşana kadar kıyı boyunca yaklaşık yüz metre yürüdüler. Şerif Yardımcısı Oscar kıyıda durdu. Gölün üzerinde dondurucu bir rüzgâr esiyordu.

Matt yaralı elini ceketinin cebine soktu. Eldivenler böyle günlerde yeterli olmazdı.

Oscar hikayesini tekrarladı. Ani bir karşı omuzlarını kamburlaştırdı. "Tam ayaklarımın altındaydı. Ben de üstünde duruyordum."

Matt yardımcısının titremesinin soğukla bir ilgisi olduğunu sanmıyordu.

Ama Bree ona acıdı. "Teşekkür , Şerif Yardımcısı. Isınmaya ihtiyacınız varsa, gidin biraz arabanızda oturun."

Oscar başını salladı. "Ben kalacağım."

Hendek ve kanalizasyon borusunun gölle birleştiği yerdeki buza baktılar.

"Nerede o?" Bree tarayarak sordu. Todd işaret etti. Hepsi aşağıya baktı.

Ve Matt opak buzun arasından zar zor görünen bir başın arkasını gördü.

"ME'ye haber verildi mi?" Bree sordu.

"Evet, hanımefendi," dedi Todd. "Dalış ekibi de yolda."

Randolph County milletvekillerinin çoğu, su altı arama ve kurtarma için bir dalış ekibi de dahil olmak üzere özel ekiplerde görev yaptı.

Oscar kollarını kavuşturdu ve sanki buz gibi suya girme düşüncesi onu daha da üşütüyormuş gibi ellerini kollarının altına sıkıştırdı.

Matt gölü taradı. Midesi bulandı. Aşağıda kim vardı?

Botların altında buz çıtırdadı. Hepsi döndü. Adli tabip ve asistanı yaklaştı, her biri bir kit taşıyordu. Dr. Jones Bree'nin yanında durdu ve arkasındaki asistana işaret etti. "Resimleri çekelim. Cesedi çıkarırken zarar vermediğimizden emin olmak için cesedin hangi yöne doğru olduğunu belirleyeceğiz."

Adli tabip, asistanının kalıntıları çeşitli açılardan ve mesafelerden fotoğraflamasını bekledi. Sonra Dr. Jones çantasından bir fırça aldı ve yaklaştı. Çömeldi ve buzu fırçalamaya başladı. Üstteki don tabakasının kaldırılması netliği biraz daha artırdı. "İşte boyun. Sırt bu tarafa doğru uzanıyor." Eliyle işaret etti. "Bu yerleri işaretlemem gerekiyor."

"Bagajımda spreyci boya var." Todd arkasını döndü ve hana doğru yokuş yukarı koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra elinde ME'ye uzattığı bir kutuyla geri döndü.

Cesedin yerini işaretlemek için donmuş yüzey üzerinde noktalı çizgilerle kaba bir oval çizdi. Dalış ekibini beklerken, ME ve asistanı numuneler, ölçümler ve sıcaklık okumaları yaptı.

Dalış ekibinin dört üyesi olaya müdahale etti. Kamyonu ve ekipman römorkunu kulübenin arka bahçesine park ettiler. İki şerif yardımcısı ekipmanı kurarken diğer ikisi de kendilerini soğuk sudan koruyacak koyu turuncu kuru elbiseleri giydi. Sonra

Ceset çıkarıldığında, karadaki bir suç mahallinde olduğu gibi gölün dibinde kanıt aramak zorunda kalacaklardır.

Matt ve Bree geri çekilirken, adamlar buzu parçalara ayırdılar. Dalgıçların, karaya çıkarıldığında suyun akmasına izin veren ama adli kanıtları içinde tutan, ağır hizmet tipi, vinil kaplı ağdan yapılmış bir sualtı ceset torbasıyla suya girmelerine izin verecek büyüklükte bir dikdörtgen açmak otuz dakika sürdü. Sıkıca örülmüş ağ aynı zamanda ceset gölden çıkarılırken kurbanın mahremiyetini izleyicilerden koruyacaktı. Yüzenler özellikle kötü olabiliyordu. Aile üyelerinin sevdiklerinin şişmiş cesetlerinin sudan çıkarıldığını görmelerine gerek yoktu.

Adli tabip, dalgıçlar hazırlanırken onlara danıştı. "Önceki cesette savunma yaraları ve tırnakların altında doku vardı. İlk kez birlikte çalışıyoruz, bu yüzden prosedürlerinizden emin değilim. Tırnakların altında olabilecek herhangi bir kanıtın çıkarma sırasında yerinden oynamadığından emin olmak istiyorum."

ME'nin karada kullandığı kağıt torbalar su altında işe yaramazdı.

Dalgıçlar kaşlarını çattı.

Adli tabip çantasından kilitli poşetler çıkardı. "Bunlar kadın naylon diz üstü çorapları. Bunları kurbanın el ve ayaklarına prezervatif takar gibi açabilmeniz için rulo yaptım. Su akar ama naylon tırnakların altındaki delilleri koruyacak ve muhafaza edecektir."

"Bu çok iyi bir fikir." Dalgıç iki çanta aldı ve ikisini ortağına verdi.

ME memnun bir şekilde geri çekildi.

Dalgıç çifti tanklarını ve mini kameralarla donatılmış kasklarını taktı. Matt ekipten birkaç adım ötede durmuş, su altındaki adamları izleyecek ekipmanları iki kez kontrol ediyordu.

Dalgıçlar göle düştü. Kurtarma işlemi yaklaşık otuz dakika sürdü. Fermuarlı ceset torbasının tamamını delikten çıkardılar. Buzun üzerinde duran torbadaki su boşaltıldı, ardından ceset adli tabibin sedyesine yüklendi ve minibüsüne doğru götürüldü.

Bree'yle birlikte sedyeyi hanın önündeki park yerine kadar takip ederken Matt'in midesi bulandı. O ve Bree birbirlerine baktılar.

Bu Eli miydi?

Bree, yardımcısıyla birlikte cesedi kamyonete yüklemekten önce ME'yi durdurdu. "Şunu biraz açabilir misin? Cesedi görmem gerek."

Adli tabip etrafına bir göz attı. Haber ekipleri su kenarındaydı ve dalış ekibini izliyorlardı. Dalgıçlar suya geri dönecek ve gölün dibinde kanıt arayacaklardı. Dr. Jones fermuarın birkaç metresini açtı. Ceset genç bir erkeğe aitti. Üzerinde sadece boxer şort vardı ve yüzü parçalanmıştı. Saçları Brian'ınki gibi kafa derisine yakın bir yerden kesilmişti.

Matt sesini alçalttı. "Kayıp kişinin omzunun arkasında dikdörtgen şeklinde bir doğum lekesi var."

Adli tabip başıyla onayladı. Brian'ın cesedini teşhis etmeye çalışırken Eli'nin tıbbi kayıtlarını bir kez incelemişti. Doğum lekesini hatırladığına şüphe yoktu. Kadın cesedin omuzlarından birini kaldırırken Matt kendini destekledi. İz bir oyun kartı büyüklüğündeydi.

Eli.

Matt hemen Bayan Whitney'yi düğündü ve Eli'nin ölümünün ona vereceği acıdan dolayı kendini kötü hissetti.

Bree ilerleyerek Dr. Jones'un yanında durdu. Sesini de alçak tuttu. "Ne kadar süredir gölde olduğuna dair bir tahmininiz var mı?"

Ama Dr. Jones çantanın fermuarını çoktan çekmişti. "Onu morga geri götürmeme ve hesaplamaları yapmama izin verin."

Brian O'Neil'in cesedinde olduğu gibi, ölüm zamanını belirlemek zor olacak ve adli tabip sadece bir zaman aralığı verebilecektir.

Dr. Jones, "Bu öğleden sonra otopsisini yapacağım," dedi. "Akşama kadar bazı cevaplar almış olursunuz."

"Teşekkür ," dedi Bree.

Sonra kurban minibüse bindirildi.

Bree ve Matt arka bahçeye döndüler. Han yeri olarak belirlenmişti, ancak birkaç haber ekibi olay yerini ve dalış ekibinin çalışmasını net bir şekilde görüntülemek için bitişikteki mülkten buzun üzerine çıkmıştı.

Birkaç dakika sonra dalgıçlardan biri delikten çıktı. Kanıt torbasını yanındaki buzun üzerine koydu. Tükürdü.

ağızlığı ve kaskını çıkardı. "Şerif!" Ona yaklaşmasını işaret etti.

Bree aceleyle onun yanına gitti ve yere çömeldi. Matt duymak için kulak kabarttı.

Dalgıç, "Aşağıda bir ceset daha var." dedi.

Matt'in içi şokla doldu. Duymayı beklediği son şey buydu. "Bir ceset torbasına daha ihtiyacımız var." Bree gazetecilere baktı.

"Ve şu naylon çoraplardan biraz daha." Baş yardımcısını çağırdı. "Todd, bak bakalım ME hâlâ burada mı?"

Dr. Jones hâlâ otoparktaydı. Daha fazla naylon çorapla döndü. Basın bir şeyler olduğunu sezdi ve çekime başladı.

Kısa bir süre sonra ikinci dalgıç su yüzüne çıktı ve diğer dalış ekibi üyeleri ikinci sarı file torbanın sudan çıkarılmasına yardım etti. Dalgıç delikten çıktı, kenara oturdu ve kaskını çıkardı. Bree ve ME yaklaştı.

"Başka bir erkek mi?" Bree sordu.

Dalgıç başını salladı. "Emin değilim. Aşağısı karanlık ama cesedin uzun saçları var ve hala giyinik."

Dr. Jones çantanın yanına çömeldi ve fermuarı yüzü görece kadar dikkatlice açtı. Uzun siyah saçlı bir kadındı. Ceketinin yakası da görünüyordu. "Kimseye tanıdık geliyor mu?"

"Evet." Bree ME'ye bir isim fısıldadı. "Parmak izleri muhtemelen sistemdedir."

Kimliğini tespit etmek çabuk olur.

Matt Bree'nin kulağına nefes verdi. "Onu gördün mü?"

Bree başını salladı. "Tamamen giyinikti ve yüzü bozulmamıştı. Sara Harper'a benziyordu."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Öldürmek bağımlılık yapıyordu.

Ama acele etmenin cazibesine direnmek zorundaydı. Tıpkı planladığı gibi doğru fırsatı beklemesi gerekiyordu. Kötü zamanlama her şeyi mahvedebilirdi ama sabırlı olmak giderek zorlaşıyordu. Basın toplantısından beri Charger'ı kullanmaktan neredeyse korkuyordu. Ama araç oldukça yaygındı. Pek dikkat çekmiyordu. Araç paylaşım uygulaması tabelasını kaldırmıştı. Ancak şerifin arabanın fotoğrafını çekmiş olması, kendi aracını kullanmak istememesine neden oldu. Charger'ı ama normal aracını değiştirecek parası yoktu.

Ayrıca mümkün olan her yerde eldiven giymeye dikkat etmiş ve elinin arkasını kapatmak için özel bir makyaj malzemesi kullanmıştı. O sürtük şerif her şeyi mahvetmeye çalışıyordu. Belki şu anki listesini bitirdiğinde, Bree Taggart'ı gelecekteki hedeflerinden biri yapabilirdi. Şu anda avladığı pislikler o kadar da akıllı değildi. Şerif yepyeni bir meydan okuma sunacaktı.

Ön camından yayaların yaya geçidinde ilerleyişini izledi. Kampüsün içinden geçen ana yolun birkaç blok ötesinde park etmiş araçlar caddeyi tıkamıştı. Buradaki evler büyük ve eskiydi. Çoğu apartmanlara bölünmüştü. Işık yeşile döndü ve arabanın ilerlemesine izin verdi.

Sonraki iki blok boyunca ilerlerken, manzara konutlardan üniversite binalarına doğru değişti. Öğrenci merkezi köşeyi dönünceydi. Işıklarda durdu ve kaldırımları taradı. Avını sosyal medyada yeterince uzun süre takip etmişti. Hedef genellikle öğleden sonraki dersinden önce öğrenci merkezine gidiyordu.

Öğrenci merkezine yaklaşırken şansı yaver gitti. Bir araba kaldırıma yanaştı ve o da kayarak yerine geçip motoru kapattı.

Binadan üç kız çıktı. Dar siyah pantolonlar ve kabarık ceketler giymişler, sırt çantalarını omuzlarına asmışlardı. Örgü şapkalarının altındaki koyu renk saçları sırtlarından aşağı dökülüyordu. Kızlardan biri döndü ve arkadaşına bir şeyler söyledi. Güzel bir kadındı. Onun için fazla iyi olduğunu düşünen türden bir kadındı. Kız güldü, mükemmel gülümsemesi adamın içini kemiriyordu.

Acı karnının derinliklerinde yanıyordu. Fokurdayarak koltuğa yığıldı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve beklemeye başladı. Hayal kırıklığı içinde yanıyordu. Bugün olmalıydı. Daha fazla bekleyemezdi. Elini yumruk yaptı ve bacağını yumrukladı.

Bu cadde çok kalabalıktı. Soğuk arabanın içine sızdı ama öfke onu içten dışa ısıttı. Yarım saat sonra, hedefi her zamanki gibi derse geç kalmış bir halde öğrenci merkezinden çıktı. Caddede yürürken telefonuna bakıyordu. Köşeye kadar yürümek yerine, park etmiş iki arabanın arasına daldı ve kırmızı ışıktaki geçti.

Onu öldürmeyi o kadar çok istiyordu ki parmakları ağrıyordu. Elleri direksiyonun etrafında kıvrıldı ve ayak parmağı gaz pedalına dokundu. Onu hemen şimdi ezip geçebilirdi. Çok kolaydı. Hallolurdu. Bir tane daha. Arabasının cesede çarptığını, çocuğun havaya uçtuğunu ve caddeye düştüğünü hayal etti.

Damarlarında beklenti uğulduyordu. Kan akacak mıydı? Adam hemen ölecek miydi? Çok fazla belirsizlik vardı. Emin olması gerekiyordu.

Ayrıca, bu şekilde olmaması gerekiyordu. Arabayı kullanmak çok hızlı, çok uzaktı. Herife onu tam olarak neden öldürdüğünü söyleyemeyecekti. Onu tanıdığı anda avının yüzündeki şoku göremeyecekti.

Hayır. Bu ölüm de diğerleri kadar kişisel olmalıydı.

Heyecanını şimdilik bastırdı. Bunu doğru şekilde yapacaktı. Tetiği çekerken adamın gözlerinin içine bakacaktı. Kurbanlarının onları kimin ve neden öldürdüğünü tam olarak bilmesi hayati önem taşıyordu. Yoksa ne anlamı kalırdı ki?

Cezalandırılması gerekiyor!

Hiç şüphe yok ki bu arkadaşlarına ne olduğunu biliyordu ve daha da korkmuş olacaktı.

Omzunu döndürdü ve değiştirdi. Kaldırımından uzaklaştı ve avını takip etti.

Bu sikik baktı üzerinde onun omuz. Olabilir o
duyu Tehlike mi? Zaten gergin miydi?

Umarım öyledir.

Avıyla arasında yüz metre mesafe bırakarak ilerledi. Herif bir sonraki sokağa saptı. Dönüşte direksiyonu kırdı. Bu sokak neredeyse boştu. En yakın diğer öğrenciler yarım blok ötedeydi. Köşeyi dönüp gözden kaybolmalarını bekledi, sonra yolu her iki yönden de kontrol etti.

Temiz. Hareket eden araba yok. İnsan yok. Ama acele etmesi gerekiyordu.

Yüzündeki kar maskesini indirdi. Plakasına çamur bulaştırmıştı. Aracı kameraya yakalanmış olsa bile, orospu şerifin elinde zaten olduğundan daha fazla kanıt olmayacaktı.

Şimdi.

Gaz pedalına bastı. Araba ileri fırladı ve birkaç saniye içinde hedefi yakaladı. Adam caddeye doğru yöneldi. Bloğun ortasından geçecekti.

Mükemmel.

Avının tam önüne nişan aldı, sanki kazara zamanında durmuş gibi ona çarpmadan hemen önce durdu. Adamın gözlerindeki hızlı korku ışığı müthişti.

"Seni pislik!" Pislik geri sıçradı ve telefonunu düşürdü. Bir elini arabanın kaputuna vurdu. "Senin derdin ne lan?"

"Ben mi? Arabamın önüne atladın!" Dikiz aynasını kontrol etti. Sokak hâlâ temizdi.

Yolcu koltuğundan silahını aldı ve adamın yüzüne . Pisliğin gözleri kocaman açıldı. Arabasının kapısını açtı ve silahını sabit tutarak dışarı çıktı. "Arka koltuğa geç."

"Hayır." Gözleri fal taşı gibi açılan adam geri çekildi. Yüzü bembeyaz oldu. Ayaklarının dibindeki telefona baktı.

"Dokunma ona." İçinden g fışkırdı. "Seni tam burada vuracağım."

Hedef titrek bacakları üzerinde arabanın arka kapısına doğru ilerledi, kapıyı açtı ve içeri adım attı. n ve arka koltuklar arasında bir bölme olduğunu fark eder etmez yarı yolda tereddüt etti. Araba müzayededen satın alınmış eski bir polis aracıydı.

Caddeyi tekrar taradıktan sonra direksiyonun arkasına geçti ve kapıları kilitledi. Adam koltuğun diğer tarafına kaydđ ve kapı kolunu tuttu. Hiçbir şey olmadđ. Eski bir polis arabası olduğu için arka kapılar içeriden açılmıyordu.

"Yerde kelepçeler var," diye emretti. "Koy onları dev

am Bu sefer, adam tartıřmadđ. Kendisine söyleneni yaptı. "Bunu neden et." yapıyorsun?" diye sızlandı gt herif.

"Kapa eneneni." Sokakta arabayı dzelitti. O almak zorunda kaldđ buradan. Sonra telefona koştu. Heyecandan vücudu kızardı. Başardı. Hiçbir şey mükemmel uygulanmış bir plandan daha iyi olamazdı.

Mükemmel bir uygulama dışında.

Kar maskesini çıkardı ve yolcu koltuğuna fırlattđ. Biri onları şimdi görse, arabanın arka koltuğunda oturan bir adam görürdü. Bu kadar. Bunda şüpheli bir şey yok.

Kampsten ayrıldı ve seçtiği yeni yere doğru yola ıktđ. Dışarı.

"Beni bırakman için sana para veririm," diye yalvardđ adam.

Dikiz aynasına baktđ. "Eğer bir kelime daha edersen, Kenara çekip seni bacağından vuracağım."

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Zamanı arka koltukta oturan kişiye ne yapacağını hayal etmek için kullandı. Bunu kafasında tekrar tekrar hayal etti. Tıpkı cinayetten sonra videoyu tekrar tekrar izleyeceği gibi.

Ama sabırlı olmak zorundaydı. Bekleyiş eğlencenin bir parasıydđ.

Gidecekleri yere vardıklarında arabadan indi ve arka kapıyı açtı. "Hadi gidelim."

şerif hanı bulduğuna göre artık oraya geri dönemezdi.

Kurbanı dışarı çıktı, ileri atıldı ve bağılı elleriyle yüzünü tutmaya çalıştı.

Kaçmak için son bir panik çabası bekliyordu. Bu pislikler çok tahmin edilebilirdi. Cebinden bir şok tabancası çıkardı ve adamın ön koluna bastırarak birkaç saniye boyunca tuttu. Adamın vücudu sarsıldı ve titredi, sonra gevşeyip yere yığıldı. Bu onu birkaç dakika sessiz tutacaktı. Şok tabancasının yaydığı elektriksel uyarılar kaslar boyunca ilerliyordu. Daha iri ve kaslı adamlar daha sert bir darbe alırdı.

Çok kolay.

Bu adamların her biri aynı şeyi yaptı. Akılsız aptallar, hepsi. Yine de kendilerini türün üstün erkekleri olarak görüyorlardı.

Lütfen.

Bu üniversiteli çocuklar etrafta takılmak, içmek ve ailelerinin parasını boşa harcamaktan başka bir şey yapmadılar. İşe yaramazlar, her biri.

Öfke görüşünü bulanıklaştırdı. Gözlerini kırıştırdı, nefes aldı ve havayı ciğerlerinin derinliklerinde tuttu. Onu öldürmek için sabırsızlanıyordu.

Hedef, ilgiyi hissetmiş gibi kıpırdandı ve inledi. Tehdit.

Adamı tamamen etkisiz hale getirmek için yeterli olmamakla birlikte, iyi bir önlem olarak kısa bir şok daha verdi. Bu seferki sadece eğlence içindi. Adamın vücudundaki spazmı görünce kıkırdadı.

Bir kukla gibi dans ediyordu ve ipleri o tutuyordu.

Adam gelene kadar bekledi. Sonra onu sırt üstü yuvarladı ve yanaklarına bir tokat attı.

Kurbanı inledi. Gözleri dalgalandı.

"İşte bu kadar. Uyan artık. Geldiğini görmezsen bu hiç eğlenceli olmayacak. Ayağa kalk!"

Hedef irkildi ve gözlerini kırıştırdı, gözleri hızla odaklandı. Şok tabancasının etkisi kısa sürmüştü. Eğer ikinci seçeneği olan uyuşturucu kullansaydı, adam uzun süre harekete hazır olmayacaktı. Bu şekilde tüm iş bir gecede bitmiş olacaktı. Yakında ölecek olan adamın aksine, oyalanacak vakti yoktu.

Kurbanının gözleri artık açıktı. Doğrulmaya çalıştı. Bağılı ellerini çekiştirirken şaşkınlık kaşlarını indirdi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Adamın bakışları yukarı kaydı. Şaşkınlık yerini korkuya bıraktı.
"Neler oluyor?" Sesi titriyordu.

Şimdi alfa erkek kim, tatlı çocuk?

"İşte " diye başladı. Ona yaklaşan akşamı adım adım anlattı.
"Şimdi kalk ve içeri gir."

"Ne? Hayır. Sen delisin." Pislik herifin kafası yavaşça, inanmaz bir şekilde sallanıyordu.

"Ya bunu yapacaksın ya da hemen şimdi öleceksin." Ona silahı gösterdi. "Ya da seni tekrar zaplarım ve içeri sürüklerim. Seçim senin. Kalk ayağa!"

"Hayır." Kavgacılık hedefin çenesini kaldırdı.

Gerçekten de göt herif tamamen iyileşene kadar beklemeliydi. Onun uyanık ve korkmuş olması daha eğlenceli olurdu.

Ama sabrı . Başlamak istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Tabancayı ve şok tabancasını kaldırdı ve sanki bir terazideymiş gibi aşağı yukarı hareket ettirdi. "Ne ? Seçiminizi yapın."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Bree, Grey Lake Inn'deki olay yerinden ayrılmaya hazır olduğunda hava kararmıştı. Adli tabip iki cesedi de morga geri götürmüştü. Dalış ekibi ekipmanlarını topladı. Bree, Matt ve iki şerif yardımcısı gölün kıyısında yürümüş, uzun otların ve buzun arasında başka kanıtlar aramışlardı. Buldukları her çöpü toplamışlardı. Her kanıt incelenecekti ama bu noktada hiçbir şey davayla ilgili görünmüyordu. Otelin otoparkına geri döndüler.

"Buradan nereye gideceğiz?" Todd sordu. "Dört çocuğun yaşadığı ev için arama emri geldi."

"Oda arkadaşları Christian Crone ve Dustin Lock'un derhal alınıp sorgulanmak üzere karakola getirilmesini istiyorum." Bree ürperdi. Göle giren kendisi değildi ama iliklerine kadar üşümüştü. "Sizinle orada buluşacağım. Biz deneklerle görüşürken yardımcılarımız da evi arayacak."

"Evet, hanımefendi." Todd uzaklaştı.

Bree ve Matt aceleyle onun aracına bindiler. Isıtıcıyı sonuna kadar açtı ve özel yolda ilerlemeye başladı. "Evi aramam gerekiyor."

Bu gece çok geç bir gece olacaktı.

Dana'ya durumu açıkladı, sonra da iki çocukla konuştu. Matt kendi telefonlarını açtı ve kız kardeşinden köpeklerine bakmasını istedi. Telefonlarını aynı anda kapattılar.

"Bu cesetlerin Eli Whitney ve Sara Harper olduğunu düşünüyoruz, doğru mu?" Bree sordu.

"Evet," diye onayladı Matt.

"Demek ki her konuda yanılmışız. Ne Eli ne de Sara kimseyi öldürmedi." Konsoluna uzandı, gözlerinin arkasındaki baş ağrısı için bir ibuprofen aradı, ama boş . "Tüm davamız değişti. Artık elimizde tek ve kişisel bir cinayet yok. Katilin serbest dolaştığı üçlü bir cinayetimiz var. Cinayet vakalarının hırsızlıklarla bir şekilde bağlantılı olduğunu bildiğimiz için Dedektif Dane'i aramam gerekiyor. Bizimle çalışmasını istiyorum. Sanırım önce Scarlet Falls polis şefiyle görüşmem gerekecek."

Bree göreve geldikten hemen sonra kendisini yetki alanındaki polis şefleriyle tanıştırmaya özen göstermişti. Ama kendi departmanının sorunlarına o kadar dalmıştı ki, o zamandan beri hiçbir şefle görüşmemişti. Önce Stella Dane'i aradı. Stella kabul ettikten sonra, Bree SFPD şefini aradı.

Telefonunu elinden bırakamadan zili çaldı. "Bu Dr. Jones."

Matt, "Bu çok hızlı," dedi.

"Otopsileri bu gece yapacağına söz verdi ama tamamlanmış olamazlar." Bree saatini kontrol etti. Saat altı olmuştu. Adli tabip olay yerinden birkaç saat önce ayrılmıştı ama her otopsi dört saat sürecekti. Otopsilerin gece yarısından önce bitmesi pek mümkün değildi. Dava çözülene kadar herkes fazla mesai yapacaktı. Katilin hâlâ serbest olduğu üçlü bir cinayet her şeyin önüne . Telefona cevap verdi. "Evet. Dr. Jones?"

"Her iki kurbanın da kimliklerini teyit ettik. Erkek olan Eli Whitney," dedi Dr. Jones. "Onun tıbbi dosyaları zaten buradaydı, bu yüzden karşılaştırma uzun sürmedi. Şüphelendiğiniz gibi, kadının parmak izleri Sara Harper'inkilerle eşleşti. Otopsiler biter bitmez size geri döneceğim."

"Dedektif Dane'in Eli Whitney'den haberi var mı?" Bree sordu. "Eli'nin kayıp vakası Scarlet Falls Polisi'ne aitti."

"Evet," dedi Dr. Jones. "Ölüm bildirimini kendisinin yapacağını söyledi. Sara Harper'ın ailesine bildirimde bulunmak ister misiniz, yoksa benim mi yapmamı istersiniz?"

"Ben yaparım." Bree, Earl Harper'ın tepkisini bizzat görmek istiyordu. "Teşekkür ederim." Dr. Jones görüşmeyi sonlandırdı.

Bree telefonunu bıraktı ve Matt'e baktı. "Duydun mu?" "Duydum. Kimliklerimiz var."

İstasyonun arkasına park etti. Telefonu çaldı. Mesajı yüksek sesle okudu. "Stella ölüm bildirimini yaptıktan sonra burada olacağını söylüyor. Bayan Whitney için kimi arayabileceğini bilmek istiyor."

Matt elini yüzüne götürdü. "Kız kardeşim kimi arayacağını bilir ya da oraya kendisi gider. Cady Flynn." Telefon numarasını okudu.

Bree Stella'ya mesaj attı. "Muhtemelen gece boyunca çalışacağım."

"Aynı." Matt'in gözleri sertleşti. "Bu Bayan'ı kıracak. Whitney. Eli'ı kimin öldürdüğünü bulacağım."

"Teşekkür ederim. Yardımınız için minnettarım." Bree aracından indi. "Todd ve Marge'ı kontrol etmem gerekiyor, sonra da Earl Harper'a haber vermeye gideceğiz."

"TAMAM."

İstasyona girdiler.

Marge onları Bree'nin ofisine kadar takip etti. "Alyssa hâlâ motelde ama bu durumdan hiç memnun değil. Grey Lake Inn'de bulunan cesetlerle ilgili haberleri görmüş. Çok üzgün."

"Onu arayacağım. Üç kişi öldü ve Alyssa'nın bu işe nasıl karıştığından hâlâ emin değiliz. Ona bir şey olmasını istemiyorum." Brian, Bree vakayı yakalamadan önce ölmüştü ama Bree işleri farklı şekilde yapsaydı Sara ya da Eli'ı kurtarabilir miydi? Bunu sadece Adli Tıp söyleyebilirdi.

"Uzun bir gece geçireceksin." Marge kaşlarını çatı. "Bir tabak sandviç sipariş edeceğim. Başka bir şey var mı?"

." Bree, Alyssa'nın motel odasındaki telefonunu aradı. Kız cevap verdiğinde Bree, "Ben Şerif Taggert. Size bazı kötü haberler vermem gerekiyor. Bugün Harper'ın cesedini bulduk."

Alyssa'nın nefesi kesildi. "Biliyordum. Haber görüntülerini gördüğümde Harper olduğunu anladım."

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," dedi Bree. "Onun gerçek adı Sara Harper."

Hat birkaç nefes sessiz kaldı, sonra Alyssa "Korkuyorum" dedi.

"Sizi güvende tutmak istiyorum, bu yüzden yardımcınız dışarıdayken odanızda kalmanızı istiyorum. Kimseyle temas kurma."

"Telefonum olsa bile arayabileceğim kimse yok." Alyssa burnunu çekti. "Burayı sevmiyorum. Bu oda klostrofobik. Kendimi kapana kısılmış hissediyorum."

"Bu katili bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, Alyssa. Sıkı tutun, tamam mı?"

"TAMAM." Ama Alyssa ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Bree "Son "a bastı. Başını kaldırıp Marge'a baktı. "Sandviçleri sipariş ettikten sonra her otuz dakikada bir Alyssa'yı izleyen yardımcıyı kontrol et."

"Yapacağım." Marge odadan çıktı. Matt oturmadı. Onun masasının önünde yere doğru yürüdü.

Bree sandalyesine çöktü, hâlâ paltosunu giyyordu. Isınamazdı. Dava dosyalarını eline aldı. "Harper'ın evine gitmeden önce Earl'le önceki görüşmemizle ilgili notlarımı gözden geçirmek için on dakikaya ihtiyacım var."

Ama Earl'ün kızının ölümünü haberlerde duymasını istemiyordu. Adli Tıp, yakınlarına haber verilmeden isimleri açıklamayacaktı ama böyle şeylerin basına sızma gibi bir yolu vardı.

Bree kısa şüpheli listesini gözden geçirdi. İlk iki ismin öldüğü kesinleşmişti. "Bana göre Earl Harper şu anda en önde gelen şüpheli. Hırsızlık geçmiş var. O ve kızı anlaşıyorlardı. Hatta kızının ondan çaldığını bile söyledi."

Matt odanın içinde volta atıyordu. "Bu konuda kızgın görünüyor ve yüzündeki hasarın miktarı bu cinayetleri öfke suçu gibi hissettiriyor."

"Ama Sara'nın yüzü zarar görmemişti."

"Belki de bunu kendi kızına yapamamıştır. Bu cesetlerin neden farklı göründüğünü açıklar."

"Ama neden Eli ve Brian'ı öldürsün ki?" Bree sordu.

"İkisinin de Sara'yla ilişkisi vardı."

Bree gözlerini ovuşturdu. "Sorduğumda eldivenini çıkarmayı reddetti. Bu yüzden elinde bir iz olup olmadığını bilmiyoruz."

Matt bir omzunu kaldırdı. "Hiçbir Çekilde iÇbirliğı yapmazdı. Ama pisliliğın teki. Bir Çeyler mi saklıyor, yoksa sadece kendi gibi mi davranıyor söylemek zor."

Bree, "Kardeşı bir suçı planlayacak kadar zeki görünmüyordu," dedi. "Bu bir oyun muydu?"

"Bana gerçekten aptal gibi geldi, ama bu onu göz ardı etmemizi gerektirmiyor. Bu cinayetler dahilikten çok vahşilik gibi geliyor. Ayrıca, sabıka kaydı onu listede tutmamız gerektiğı anlamına geliyor."

"Rowdy de eldiven giyiyordu. Ellerini göremiyorduk."

"Doğru." Matt durup sırtını gerdi. "Kulübede sana saldıran adam o ya da Earl olabilir mi?"

Bree onun vücut tipini ve Earl'ün balyozu savuruş şeklini düşündü. Duygusal ve fiziksel açıdan sert bir adamdı. "Kesinlikle yeterince güçlü."

"Belki de bir aile projesiydi. Hem Earl hem de Rowdy dahil olabilir."

Biri kapıyı çaldı ve Bree başını kaldırıp baktı. "İçeri gel." Todd odaya girdi. "Bir şerif yardımcısı Dustin Lock'u aldı. Christian Crone evde değildi."

"Nerede o?" Bree'nin karnı buz kesti.

"de bu," dedi Todd. "Kimse bilmiyor."

Bree ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. "Dustin nerede?"

"Görüşme odası bir." Bree onun yanından geçip odaya girerken Todd kenara çekildi.

Dustin Lock, Todd onu yataktan sürüklemiş gibi görünüyordu. Eşofman altı ve üniversite tişörtü giymişti. Çıplak ayaklarına spor ayakkabı giydirmişti ve saçları dağınıktı. Sandalyesinin arkasına bir kışlık ceket örtmüştü.

Kadın odaya girdiğinde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Neler olduğunu anlamıyorum."

Bree kendini tanıttı ve yanındaki sandalyeyi ona bakacak şekilde çevirdi. "Brian öldürüldü. Bugün Grey Lake'te başka bir ceset daha bulduk. Adli tabip cesedin Eli'ye ait olduğunu tespit etti. Ayrıca gölde ona yakın bir kadın cesedi daha vardı."

Dustin'in yüzü soldu. "Sariah mı?"

"Evet," dedi Bree.

"Eli o öldü mü?" Onun gözler vardı Boş, olarak
Eğer o değildi. durumu tam olarak kavrayarak.

"Evet."

"Anlamıyorum." Dustin başını ellerinin arasına aldı. "Neler oluyor?"
Sesi tiz ve panik içindeydi.

Bree sakın bir sesle, "Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz," dedi.

"Christian nerede?"

Dustin başını kaldırdı ve küçük tırnağını çiğnedi. "Bilmiyorum.
Ona mesaj attım ama cevap vermedi."

"Bu gece evde olması gerekiyor muydu?" Matt sordu.

"Evet," diye yanıtladı Dustin. "*Call of Duty* oynayacaktık." "Bugün
neredeydi?" Bree sordu.

Dustin elini bıraktı. "Bu öğleden sonra dersi vardı. Saat beş buçuk
gibi bitmesi gerekiyordu. Sonra da eve dönecekti."

"Dersi neredeydi?" Kalemmini bir not defterinin üzerine koydu.

Dustin ona bir binanın adını verdi.

Bree not aldı. "Sınıfa genellikle yürüyerek mi yoksa üniversite
ulaşım araçlarıyla mı gider?"

"Duruma göre değişir. Sınıfı kampüsün karşısında. Yazın bisiklete
biner ama kar yağdığında genellikle yürür ya da Uber'e biner."

Bree dondu kaldı. "Uber mi?"

"Evet." Dustin başını salladı. "Özellikle de hava soğuksa."

Bree Todd'a döndü. "Bir arama bülteni çıkar ve Christian'ı
aramaları için üniversiteye birkaç yardımcı gönder. Cep telefonu
sağlayıcısını ara. Onlara acil bir durum olduğunu ve telefonunu
bulmamız gerektiğini söyle."

Hayati tehlike arz eden durumlarda, hücresel konum verilerine
erişmek için arama emri gerekliliği atlanabilir.

Todd başını sallayarak ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Bree'nin karnının derinliklerinde hasta bir his vardı. "Dustin,
Christian'ın nerede olabileceği konusunda bize söyleyebileceğin bir şey
var mı? Arkadaşları, kız arkadaşı, görmek için durmuş olabileceği ailesi
..."

Dustin başını salladı. "Christian'ın ailesi Florida'da ve şu anda bir
kız arkadaşı yok. Dördümüz arasında genellikle evde olan tek kişi o."
Dustin yutkundu. "Evde olmalı."

"Bütün gün neredeydin?" Bree sordu.

"İki dersim vardı ve arada öğrenci merkezinde öğle yemeği yedim." Dustin eliyle yüzünü sildi. "Şerif yardımcısı eve gelmeden yaklaşık yarım saat önce eve geldim."

"Yemek planını kullandın mı?" Bree sordu.

"Evet." Dustin odanın içinde etrafına bakındı. Kaybolmuş gibiydi.

Bree üniversiteden sadece on üç yıl önce mezun olmuştu ama sanki çok daha uzun bir süre geçmiş gibi geliyordu. Hiç bu kadar genç olmuş muydu? "Geçmek için bir kartınız var mı?"

Başını salladı.

"Hocalarınız yoklama alıyor mu?" diye sordu.

"Evet."

Bree not defterinin arkasından bir parça kâğıt kopardı. "Bütün gün boyunca yaptığınız hareketleri yazmanızı istiyorum. Temas ettiğin herkesin adını, yerini, zamanını ve numarasını ver. Ayrıca Christian'ın takıldığı kişilerin bir listesini ve varsa telefon numaralarını da verin. Christian'ın programıyla ilgili her türlü bilgi de yardımcı olacaktır. Bu noktada hiçbir ayrıntı çok küçük değildir."

"Tehlikede miyim?" Dustin sandalyedeki yerini değiştirdi.

"Sanırım öyle." Bree dürüsttü. "Ama burada güvendesin ve şimdilik burada kalmanı istiyorum. Sorun olur mu?"

Dustin kısa bir rahatlama nefesiyle nefes aldı. "Teşekkür ederim." "Bir şeye ihtiyacın var mı? Aç mısın?"

"Hayır, ." Bir kalem aldı ve yazmaya başladı.

Bree ve Matt kalkıp odadan çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Todd onu koridorda karşıladı. Bree kapalı görüşme odasının kapısına başparmağını salladı ve Dustin'in görevini açıkladı. "Bugünkü hareketlerini doğrulayın. Ayrıca üniversiteden Christian'ın bugün derse girip girmediğini ya da yemek kartını kullanıp kullanmadığını öğrenmeye çalış."

Todd'un bakışları kapalı kapıya kaydı. "Sence arkadaşlarını o mu öldürdü?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır," dedi Bree. "Aklıma bir neden gelmiyor ve gerçekten şok olmuş ve korkmuş görünüyor."

"Oda arkadaşlarından ikisi öldü, üçüncüsü de kayıp. Korkmasa aptal olurdu," dedi Matt.

Bree başıyla onayladı. "Bu yüzden gözümüzün önünden ayrılmasına izin vermiyoruz. Ona bakıcılık yapacak boş bir yardımcımız yok, bu yüzden burada kalabilir."

Mantıken, sıradaki Dustin olacaktı.

"Gidip Earl Harper'ı görelim," dedi Bree. "En yakın akrabanızın aynı zamanda baş şüpheliniz olması her zaman ilginçtir."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matt ön camdan Earl Harper'ın evine baktı. Bir duşa, temiz giysilere ve bir diş fırçasına ihtiyacı vardı, ama bunların hiçbirini yakın zamanda alamayacaktı.

Bree ona bir nane şekeri uzattı.

"Sağ ol." Matt bir tane aldı ve ağzına attı.

Mülk karanlıkta uğursuz görünüyordu. Tek ışık bungalovun yan tarafındaki bir pencereden geliyordu. Earl ziyaretçiler için verandanın ışığını açık bırakmamıştı.

"Hadi yapalım şu işi." Bree cipini evin yakınına park etti ve konsoldan el fenerini aldı. Matt de cebinden kendi fenerini çıkardı. Araçtan indiler ve buzlu ön geçitte ilerlediler. Köpek evin arkasında havladı. Bree önce sıçradı, sonra kayd.

Matt onun dirseğine uzandı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye tersledi ve adamın elini sıktı. "Özür dilerim. Kabalık ettim."

"Sorun yok." Matt bunun kişisel olmadığını biliyordu. Köpek onu germişti.

İki beton basamağı tırmanarak sahanlığa çıktılar ve kapının önüne geldiler. Bree kapıyı çaldı.

Bir dakika boyunca kimse cevap vermedi. Kapıyı tekrar çaldı, bu sefer daha yüksek sesle. Bir dakika daha geçti, sonra ağır ayak sesleri kapıya yaklaştı. Pencerenin yanındaki perde kayd. Sonunda ön kapı açıldı ve Earl Harper bir adımlık yükseklik avantajıyla onlara baktı. Açık kapı aralığının ortasında durarak

Kollarını kavuşturdu ve ellerini koltuk altlarına sıkıştırdı. Üşümüş müydü?

Yoksa ellerinin arkasını mı saklıyor?

"Sizinle konuşabilir miyim, Bay Harper?" Bree sordu.

Earl onların başlarının üzerinden baktı ve sanki başka bir kolluk kuvveti olmadığından emin olmak istercesine arazisinin önünü taradı.

"Ne istiyorsunuz?"

"İçeri gelmek istiyorum," dedi Bree. "Bunu herkesin içinde yapmamayı tercih ederim."

"Çok kötü oldu." Earl başını salladı. "Ne söylemeye geldiysen söyle."

Bree boğazını temizledi. "Kızınız Sara'nın cesedi bugün Gri Göl'de bulundu. Kaybınız için üzgünüm."

Earl hiçbir şey söylemedi. Yutkunurken boğazı düğümlendi. Matt onun gözlerini izledi. Şaşkınlık yerini başka bir şeye bıraktı. Şok mu? Üzüntü mü? Korku? Matt bu duyguyu tanımlayamadan kayboldu.

Birkaç dakika sonra Earl, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet, efendim," dedi Bree. "Adli tabip Sara'yı kesin olarak teşhis etti. Parmak izleri kayıtlara geçti."

Earl gözlerini kıstı. Başını yavaşça, küçük inançsızlık sarsıntılılarıyla çevirdi. "Onu kendi gözlerimle görene kadar inanmayacağım."

"İlçe adli tabibinin ofisinde." Bree, Earl'e, zor doğasına ya da sabıka kaydına bakmaksızın, yas tutan herhangi bir aile üyesine davrandığı gibi nazik davranıyordu. "Bir cenaze evi seçmeniz gerekecek. Bu tartışmayı içeride yapmak istemediğinize emin misiniz?"

Earl kapı aralığından kıpırdamadı ve elleri sıkıca kollarının altında kaldı. "Nasıl öldü?"

"Adli tabip henüz bu tespiti yapmadı." Bree *otopsi* kelimesinin etrafında dans etti. "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

"Öldürüldü, değil mi?" Earl'ün küçük gözleri daha da küçüldü, daha da öfkeleni ve ağırlığı öne doğru kaydı. Vücudu Matt'e, saldırmak için kıvrılan bir yılanı hatırlattı.

Matt'in vücudu gerildi, tepki vermeye hazırды.

Bree, "Bu bilgiyi yarın size vermem gerekiyor," dedi.

Bree ve Earl birkaç uzun saniye boyunca birbirlerine baktılar. Matt araya girdi. "Zachary Baker'ı tanıyor musun?"

"İnek mi?" Earl bu soru karşısında hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Evet."

"Sara onu son zamanlarda gördü mü?" Matt sordu.

"Ben nereden bileyim?" Earl'ün yüzü kızardı. Gğaret parmağını Matt'in yüzünün birkaç santim önüne soktu. Diğer elini kalçasına götürdü. Her iki elinde de kırmızı bir iz yoktu. "Sorularına cevap vermeme gerek yok."

Matt yüzüne vurulan parmağı görmezden geldi. "Sara'ya ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz."

"Evet. Doğru." Earl geri çekildi ve kapıyı kapatmaya hazırlandı.

"Bay Harper," diye seslendi Bree. "Size bazı sorular sormam gerekiyor. kızın hakkında."

"Biliyor musun, Şerif? Siktir . Bugün sana nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmediğimi söylemiştim. Bu değişmedi. Gerçekten bir şey bildiğin zaman gel. Ve sorulara cevap vermeme istiyorsanız, önceden arayın ki avukatım yanımda olsun."

"Sara'nın eski odasını görmek istiyorum," dedi Bree. "Ve Rowdy konuşmak istiyorum."

"Arama emri çıkartın ya da siktirin gidin." Earl geri adım attı ve kapıyı suratlarına çarptı.

Matt, "İyi gitti," dedi.

Bree basamaktan geri çekildi. "Ona haber verdim. Yapabileceğim başka bir şey yok. Sorulara cevap verme zorunluluğu yok. Arama emri olmadan evine girmeye hakkım yok ve arama emri almak için de geçerli bir nedenim yok."

"Onu soygunlarla ya da cinayetlerle ilişkilendirecek bir şeye ihtiyacımız var."

"Ama ne?" Bree sordu. "Sabıkası var. Parmak izleri dosyada var. Ama mücevherdeki parmak izleri Sara'ya aitti, babasına değil. İki elinde de iz yok. Dodge Charger kullanmıyor. Earl Harper hakkında bir şey bulamadık. Belki de yanlış yoldayız. Sara'nın öldüğü haberiyle şok olmuş gibiydi."

"O yaptı." Matt onun hakkında yanılıyor muydu? Adamın bir pislik olması suçlu olduğu anlamına gelmiyordu.

Ya da en azından kızını öldürmekten suçlu değil.

Bree saati kontrol etti. "Buradaki yükümlülüğümüzü yerine getirdik. Todd ve Stella'ya yetişelim. Belki içlerinden birinin şansı yaver gitmiştir. Todd aramalar üzerinde çalışıyordu ve adli tıp bu gece bizim için bir şeyler bulacaktır."

Şerifin karakoluna döndüler. Marge onları Bree'nin ofisinde karşıladı.

"Kaldığınız için teşekkürler." Bree ceketini astı.

" ederim. Dedektif Dane az önce geldi. Onu konferans odasına yerleştirdim. Sandviçler de burada. İkiniz de bir şeyler yiyin." Marge, Bree ve Matt'e sert bir bakış attı.

Matt, "Evet, hanımefendi," dedi.

Marge burnunu çekti. "Alyssa'ya ve motelindeki görevli şerife yiyecek gönderdim. Dustin'i de besledim. Hâlâ birinci görüşme odasında. Orada kalmaktan memnun görünüyor."

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Marge." Bree ensesini ovuşturdu.

"Ben de," dedi Marge odadan çıkarken.

Bree notlarını ve dosyalarını topladı ve Matt'i ofisinden çıkardı. Ana binada Todd bilgisayarından başını kaldırdı. Bree eliyle iğaret edince ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarını da yanına alarak onları konferans odasına kadar takip etti.

İçeride Stella ceketini çıkarıyordu. Harap olmuş görünüyordu. Gözlerinin altında koyu renkli yarım daireler ve göz kapaklarının kenarları sanki ağlıyormuş gibi kızarmıştı.

Bree masanın başına oturdu. Matt bir sandalyeye çöktü. Bir sandviç kaptı ve bir ısırık aldı.

Todd telefonunu bıraktı ve tabağın üzerine eğildi. "Bu ne tür?"

"Bilmiyorum." Matt yere baktı. Yemeğin tadına bile bakmadı. "Jambon ve peynire benziyor." Bir ısırık daha aldı.

Bree de aç görünmüyordu ama o da bir sandviç aldı ve mekanik bir şekilde yedi.

Stella bir sandalyeye çöktü ve bir su şişesi aldı. "Kız kardeşin çok yardımcı oldu. Onu gönderdiğin için teşekkür ederim."

"Cady en iyisidir." Matt sandviç tabağını ona doğru itti. "Bayan Whitney nasıldı?"

Stella hiç yemek almadan tabağı Matt'e geri itti. "İyi değil. Hiç iyi değil." Stella soğuk şişeyi alnına bastırdı. "Kız kardeşin yalnız olmadığından emin olacağını söyledi."

"Kimsenin yapabileceği fazla bir şey yok." Matt, Mrs. Whitney torununun ölümünden sonra hayatta kalacaktı.

"Sorumlu kişiyi bulmak dışında," dedi Bree.

"Evet. Hadi yapalım şunu." Todd avucunu masanın üzerine koydu.

Bree Stella'yı hızlandırdı. "Earl Harper kızının ölümünü kendisine bildirdiğimizde pek tepki vermedi. Bunu nasıl karşıladığından emin değilim. O soğuk biri. Dustin Lock birinci sorgu odasında. Christian Crone kayıp. Hâlâ adli tabipten haber bekliyoruz."

"Stella, hırsızlıklarla ilgili herhangi bir ilerleme kaydettin mi?" Matt sordu.

Stella başını salladı. "Hayır. Son konuşmamızdan bu yana müteahhitlik konusunda çalışan bir memurum var. Şimdi elimde hırsızlıktan üç ay önce soyulan evlerin her birinde çalışan müteahhitlerin bir listesi var. Bir ya da iki şirketin tekrarlandığını görüyorum ama hiçbirini iki kereden fazla listelenmemiş." Birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Açtığında kızgın görünüyordu. "Lütfen bana şüphelileriniz olduğunu söyleyin?"

"Sara Harper'ın babası ve erkek kardeşi en olası iki kişi gibi görünüyordu. İkisi de Dodge Charger kullanmıyor. Earl'ün ellerinde iz yoktu ama Rowdy eldiven giyyordu."

"Earl'ün Rowdy'nin pis işleri yapmasına izin verdiğini görebiliyorum," dedi Matt. Bree avucunu kaldırdı. "Alyssa için bir fotoğraf dizisi hazırlayalım."

Burada işimiz bittiğinde ona götüreceğim ve bakalım Earl ya da Rowdy'yi işaret edecek mi?"

Todd odadan çıktı ve bir yardımcısını Earl, Rowdy ve aynı temel fiziksel tanıma uyan diğer birkaç adamın sabıka fotoğraflarını çekmesi için görevlendirdi. Birkaç dakika içinde geri döndü.

Bree sandviçini bir peçetenin üzerine koydu. Neredeyse hiç yememişti. "Eğer Alyssa Earl ya da Rowdy'yi tanırsa, mülkleri için arama emri çıkartırız. Onları sorgulamak için buraya getirmek anlamsız olacaktır. Earl ölüm bildirimini yapmamız için eve girmemize bile izin vermedi. Onu buraya getirirsek tek kelime etmeyecektir."

"Saklayacak bir şeyi var gibi görünüyor." Stella uzun bir yudum su içti.

"Ama bunun davayla bir ilgisi olup olmadığını kim bilebilir?" Bree hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Bu katili durdurmamız gerekiyor ve bunun için de fiziksel kanıtlara ihtiyacımız var."

Todd geri döndü. "Adli tıptan bir e-posta aldım. Suç mahallerinden gelen kanıt kayıtları."

"Sonunda." Matt yaralı eline masaj yaptı. Earl'ün evinin önünde soğukta durmak yara dokusunda bir ağrıya yol açmıştı. "Bu katil, adli tıbbın kanıtları inceleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde insanları öldürüyor."

Bree başını salladı. "Başka bir suç mahalli daha bulursak, yardım için eyalet laboratuvarını aramamız gerekebilir."

Todd başını salladı. "Eyalet laboratuvarı çok yoğun, aylarca sonuç alamayacağız. En azından ilçe laboratuvarına baskı yapabilirsiniz."

"Diğer şüpheliler?" Stella sordu.

"Phil Dunlop?" Todd önerdi.

"Elindeki ACE bandajından başka bir şeyimiz yok." Bree kalemine vurdu. "Hepimiz Christian'ın büyük olasılıkla kaçırıldığı konusunda hemfikir miyiz?"

Herkes koro halinde "Evet" dedi.

Todd'un telefonu çaldı ve aramayı cevapladı. Birkaç dakika içinde telefonunu kapattı. "Kampüsteki polisler Dustin'in bugünkü derslerine katıldığını doğruladı ve yemek planı kartı öğrenci merkezinde okutuldu. Christian saat dört buçuktaki gelmemiş. Christian'ın yemek kartı saat üçte öğrenci merkezinde kullanılmış. Yani muhtemelen öğleden sonra üç ile dört buçuk arasında kaçırıldı. Dustin o sırada kendi dersindeydi."

"O temiz," dedi Bree.

"Evet," diye devam etti Todd. "Memurlar Christian'ın resmini kampüste gezdirdiler. Kafeterya ve okul arasındaki yolda yürüdüler.

sınıfında. Şu anda kampüs güvenliğiyle birlikte Christian'ın sınıfa gitmek için yürüyeceği güzergâhtaki güvenlik kamerası görüntülerini arıyorlar."

"Tamam. Onlara denemeye devam etmelerini söyle." Bree saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Sara'nın eski bir erkek arkadaşı vardı, Zachary Baker. Earl'ün yakınlarında yaşıyor ve yakın zamanda onunla konuşmuş." Bree ismi ve adresi yazdı. "Daha önce esrar bulundurmaktan iki kabahati var. Bunun dışında temiz. Toyota Camry kullanıyor. Bir şerif yardımcısı onu bulsun ve sorgulamak için getirsin."

"Sebeb?" Todd sordu.

"Kıskançlık," dedi Bree. "Onunla konuştuğumuzda, Sara'ya karşı hâlâ bir şeyler hissediyor gibi görünüyordu ama Sara onunla ilgilenmiyordu. Ayrıca Earl'e de kızgındı. Belki de Sara'yı öldürmek onu incitmenin bir yoluydu."

Todd gazeteyi aldı. "Yardımcılarımız tükeniyor."

Bree, "Daha fazlasını çağır," dedi. "Fazla mesaiyi onaylayacağım ve ödemeyi nasıl yapacağıma sonra karar vereceğim."

Christian'ı kurtarırlarsa, Matt'in ilçe denetleme kurulunun Şerif departmanı için ek para bulacağından hiç Şüphesi yoktu. Christian ölürse, Bree'nin kararları ona karşı kullanılacaktı. Yeni bir Şerif olduğu için, siyasi açıdan kullanabileceği çok az kozu vardı. Ama olası siyasi sonuçların kararlarını asla izin vermezdi. Politikayı reddetmesi geri dönüp onu kışından ısırabilirdi.

Marge elinde kalın ciltli bir kitapla odaya girdi. "İşte Grey's Hollow Lisesi'nin 2016 yılıllığı. Kim ister?"

Stella elini kaldırdı. "Buraya uzat. Eğer Sara bir amigo kızsa, bir sürü fotoğrafı olmalı." Onu yere bıraktı, sonra çantasından bir dosya çıkardı. "Burada soyulan evlerde çalışan hizmet ve servis müteahhitlerinin bir listesi varBu listenin yeni gözlere ihtiyacı var."

"Ben alırım." Matt dosyaya uzandı.

"Olay yerlerindeki kanıt kayıtlarını kim incelemek ister?" Bree sordu.

"Ben yaparım," dedi Todd. "Ayrıca Sara'nın telefon kayıtlarıyla ilgili olarak cep telefonu şirketini tekrar arayacağım."

"Bölgedeki Dodge Charger'ların listesi nerede?" Bree sordu.

"Anladım." Todd listeyi Bree'ye uzattı. "Erkeklerle göre filtreledim, yaşları on sekiz ile kırk arasında."

"Bu listede hâlâ düzinelerce isim var." Bree'nin açık dizüstü bilgisayarına gelen bir e-postayla çınladı. "Şükürler olsun. Pazartesi günkü olay yerlerinden gelen kanıt raporları."

Matt raporlarla dolu masayı taradı. *Buralarda bir yerde bir ipucu olmalıydı.*

Ve Christian ölmeden önce onu bulsalar iyi olur.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Tekne rampası olayıyla ilgili adli tıp raporunun son sayfasını okurken Bree'nin gözleri doluyordu. Yorgunluk anlamasını engelliyordu. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı. Sayfadaki ikinci paragraf dikkatini çekti. "Teknisyenler şüphelinin bot izlerinde macun ve PVC çözücü çimento izleri buldular. Bu ne anlama geliyor?"

"Bir şantiyede ya da ev yenilemesinde bulunmuş." Stella sandalyesini geriye itti. "Kahveye ihtiyacım var. Başka isteyen var mı?"

Bree'nin ekşi midesi hayır dedi, ama beyni sert bir evetle onu geçersiz kıldı. Bir elini kaldırdı. "Lütfen."

Stella odadan çıktı.

"Yani, belki de bir müteahhit için çalışıyordur?" Matt sordu.

"Ben de öyle düşünüyordum." Bree masanın üzerindeki rapor yığınlarını karıştırarak Stella'nın soyulan evlerin müteahhit listesini buldu. Listeyi parmak uçlarıyla gözden geçirdi ve bir şirketin üzerinde durdu. "Bu isim tanıdık geliyor. ABC Tesisat. Soyulan evlerden ikisinde iş yapmışlar."

Stella iki fincan kahve ile döndü. Birini Bree'ye uzattı.

Bree kabul etti ve bir yudum aldı, ancak yeni kanıt konusu beynini çoktan canlandırmıştı. Soruşturmanın parçalarının bir araya gelmeye başladığını hissedebiliyordu.

"Hangi evler?" Stella masanın üzerine eğildi ve Liste.

Todd adresleri okudu.

"İlki yakut ve elmas bileziğin çalındığı yer," dedi Stella.

"ABC Tesisat mı? Bu ismi daha önce de okumuştum." Matt sandalyesinde arkasına yaslandı ve iki eliyle yüzünü ovaladı. Bree'nin dizüstü bilgisayarını açtı ve ekranı ona doğru çevirdi. "ABC Tesisat, otuz sekiz yağındaki Stanley Hoover'a ait. Stanley on altı yıllık deneyime sahip usta bir tesisatçı."

"Bu ismi bilmiyorum." Bree masanın etrafına göz gezdirdi. Kimse bu ismi hatırlamıyor gibiydi. "Randolph County'deki Dodge Charger'ların ana listesine bir bakayım."

Matt ona listeyi uzattı.

Bree Stanley Hoover'ı aradı. "Lanet olsun. O burada değil. Ama bekleyin. Burada Earl Harper'ın oturduğu sokakta bir Dodge Charger var." Parmağını isme doğru kaydırды. "Tahmin et kime kayıtlı?"

"Kim?" Matt sordu.

Bree kâğıdı masanın üzerine koydu ve isme dokundu. "Roger Marcus."

"Bu görüştüğümüz komşunun soyadıyla aynı." Matt doğruldu.

"Adı Joe'ydu." Bree, Joe'nun ehliyetindeki adresi kontrol etti.

"Adres de aynı."

Todd bilgisayarına yazdı. "Bir Toyota Corolla Joe."

"Ama evin kendisine babasından miras kaldığını söyledi," Bree.

"Charger babasına da ait olabilir. Belki araç ona da miras kalmıştır."

"Earl'ün Joe'nun Charger'ını Joe'nun izni olsun ya da olmasın kullanmış olması mümkün mü?" Todd sordu.

Matt'in bakışları keskinleşti. "O kadar yakın görünmüyorlardı, ama kim bilir? Elimizdeki tek şey Joe'nun ifadesi. *Earl'e Joe'yu sormadık.*"

"Joe'nun garaj yolunda bir minibüs vardı." Bree telefonuna uzandı.

"Earl Harper'ın evinin önünün fotoğraflarını çektim." Kaydırdı. "İşte." Bree görüntüleri dizüstü bilgisayarına aktardı.

Matt, komşunun garaj yolundaki minibüsü yakınlaştırmak için ekrana dokundu. "ABC Tesisat."

Bree Joe'nun ehliyet bilgilerini çıkardı. "Bu o." Stella ve Todd'un fotoğrafı görebilmeleri için dizüstü bilgisayarını döndürdü. "Bütün bunlarla ne ilgisi var?"

"Sara'yla aynı okula gitmiş," dedi Matt. "Onu bütün hayatı boyunca hayat."

Stella yıllığı eline aldı. "Onu burada bir yerde gördüm. İşte." Bir sayfaya dokundu.

Yıllıktaki resmi görmek için hepsi masaya doğru eğildi. Sara Harper amigo kız eteğiyle yüzünü Joe'nun yüzüne bastırarak, kameraya bakıyordu. "Yıllıkta Sara'nın görüldüğü tüm fotoğrafları işaretledim." Stella yapışkan notlar kullanmıştı. Sayfadan sayfaya geçti. "Tüm yıllıkta Sara'nın sözde erkek arkadaşı Zachary Baker ile bir fotoğrafı var, ama Joe onunla üç fotoğrafta yer alıyor."

Matt Joe'nun yüzüne vurdu. "Belki de Sara'ya aşık olan Zachary değildi. Belki de Joe'ydu."

"Ne dedi?" Bree gözlerini kapadı ve konuşmalarını hatırlamaya çalıştı. "Sara'nın bir erkeğe istediğini yaptırmanın bir yolunu bulduğunu söyledi."

Matt, "Belki de Joe'yu kötü bir Çey yapmaya ikna etmiştir," dedi.

"Onu öldürdü mü?" Stella bunu önerdi. "Sara ateşliydi. Joe değil. Lisede, cazibe endeksinin zıt taraflarındaki bireyler arasındaki ilişkiler çok sık yaşanmaz."

Bree parmaklarını masaya vurdu. "Joe onunla konuştuğumuzda gergin görünüyordu. O zaman bu gerginliğini Earl'ün misillemesinden korkmasına bağlamıştık. Ama belki de yanılmışızdır."

Earl'ün sabıka kaydına ve genel kötü huyuna dayanarak varsayımlarda bulunmuşlardı. Soruşturmadaki en önemli kurallardan biri açık fikirli olmaktı. Bırakın kanıtlar sizi yönlendirsın, tersi değil. Bree zihinsel olarak kendini tekmeledi. Earl pisliğin tekiydi. Ama masum bir göt olabilirdi. Ya da en azından bu cinayetlerde masum olabilirdi.

"Peki, Eli, Brian ve Christian bu işe nasıl dahil oluyorlar?" Stella kahvesini, elinde bira bongu olan bir öğrenci birliği üyesi gibi yudumladı.

"Dustin'e Joe'yu tanıyıp tanımadığını soralım." Bree Joe'nun ehliyet fotoğrafını bastı. Kendini garantiye almak için Earl ve Rowdy Harper'ın fotoğraflarını da bastı. "Todd, Alyssa için hazırladığın fotoğraf dizisi nerede?"

Todd bir klasörden bir avuç fotoğraf çıkardı. Bree onları konferans odasından aldı ve yazıcıdan kendi üç fotoğrafını çıkardı. Ekip odası saat onda sessizdi. Mezarlık vardiyası devriyeye çıkmıştı. Üniversitedeki polisler hâlâ kampüste dolaşıp Christian'ın görüntüsünü yakalamıŒ olabilecek güvenlik kameralarını arıyorlardı.

Bree görüşme odasına girdi. Dustin masada mışıl mışıl uyuyordu, başını kollarına dayamıştı. Bree onun omzuna dokundu. "Dustin. Uyan . Sana bir Œey sormam gerek."

Sıçradı, sonra doğruldu ve ona göz kırptı. "Oh. Tamam."

"Bu adamlardan herhangi birini tanıyor musun?" Bree fotoğrafları masanın üzerine bir sıra halinde yerleştirdi ve Earl, Rowdy ve Joe'nun fotoğraflarını da karışma ekledi.

Dustin bir elini saçlarının arasından geçirdi ve resimlere odaklanmadan önce gözlerini ovuşturdu. "Evet. Bu adamı tanıyorum." Joe Marcus'un resmini işaret etti. "Bir süre önce su ısıtıcımız sızıntı yaptığında onu boşaltıp bağlantısını kesen tesisatçı. Dangelak ev sahibimiz bir daha değiştirmede."

"Evde çalıştığı gün bir Œey oldu mu?" Bree sordu.

Dustin kızardı ve başka tarafa baktı.

Bree onun kolunu dürttü. "Ne oldu?"

Dustin iç çekti. "Eli onunla dalga geçiyordu. Adam tam bir aptaldı. Elini sıcak su ısıtıcısının elemanında bile yaktı. Pantolonu yukarıda durmuyordu. Kıçının çatalı dışarı sarkıyordu." Dustin masayı inceledi. "Adam eziğın tekiydi. Eli fotoğrafını çekip Twitter'da yayınladı." Dustin'in ağzının bir tarafı sanki hâlâ komik olduğunu düşünüyormuş gibi seğirdi. "Eli'in Phil McCracken Dosyaları adını verdiği bir dizi fotoğrafı var, orada popo resimleri yayınlıyor." Dustin ayıldı. Arkadaşının öldüğünü mü hatırlıyordu?

Kırmızı iz bir dövme ya da doğum lekesi değildi. Bir yanıktı.

"Onunla alay eden tek kişi Eli mıydı?" Bree sordu.

Dustin'in omzu sarsıldı. Sonra başını salladı. "Hayır, hepimiz ona zor anlar yaşatıyorduk."

"Yani bu adam su ısıtıcınızı tamir etmeye geldi ve dördünüz ona eziyet mi ettiniz?" Bree sordu.

"Evet," diye itiraf etti Dustin. Pişmanlık onu bastırmış gibiydi. "Christian'ı buldun mu?"

Joe, Eli ve Brian'ı intikam almak için mi öldürdü?
O mu?

"Henüz değil. Burada sıkı dur, tamam mı?" Bree kapıyı kapattı ve konferans odasına geri döndü. Dustin'in ona söylediklerini tekrarladı. "Joe Marcus hakkında alabileceğimiz tüm bilgileri alalım."

"Şimdiye kadar elimizde ne var?" Stella sordu.

Bree gerçekleri parmaklarıyla işaretledi. "Bir, Sara Harper ile uzun süredir arkadaş olduğunu biliyoruz. İki, Eli'nin kaçırılmasında kullanılanla aynı model bir Dodge Charger'a erişimi var. Üç, onu çalıştıran tesisat müteahhidi Scarlet Falls'ta yakın zamanda soyulan evlerden ikisinde çalışmış." Bree hayal kırıklığına uğramış bir halde içini çekti. "Bunların hepsi ikinci derece kanıtlar. Eğer evi için arama izni istiyorsak, olası bir sebep oluşturmak için daha doğrudan bir şeye ihtiyacımız var."

Stella, "Joe'nun sadece çalıştığı şirkette değil, soyulan evlerde gerçekten çalıştığını da doğrulamamız gerekiyor" dedi.

"ABC Tesisat'ın sahibini arayacağım." Matt elinde telefonla odadan çıktı.

"Her şey bir adamın Grey Lake Kamp Alanı'nda Sara Harper'ı vurmasıyla başladı. Onun nerede olduğunu nereden biliyordu?" Bree yüksek sesle düşündü.

Todd, "Sara hırsızlık suç ortağı tarafından öldürüldüyse, belki de ona nerede kaldığını söylemiştir," dedi.

Bree, "Eğer ortak olsalardı, birbirleriyle iletişim halinde olurlardı," diye onayladı. "Sara Harper'ın ön ödemeli telefonunun kayıtları elimizde mi?"

"Tekrar kontrol edeyim." Todd dizüstü bilgisayarını bir klasörün altından çıkardı ve açtı. "Evet. İçinde."

Bree onun omzunun üzerinden bakmak için masanın etrafından dolaştı. Joe Marcus'la konuştuktan sonra onun iletişim bilgilerini almıştı, yani telefon numarasına sahipti. Telefonunu açıp görüşmeyle ilgili aldığı notlara baktı, sonra Joe'nun verdiği numarayı Sara'nın telefonundaki listeye karşılaştırdı. Eşleşme yoktu. "Kişi listesinde baş harfi J olan bir numara var. Sara bu numarayı Pazar günü saat on birde aramış. Bu yaptığı son arama."

"Bu numaraya eklenmiş hiçbir kişisel bilgi yoktur. Belki de kullan at bir telefondur." Todd listede gezindi.

"Belki." Bree gözlerini kapadı ve gelişmeyi kafasında evirip çevirdi. "J hâlâ Joe'yu temsil ediyor olabilir. Belki başka bir telefonu vardır. Normal cep telefonunu kullanmak oldukça aptalca olurdu."

Çok fazla belki var.

"Todd, sen arama emri için elimizdeki kanıtları içeren bir beyanname hazırla. Alyssa Joe'yu teşhis ederse seni ararım, sen de onun ifadesini eklersin. Garajı, diğer ek binaları, rıhtımı, ormanı ve arazideki tüm araçları eklediğinden emin ol. Tekne rampasında yaptığımız izlerle lastik izlerini karşılaştırmak istiyorum. Bu izleri karşılaştırmak için ayakkabılar, iz kanıtları, bilgisayar ve elektronik ekipman, biyolojik kanıtlar da isteyeceğiz." Bree arama emrinde bulunmasını istediği özel ifadeleri sıraladı. Tüm olasılıkları kapsamazsa, aramaları sınırlı kalacak ya da toplanan kanıtlara daha sonra mahkemede itiraz edilebilecekti. "Arama emrini bu gece uygulayabilmemiz gerekiyor, bu yüzden yargıç için acil durumları detaylandırın. Bu bir ölüm kalım meselesi. Christian'ı bir sonraki kurban olmadan önce hemen bulmalıyız."

Normalde arama emirleri sadece makul saatlerde tebliğ edilebilirdi. Bree, arama emrini düzgün bir şekilde tebliğ etmediği için bulunan kanıtların bir yargıç tarafından çöpe atılması riskini göze alamazdı.

Dustin'e gösterdiği altı fotoğrafı topladı. "Bunları Alyssa'ya götüreceğim ve Joe'yu Sara Harper'ı vuran adam olarak tanıyıp tanımadığına bakacağım."

Çok çekingen bir tanıktı ama Alyssa'nın Joe'yu teşhis etmesi yeminli ifadeyi güçlendirecekti. Aksi takdirde, Bree hiç tanımadığı bir yargıçı kendisine inanması için ikna etmek zorunda kalacaktı.

Matt geri döndü. "ABC Tesisat'ın sahibini aradım. Joe'nun soyulan evlerde çalıştığını doğruladı. Ayrıca Joe'nun bugün işe gelmediğini söyledi."

"Bu yardımcı olur." Bree, Todd'a ayrıntıları anlatırken kendi notlarını aldı. "Arama izni başvurusu hazır olduğunda bana haber ver. Yargıcı arayıp elektronik olarak imzalayıp imzalamayacağını soracağım. Bu zaman kazandırır." Bree Stella'ya döndü. "Kalıp arama emrinin uygulanmasına yardım etmek ister misin?"

"Sadece beni durdurmaya çalış." Stella ayağa kalktı ve kahve fincanını aldı. "Ben kafein alacağım."

"Ben de seninle geliyorum, Bree." Matt onu odadan çıkarken izledi.

Ceketini almak için ofisinde durdu. Sonra aceleyle arka kapıdan cipe geçtiler.

Haklı olması için dua ederken Bree'nin kanında sinirler uğulduyordu. Genç bir adamın hayatı buna bağlıydı. İçinden bir ses onu bulamazlarsa sabaha kadar öleceğini söylüyordu.

"Yaklaştık." Matt emniyet kemerini bağladı. "Bunu hissedebiliyorum."

"Bu gece Christian'ı bulmalıyız." Bree park yerinden hızla çıktı. "Bu katilin kurbanlarını öldürmeden önce uzun süre tuttuğuna dair elimizde hiçbir belirti yok."

"Christian'ı Eli'yi öldürdüğü ve Sara'yı terk ettiği hana götürmeyecek."

"Hayır. O yeri onun için mahvettik. Brian'ı attığı tekne rampasına de şüpheliyim," diye onayladı Bree. "Joe'nun evinin arkasında bir garajı vardı. Belki onu oraya götürmüştür."

Motele varmaları on dakikadan az sürmüştü. Girişe yaklaştıklarında Bree ayağını gaz pedalından kaldırdı.

Matt öne doğru eğildi ve ön camdan gözlerini kısarak baktı. "Bu duman mı?" Camını kırdı.

Duman kokusu Bree'nin burnuna çarptı. Otoparka dönüşü çok hızlı yaptı. SUV yalpaladı. Lastikler gıcırdadı. Matt kolçağa tutundu.

İki katlı binadan dumanlar yükseliyordu. Bir alarm . İnsanlar motel odalarından çıkıyordu.

"Kahretsin." Bree telsiz mikrofonunu kaptı ve yangını merkeze bildirirken vitesi park konumuna getirip arabadan atladı.

SUV. Alyssa'nın odasının önüne park etmiş olan şerif yardımcısının aracına doğru koştu. Bree cama vurmak için elini kaldırdı ama eli havada donup kaldı. Camda bir delik açılmıştı. Şerif yardımcısı öne doğru savrulmuştu. Başının arkasını kan kaplamıştı. "Vuruldu!"

Ölmüş müydü?

Alyssa neredeydi?

Kız için duyduğu korku Bree'nin boğazında düğümlendi. Silahının kılıfını çıkardı ve kabzasını kullanarak camı kırdı. Kırık camdan uzandı ve iki parmağını şerif yardımcısının boynuna bastırdı. "Bu Wallace. Yaşıyor." Ama yarası çok kanıyordu. "Çok kan kaybetmiş."

O ve Matt şerif yardımcısını arabasından sürüklediler.

Bir adam ofisten Bree'ye doğru koştu. Nefes nefese durdu. "Ben müdürüm. Neler oluyor, Şerif?"

"Bu şerif yardımcısı vuruldu!" Bree bağırdı. "Hangi odaların dolu olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet." Adam şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı.

Bree otoparkın diğer tarafında toplanan küçük grubu işaret etti. "Tüm misafirlerinizi hesaba katmaya çalışın."

İnsan kümesine doğru yöneldi.

Matt telsizdeydi, bir memurun yaralandığını bildiriyor, ambulans ve destek istiyordu.

Bornozlu bir kadın otoparkta yalınayak koşuyordu. Elinde kısa bir havlu yığını vardı. Wallace'ın hareketsiz bedeninin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ben hemşireyim." Katlanmış bir havluyu şerif yardımcısının başının arkasına bastırdı ve basınç uyguladı.

"Teşekkür ederim." Bree binaya doğru döndü. Alyssa hâlâ içeride miydi?

Odasının altındaki pencerelerden dumanlar yükseliyordu. *Yaşıyor muydu?* Bree alev göremiyordu ama yangında ölenlerin çoğu yanarak ölmemişti. Duman solumaktan ölmüşler.

Bree öfkesini yutarak, elinde silahıyla ikinci katın sahanlığına çıkan beton basamaklara doğru koştu. Matt onun yanındaydı.

"Dikkat et!" Matt parmak uçlarıyla kapıya hafifçe dokundu, belli ki ısı kontrolü yapıyordu. "Sorun yok gibi."

Kapı kilitliydi. Matt geri çekildi ve kapıyı tekmeledi. Kapı dayandı. Çerçeve dayanana kadar kapıyı iki kez daha tekmeledi. Tahta parçalandı. Kapı duvardan sekerek içeri doğru uçuştı.

Bree silahıyla önden giderek içeri girdi. Temiz olduğundan emin olana kadar silahıyla odayı taradı. Duman odanın üst yarısını doldurdu ve gözlerini yaktı. Sulanırken görüşü bulanıklaştı. Ön kolunu yüzüne sildi ve gözlerini temizlemek için kırptırdı. Yatakların çarşafı çıkarılmıştı. Duman Bree'nin burnunu tıkadı. Öksürdü ve en kalın bulutun altında kalmaya çalışarak eğildi.

"Alyssa?" diye bağırdı, boğuluyordu.

Matt koşarak geldi. Öksürerek ceketinin yakasını ağzına ve burnuna kapattı. Banyo kapısını iterek açtı. Bree onun omzunun üzerinden baktı. Çarşaftan bir ip tuvaletin tabanına bağlanmış ve küçük pencereden içeri geçirilmişti. Küçük açıklıktan pek fazla insan geçemezdi. Alyssa çok zayıftı ama pencereden çıkmak biraz jimnastik ve çaresizlik gerektirmiş olmalıydı. Ama sonra, motel yanıyordu. Yani, evet. Çaresizdi.

O da hazırlıklıydı. O ipi son dakikada yapmış olması mümkün değildi. Muhtemelen hazırlamıştı.

Bree rahatlasa mı yoksa paniklese mi bilemedi.

"Alyssa gitti." Matt öksürdü ve Bree'yi kapıya doğru çekti. "Buradan çıkmamız gerek."

Bree kolunu adamın elinden kurtardı. Küvete girdi ve pencereden dışarı baktı. Çarşaf ipi neredeyse pencerenin altındaki zemine kadar uzanıyordu.

Nasıl dışarı çıkmıştı? Kız Gumby kadar esnek olmalıydı. Ama sonra, Bree odayı seçtiğinde, Alyssa'nın *dışarı çıkmasından* çok bir adamın *içeri girmesinden* endişelenmişti.

Duman yoğunlaştı ve gözlerinden yaşlar boşandı.

"Bree!" Matt onun kolundan tutup odadan dışarı sürükledi.

Bree yürüyüş yolunda, beton basamaklardan aşağıya ve binanın etrafına koştu.

Karın çoğu o günün erken saatlerinde güneşte erimiş ve alçak bölgelerde çamur bırakmıştı. Elli fitlik otlu zemin

Ormandan motele. Bree cebinden el fenerini çıkardı ve yere tuttu. Çamurdaki bir dizi ayak sesi, Alyssa'nın duvarın dibindeki iniş noktasından ağaçların arasına doğru uzanıyordu.

Bree koşmaya başladı ama dumanla dolu ciğerleri itiraz etti ve ağaç sınırına ulaştığında durmak zorunda kaldı. Kalalarına yaslandı ve öksürdü, dumanın tadı ağızında ve boğazında yoğunlaşmıştı.

Lanet olsun!

Matt de hemen onun yanındaydı ve öksürüyordu. "Bir dakika nefes al, sonra peşine düşeriz."

Bree doğruldu ve koluyla ağızını sildi. Alyssa için duyduğu endişe onu ilerlemeye itti. Bree patika boyunca tökezledi. Soğuk gece havası ciğerlerini rahatlattı. Birkaç adımda kendini toparladı ve yavaş bir koşuya başladı. İki yüz metre sonra patika dar, çizgisiz, asfalt bir yolda sona erdi.

Bree kendi döndü. "Nerede o?"

"Fazla uzaklaşmış olamaz." Matt kendi el fenerini yere tuttu ve yolun kenarına doğru yürüdü.

Bree diğer tarafa Alyssa'nın kaldırımından ayrıldığı yeri aradı. "Bu hangi yol?"

Matt'in elinde telefonu vardı. "31 numaralı kırsal yol. Eyaletler arası yola paralel gidiyor. Üzerinde birkaç çiftlikten başka pek bir şey yok. Kilometrelerce boşluğu kesiyor ve başka köy yollarıyla kesişiyor."

"Onu kaldırımda takip edemem." Bree gözlerini yere dikti. "Keşke Brody yaralanmasaydı. Departmanımın bir K-9'a ihtiyacı var."

"Öyle."

Brody'nin sakatlığı onu ikna etmişti. Ne kadar iyi olursa olsun, ödünç alınmış, emekli bir köpeğe güvenemezdi. O genç bir hayvan değildi. Kendi korkularını bir kenara bırakmalı ve bir köpek edinmenin bir yolunu bulmalıydı.

Eyalet polisini arayıp bir K-9 birimi talep etti, ancak gelmesini bekleyecek zamanı yoktu.

Matt ve Bree motelin park yerine döndüler. İki itfaiye aracı moteli hortumla yıkıyordu. Konuklar otoparkta küçük gruplar halinde kümelenmişlerdi.

Bree Matt'in kolunu tuttu. "Benim cipi alıp şu yolda birkaç mil gidip Alyssa'yı görmeye çalışır mısın?"

"Elbette." Matt onun uzattığı anahtarları aldı. Bree onun kendi aracıyla uzaklaşmasını izledi. Sonra kaosa doğru döndü. Motelin yangın alarmı çalışıyordu. Bir siren başka bir itfaiye aracının geldiğini haber veriyordu.

Alyssa'nın bu kadar çabuk yaya olarak kaçmış olması imkânsız görünüyordu. Yangın daha yeni başlamıştı. Kaçmış mıydı?

Yoksa Alyssa da mı kaçırılmıştı?

Eğer Joe onu ele geçirseydi, kesinlikle öldürürdü.

OTUZUNCU BÖLÜM

Elektrikli düzelticiler elinde vızıldadı ve göt deliği kıvrandı. Ama sandalyeye sıkıca bağlanmıştı. Hiçbir yere gitmiyordu. Bileğinden bir damla kan beton zemine düştü. Plastik derisine batıyordu.

"Kes şunu." Sarı saçlarından bir avuç aldı ve makası kafa derisi boyunca gezdirdi. "Sadece daha çok acıtacaksın."

Saçlar avuç avuç muşambanın üzerine yığıldı. Saçın görüntünün büyük bir parçası olduğuna karar verdi. Onsuz adam acınası ve zayıf görünüyordu. Makas birkaç kez kaydı. Hedef, kafa derisi her delindiğinde irkildi.

Ne korkak ama.

Adam ağzındaki tıkaçın arkasından inledi. Mavi ve kırmızı çizgili rugby gömleği ve bir haftalık maaşına mal olan kot pantolonu köşede katlanmıştı. Titriyordu.

Bu pislikler çok sertmiş gibi davranıyorlardı ama aslında düz dişler, pahalı kıyafetler ve çoğu insanın kirası kadar tutan saç kesimlerinden ibarettiler. Aslında hiçbir şey değillerdi. Tüm dünyaları yüzeyseldi. Erkek olmak hakkında ne biliyorlardı ki?

Kendi kendini yetiştirmişti. Önünü açacak bir ailesi yoktu. Hayatı ve görünüşü kendisine bahşedilen bu ayrıcalıklı pisliğin aksine. Çalışmak artık bir şey ifade etmiyor muydu? Kadınlar gerçek erkeklere sahip olabilecekken neden kendilerini zengin dangalaklara atıyorlardı?

Kurbanı sertçe ürperdi. Tüyleri diken diken oldu. Garaj soğuktu ama bunun bir önemi yoktu. Yakında soğuğu .

Kafa tamamen tıraş edildiğinde, yaptığı hayran kaldı. Güzel saçları ve kıyafetleri olmadan, adam özel bir şey değildi. Ağzındaki tıkaçı çekti. "Seni öldürmemem için beni ikna et." "Neyin var senin be adam?" Hedefin sesi kırıldı. Ağlayacaktı. İçini neşe kapladı. O pisiği çoktan kırmıştı. "Davana yardımcı olmuyorsun."

"Ne istiyorsun?" Adam burnunu çekti. Gözleri sulanmış ve dudakları maviye dönmüştü.

"Bilmiyorum. Belki de sadece senin tam bir pislik olmadığını bilmek istiyorumdur."

"Bak dostum. Seni kırdıysak özür dilerim. Sadece şakalaşıyorduk." Pislik herif onu başından savmaya çalıştı.

"Hiç komik değilsin." Sandalyenin etrafında bir daire çizerek yürüdü.

Hedefin boynu dönerek onu görüş alanında tutmaya çalıştı. Onu korkutmak için tam arkasında durdu.

"Ne yapıyorsun?" Panik adamın sesinin tonunu yükseltti. Korku. Kokusunu . Tadına bakabilirdi. çıkarabilirdi.

Artık birilerinin ondan korkmasının zamanı gelmişti. Tüm hayatını bu sözde alfa erkeklere karşı ikinci planda kalarak geçirmişti. Bundan sonra böyle olmayacaktı. Bu gece alfa oydu. Tüm kararları o veriyordu.

"Sana her şeyi veririm. Sadece gitmeme izin ver," diye yalvardı hedef.

"Arkadaşların da yalvardı." Kurbanının kulağına doğru eğildi. "Onlara ne olduğunu bilmek istiyor musun?"

Hedefin nefes alış veriş hızlandı, neredeyse hiperventilasyon geçirecekti. Hangisi daha eğlenceliydi, onları korkutmak mı yoksa öldürmek mi? Karar vermek zordu.

İkinci kurbanını hatırladı. Onları öldürmek. Kesinlikle. İşkence ön sevişme gibiydi.

"Sana arkadaşlarının tam olarak nasıl öldüğünü anlatayım." Gözlerini kapadı ve ikinci cinayeti hayal etti. Anı zihninde bir video kadar net bir şekilde yuvarlandı. Adamın kulağına yaklaştı ve fısıldadı.

Her ayrıntıyı anlatmayı bitirdiğinde gözlerini açtı. "Sana yapacağım şey tam olarak bu."

Kurbanı da zor nefes alıyordu ve tüm vücudu titreyerek sarsılıyordu. Dehşetin kokusunu içine çekti. Bu onu daha fazlası için acıktırdı.

Bu gecenin sonsuza dek sürmesini istiyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Matt Bree'nin cipine yaslandı. Birkaç metre ötede Bree itfaiye şefiyle konuşuyordu. Onun elini sıktı, sonra dönüp Matt'e doğru yürüdü.

Motelin otoparkı ilk müdahale ekipleriyle doluydu. Bir ambulans Memur Wallace'ı için bekliyordu. İki sağlık görevlisi sedyeyi açık arka kapılara doğru götürdü. Bree onu kontrol etmek için durdu. Artık bilinci yerinde olan Wallace ona doğru uzandı. Bree elini sıktı, sonra sedyeden uzaklaştı. Şerif yardımcısı araca bindirildi.

Acil ilk yardımı yapan hemşire ayağa kalktı ve bornozundaki kaya tuzunu ve kirli çamuru fırçaladı. Soluk mavi havlu kumaşa kan bulaşmıştı. Bree onun da elini sıkmak için durdu.

Bree işinin gerektirdiği politikadan şikâyet edebilirdi ama aslında bu işte çok iyiydi. Doğal bir liderdi. İnsanları takdir eder ve nedenini bilmelerini sağlardı. Övgüleri gerçek gibiydi, saçmalık gibi değil.

"Yolun üç mil yukarısına sürdüm." Bree'ye anahtarlarını uzattı. "Alyssa'dan iz yok ama iz bırakmadan yoldan çıkmış olabileceği pek çok yer var."

"Teşekkür ederim." Bree alnını ovuşturdu ve bir is lekesi bıraktı.

"Silah sesini duymuş ve yangın başlamadan önce kaçmış olabilir." Matt'in kafasında olasılıklar dönüyordu. "Ya da yangını onu dışarı çıkarmak için kullandı. Daha önce gitmiş olması bile mümkün. Onunla konuştuğunda oldukça ürkmüş olduğunu söylemiştin."

"Bu doğru. Şerif Yardımcısı Wallace sadece odanın önünü gözetliyordu." Bree başını salladı. "Todd aradı. Üniversitedeki memurlardan biri Christian'ın sınıfının yakınındaki bir binada bir güvenlik kaseti bulmuş. Kasette Christian'ın silah zoruyla bir Dodge Charger'a bindirildiği görülüyor. Plaka çamurla kaplanmış ama Todd, Roger'ın Joe Marcus'un ölen babası olduğunu ve Roger'ın kendi adına kayıtlı 9 mm'lik bir Glock'u olduğunu doğruladı. Brian'ı öldürmek için kullanılan mermiler 9 mm'likti."

"Yangın nasıl başladı?" Matt sordu.

"Birisi Alyssa'nın alt katına girmiş, yatakların üzerine benzin dökmüş ve onları ateşe vermiş." Bree dişlerini sıktı. "Bunu Wallace'ı vurduktan sonra yaptı. Motelin güvenlik kamerası tüm olayı kaydetmiş. Görüntü grenli ama tetikçi-kundakçı bir Dodge Charger kullanıyormuş. Yine plakasını göremiyoruz ve yüzü bir kar maskesiyle kapalı."

"Kimse silah sesini duymadı mı?" Matt sordu.

"Aslında birkaç kişi gördü. Ancak motelin otoyola yakınlığı, bunun bir aracın geri tepmesi olduğunu düşünmelerine neden oldu."

"İlk kurbanlarda olduğu kadar dikkatli ya da akıllı davranmıyor. Bu yangın diğer kaçırma olaylarından daha fazla dikkat çekecekti. Onlar kurnaz ve hızlıydı. Kontrolünü mü kaybediyor yoksa kendine aşırı mı güveniyor?"

"Her iki durumda da acele etsek iyi olur. Dua et de yargıcı ikna edebileyim." Bree cipinin sürücü koltuğuna tırmandı ve telefonunu çevirdi. Matt aracın açık kapısının yanında durdu. Bree'nin davasını yargıca anlatışını dinlerken dijital çağa şükreliyordu. Sinirleri gerilmiş olan Matt'in ayak parmağı asfalta vurdu. Bree kıpırdamadı. Odaklanırken tüm vücudu hareketsizdi.

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç." Telefonunu indirdi ve "Son" tuşuna bastı. "Kabul etti. Arama emrini elektronik olarak imzalayacak."

Eskiden saatler süren bir süreç otuz dakikaya indirildi.

İlerleme var.

"Tebrikler," dedi.

Bree nefes verdi. Sesindeki rahatlama sanki nefesini tutuyormuş gibi çıkmasına neden oldu. "Yine de yargıç, bir an önce

Doğru."

"Öylesin," dedi Matt.

"Umalım da öyle olsun. Eğer yanılıyorsam, bunun bedelini Christian ödeyecek." Yorgunluk çizgileri ağzını çevreliyordu. "O emri yerine getirme zamanı."

Matt saatini kontrol etti. Gece yarısını geçiyordu. "."

Kırk beş dakika sonra Matt, önünde ve arkasında ŞERİF çelik yeleğin kayışını bağladı. Üç yıl önce benzer bir gece operasyonunda vurulduğunu hatırlayınca vücudu sinirle uğuldadı. Bu anıyı yuttu ve şimdiki zamana odaklandı. Arama emirlerini tebliğ etmek tehlikeliydi. Dikkatinin dağılmasını göze alamazdı.

Bree, Stella ve Todd, Joe Marcus'un evinin önündeki sokakta durdular. Garaj yolu boştu. Tesisatçı minibüsü yoktu. Corolla yoktu.

Joe nerede?

Ona sinsice yaklaşmıyorlardı. Yandaki Harper'ların evinde Earl'ün köpeği yine havlamaya başladı. Bir mil kare içindeki herkes orada olduklarını biliyordu.

Köpek tekrar havladı ve Bree irkildi. Alnında boncuk boncuk terler belirdi. Kolunu yüzüne sildi.

İki devriye aracı yolun kenarına park etti. Şerif Yardımcıları Rogers ve Oscar sokaktaki gruba katıldı. Bree birkaç cümleyle onları bilgilendirdi. "Joe Marcus silahlı ve tehlikeli. Şimdiden üç kişiyi öldürdü. Bu öğleden sonra dördüncü bir kurbanı silah zoruyla kaçırdı."

Matt, "Evdeymiş gibi görünmüyor," dedi.

"Koçbaşını getir." Bree kendi yeleğini kontrol etti. "Şerif Yardımcısı Oscar ve Dedektif Dane, arka kapıyı tutun. Kaçmasını istemeyiz."

İkisi evin yan tarafında gözden kayboldu.

Rogers, Enforcer lakaplı siyah metal koçu bagajından çıkardı. Karanlıkta araba yolundan aşağı doğru ilerlediler. Bree

ve Todd ön kapıya gidip karşılıklı durdular. Bree sertçe kapıyı çaldı. "Şerif! Kapıyı açın. Arama emrimiz var!"

Sessizlik tam bir dakika boyunca devam etti.

Bree kapıyı tekrar çaldı ve daha yüksek sesle bağırdı. "Burası şerif departmanı. Kapıyı hemen açmanızı istiyorum yoksa zorla gireceğiz."

Birkaç dakika daha kimse cevap vermeyince kenara çekildi ve Rogers'a ilerlemesini işaret etti. Rogers koçbaşını savurdu ve tek bir hamlede kapıyı kırdı. Karanlık eve girdiler, el fenerleri ve silahları ileri doğrultulmuştu.

Bree duvar düğmesini çevirdi. Fuayeye ışık doldu. Mobilyalar koyu çam ağacındandı. Oturma odasındaki tek modern unsur düz ekran televizyon ve video oyun sistemiydi.

Ev üç yatak odalı, tek katlıydı. Joe'nun evde olmadığından emin olmak uzun sürmedi. Stella ve Oscar arka kapıdan girdiler. Eldivenlerini giyerek ayrıldılar ve aramaya başladılar.

"Corolla'sı garajda," dedi Stella. "Yani, muhtemelen Charger'ı kullanıyor."

"Nerede o?" Bree boş mutfağı taradı. Yüzü gergindi. "Christian'ı nereye götürdüğüne dair bir iz olmalı."

"Şerif?" Todd kapı aralığından seslendi. "Bunu görmeniz gerek."

Bree yatak odalarına giden kısa koridorda yürüdü. Matt de hemen arkasından onu takip etti.

"Görünüşe göre Joe hâlâ çocukluk odasında yaşıyor." Todd en büyük yatak odasını işaret etti. "Ana oda hâlâ babasının eşyalarıyla dolu, sanki bir tapınak gibi." Daha küçük bir yatak odasına doğru ilerledi. "Ama işin ürktücü kısmı bu bile değil."

Mobilyalar, birbiriyle uyumlu ikiz yatak, şifonyer ve çalışma masasından oluşan bir genç odası takımına benziyordu. Masanın üzerine bir ofis koltuğu çekilmişti.

"Her şeyden önce," dedi Todd. "Çekmecede ön ödemeli bir cep telefonu bulduk. Şifre koruması olmayan süper ucuz bir model. Sara'nın telefonundaki J etiketli numara. Arama kaydındaki son arama. İkinci kısım muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en kötü şey."

Matt kendini destekledi ve Bree kaskatı kesildi.

Todd klavyeye dokundu ve bilgisayarını uyandırdı. Ekran aydınlanarak sandalyeye bağlanmış genç bir adamın videosunu gösterdi. Brian. Onun

Saçları kabaca kırpılmıştı ve donuna kadar soyulmuştu. Kıyafetleri yan tarafta, Grey Lake Inn'in garajına benzeyen yerde bir yığın halinde katlanmıştı. Beton temizdi.

Asık suratlı Todd, "Oynat "a tıkladı.

Bree duruşunu genişletti, hepsinin geleceğini bildiği şey için gözle görülür bir şekilde kendini hazırladı.

Matt bağıını çevirmek istedi, ama .

Ekranı Joe Marcus adım adım ilerliyordu. Brian'ın önünde durup yüzünü yaklaştırdı. "Artık o kadar güzel değilsin, değil mi?"

"Ne yapıyorsun, dostum?" Brian ağladı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Ciddi değildik. Hiçbir şey demek istememiştik."

"Sen bir pisliksin." Joe belinden bir silah çıkardı. "Kendini beğenmiş küçük bir hıyar. Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun. Eminim Sariah'nın gerçek adının Sara olduğunu bile bilmiyorsundur. Onu gerçekten umursamıyorsun ama yine de onu becerdin, değil mi?"

"Ona değer veriyorum." Brian'ın sesi soğuk ve korkuyla titriyordu. Teni solgundu ve tüyleri diken diken olmuştu. Kırmızı çerçeveli gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Sorun değil. O da seni umursamıyor. Onu becerdin çünkü yaptığın şey bu. O da annenin mücevherlerini çalabilmek için seni becerdi."

Brian'ın omurgası sertleşti.

"Bunu bilmiyor muydun?" Joe başını salladı. "Sen aptalın tekisin. Sen onu kullandığını sanıyordun ama o seni kullanıyordu. Nereden bildiğimi biliyor musun? Çünkü o küçük sürtük önce beni kullandı. Gerçekten, siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. Önemli değil. Bir dahaki sefere onu öldüreceğim." Joe silahı Brian'ın yüzüne doğrulttu. "Sonra da senin üç pislik arkadaşını öldüreceğim."

"Hayır." Brian irkildi ama sadece başını oynatabildi.

"Uzun zamandır senin gibi pislikleri öldürmeyi düşünüyordum." Joe'nun nefes alış veriş hızlandı. Yüzü kızardı. "Senin gibi adamlar hayatım boyunca bana bok gibi davrandılar." Dudaklarını yaladı. Gözleri heyecanla irileşti.

"Hayır-" Brian ağladı.

Joe tetiği çekti. Kurşun yanağına isabet edince Brian'ın başı geriye düştü. Bir kan sisi duvara çarptı ve Brian yere yığıldı.

Yana doğru. Joe'nun kaşları düştü. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Tetiği tekrar çekti. İkinci kurşun Brian'ın alnına isabet etti, ama Brian çoktan ölmüştü. Kan fışkırmamasından başka bir şey olmadı.

Joe öne doğru yürüdü. Hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle, botunun burnuyla Brian'ın ayağını dürttü. Brian açıkça ölmüştü. Joe cebinden bir bıçak çıkardı ve bağlarını kesti. Brian'ın bedeni yan yatmış halde yere yığıldı. Joe onu sırt üstü yuvarladı. Cesedin yanında volta atıyor, sanki öldürme tatmin edici değilmiş gibi her iki adımda bir tekmeliyordu.

Silahı bir kenara bırakarak tezgahdan bir çekiç aldı. Çekici havaya kaldırıp Brian'ın yüzüne indirirken yüzünü öfke kapladı. Sonuç onu memnun etmişe benziyordu. Brian'ın yüzüne tekrar tekrar vurdu. İş bittiğinde hem kendisi hem de oda kan revan içindeydi ama yüzü garip bir şekilde sakindi.

Topuklarının üzerine oturdu. Memnun bir gülümseme yüzünü böldü. Yüzünü kameraya döndü. "İşte bu intikamdı."

Video durdu. Oda sessizliğe gömüldü. Matt'in midesi . Hayatında çok iğrenç şeyler görmüştü ama bu şimdiye kadarkilerin en kötüsü .

"Şuna bakın, Şerif." Stella açık dolapta duruyordu, ayaklarının dibinde iki açık karton kutu vardı. Kutular BRIAN ve ELI olarak etiketlenmişti. Her birinin içinde saç kırpıntılarıyla dolu plastik bir torba vardı. Her saç torbasının altında katlanmış bir takım giysi vardı.

"Giysileri neden saklamış?" Matt sordu. "Hatıra eşyası mı?" "İşte nedeni," dedi Todd ve bilgisayarını işaret etti. Bilgisayarın içinde Ekranın ortasında Joe'nun Brian'ın kıyafetlerini giydiği bir resim vardı. "Onları öldürdü ama aynı zamanda onlar *olmak* istedi."

Bree'nin yüzündeki kan çekilmişti. Konuşmak için ağzını açtı ama ağzından sadece kuru bir hırıltı çıktı. Sertçe yutkundu ve boğazını temizledi. "Christian'ı nereye götürdüğünü bulmamız gerek. Birkaç memur Grey Lake Inn'gidip garajı kontrol etsin, ama oraya geri döneceğinden şüpheliyim. Her yer hâlâ olay yeri bandıyla kaplı. Bir fikrin var mı?"

Matt pencereden dışarı baktı. Evin arkasındaki Grey Gölü'nün buzları ay ı ışığında parılıyordu. "Şimdiye kadar seçtiği her yer gölün üzerindeydi."

"Hadi gidip bir haritaya bakalım." Bree topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı. Matt de onu dışarıda izledi. Araba yolundan cipine doğru yürüdü ve direksiyonun arkasına geçti.

Earl'ün köpeği daha fazla havlamaya başladı ve Bree sıçradı. Bir elini göğsüne bastırdı ve nefes aldı.

Matt yolcu koltuğuna oturdu. "İyi misin?"

"Evet." Gösterge panelindeki bilgisayarın ışığında Bree'nin yüzü renksizdi. Grey Gölü'nün bir haritasını çağırdı. "İşte kamp alanı." Bilgisayar ekranını işaret etti. "Tekne rampası burada, Grey Lake Inn de şurada."

"Joe'nun evi de gölün sonunda. Diğer üç yerden kilometrelerce uzakta."

"Evet," dedi Bree. "Arada ne var?" Matt

haritayı taradı. "Fazla bir şey yok."

"Dönüm dönüm vahşi doğaya benziyor."

"Uydu görüntüsüne geçebilir misin?" Matt sordu.

Bree bir simgeye tıkladı ve ekran havadan bir görüntüye dönüştü. Gölün kenarı boyunca ilerledi. "Kıyıda bazı binalar var ama ne olduklarını anlayamıyorum."

"Bu araziyi biliyorum. Bir çiftlik." Matt işaret etti.

"Çok fazla arazi var," dedi Bree. "Bölgeyi daraltmanın bir yolu olmalı."

Matt cebinden telefonunu çıkardı ve ABC Tesisat'ın sahibini aradı. Aramayı halsiz bir ses yanıtladı. "Bay Hoover?"

"Bu da kim?" Hoover sordu.

"Matt Flynn, şerif müfettişi. Daha önce konuşmuştuk. Sizi uyandırdığım için üzgünüm efendim ama bu bir ölüm kalım meselesi. Joe Marcus Grey Gölü'nde herhangi bir işte çalıştı mı? Boş ama mahremiyet sağlayacak bir yer, belki bir tür boş bina."

"Grey Lake Estates projesi üzerinde çalışıyorduk. Şirketteki herkes geçen ay bir noktada orada çalıştı. Ancak bazı izin sorunları ortaya çıktı, nedenle inşaat durdu ve proje ertelendi. İki model ev inşa edildi. Kaba inşaat işlerini yaptık ama henüz hiçbir armatür yerleştirilmedi." Bay Hoover Matt'e bir adres verdi.

"Teşekkür ederim, efendim." Matt aramayı sonlandırdı ve adresi telefonundaki GPS'e taktı. "Buradan birkaç mil ötede, Joe'nun son zamanlarda çalıştığı iki boş, bitmemiş model ev var."

Bree cipinden atladığı sırada iki şerif arabası daha geldi. İki yeni şerif yardımcısını Joe Marcus'un evini suç mahalli olarak korumakla görevlendirdi. "Acele bir arama yapmak için çok fazla kanıt olacak. Christian'ı bulacağız, sonra da kanıt toplamakla ilgileneceğiz."

Sonra asıl ekibini dışarı çağırdı. "Joe'nun Christian'ı götürmüş olabileceği iki olası yer hakkında ipucu bulduk." Herkese adresleri verdi. "Todd, sen Oscar ve Stella'yı ilk eve götür. Matt, Rogers ve ben iki numaralı evi kontrol edeceğiz. Karanlıkta ve sessizce gideceğiz. Onu ürkütüp bir şey yapmasını istemiyorum."

Oscar ve Rogers devriye arabalarına doğru döndüler. Rogers'ın ayağı takıldı. Yürüyüşü dengesizdi. Terliyordu ve solgundu, neredeyse ateşli görünüyordu. Oscar kolunu tuttu ve "İyi misin?" diye sordu.

"Tamam. Beni yalnız bırak." Rogers onun elini sıktı. İki şerif yardımcısı arabalarına bindiler.

Stella ve Todd da aynısını yaptı.

Matt Bree'nin cipine doğru yürüdü. Aracın etrafında dönerek yolcu kapısına . Bree garaj yolunda durmuş, Joe Marcus'un evinde kalan iki yardımcısına talimatlar veriyordu.

Onlardan uzaklaştı ve Matt'e doğru yöneldi. Bir şey şingirdadı ve ağır bir nefes alma sesi yaklaştı. Arkasında, Earl'ün büyük köpeği araba yoluna doğru koşuyor, Bree'yi hedef alıyordu. Matt'in kalbi küt küt atmaya başladı. Çok geç kalacağını bildiği halde aracın etrafında dönmeye başladı. Bir köpekten kaçamazdı. Hayvan ona Matt'ten önce ulaşacaktı ve Bree cipinden on beş metre uzaktaydı.

Asla .

BÖLÜM OTUZ İKİ

Bree göz ucuyla köpeğin yaklaştığını gördü. Kalp atışları hızlandı ama vücudu dondu kaldı.

"Kaçma!" Matt bağırdı.

Ama Bree kaçamadı. Hareket edemedi. Nefes bile alamıyordu. Boğazı kilitlenmişti. Çığlık atmak bile imkansızdı. Dehşet beynine kısa devre yaptırırken ayakları yere yapışmıştı. Tüm düşünceler köpeğin nefesi, tasmaının şingirtisi ve zayıf vücudunun ona doğru kaslanarak koşmasıyla engelleniyordu. Zaman yavaşladı.

Neredeyse metre uzaktaydı.

Kendi nabızı duymasını engelledi. Görüşü tünelleşti. Yirmi adım.

Gözleri büyük köpeğin kafasına odaklandı. Ağız açıktı, dişleri parlıyordu.

"Vur onu!" diye bağırdı biri.

"Yapamam!" diye bağırdı başka bir ses.

Ama Bree karşılık veremedi. Vücudu gerildi, kendini darbeye, acıya ve sıcak kanın fışkırmasına hazırladı.

Köpek yavaşladı ve yaklaşık on adım ötede durdu. Canavar hırladı, başını eğdi ve Bree'ye yan gözle baktı. Vücudu kaskatı kesilmişti. Kulakları kesilmişti. Kıkırdaktan geriye kalan üçgenler hayvanın kafasına tutturulmuştu.

Bree hâlâ hareket edemiyordu.

Birisi Bree ile köpeğin arasına atladı.

Matt.

Adamın iri bedeni önünde durduğu anda Bree nefesini içine çekti. Oksijen ciğerlerine doldu ve beynini çalıştırdı. Köpek hâlâ serbest ve hırlıyor olsa da, güvende olduğunu biliyordu. Matt hayvanın icabına bakacaktı. Aşağılanmışlık duygusu üzerine çöktü ve korkuyla karışarak mide bulandırıcı bir olumsuzluk kokteyline dönüştü.

Matt çömelerek köpeğe doğru yan döndü. Önündeki yere baktı ve tiz bir sesle köpekle konuştu. "İşte iyi bir çocuk."

Köpeğin duruşu yumuşadı, hırlamayı bıraktı ve tüm vücudunu salladı.

"böyle," dedi Matt. "Şu gerginliği üzerinizden atın."

Sert bacaklı ve alçak gövdeli köpek boynunu Matt'e doğru uzattı ve havayı kokladı.

"Kimmiş iyi çocuk?" Matt .

Köpeğin kuyruğunun ucu titredi. Matt yavaşça elini uzattı ve köpek elini kokladı. Bir dakika sonra Matt elini ters çevirdi ve köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı. Köpek vücudunu kaydırды ve ona doğru eğildi.

Bree'nin görme ve işitme duyuları yavaşça normale döndü. Garaj yolunun diğer tarafındaki bir hareket dikkatini çekti. Earl, Matt'in birkaç adım ötesinde duruyordu. Earl'ün kolları göğsünün üzerinde kavuşmuştu ve dudakları öfkeli bir kağ çatma biçiminde bükülmüştü. Köpeğin ona saldırmamış olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Bree bunu yüzünden anlayabiliyordu.

"Bunun için üzgünüm. Nasıl kaçtığını bilmiyorum." Earl'ün gözlerinde yalan parlıyordu. "Rufus! Kıçını buraya getir."

Earl yaklaşp tasmaını yakaladığında köpek sinmişti. Köpeği kendi arazisine doğru götürürken, Rufus omzunun üzerinden Matt'e baktı, köpeğin ifadesi bozguna uğramıştı.

Bree'nin dizleri o kadar çok titriyordu ki, yürümeye çalışırsa düşeceğinden korkuyordu. Dişlerini sıktı ve vücudunu dönmeye zorladı.

Todd bir düzine metre ötedeydi, silahını çekmişti, yüzünde *ne oluyor bakışı* vardı. Bree'nin yapması gerekeni yapmıştı: bir tehdidi ortadan kaldırmak için hazırlanmıştı. Kimse bir köpeği vurmak istemez ama bazen başka seçeneğiniz yoktur.

Todd'un sorgulayan ifadesine cevap veremeyecek kadar utanmış ve sarsılmış bir halde aracına doğru yürüdü. Yakalaması gereken bir katil vardı. Bu zayıf dizli saçmalıktan kurtulsa iyi olacaktı.

Oscar, Rogers ve Stella o sırada araçlarında oldukları için minnettardı. Belki de görmemişlerdi. Ama Todd kesinlikle görmüştü. Bree direksiyonun arkasına geçti. Elleri titriyordu. Anahtarı kontağa sokmak üç denemesini aldı.

Matt yolcu koltuğuna tırmandı. "Derin bir nefes al."

"Derin bir nefes almak için zamanım yok. Bu gece birini kurtarmaya çalışıyoruz."

"Earl o köpeği bilerek serbest bıraktı."

"Biliyorum." Motoru çalıştırdı ve kaldırımından uzaklaştı.

"Köpek saldırgan değil. Korkuyor."

"Hareketlerim -ya da hareketsizliğim- mantıklı değildi." Acıyı tadarak gaz pedalına bastı. "Teşekkür ederim. Müdahale etmeseydiniz ne bilmiyorum."

"Todd neredeyse köpeği vuracak pozisyondaydı," dedi Matt. "Sana bir şey olmazdı."

"Benim yaptığım bir şey yüzünden değil." Bree kendinden iğreniyordu. Kalçasında mükemmel bir silah vardı. Glock'u bir pitbulu durdurmaya yeterdi. Yine de orada öylece durmuş, hiçbir işe yaramamıştı.

"Yerinizde kaldınız. Eğer kaçsaydın, av içgüdüsünü devreye sokabilirdin ve durum çok daha kötü olabilirdi."

Bree'nin sesi törpülenmişti. "*Yerimde duramadım.* Donup kaldım. İşlevsel değildim."

Matt içini çekti. "Kimse mükemmel değildir, Bree. Sen bile değilsin."

Köpek Bree'nin vücudundaki tüm sinirleri alt üst etmişti. Midesi bulanıyordu. Vücut zırhının altında, tişörtü terden sıırılsıklam olmuştu.

"Araba sürebilecek durumda mısınız?" Matt sordu.

"Evet." Bree olsa iyi olurdu. İradesini topladı ve köpek karşılaşmasını aklının bir köşesine itti. Bununla yarın ilgilenecekti.

Üç millik yol on dakika sürdü. Bree aracı yolun kenarında durdurdu. Ekibin geri kalanı çoktan park etmişti.

arabalarını inşaat girişinin yakınındaki yolun kenarına park etmişlerdi. Yüz metre ötede, iki büyük evin kabukları su kenarındaki arsaların üzerine çökmüştü. Oscar, Rogers, Stella ve Todd, Todd'un aracının yanında daire şeklinde duruyordu.

Seni bekliyorlar. Kendine çeki düzen ver.

Bree arabadan indi ve gruba yaklaştı. "Buradan itibaren yürüyeceğiz. Çok gerekli olmadıkça el feneri kullanmak yok. Onu varlığımızdan haberdar etmek istemiyorum."

"Evet, hanımefendi," dedi Todd.

Bree aracından bir dürbün ve küçük bir alet çantası aldı. Elindeki işle ilgili olmayan her düşünceyi engelleyen Bree, zırhını ve silahını kontrol etti. Rogers ve Oscar AR-15'lerini bagajlarından çıkardılar. Stella Glock'unu kılıfından çıkardı.

Ekip dağıldı. Bree sağa saptı, Matt ve Rogers da onun arkasından. Todd, Stella ve Oscar sola dönerek diğer eve doğru ilerlediler. Günün erken saatlerindeki güneş karı eritmiş, geriye soğuk gece havasında yeniden donan çamur bırakmıştı. Botlarının altında ince bir buz tabakası çıtırdıyordu. Eve yaklaştılar. Evin dış cephesi beyaz örtü ile kaplanmış ve pencereler takılmıştı. Bu, ekibinin yaklaşırken çıkardığı sesleri bastırmaya yetecek miydi?

Ev çok büyüktü, en az altı bin metre kareydi, iki katlı açık bir fuayesi ve üç arabalık bitişik bir garajı vardı. Pencereler karanlıktı. Bree yolu gösterdi. Ev görüldüğünde durdu ve dürbününden baktı. "İçeriye göremiyorum. Pencereler çok yüksek."

Matt çevreyi taradı. "Yüksek bir yer yok."

"Evin etrafında bir tur atacağız." Bree işaret parmağıyla havada bir daire çizme hareketi yaptı. "Bakalım içeri girmeden önce Joe ve Christian'ı evin içinde bulabilecek miyiz?"

İnşaat halindeki mahalle, çok az korunaklı ve açık bir alandı. Ekibi açık arazide koşarken Bree nefesini tuttu, ay ışığı onlara yol gösteriyordu. Evin önünde durdular. Arkasında, donmuş gölün üzerinde yansıyan ayı görebiliyordu.

Matt ve Rogers beton sahanlığın iki yanında çömelmişlerdi. Bree basamakları çıktı ve kapının yanındaki dar pencereden baktı. Evin içi karanlıktı. Joe içerideyse, bir çeşit ışığa ihtiyacı olacaktı. Sağ işaret parmağıyla havada dairesel bir hareket yaptı. Silahı elinde, evin yan tarafına doğru koştu. Rogers ve Matt yakın durdular. Pencerele başlarının üzerindeydi. Bree, Matt'e onu desteklemesini işaret etti. Rogers onları silahıyla korurken, Matt parmaklarını birleştirdi ve Bree parmakların arasına girdi. Matt, pencereden içeriyi görebilmesi için ona destek verdi. Bu işlemi her pencerede tekrarladılar. Ama Bree kimseyi görmedi. Son pencereye geldiklerinde, iki eliyle pencere pervazını kavradı ve tepeden baktı. Ay ışığı arka pencereden içeri süzülüyordu. Oda boştu.

Burası doğru ev değil miydi?

Diğer eve baktı ama ekibinin geri kalanını göremedi.

Bree paniğin ilk ürpertilerini hissederek aşağı atladı ve "Orada kimse yok" diye fısıldadı.

Matt ona evin arka tarafına doğru ilerlemesini işaret etti. Bir yığın inÇaat malzemesinin yanından geçtiler: kiremit paletleri, bir rulo turuncu güvenlik çiti, kereste ve Çeffaf plastikle kaplanmış, karıÇmaya hazır beton torbaları. Köşeyi döndüler. Bree'nin ayaklarının dibindeki bir ışık dikkatini çekti. Silahıyla ona doğru işaret etti. Birisi dar bodrum penceresinin üzerine kontrplak çakmıştı ama ışık tahtanın kenarlarından sızıyordu.

Bree çömeldi ve dinledi. Seslerin mırıltısını duydu. Aşağıda biri .

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matt dinledi. Sesi ya da sözcükleri tanımlayamadı ama ses tonu erkeğe benziyordu.

Bodruma girmeleri gerekiyordu ve pencereden geçemezlerdi. Tahtayı tekmeleyip dışarı atmak ve dar açıklıktan teker teker geçmek çok uzun sürerdi. Joe silahlıydı. İlk kim girerse onu vuracaktı. Ayakları yere değmeden ölmüş olurlardı. Bir kapı bulmaları gerekiyordu.

Matt evin arka tarafına doğru devam etmelerini işaret etti. Matt bir çift Fransız kapısı gördü, ama eşik bir metre havadaydı, belli ki henüz inşa edilmemiş bir güverteye açılmak için tasarlanmıştı. KarGı köÇede, normal bir dıÇ kapının önünde durdular. Kapının üst yarısındaki bölmelerden ay ışığı sızıyordu. Matt gözlerini siper edip camın arkasından baktı. Odanın biçimi ve duvardaki borular, buranın bir çamaÇır odası olduğunu gösteriyordu.

Bree onlara yaklaşmalarını işaret etti. Fısıldadı, "İçeri girip merdivenleri bulmamız gerek. Ben kilidi açacağım. Beni koru."

Rogers tüfeğinin kabzasını düzeltti. Bree silahını kılıfına soktu ve küçük alet çantasını almak için elini cebine attı. İki ince metal alet çıkardı ve bunları kilide soktu. Mekanizma yumuşak bir şekilde tıkladı. Alet çantasını cebine geri koyarak silahını tekrar çekti ve kapıyı hafifçe araladı. Bree içeri süzüldü. Matt, AR-15'i taşıyan Rogers'ın gitmesine izin verdi. Silahsız olan Matt kendini pek işe yarar hissetmiyordu. Cebinden bıçağını çıkardı ve açtı. Bıçak, tetiği çekmek kadar ustalık gerektirmiyordu.

Odaların içi alıpanla dşenmişti ama henüz kapılar . Zemini sunta kaplıyordu. Matt alt zeminin gıcırdama olasılığını en aza indirmek için duvarın kenarına yakın yürüdü. amaır odasından geçtiler ve kısa bir koridora ıktılar. Matt'in kalbi kt küt atıyordu ve zırhının altından sırtına ter damlıyordu.

Sessiz olmaya çalışarak yavaşça ilerlediler. Koridor büyük bir odaya açılıyordu. Duvardan çıkıntı yapan borular buranın mutfak olduğunu gösteriyordu. İnşaat malzemeleri yere saçılmıştı. Açık bir kapı aralığından zayıf bir ışık parlıyordu. Bree açıklığa doğru gitti ve başını eğdi.

Matt bir elektrik teli makarasının üzerinden geçti, yaklaştı ve dinledi.

Joe'nun sesi merdivenlerden yukarı szld. "leceksin." Sesi neşeli geliyordu.

Matt, Joe'nun Brian'ı öldürdüğü videoyu düşündü.  kişiye öldürmek kendine güvenini artırmıştı.

"Neden?" Buna karşılık Christian'ın sözleri dehşetle titriyordu. Joe kendi yöntemine sadık kaldıysa, Christian da muhtemelen donuyordu. Bu bitmemiş evde hiç ısı yoktu.

Bree bir adım daha geriledi.

"nk sen kendini beğenmiş küçük bir pisliksin," dedi Joe. "Sırf zengin ve yakışıklı doğacak kadar ayrıcalıklı olduğu için kızların becermek istediği zengin, işe yaramaz bir bok kafalı. Genetik bir piyango kazandın. Bu avantajını gerçek bir fayda için kullanmak yerine, bir pislik olmayı seçtin."

"Anlamıyorum," diye bağırdı Christian. "Bunun seninle ne ilgisi var? Sana bok gibi davrandığımız için özür dilerim. Bazen pisliğin tekiyiz. Ama bu insanları öldürmek için bir neden değil."

"Elbette, yle. Arkadaşlarını öldürmek kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Seni ldrdğm için heyecanlıyım. Dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorum. Siz ayrıcalıklı pislikler giderseniz, kadınlar benim gibi erkekleri düşünmek zorunda kalacak. Yaşamak için çalışan ve dünyada kendi yerini kazanan adamlar."

Christian cevap vermedi ama ne diyebilirdi ki? Joe bir kaıktı. Silahlı ve öfkeli bir kaık.

Bir kadın sesi "Lütfen, bunu yapmayın" diye bağırdı.

Alyssa mı?

"Ne sikim istersem yaparım!" Joe bağırdı. "Hiç de masum değilsin, tatlım."

"Kimsenin ölmemesi gerekiyordu!" Alyssa bağırdı. "Harper'ı sen öldürdün."

"Birine şantaj yaparsan böyle olur." Joe'nun sesi küçümseyiciydi. "Hem neden umurunda ki? Sara seninle oynadı. Seni de kendi hırsızlık planının içine çekti. Tıpkı bana yaptığı gibi sana da kazık atacaktı. Çalmasına yardım ettiğin her şeyle kaçıyordu. Şimdi mücevherler polisin elinde ve biz de mahvolduk. Onca emek boşa gitti."

"Bazı hatalar yaptım," diye itiraf etti Alyssa. "Ama onu öldürmek mücevherleri geri getirmeyecek."

"Onu öldürmenin çaldığımız şeylerle bir ilgisi yok," dedi Joe. "Hırsızlık bir işti. Bu saf bir zevk."

"Yani, sanırım beni de öldüreceksin?" Alyssa, sesi korkudan acı bir teslimiyete dönüşerek konuştu.

"Bana başka seçenek bırakmadın. Şerifi aradın!" Joe bağırdı.

"Çünkü Harper'ı sen vurdun!" Alyssa bağırarak karşılık verdi.

Joe sesini alçalttı. "Kapa çeneni yoksa seni hemen vururum. Seni çoktan öldürmeliydim. Seni buraya getirmemeliydim ama belki benim tarafımda olman için seni ikna edebilirim diye düşündüm." Joe'nun sesi kızgınlıktan yalnızlığa ve kaydı. "Ama sen de tıpkı gibisin. Sen de beni anlamıyorsun."

Bree bir adım geriledi. Rogers hareket etmedi ve Matt neredeyse ona çarpıyordu. Şerif yardımcısının alnında ter parlıyordu ve çıplak pencerelerden gelen ay ışığında yüzü solgun görünüyordu. Parmakları elindeki tüfeğin üzerinde açılıp kapanıyordu. Gözleri, akları görünecek kadar açıktı.

Matt sinirlerinin gerildiğini hissetti, ama Rogers gergin olmaktan da öte görünüyordu. Dehşete düşmüş görünüyordu. Ama onu rahatlatacak ya da durumunu değerlendirecek zaman yoktu.

Bree yere çömeldi ve sanki bodrumu daha iyi görebilmek için boynunu eğdi. Sırada Rogers olmalıydı ama o

olduğu yerde donup kalmış gibi ydi. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı, tıpkı Bree'nin daha önce köpeğin üzerine atladığı zamanki gibi. Matt dirseğiyle onu itti ama şerif yardımcısı tepki vermedi.

Bree arkasına baktı. Rogers'ı tararken yüzü telağlıydı. Çenesini t feğe doğru salladı ve sonra başını Matt'e doğru eğdi. Rogers sırtını duvara yapıştırdı ve titredi.

Matt AR-15'i Rogers'ın elinden çekip alırken nabzı hızla atıyordu. Uzun namlulu bir silah olduğu için minnettardı. Birinin Bree'yi koruması gerekiyordu ve sol eliyle bir tüfeği, bir tabancadan çok daha iyi vurabiliyordu. Bree bir adım daha geriledi. Matt Rogers'ı geçti ve Bree'ye yetişmek için hızla ilerleyerek merdivenlerden inmeye başladı. Joe'yla tek bağına y zleğmek zorunda kalmamalıydı.

Bir sonraki adım Bree'nin botunun altında gıcırdadı. Bir el silah sesi duyuldu ve ayağının yanındaki tahta parçalandı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir tahta parçası Bree'nin yanağına çarptı ama adrenalinin kan dolaşımına karışmasıyla acısı neredeyse anında geçti. Basamaklardan atladı ve ahşap merdivenin arkasına saklandı. Yukarı bakınca Matt'in merdivenlerden aşağı koştuğunu gördü.

Bodrumun karışında Christian oturuyordu, bilekleri sandalyenin arkasından birbirine bağlıydı. Ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına bağlıydı. Saçları o kadar yakından kesilmişti ki, makas kafa derisinde kanlı izler bırakmıştı. Üzerinde sadece boxer şortu vardı, o kadar sert titriyordu ki Bree hareketlerini bir metreden daha uzaktan görebiliyordu.

Alyssa odanın diğer tarafındaki bir destek kirişine bağlanmıştı. Yüzü is ve gözyaşlarıyla kaplıydı. Metal direğin arkasında iki büküm olmuş, dengesiz görünüyordu. Joe, Christian'ın arkasında durmuş, tabancasını Matt'e doğrultmuştu. Ama Matt en az yirmi metre uzaktaydı ve hızlı hareket ediyordu. Joe'nun ikinci atışı da ıskaladı. Joe çömelmiş, Christian'ın omzunun üzerinden bakıyor ve onu kalkan olarak kullanıyordu. Kalın gri bir kazak ve kot pantolon giymişti. Yakındaki betonun üzerine bir palto atılmıştı.

Bree'nin Joe'ya karşı net bir atışı yoktu.

Matt basamaklardan atladı ve çömelerek Bree'nin yanına indi. Tek dizinin üzerine çökerek tüfeği üçüncü basamağa dayadı ve sol işaret parmağı tetikte, nişan aldı.

"Ben şerif Joe," diye seslendi Bree. "Silahını indir. Bu gece burada ölmek zorunda değilsin."

Joe silahı Christian'ın kafasına dayadı. "Bu gece ölecek olan ben değilim. Eğer gitmeme izin vermezsen, onu öldüreceğim."

"Seni hayatta tutan tek şey o," diye Bree.

"Yok artık." Joe silahını sol eline kaydırđı. Cebinden bir bıçak çıkardı ve Christian'ın ayak bileklerindeki bağları kesti. Bıçağı cebine koyarak Christian'ı ayağı kaldırdı. Sandalyeyi yana iterek, Christian'ın hâlâ arkadan bağlı olan kollarını kurtardı. "Geri çekil Şerif, yoksa onu öldüreceğim."

"Seni neden buradan çıkarayım ki?" Bree sordu. "Nasıl olsa onu öldüreceksin."

"Bu şansını değerlendirmen gerekecek." Joe ilerledi. Christian'ın kolunu arkadan kavradı ve onu ileri doğru yürümeye zorladı. "Silahını bırak, yoksa ölür."

Christian'ın yüzünden yağlar süzöldü ve gözleri yalvardı.

Joe silahın namlusunu Christian acı içinde bağırana kadar kafasının arkasına dayadı.

Bree'nin yanında Matt'in vücudu sinirli bir gerginlikle kaskatı kesilmişti. Bree onun da bir şansını olmadığını biliyordu. Joe, Christian'ın vücudunu kendi vücudunun önünde tutuyordu. Bree genç adamın hayatını riske atamazdı. Joe'nun Christian'ı o bodrumdan çıkış bileti olarak görmesini ve onu hayatta tutmasını umuyordu.

Bree silahını indirdi ve yere koydu. "Tamam, Joe. Sen kazandın. Ona zarar vermeyin."

Joe'nun gözlerinde zafer parlıyordu. "Adamına da silahını indirmesini söyle. Ve ikiniz de geri çekilin."

Matt tüfeğı yere bıraktı ve iki adım geri çekildi. "Ölmemenin tek nedeni o."

"Duvara kadar geri geri gitmeye devam et," dedi Joe. "Üzerime atlamana izin vermeyeceğim."

Bree ve Matt, sırtları kül bloklarına dayanana kadar hareket etmeye devam ettiler. Joe beceriksizce ayaklarını sürüyerek kurbanını merdivenden yukarı çekti. Silahının namlusunu Christian'ın kafasına dayadı. Christian'ın hareketleri sertti ve titriyordu. Yalınayaktı ve muhtemelen ayakları soğuktan uyuşmuştı. Dördüncü basamakta ayağı takıldı. Joe onun kolunu acımasız bir açıyla tuttu ve Christian'ın bütün ağırlığı bükölmüş kolunun üzerine düştü. Bree, Christian'ın omzu yerinden çıkarken bir patlama sesi duydu. Yüzü acı içinde buruştu. Bayılacak gibi görünüyordu.

Joe tutuşunu diğer koluna aktardı. "Devam et yoksa diğerini de yaparım."

Christian merdivenlerden çıkarken geriye doğru tökezledi.

Bree, Rogers'ın panik atak gibi görünen bu durumdan kurtulmuş olması için parmaklarını çaprazladı ama bundan şüpheliydi. Daha önce geçirdiği kriz, tehdit ortadan kalkana kadar sona ermemiştir. Joe ve Christian merdiven boşluğunun tepesine çıktılar ve açık kapıdan geçerek birinci kata çıktılar. Bir ceset Joe'ya doğru fırladı ve onu tam ortasından vurdu. Bir itiş kakış sesi duyuldu.

Rogers!

Matt yerden AR-15'i kaptı ve merdivenlerden yukarı koştu. Bree Glock'unu kaptığı gibi onun arkasından koştu. Merdivenlerin tepesine vardılar. Kontrplak zeminde Rogers ve Joe silahı ele geçirmek için mücadele ediyorlardı. Christian dizlerinin üzerine çökmüş, şok içinde donup kalmıştı. Bir silah sesi duyuldu. Joe Rogers'dan uzaklaştı ve hemen Christian'ı tekrar önüne çekti. Rogers yere düştü ve bacağını tuttu. Bree Joe'ya nişan aldı ama küçük piç, insan kalkanını yerinde tutmakta ustaydı. Christian'ı ayağa kaldırdı, yerde sürükledi ve çamaşırhaneye giden koridora doğru götürdü. Odadan geri geri çıktı. Bir kapı çarpıldı.

Rogers'ın altında yerde kan birikmeye başlamıştı bile. Bree kemerindeki savaş turnikesini çıkarıp Matt'e fırlattı. "Kanamayı durdur ve bir ambulans çağır."

Onun kabul etmesini beklemeden katilin ve kurbanının peşinden koştu.

Çamaşır odasının kapısında durdu ve Joe'ya baktı. Açık kapıdan onun arka bahçeye doğru koştuğunu görebiliyordu. Ön taraftaki ağaçların arasına park etmiş arabasına doğru gittiğine şüphe yoktu. Ama siren sesleri o yönden yaklaşıyordu. Joe durdu ve etrafına bakındı. Sonra Christian'ı donmuş göle doğru çekti. Bree kapıdan girdi ve arkalarından koştu. Ayaklarını yere basıp daha fazla hızlanmak için uzandığında kalçaları yanıyordu.

Joe ve Christian buzun üzerinde ilk birkaç adımda kaydılar, sonra kaygan zemine uyum sağladılar. Ama ilerlemeleri yavaştı. Christian yalınayaktı ve yaralıydı. Ne kadar çabalarsa çabalasın

yetişemedi. Gölün kenarına otuz adım kala tökezledi. Joe şimdi onu yarı sürüklüyordu.

Bree banktan atladı. Botları çatırdayan bir sesle buza çarptı. Kayarak, donmuş gölde adımlarını düzenlerken dengesini ve ileriye doğru ivmesini korudu. Onlara yaklaşıyordu. Joe'nun Christian'ı bırakması gerektiğini anlaması için dua etti, yoksa onu geçecekti.

Sonra da kışına tekmeyle .

İleride, Christian tekrar tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü. Buz çatladı, ses göl boyunca ilerledi. *Olamaz!* Bree'nin ciğerleri buzun altlarından açılmasıyla kilitlendi ve iki adam da buz gibi suya düştü.

Bree dengesini sağlamak için ayaklarını ve kollarını açarak durdu ve nefesini tutarak bekledi. Altındaki buz kırılacak mıydı? Hiçbir şey olmadı. Nefes aldı, sonra ileriye, sudaki adamlara doğru üç adım attı.

Gürültülü bir çatırtı onu soğuktan dondurdu. Vücudunu karnına indirdi, yüzüstü yattı ve ağırlığını buzun yüzeyine mümkün olduğunca dağıtmak için yayıldı.

Buz tuttu ve kadın buzdaki deliğin kenarına doğru sürünmeye başladı. İki adam da görünmüyordu. İkisi de batmıştı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Matt küfrederek Rogers'ın bacağına turnike uyguladı. Kurşun hayati bir yere isabet etmiş olmalıydı. Rogers katledilmiş bir geyik gibi kan kaybediyordu. Matt turnikenin kayışını sıkarken inledi. Sonra telefonunu çıkardı. Ambulans isterken uzaktan siren sesleri geliyordu, sonra Todd'u aradı.

Todd nefes nefese bir sesle cevap verdi. "Silah seslerini duyduk. Yola çıkıyoruz."

Matt, "Rogers evin arka tarafında," dedi. "Çok kötü kanaması var. Ben Bree'nin peşinden gidiyorum."

Rogers'ın gözleri yuvalarından fırladı. Matt turnikeyi daha da sıktı. Rogers'ı yalnız bırakamazdı.

"Yardım edin!" Alyssa bodrumdan bağırdı. "Yardım !"

Matt hızla merdivenlerden indi. Bıçağını kullanarak Alyssa'nın bileklerini metal destek direğinin arkasına bağlayan bağları kesti. "Kaçmayacağın konusunda sana güveniyorum. Ona yardım etmeni istiyorum."

Matt merdivenlerden geri koştu.

"TAMAM." Bileklerini ovuşturan Alyssa, Matt'i takip etti.

Ceketini çıkardı ve Rogers'ın bacağına bastırdı. "Buna baskı yapmaya devam et."

Hiç tereddüt etmeden iki elini ceketin üzerine koydu ve vücut ağırlığını kollarına verdi. Gözleri sarsılmıştı ama çenesi kararlılıkla dikilmişti.

"Burada kalacağına güvenebilirim, değil mi?" diye sordu. "Şerife yardım etmem gerek."

Başını salladı. "Lütfen, durdurun onu."

Matt Fransız kapısından dışarı baktı. Arazinin arka tarafını taradı ve Bree'nin solgun, donmuş gölün üzerinde yüzükoyun, kartal gibi yatan karanlık halini gördü. Onun birkaç adım ötesinde, buzda açılan bir delik Matt'e tam olarak ne olduğunu anlatıyordu. Deliğin içinde bir şey hareket ediyordu. Bir kafa, sallanıyordu.

Matt'in içindeki her şey buz kesti.

Joe ve Christian düşmüştü ve Bree buzun üzerindeydi. Gölün onu da yutması tehlikesine rağmen, onları kurtarmaya çalışacaktı.

Matt dönüp odanın çevresine baktı. Burası bir inşaat alanıydı. Burada ip olarak kullanabileceği bir Çeyler olmalıydı. Bir makara elektrik kablosu gördü. İşe yarayabilirdi. Makarayı ve AR-15'i yerden aldı. Tüfeği kayışından sırtına astı. Fransız kapısını açtı ve dışarı atladı. Yere inerken dizlerini büktü, sonra göle doğru koşmaya başladı. Kenarda durdu. Bree'den daha ağırdı. Durumu daha da kötüleştirebilirdi.

Ellerini ağzına götürdü ve "Bree!" diye bağırdı.

Omzunun üzerinden baktı ve onu gördü. "Dur!" diye bağırdı vücudunu dirseklerinden öne doğru çekerken. "Buz seni tutmaz."

"Bekle!" Elektrik kablosunu çözmeye başladı.

Buz çatladı, ses gölün üzerinde dalgalandı. Bree buzun üzerinde kaymaya devam etmeden önce bir saniye bile duraksamadı. Christian bağlıydı. Buzun içine girdiğinde, bir tuğla gibi batmış olmalıydı. Matt, Bree'nin ne yapacağını biliyordu.

"Bekle!" Kordonu olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkardı. Sonra ucuna bir düğüm attı ve ipi hızla sardı.

Christian'ın peşinden suya girecekti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bree bedenini deliğe doğru sürükledi. Kalbi sanki artık vücudunun içinde olmak istemiyormuş gibi göğüs kafesine çarpıyordu. Onu suçlamadı. O da burada olmak istemiyordu.

Ama Christian'ı tam zamanında bulup ölmesine izin veremezdi. On adım ileride bir el buzun kenarını tırmalıyordu. Elin arkasındaki büyük kırmızı iz parlak kırmızıydı. Ardından gelen kol bir kol giyyordu.

Joe.

Karnı üzerinde kendini buzdan çıkardı ve bacaklarını sudan dışarı sürükledi. Ayakları kurtulur kurtulmaz yuvarlanarak delikten uzaklaştı. Bree daha hızlı süründü, bakışları Joe'dan Christian'dan hiçbir iz olmayan suya kaydı.

"Bree!" Matt seslendi.

Arkasına baktı. Matt elinde elektrik kablosuna benzeyen bir bobin tutuyordu. Bobini sanki bowling oynuyormuş gibi elinin altından Bree'ye doğru savurdu. Bobin buzun üzerinde kaydı. Bree onu yakaladı. Matt kordonun ucuna bir halka bağlamıştı, Bree bunu takdir etti. Parmakları bunu başaramayacak kadar soğuktu. Döngünün içine girdi ve beline doladı.

Kayla ve Luke'un görüntülerini zihninden sildi. Christian da birinin çocuğuydu. Bree onu kurtarmak için hayatını riske atamazdı çünkü yeğenlerini koruyucusuz bırakmaktan korkuyordu. Christian suyun içinde yaşıyor olabilirdi. Onun dehşetini hayal etti. Karanlıkta buzun altında, elleri bağlı yüzemiyordu.

Çaresiz.

Sonra ilerlemeye devam etti. Kıyıya döndüğünde Matt ipi gölün kenarındaki bir ağaca bağlıyordu. En azından boğulursa, Matt cesedini çıkarabilirdi.

Joe onu gördü. Bakışları onunkilere kilitlendi. Gözlerinden öfke ve kızgınlık geçti, sonra buzdaki deliğe baktı ve yüzüne çılgınca bir gülümseme yayıldı. "Siktir git, Şerif." Ayağa kalktı ve birkaç titrek adım attı. Düşürmüş olması gereken silahını buzun üzerinden aldıktan sonra sendeleyerek uzaklaştı.

Bree'nin onun için endişelenecek zamanı yoktu. Deliğe ulaşmıştı. İki elini de içine daldırdığında su karanlık bir şekilde parıltıydı. Soğuk şok nefesini kesti. Olabildiğince aşağıya uzandı ama hiçbir beden hissetmedi.

Christian neredeydi?

Hayır.

Panik göğsünü sıkıştırdı.

O ölemez.

Yapmak istediği son şeyi yaptı. Suda ona ağırlık yapacak dış katmanlarını çıkardı: ceket, vücut zırhı ve botlar. Sonra da önce ayaklarını çukura soktu. Derin dondurucu soğuğu beklemesine rağmen, soğuğun şiddeti onu sersemletmişti. Hipotermi hızla etkisini gösterecekti. Fazla zamanı yoktu. Christian'ı hemen bulmalıydı. Ayaklarını oynattı, mümkün olduğunca gerdi ama hiçbir şey hissetmedi.

Derin bir nefes aldıktan sonra kendini suya bıraktı. Su başının üzerine kapandı. Gözleri kapalı olsa bile, soğuk gözbebeklerini dondurdu. Ayakları dibe değdiğinde zar zor suya batmıştı. Göl burada yaklaşık bir metre derinlikteydi. Ayak parmaklarıyla etrafı yokladı. Hiçbir şey yoktu. Tekrar yüzeye çıktı ve nefesi kesildi. Vücudu hızla acı verici bir şekilde uyuşmaya başlamıştı.

Christian'ın elleri arkadan bağlıydı. Çaresiz kalacak, kendini su üstünde tutamayacaktı. Dibe batabilirdi ama deliğe yakın olmalıydı.

Lütfen, burada olsun.

Ciğerlerini doldurdu, tekrar suya daldı ve gözlerini açtı. Su bir şey göremeyecek kadar karanlık ve bulanıktı. Onları kapattı.

ve ayak parmaklarıyla dibe doğru ilerledi. Ayakları çamur ve yabani otlardan başka bir şeyle karşılaşmadı. Yüzeye doğru itti. Ama başı katı buza çarptı. Artık deliğin altında değildi. Gözlerini açtı, soğuk onu kör etmişti. Üstündeki katı buz, altındaki karanlıktan ancak daha aydınlıktı.

Ağzı açıldı ve içeri dolan su onu boğdu. Panik neredeyse beynini ve bedenini kapatacaktı ama belindeki elektrik kablosunu aradı ve onu elden ele deliğe kadar takip etti. Sadece üç metre uzaktaydı ve panik yüzünden neredeyse boğuluyordu.

Başı su yüzeyine çıktı ve hava emdi. Suda daha fazla kalamaz ve hayatta kalamazdı. Kalbi tekliyor, çılgınca, düzensiz bir şekilde atıyor, sanki yakında sisteminin kapanacağını biliyormuş gibi göğsünün içinde . Elleri güç kaybediyordu ve parmakları tahta gibiydi. Kabloyu zar zor tutabiliyordu. Kendi içgüdüleriyle savaşıyor, her iki bacağını da havalandırarak tekrar suya daldı.

Dizine bir şey değdi. Onu yakaladı. Bir kol mu?

Sahip olmadığı gücü toplayarak, ölü ağırlığı yüzeye çekti. Christian'ın üzerinde sadece boxer vardı ve teni kaygandı. Kadın onun başını sudan çıkardı. Adam sallanıyor ve neredeyse tekrar suya batıyordu. Bree bir kolunu buzun kenarına atıp diğerini çenesinin altına sardı ama onu sudan çıkaramadı. Ne ayaklarıyla dibe basabilecek ne de kollarıyla onu gölden çıkarabilecek gücü vardı. Belindeki elektrik kablosunu çözmeye çalıştı, onun yerine Christian'ı bağlamak niyetindeydi ama parmakları işbirliği yapmadı. El becerisini kaybetmişti.

"Christian," diye . "Özür dilerim."

Cevap vermedi. Teni griydi ve vücudu cansızdı. Nefes almıyordu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Matt turuncu güvenlik çitini kaptığı gibi göle doğru koştu. Bree'nin kafasının suyun üstünde olduğunu gördü. O da Christian'ı tutuyordu, ama zar zor. Matt kıyıdan bile onun tutuşunun kaydığını görebiliyordu. Kısa bir an için tekrar suyun altına girdi ama kolunu tekrar buzun üzerine koymayı bağırdı. Christian'ı tutuşu hiç .

Gitmesine izin vermeden önce ölecekti.

Matt turuncu çiti ağacın etrafına birkaç kez sardı. Sonra onu buzun üzerinde, yatay bir ip merdiven gibi açtı. Karnına kadar alçaldı ve sürünerek gölün üzerine çıktı.

"Dayan, Bree," diye bağırdı. "Geliyorum."

Kız cevap vermedi.

Mümkün olduğunca hızlı hareket etti. Buz vücudunun altında inliyordu ama ağırlığını yaydığı sürece dayanıyordu. Tam Bree'nin kolu buzdan kayarken deliğe ulaştı. O ve Christian suyun altına girdiler. Matt kollarını suya daldırdı. Soğuk, yaralı eline bıçak gibi saplandı. Bree'yi tutup yukarı çekti. Gözleri kapalıydı. Christian'ı tutuşu gevşedi. Matt genç adama uzandı ve kolunu tutmayı bağırdı.

Bree gözlerini açtı. "Önce onu dışarı çıkarın."

Kız ağaca bağlıydı ama Christian suya batarsa Matt onu bir daha bulamayabilirdi. Her ne kadar onu bırakmak istemese de, Christian'ı sudan çıkarmak için onu serbest bırakması gerekiyordu.

Matt turuncu ağı suyun içine itti. Bree ellerini deliklerden geçirdi ve kollarını dirseklerinden kilitledi. Matt Christian'ı buzun üzerine çıkarmak için iki elini de kullandı. Soğuktan ve hareket etmiyordu. Teni, üzerinde yattığı buz kadar solgundu.

Matt Bree'ye döndü. Bree ağa tırmanmaya çalışıyordu ama soğuktan hareketleri sakarlaşıyordu. Matt onu kemerinden tutup buzun üzerine çekti.

Dişlerini gıcırdatarak delikten uzaklaştı. "Al. Onu."

Matt, güvenlik çitini kaldıraç olarak kullanarak Christian'ı kaydırды. Bree ceketini, yeleğini ve botlarını aldı, sonra kıyıya doğru ilerledi. Karaya vardıklarında Matt Christian'ı kıyıya sürükledi. Bree yerde süründü ve öksürerek yere yığıldı.

Todd ve Stella onları karşılamak için koştular. Stella aracından battaniye ve ilk yardım çantası getirmişti. Todd kalp masajına başlarken Stella Christian'ın üzerini örttü. Stella Christian'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü, burnunu sıktı ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. Ona kurtarıcı nefesler verdi, sonra Todd göğüs kompresyonlarını sayarken bekledi.

Todd, "Ambulanslar birkaç dakika içinde burada olacak," dedi. "Yardım için eyalet polisini aradım. Oscar Rogers'la birlikte. Kız da hâlâ orada."

Christian bir ciğer dolusu su öksürdü. Stella onu yan yatırdı ve sırtını ovdu.

Bree ayaklarını botlarının içine soktu, sonra yeleğini ve ceketini giydi. Silahını kontrol etti ve Matt'e baktı. Dudakları mosmordu, neredeyse kontrolsüzce titriyordu ve yanağındaki bir kesikten kan akıyordu. Dişlerinin gıcırtısı arasında, "Joe'nun peşinden gidiyorum," dedi.

Matt onu durdurmaya çalışmadı ama yalnız gitmesine de izin vermedi. Tüfeği ellerine doğru salladı. "Ben de sizinle."

Kıyı şeridi boyunca koşmaya başladılar. Bree inatçılıkla hareket ediyor olmalıydı.

Matt AR-15'in kabzasındaki tutuşunu esnetti ve bıraktı. "Göle daldıktan sonra fazla uzaklaştığını sanmıyorum."

"İslanmış. Hâlâ dışarıdaysa hipotermi geçiriyor olmalı." Bree onun yanında zar zor ilerliyordu. Adımları dengesizdi ve nefes alış veriş düzenli değildi. Nasıl hâlâ ayakta idi?

Beş dakika sonra, sedirlerle çevrili göl kenarındaki bir evin arkasına koştular. Matt müzik ve kahkaha sesleri duydu. Omzunun üzerinden bakınca, arka bahçedeki ateş çukurunun etrafında toplanmış insanları gördü. Bir parti.

Göle döndü ve buzun üzerinde iskeleye doğru tökezleyen bir figür gördü. "İşte orada!"

Ama Joe onları da gördü. Rotasını değiştirdi ve gölün ortasına doğru kararsızca ilerledi.

Bree elini ağzına götürdü ve bağırdı, "Joe, buz zayıf. Kaçamazsın!"

Joe yalpaladı ama devam etti. Zar zor dik durabiliyor gibi görünüyordu. Buz yeniden inleyip çatladı, sesi gölde yankılandı ve Joe kıyıya doğru yöneldi. Matt ileri atıldı. Bree'nin önüne geçti.

Matt sahilde Joe'nun önünü kesti. Joe tabancasını çıkardı. Silahı tutan eli titriyordu. Matt arkasında daha fazla kahkaha duydu. Joe'nun ateş etmesine ve partidekilerin serseri kurşunlarla vurulma riskine girmesine izin veremezdi.

AR-15'i Joe'ya doğru çevirdi. "At silahını."

"Hayır. İçeri girmeyeceğim." Joe'nun sesi şaşırtıcı derecede güçlüydü. Sözleri soğuktan titriyordu ama korkudan değil. Bir karar vermişti. "Hapse giremem."

Matt ne seçtiğini daha oyun başlamadan biliyordu. Gçi burkuldu. Matt onu öldürmek istemiyordu. Yaptıklarının bedelini ödemesini istiyordu.

"Ölmek zorunda değilsin, Joe." Matt namluya baktı ve nişan aldı.

Ama Joe'nun gözleri yenik düşmüş, çenesi sıkılmış ve duruşu sertleşmişti. "Siktir git."

Sahne ağır çekime geçmiŞ gibiydi. Joe Matt'in bakışlarıyla karşılaştı. Matt'e doğrultmak için silahı kaldırdı. Eğitim devreye girdi ve Matt tetiği iki kez çekti.

Joe birkaç saniye kımıldamadı. Önce göğsüne, sonra gökyüzüne baktı. Sonunda, kollarını iki yana açarak kışının üzerine düştü. Başı buzun üzerinde iki kez zıpladı. Silahını düşürdü ve silah kıyıya doğru sıçradı.

Bree nefes nefese gölün kenarına vardı ve Matt'in yanında durdu.

"Bunu yapmak zorundaydın. Ateş etseydi o çocukları vurabilirdi."

"Biliyorum." Matt göle doğru birkaç adım ilerledi, dikkatle Silahı hâlâ Joe'ya doğrultulmuştu. Adrenalin sel gibi akıyordu.

sistemi. Görüşü sadece tehdidi görecek şekilde daraldı ve işitme duyusu kendi nabzının sesiyle boğuldu. Buz kırıldı. Göl boyunca uzun bir çizgi yarıldı.

"Dur." Bree telefonunu çıkarmıştı. "Buz ."

"Hâlâ hayatta olabilir." Matt gözlerini Joe'ya dikti. Ay ıGığı parlaktı ve Matt, Joe'nun kazağında koyu bir lekenin yayıldığını görebiliyordu.

Bree bir an için onun gözleriyle karşılaştı.

İkisi de Joe'nun hayatta olma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordu. Ama o anlamıştı. Etrafı taradı. Önlerindeki evi işaret etti. "Şu güvertenin altında bir kayık var. Ona ulaşmak için onu kullanacağız."

Matt eve koğup kanoyu ve küreğı kığın güvertenin altında saklandığı yerden çıkardı. Suya doğru sürükledi ve göle doğru itti. Kayık suya girdi ama çok yavaş ilerliyordu. Matt Joe'ya ulaşana kadar tam beğ dakika geçti. Joe'nun gözleri açıktı ve odaklanmamıştı. Matt boynunun yan tarafına dokundu. Nabız yoktu. Ölmüştü.

Matt vücudunu kayığın ön tarafına çekti ve kıyıya doğru kürek çekti. Buz çoktan kırıldığı için dönüş yolculuğı daha kolaydı.

Bree tekneyi kıyıya çekmesine yardım etti. İkisi de birkaç saniye boyunca cesede baktı.

"kurtaramazdın," dedi Bree, belli ki aklından geçenleri okumuştı. "Onu göğsünden iki kurşunla tam ortasından vurdun." Sesi acımasız ama gerçekçiydi. "İkimiz de AR-15'in verdiği zararı biliyoruz."

Normal mermi yaraları kesiklere neden olur. Kalbe isabet eden bir tabanca mermisi bile hızlı bir tıbbi tedaviyle atlatılabilir. Ama bir AR-15 mermiyi yüksek hızda ateşler. Bu hız büyük bir hasara neden olur. Kemikleri patlatır ve organları paramparça eder. Kurşunlar muhtemelen Joe'nun kalbini parçalamıştı. Matt bir mide bulantısı dalgasını yuttu.

"Joe ne çok iyi bilerek silahını sana doğrulttu," dedi Bree, sesi alçaktı. "Senin onu vurmanı sağladı. Bu bir polis intiharı ya da neredeyse polis intiharı."

"Biliyorum." Matt tam da eğitimini aldığı şekilde, vücut kütlesinin ortasına ateş etmişti. Tetiği çekmeye zorlanmamış olmayı diledi. Joe'yu başka birini daha öldürmeden durdurduğu için pişman olamazdı ama Matt'in hayatının geri kalanında yaşayacağı travmatik bir anısı daha olacaktı. "O bir katildi. Neden umursadığımı bilmiyorum."

"Onun ölmesini istememiş olman onun kim olduğuyla değil, senin kim olduğuyla ilgili," dedi Bree. "Sen iyi bir adamsın Matt Flynn."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir eyalet polisi gelip Joe'nun cesedini kontrol altına aldıktan sonra, Bree lastik gibi bacaklarının üzerinde inşaat alanına geri döndü. İçi ve dışı donmuştu.

Matt onun yanında yürüdü. "Bittiğine inanmak zor."

Ceketinin altındaki giysileri ıslaktı. Her dakika delice bir titreme nöbeti geçiriyordu. Dişleri kafasının içinde takırdıyordu. Duyguları da vücudu gibi uyuşmuştu. O gece işlenemeyecek kadar çok şey olmuştu.

Joe'nun Christian ve Alyssa'yı rehin tuttuğu evin önüne iki ambulans park etmişti. Christian ilk ambulansın arkasına bindirilmişti bile. Yanındaki sağlık görevlisinin yüzü asıktı. Bir bakış Bree'yi Christian'ın nefes aldığı ve kalbinin attığı konusunda rahatlatmıştı. Bu daha önce umduğundan daha fazlaydı. Sorularla vakit kaybetmedi. Ambulans Goförü arka kapıları kapattı ve direksiyona geçti. Araç uzaklaşırken ışıklar yanıp söndü ve siren çaldı.

Kayboluşunu izledi. "Sence ne kadar süre su altında kalmıştır?"

Matt avucunu kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok. Beş dakika mı? Belki on. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Ben de." Bree'ye asırlar geçmiş gibi gelmişti. "Hâlâ ölebilir."

Matt onun elini sıktı ve sonra .

İkinci ambulansa doğru devam etti. Rogers arkaya bindiriliyordu. Gözleri kapalıydı. Oksijen maskesi takmıştı ve bir battaniye yığınının altından bir serum hattı çıkıyordu.

Bree yardımcısının koluna dokundu. "O nasıl?" diye sordu EMT.

"Kanamayı kontrol altına aldık ama çok kan kaybetti." "Kanamayı kontrol altına aldık ama

Sağlık görevlisi Rogers'ın battaniyeye sarılı vücuduna bir kayış bağladı.

Bree onun duygusal durumu için de endişeleniyordu ama akıl sağlığının daha sonra ele alınması gerekecekti. Alyssa'yı aramaya gitti. Joe dışında herkes hayatta kalmıştı ve Bree bu sonuçları kabul edebilirdi.

Stella evin önünde Alyssa'yı kelepçeledi ve SFPD aracının arkasına bindirdi. Bu manzara Bree'nin moralini bozdu.

Matt, sanki Bree'nin zihnini okuyabiliyormuş gibi, "Üç, neredeyse dört cinayetle sonuçlanan bir dizi soyguna karışmış," dedi.

"Biliyorum. O masum değil."

Matt, "Belki Sara Harper ondan yararlanmıştır," diye önerdi. "Bu onun bilgi saklamasını mazur göstermez. O biliyordu en başından beri kabul ettiğinden daha fazla. Bizim korumamızı istiyordu ama bize karşı dürüst değildi. Eğer dürüst olsaydı, Christian'ın kaçırılmasını ve tüm bu kâbusu önleyebilirdi." Bree elini havada salladı. "Öyleyse ona ne olacağı neden umurumda olsun ki?"

"Ama durum bundan daha karmaşık," dedi Matt. "Daha önce bana söylediğini tekrarlamak gerekirse, umursuyorsun çünkü sen busun."

"Belki," dedi Bree. *Karmaşıklık* bu vakayı anlatmaya yetmiyordu bile. "Hırsızlık davası Scarlet Falls Polisi'ne ait. Benim elimde değil, ki muhtemelen en iyisi de bu." Bree duygusal olarak fazla ilgiliydi. Alyssa'nın babasını kaybetmesinde Luke'un kederini görmüştü. En başından beri Bree kişisel paralellikler kurmuştu. "Tamamen objektif olduğumu düşünmüyorum."

"Stella iyi bir polis gibi görünüyor. Alyssa'ya hak etmediği suçlamalar yönelttiğini sanmıyorum."

"Hayır," dedi Bree.

"Ama iyi bir avukatı olsaydı kendini daha iyi hissederdin. onu."

Bree homurdandı. "Benim başıma hiç böyle bir şey gelmedi. daha önce."

"Bazen bekleneni değil, doğru olanı yapmalısınız."

"Tanıdığın iyi bir savunma avukatı var mı?" Bree sordu.

"İronik bir şekilde, bölgenin en iyisi Stella'nın kız kardeşi Morgan Dane."

"Bu çok ironik," dedi Bree. "Ama Alyssa'nın parası yok. En iyisini karşılayamaz."

"Morgan Dane'in karşılıksız dava alma konusunda bir ünü var. Kocasını tanıyorum. Bakalım Morgan'a dolambaçlı yollardan ulaşabilecek miyim?"

"En iyisi bu olur. Bir şerif departmanı çalışanı başka bir departmanın davasına müdahale edemez."

"Tabii ki hayır," dedi Matt. "Yüzüne dikiş attırmak için seni acil servise götürebilir miyim?"

Bree yanağına dokundu. Parmakları kıpkırmızı oldu. Yüzünden aşağı kan damlıyordu. "Sanırım. Yine de Christian ve Rogers'ı takip etmek istiyorum. Todd buradaki işleri halledebilir."

Ama cipinin yolcu koltuğuna oturmadan önce yarım saat boyunca talimatlar verdi. Normalde araba kullanmayı severdi. Evet, kontrol sorunları vardı. Ama bu gece anahtarları Matt'e teslim etmekten memnundu.

Bir saat sonra, Bree acil servisin triyaj alanında sedyede oturuyordu ve kendisine hafif hipotermi teşhisi konmuştu. Bir daha asla ısınamayacakmış gibi hissediyordu. Yanağındaki soğuk paket işe yaramıyordu. İçten dışa doğru üşüyordu. Adrenalin salgısı onu titremeye ve hafifçe hastalanmasına neden olan sürekli düşük seviyeli bir endişeye sürüklemişti. Isıtılmış battaniyenin altında ayağı sedyeye vuruyordu.

Perde bir kenara fırlatıldı. Bree, bir hemşirenin hayati bulgularını almak için odasına girmesiyle irkildi.

"Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu hemşire.

"Ben iyiyim," dedi Bree. "Doktor nerede?"

"Birazdan gelir, Şerif." Hemşire iç çekti.

Bree aynı soruyu bir düzine kez sormuş olabilirdi. Pantolonu olsaydı onu kendisi aramaya giderdi. Ama soğuk ve ıslak üniformasını giymesine imkân yoktu.

"Christian Crone hakkında bir gelişme var mı?" Bree sordu.

"Hayır, hanımefendi. HIPAA düzenlemeleri." Hemşire gitti.

"Tabii ki."

Matt perdenin diğer tarafından, "Tak tak," diye seslendi. "İçeri gel," dedi Bree.

Matt odaya girdi. Sedyenin ucuna bir spor çantası koydu. Onun için kuru bir üniforma almak üzere karakola gitmişti. "Yüzün nasıl?"

"Çok fazla acımıyor." Bree onun gözlerinde travma izleri aradı. İki ay önce bir adamı öldürmüştü. Adamın bunu hak etmiş olması bunu kolaylaştırmamıştı. Matt de Joe'nun ona yaptırdığı şey yüzünden acı çekecekti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Olacağım," dedi. "Eninde sonunda."

İronik bir şekilde, zorluğu inkâr etmemesi güven vericiydi.

"Dana'yı aradın mı?" diye sordu.

"Evet. Neyse ki çocuklar tüm son dakika haberleri boyunca uyudular ve ben de kahvaltı için zamanında evde olmalıyım." Bree çantayı kaptı ve kuru üniformasını giymesi için onu perdenin diğer tarafına itti. Yün çoraplarını çekiştirdi. Botları köşedeki plastik sandalyenin altındaydı. Ayaklarını onların içine soktu, sonra ıslak giysilerden oluşan plastik torbayı spor çantasına koydu ve zırhını üstüne attı. Görev kemerini ve silahını beline bağladıktan sonra perdeyi açtı.

"Hâlâ yüzüne dikiş atılması gerekiyor." Matt bir adım daha yaklaştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum." Ama Bree hareket etmeye devam etmesi gerektiğini hissediyordu, sanki durması sinirlerinin onu yakalamasına izin verecekmiş gibi.

Matt perdeyi tekrar kapattı ve kollarını ona doladı.

"Ne yapıyorsun?" Bree kaskatı kesildi.

"Bana sadece bir dakika ver. Yalnızız."

Bree ona doğru eğildi. İlk başta, kucaklaşma hoşgörüsü gibi geldi. Ama kaslarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı ve fiziksel temas Bree'nin tam olarak tanımlayamadığı bir şeye dönüştü. Daha önce hiç yaşamadığı bir şey. Adam onun nabzını düzeltti.

ve sinirlerini yatıştırdı. Gözlerini kapadı ve ona yapışan duman, göl suyu ve ter kokularını içine çekti. Bu gece ölebilirlerdi ama ölmemişlerdi. Fiziksel temasları hayatta kalmalarını onaylıyordu ama bu sarılmanın tek amacı bu değildi.

Ama bunu analiz edemeyecek kadar yorgundu. Şimdilik sadece deneyimleyecekti. Her neyse, bir dakika sonra onu serbest bıraktığında kendini on kat daha iyi hissetti.

Geri adım attı. "Teşekkür ."

"Bunu ben söylemeliymişim gibi hissediyorum." Bree'nin içinde dönüp duran adrenalın sonrası endişe sakinleşmişti.

Koridorda ayak sesleri yaklaşıyordu. Matt perdeyi açtı ve Bree doktorun kendisine doğru geldiğini gördü.

"Yüzünü dikmesi için bir plastik cerrah çağırdım," dedi yarayı incelerken.

"Bu ne kadar sürer?" Bree sordu.

Duvar saatindeki zamanı kontrol etti. "Bir saat içinde burada olacak." "TAMAM." Ona yüzeysel diyebilirsiniz ama Bree vücudunda büyük bir yara izi istemiyordu.

Yüzü. Ayrıca Rogers tehlikeyi atlatana kadar hastaneden ayrılmayacaktı. "Geri döneceğim. Koridorun sonundaki yardımcımı kontrol etmem gerekiyor. Ameliyata giriyor."

Doktor çizelgesini kontrol etti. "Vücut ısınız hala düşü

k." "Sıcak kahve getireceğim," diye söz verdi.

Doktor başıyla onayladı. "Öyle yap."

"Teşekkür ." Bree aynı acil servisin diğer ucunda durdu

Christian'ın boğulma tehlikesi ve hipotermi nedeniyle tedavi gördüğü koridorda. Perdelerle kapatılmış bir bölmenin dışında, orta yaşlı bir çift koridordaki plastik sandalyelerin üzerine yığılmıştı.

"Şerif!" Bu kadın ulaşıldı için Bree ile her ikisi de Elleriyle onu kucakladı. "Ben Christian'ın annesiyim."

Bree ilk adını unutmuş.

Christian'ın babasına bir ayı gibi sarıldı. "Size nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz."

Bree onun sertçe sarılmasına karşılık verdi, sonra da onu kol mesafesinde tuttu. "Bir şey değil. Sadece ona iyi bak."

Annesi yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Yapacağız. Merak etmeyin." "O iyi olacak mı?" Bree sordu.

"Komplikasyon ihtimaline karşı onu bir gün kadar tutacaklar ama şu anda uyanık ve tetikte," dedi. "Minnettarız."

"İyi şanslar," dedi Bree. "Eninde sonunda Christian'dan bir açıklama almamız gerekecek ama kendini iyi hissedene kadar bekleyebiliriz."

Anne ve babası izin vermeden önce ona tekrar sarıldılar.

Bree koridoru taradı ve Şerif Yardımcısı Oscar'ın travma bölümündeki cam duvarlı bir odanın yanında durduğunu gördü. Camın arkasından yatakta yatan Rogers'ı görebiliyordu. Her iki koluna da serum takılmıştı ve kalp monitörü sabit bir ritimle bipliordu. Bree aceleyle odaya doğru koştu.

Matt sırtını Oscar'ın yanındaki duvara dayadı. "Ben burada bekleyeceğim." Bree yatağın yanına geldi.

Rogers'ın gözleri açıldı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve teni bir ceset rengindeydi.

"Bacağın nasıl?" diye sordu.

"Temiz yara." Rogers kaşlarını çattı. "Ama muhtemelen birkaç ay kalacağım."

"Fiziksel olarak iyileşmen konusunda endişeli değilim." Bree acil servise ilk geldiğinde doktordan bir rapor duymuştu.

Rogers'ın yüzü kızardı. "Olanlar için özür dilerim." "Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz."

"" Sesi yükseldi.

"TAMAM."

"Donup kaldım. Panikledim. Eğer Matt orada olmasaydı, seni öldürtebilirdim." Rogers yüzünü ondan çevirdi.

Bree yatağın kenarına plastik bir sandalye çekti, böylece onunla göz hizasına geldi. "Joe Marcus'un evinde köpeğin bana saldırdığını gördün mü?"

Kaşlarını çattı. "Arabamın içindeydim. Köpeği gördüm ama ona ne olduğunu görmedim."

"Köpeklerden korktuğum için donup kaldım."

Rogers'ın başı tekrar ona döndü. Bu itirafla onu şaşırtmıştı.

Devam etti. "Çocukken hırpalanmışım. Üstesinden gelmeye çalışıyorum ama başarılı olamadım. Matt devreye girip kontrolü ele almak zorunda kaldı.

durumun."

Rogers onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Belli ki üzerinde çalışmam gereken önemli bir sorunum var," dedi Bree. "Ne zamandır mücadele ediyorsun?"

Belindeki katlanmış çarşafı inceledi. "Silahlı beri." "Hangi çatışmadan?" diye sordu.

Bree ve Matt'in Ocak ayında hallettikleri aktif tetikçi olayının bir parçası değildi.

"Matt Flynn ve Brody'yi vurduğumda." Rogers bir elini kaldırdı ve gözlerini kapattı.

"Bu üç yıl önceydi."

Rogers elini indirdi ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda ifadesi kasvetli görünüyordu. "Matt'i tekrar gördüğüm Ocak ayına kadar çoğunlukla bastırabildim."

"Ve o zamandan beri artıyor mu?" Bree, atandığından bu yana geçen üç hafta boyunca onun stres seviyesinin yükseldiğini görmüştü.

"Evet." Yutkundu. "Biliyorum. Bıraktım gitti. Düşündüm ki ..." Nefes aldı. "Bunu aşmam gerektiğini, bununla başa çıkamayacağımı kabul etmenin zayıflık olduğunu düşündüm. Şimdi aptalca geliyor."

"Hiç de değil. Travmamın otuz yıl boyunca iltihaplanmasına izin verdim, bu yüzden anlıyorum. Yardım istiyor musun?" Bree varsayımında bulunmadı ve bir psikiyatrist tarafından aklanana kadar göreve geri dönemeyeceğini de söylemedi.

Sesi hırıltılı bir fısıltıya dönüştü. "Evet. Bunu atlatabilecek miyim bilmiyorum."

"Yardım alacaksın ve nasıl gideceğine bakacağız." Çarşafın altında bandajlarla sarılı olan bacağını işaret etti. "Biraz zamanın olacak."

"Sanırım yapacağım." İçini çekti, sesi uzun ve acı doluydu. "Matt'le konuşmam gerek."

Bree, "saat içinde ameliyattan çıkmış olacaksın," dedi.

"Hayır." Rogers onun kolunu tuttu. "Onunla şimdi konuşmam gerek. Söylemem gereken bir şey var, her ihtimale karşı ..."

"Rogers-Jim." Bree onun elini sıktı. "Sen olacaksın

TAMAM."

"Lütfen."

"Tamam. Onu getireceğim. Köpek meselesini kendine saklayabilir misin? Bunun genel bir bilgi olmamasını tercih ederim."

Rogers parmağıyla kalbinin üzerine bir çarpı işareti çizdi. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Bree eğilerek odadan çıktı ve Matt'i çağırdı.

Matt kapı aralığından baktı.

Bree, "Rogers seninle konuşmak istiyor" dedi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Matt endişeyle Rogers'ın odasına girdi. Rogers sert görünüyordu, her tarafı tüpler, kablolar ve soluk bir tenle kaplıydı.

"Sen de kal Şerif. Lütfen." Rogers çatlamış dudaklarını yaladı. Sesi boğuk çıkıyordu. Ameliyata girecekti, o yüzden su yoktu.

Matt yatağın yanına yaklaştı. "Bu yarına kadar bekleyebilir. Berbat görünüyorsun."

Rogers başını hafifçe sallayarak cevap verdi. "Ne olur ne olmaz. Bilmenizi isterim ki. Kasıtlı değildi. Seni ve Brody'yi vurmam. Karanlıktı ve şerif bana binanın diğer tarafında olduğunuzu söyledi. Uyuşturucu satıcılarından biri olduğumu düşündüm."

Matt cevap vermek için ağzını açtı.

"Havam tükenmeden şunu çıkarayım." Rogers zayıf bir el kaldırdı. "Şerif'in niyetini bildiğimi sanmıyorum. Ben sadece kendi niyetimi söyleyebilirim ve üzgünüm. Ne olduğumu asla bilemezsiniz."

"Bunun için teşekkürler." Matt onun omzuna dokundu. "Sanırım anlıyorum."

Rogers gözlerini kapattı. Vücudu sanki büyük bir ağırlıktan kurtulmuş gibi gevşedi.

"Seni kontrol etmek için daha sonra döneceğim," dedi Bree.

Matt ve Bree koridora döndüler. Adımları sanki Rogers yerine o itiraf etmiş gibi hafifledi.

"Ona inanıyor musun?" Bree sordu. "Şerifin sizi hedef aldığına dair endişeleriniz olduğunu biliyorum."

"Evet. Ona inanıyorum." Matt de Rogers da eski şerifin elinden acı çekmişlerdi. Belki Matt artık geçmişini geride bırakabilirdi. Rogers'ın da aynısını yapabileceğini umuyordu.

"Ben de."

Acil servis triyaj alanına geri döndüler. Plastik cerrah Bree'nin yanağındaki boşluğu kapatmak için beş küçük dikiş attı ve kesiği küçük bir bandajla kapattı. Sonra Matt'le birlikte cerrahi bekleme odasını buldular ve Rogers ameliyattan çıkana kadar kahve içtiler. Yardımcısının iyileştiğinden emin olduktan sonra Bree eve gitmeye hazırды.

Çıkışa yöneldiklerinde saat sabahın dördüydü. Acil servisin cam kapısında onu kamera ışıklarının parıltısı karşıladı.

"Başka bir çıkıştan gizlice çıkmak ister misin?" Matt sordu.

"Hayır. Bu işin bir parçası." Kapıları iterek geçti.

Matt kenara çekildi ve onun işini yapmasına izin verdi. Yardımcısının durumu, kurtarılan kurbanın durumu ve şüphelinin talihsiz ölümü hakkında kısa bir açıklama yaptı. Bunu büyüklenmeden yaptı ve yardımcılarını ve Scarlet Falls Polisini takdir etti. Ancak gözlerindeki yorgunluk ve yanağındaki bandaj, olaya dahil olduğunu gösteriyordu.

Kötü görünüyordu.

Bir muhabir ona soru sorduğunda elini kaldırdı. "Müfettişlere danışmak için zamanım olana kadar sorularınız için beklemeniz gerekecek." istedi. Aracına doğru yürürken muhabir kalabalığı dağıldı.

Yolcu koltuğuna tırmandı ve Bree arabayı istasyona sürerek onu cipine bıraktı.

Kapının koluna uzandı. "İyi geceler."

"Daha çok günaydın gibi." Bree uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Arkamı kolladığın için teşekkür ederim."

Matt onun parmaklarını sıktı. "Bir değil."

Birkaç saniye daha tutundu. Birleğen ellerinin oluşturduğu bağ, Matt'in hatırlayabildiğinden çok daha derindi.

"Biraz uyu." .

Fiziksel teması hemen özlemişti. "Eve mi gidiyorsun?"

Bree gösterge panelindeki saate baktı. "Önce bazı notlar yazacağım. Çocuklar önce biraz zamanım var. Bir şeyler almak istiyorum.

detayları hala zihnimde tazeyken not alacağım. Senin de ifadene ihtiyacım olacak ama sen uyuyana kadar bekleyebilirim."

"Sonra görüşürüz o zaman." Matt'in de, hâlâ bir saatlik karanlık varken, önce yapması gereken bir şey vardı.

Suburban'ını Grey Lake'e sürdü ve Joe Marcus'un evinden yarım mil uzağa park etti. Sonra dışarı çıktı, ceplerini Brody'nin mamaları ve fazladan bir tasma ile doldurdu ve ormana doğru yürüdü. Earl Harper'ın arazisinin arka tarafına ulaşana kadar göle paralel bir patikayı takip etti. Yandaki Joe Marcus'un evinde birkaç kolluk kuvveti aracı ve bir adli tıp birimi park etmişti. Köpeğin bütün gece havladığına şüphe yoktu. Umarım Earl şimdiye kadar onu görmezden gelmiştir.

Ama Matt ağaçların arasından süzülürken büyük köpek havlamadı. Onun yerine, Rufus sızlandı.

"Şşşt." Matt ona doğru bir avuç mama attı.

Rufus zincirinin üzerinde birkaç kez volta attı, sonra başını eğdi ve mama tanesine yaklaştı. Acıkmıştı, içine çekti.

Matt ona bir avuç daha attı ve birkaç adım daha yaklaştı. "Beni hatırladın mı, dostum? Sana zarar vermeyeceğim."

Matt yanına gidip kulaklarını okşarken Rufus yemeye devam etti. Köpeğin tasmaı gevşemişti. Matt onu kaydırarak çıkardı ve çamurun içine bıraktı. Sonra tasmaını kendi sapından geçirdi ve ilmeği köpeğin başına geçirdi. Eliyle köpeğe mama verdi ve onu uzaklaştırdı. Matt cipine geri döndü ve köpeği arka koltuğa oturttu. Arabayı sürerken koltuğun üzerinden uzanıp köpeğin başını kaşdı. Sonra kız kardeşinin numarasını çevirdi ve telefon çalarken köpekle konuştu. "Hayatın az önce değışti dostum."

Matt kendi araba yoluna döndüğünde saat neredeyse sabahın altısıydı. Kız kardeği kulübedeydi ve kurtardığı köpekleri besliyordu. Atkuyruğunu omzunun üzerinden attı. "Haberleri gördüm. Sen iyi misin?"

"Evet."

Ona sarıldı, sonra Rufus'a baktı. "Köpek bu mu?" "Evet. Bazı güven sorunları yaşayacak."

"Onu nereden buldun?"

Matt, "Ona kırsalda başıboş dolaşan bir hayvan deyin," dedi. "Ama onu şehir dışında bir bakıcıya gönderirseniz ve belki de resmini internetten uzak tutarsanız çok iyi olur."

Cady kaşlarını kaldırdı.

Matt onun omzunu sıvazladı. "Bak ne diyeceğim. Sen onun nereden geldiğini sorma, ben de senin onu nereye gönderdiğini sormayacağım. Bu konuda bana güven."

"TAMAM." Cady köpekleri beslemeyi bitirdi, sonra Rufus'un tasmağını aldı. Elini kokladı ve kaşımak için ona doğru eğildi. "Onun bir adı var mı?"

"Hayır. Kırsal kesim başıboş, hatırladın mı?"

Rufus'un yeni bir hayatı olacaktı. Yeni bir ismi hak ediyordu.

Cady gözlerini devirdi. "Eğer bir mikroçipi varsa ..."

"Yapmayacak." Matt onun zincirlendiği çamurlu bahçeyi hayal etti. "Hiç veteriner gittiğinden bile şüpheliyim."

Matt, Cady'nin köpeği minibüsünün arkasındaki bir sandığa yerleştirmesini izledi.

Arka kapağı kapattı. "Brody ve Greta'yı henüz beslemedim."

"Onlarla ben ilgilenirim." Matt hâlâ uyuyamayacak kadar gergindi.

"Greta'ya sırlıslıkla aşık mısın? Muhteşem siyah çoban köpeğimiz evlatlık olarak başarısız mı olacak?" Cady'nin sesi umut doluydu. "Onun gibi genç bir köpeği idare edebilecek çok fazla insan yok."

Matt başını salladı. "Benim bir fikrim var. Konuşmadan önce biraz düşüneyim, tamam mı?"

"TAMAM." Cady onu yanağından öptü. "Biraz uyu. Berbat görünüyorsun."

"Ben de seni seviyorum." Matt eve girdi, Greta'nın onu kafesinden çıkardığında vahşileşmesini bekliyordu. Ama Greta onu mutfakta karşıladı. Sandık açıktı. Matt sakalını sıvazladı. Metal kapıyı nasıl açacağını bulmuştu. *Harikaydı.*

Hayat ilginçleşmeye başlamıştı. Brody pek heyecanlı görünmüyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" Matt ona sordu. O da kuyruğunu salladı.

"Sen çok akıllısın," dedi.

Matt iki köpeğın de karnını doyurdu ve onları bahçeye çıkardı. Ėçeri döndüğünde, iki köpeğı de kapalı tutmak için yatak odasının kapısını kapattı. Sonra duş aldı ve yüzüstü yatağı düştü. Greta yere kıvrılıp gözlerini kapatarak onu şaşırttı.

Yatağın yanına uzanmış olan Brody'yi işaret etti. "Yetki sende."

Brody inledi.

Matt, o uyurken kadının yatak odasını yememesini umuyordu, ama bunu umursamayacak kadar yorgundu.

KIRKINCI BÖLÜM

Bree o öğleden sonra Scarlet Falls Polis Karakolu'na girdi. Hastaneye çoktan uğramıştı. Christian herhangi bir komplikasyon belirtisi göstermezse o akşam taburcu edilecekti. Rogers'ın ameliyatı iyi geçmişti. Birkaç gün hastanede kalacaktı ama yarasının durumu iyiydi. Muhtemel TSSB'sini ele almaya istekli olması duygusal iyileşmeye doğru atılan ilk adımdı.

Resepsiyonda durdu ve Dedektif Dane'i sordu.

Stella bir dakika sonra ortaya çıktı, Bree'nin hissettiği kadar bitkin görünüyordu.

Stella kaşlarını çatarak Bree'ye görüşme odasına kadar eşlik etti. "Bir gecede, Alyssa sihirli bir şekilde bölgedeki en iyi savunma avukatını tuttu."

"Kim o?" Bree sordu.

"Kız kardeşim, Morgan." Stella Bree'nin yüzünü inceledi. "Onu aramadın, değil mi?"

"Hayır." Bree gözünü kırpmadı. Teknik olarak bu bir yalan değildi.

Stella döndü. "Olayı en iyi bilen biz olduğumuz için, görüşmeyi ikimizin yapacağını düşündüm."

"Tamam."

Görüşme odasına girdiler. Alyssa bir sandalyeye oturmuş, omuzları kamburlaşmış, başı öne eğikti. Yanındaki sandalyeden bir kadın kalktı. Uzun boylu, uzun siyah saçlı ve mavi gözlüydü. Üstüne tam oturan bir takım elbise, ipek bir bluz ve topuklu ayakkabı giymişti.

Bree'ye elini uzattı. "Ben Morgan Dane. Bayan Vincent'ı temsil edeceğim."

Morgan ve Stella arasındaki aile benzerliği çok açıktı. Ama Stella, Bree gibi giyinmişti. Mücevher yok, makyaj yok, sade saçlar,

faydacı kıyafetler. Morgan, Bree'nin aksesuar konusunda bir fikri olmasını dilemesine neden olan türden bir kadındı. İnci takıyordu. Gerçek inciler.

Stella ve Bree masanın karşı tarafına yerleştiler. Stella kayıt için herkesin adını anons etti, sonra Alyssa'ya haklarını okudu ve standart bir form imzalattı. Sonra başladı. "Alyssa, Joe Marcus'u nereden tanıdığını sorarak başlamak istiyorum."

Morgan öne doğru eğildi. "Müvekkilim tek bir soruya bile cevap vermeden önce, durumunu açıklığa kavuşturalım." Avukat bir not defterine baktı. "Şu anda elinizde müvekkilimi herhangi bir hırsızlıkla ilişkilendirecek fiziksel bir kanıt yok. Sara Harper, Brian O'Neil ya da Eli Whitney cinayetleriyle de hiçbir şekilde ilişkilendirilmiyor. Aslında müvekkilim neredeyse cinayete kurban gidiyordu."

Stella, "Ölmeden önce Joe Marcus, Alyssa'nın Sara Harper tarafından işlenen hırsızlıklara suç ortağı olduğunu söyledi," dedi. "Şerif Taggert'in raporunda var, müvekkilinizin itirafı da öyle."

Morgan notlarından başını kaldırdı. "Müvekkilimi olası bir hırsızlık suçuyla ilişkilendiren tek kanıtınız ölü bir seri katilin sözleri mi?"

Üç kalp atışı sessizlik geçti.

Morgan devam etti. "Şerifin raporunda, Alyssa bazı hatalar yaptığını kabul etti ve bu ifade bile hayatta kalmak için Joe Marcus'u yatıştırmaya çalışmakla ilişkilendirilebilir. Müvekkilim herhangi bir suçu itiraf etmedi. Bulunan mücevherlerde Sara Harper'ın parmak izleri vardı, Bayan Vincent'in değil."

Stella, "Elimizde müvekkilinizin aracının soygunlar sırasında kullanıldığını gösteren videolar var," dedi.

Morgan kâğıtları karıştırdı. "Şerif Taggert'in görüşmelerinden birinde müvekkilim Sara Harper'ın aracı izinsiz kullandığını açıklamıştı," diye cevap verdi ve Bree'nin notlarının bir kopyasını elinde tuttu.

Marge o sabah erkenden Bree'ye mesaj atarak savunma avukatının kopyaları istediğini bildirmişti. Alyssa resmen suçlanmadığı için Bree'nin bunları verme zorunluluğu yoktu ama Bree raporlarını saklamak için bir neden göremiyordu. Hâlâ cinayetlerle ilgili soruşturmasını tamamlayıp kapatması gerekiyordu ama Joe Marcus öldüğüne göre ufukta bir duruşma görünmüyordu.

"O uyurken mi?" Stella inanmayan bir ses tonuyla sordu.

Morgan donuk bir ifadeyle cevap verdi. "Biz de öyle varsayıyoruz."

Bu *da aksini kanıtlayabilir misiniz* demek olan avukat şifresiydi.

Bree arkasına yaslandı. Morgan durumu çok güzel özetlemişti. Hepsi Alyssa'nın soygunlara karıştığını biliyor olabilirdi ama bunu kanıtlayamazlardı. Belki daha sonra kanıtlar ortaya çıkabilirdi ama bugün bunun bir önemi yoktu.

Morgan bu sabah çok meşguldü.

Bree etkilenmişti. Morgan Dane çok iyi bir avukattı, müvekkilini yasalara uygun bir şekilde savunuyor ve hiç gösteriş yapmıyordu. Bree, Stella'nın hırsızlık davasında Alyssa'nın suçlanmasından endişelenmişti, ama kanıtları ya da kanıt eksikliğini iyice değerlendirecek zamanı olmamıştı. Morgan bir insan palası gibi her şeyi kesip biçmişti.

Morgan kâğıtlarını üst üste koydu. "Müvekkilimi derhal serbest bırakmanızı talep ediyorum. Ayrıca aracının ve kişisel eşyalarının da kendisine iade edilmesini talep ediyoruz. Sizce bu ne zaman gerçekleşebilir, Şerif?"

"Bu Dedektif Dane'e bağlı," dedi Bree. "Cinayet vakalarına gelince, adli tıp 4Runner ve Alyssa'nın sırt çantasıyla ilgili işlemleri tamamladı. Cüzdanı Sara Harper'ın çantasında bulundu, bu da hırsızlık soruşturmasının bir parçası."

Morgan kız kardeşine kaşlarını kaldırdı. Stella, "İyi," diye homurdandı.

"Mükemmel." Morgan notlarını çantasına yerleştirdi.

"Daha işimiz bitmedi," dedi Bree. "Bayan Vincent kamp alanına izinsiz girdiği ve orada kaldığı için hâlâ haneye tecavüz suçundan ."

Morgan arkasına yaslandı. "Bu da bir kabahattir."

"Ama yine de bir yıla kadar hapis cezası var." Bree kendini bir pislik gibi hissediyordu ama Alyssa'nın elinde başka kimsenin veremeyeceği bilgiler vardı.

"Ne istiyorsun Şerif?" Morgan sordu.

"Cevaplar," dedi Bree. "Kurbanların aileleri ne olduğunu bilmeyi hak ediyor."

Morgan birkaç saniye durakladı. "Müvekkilim sadece her türlü suçlamadan muaf tutulması karşılığında sorulara cevap verecektir. Aksi takdirde, beşinci maddedeki sessiz kalma hakkını kullanacaktır."

"Katılıyorum," dedi Bree. İzinsiz girme suçlaması zaten yetersizdi. Mülkte herhangi bir hasar yoktu. Normal ceza para cezası ve kamu hizmetiydi, ki bunu hepsi biliyordu. Savcıyla daha sonra görüşecekti ama tek tanığı küçük bir suçla itham ederek çok karmaşık bir seri katil soruşturmasını bulandırmak isteyeceğinden şüpheliydi. Ayrıca, bu Bree'nin davasıydı ve onun işbirliği olmadan suçlamayı kabul ettirmek imkânsızdı.

"Peki." Stella sinirli bir şekilde elini havaya kaldırdı.

Bree, Alyssa'ya döndü. "Bize Joe Marcus'u nereden tanıdığını anlat."

Alyssa yutkundu. "Moteli ateşe verdikten sonra beni zorla arabasına bindirene kadar onunla hiç *tanışmadım* ama Harper bana ondan bahsetmişti. Onun eski ortağı olduğunu söyledi. Artık onunla çalışmak istemiyormuş çünkü adam korkunç bir çılgınlık yapıyormuş. Onunla dalga geçtikleri için bazı adamları öldürmek istediğini söyledi."

"Nasıl ortağı olduğunu söyledi mi?" Bree sordu.

Alyssa başını salladı. "Birbirlerini zaten tanıyorlardı. Tesisatçıydı. Bazen, bir iş üzerindeyken, bir evde yalnız kalırdı. Evin içinde değerli eşya arardı. İzi sürülebilecek bir şey değil, sadece mücevher ve nakit gibi küçük, çalınması kolay şeyler." Nefes aldı. "Joe girmenin kolay olacağını düşündüğü evlerin listesini yapardı. Alarm yok, vesaire. Değerli eşyaların nerede tutulduğunu ve Harper'ın hızlı girip çıkmasına yardımcı olacak diğer notları yazardı. Harper'ın evlere girmeden önce üç ay beklemesi gerekiyordu ama birkaç kez aceleci davrandı."

"Ama artık onunla çalışmak istemiyordu," diye sordu Bree.

"Evet. Pek iyi karşılamadı." Alyssa derin bir nefes aldı. "Onu vurduğunu gördüğümde, o olduğundan emin değildim ama öyle olabileceğini tahmin ettim."

"Ama onu net bir şekilde gördün?" Bree sordu.

Alyssa saçının ucunu kaldırdı ve . "Evet."

"Onu Walmart'ta tanıdın," dedi Bree. "Evet."

Alyssa'nın sesi zar zor duyuluyordu.

Bree olay hakkında haklıydı. Bunun Joe'nun Alyssa'nın kendisini teşhis edip edemeyeceğini görmek için yaptığı bir test olduğundan hiç şüphesi yoktu. Başarısız olmuştu ve Joe onun ölmesi gerektiğine karar vermişti.

"Sara Harper'ın hangi evleri soymasına yardım ettiniz?" Stella sordu.

Morgan araya girdi. "Müvekkilimin bu soruya cevap vermesine izin vermeden önce savcılıktan yazılı olarak dokunulmazlık anlaşması almam gerekiyor."

Alyssa elini masanın üzerine koydu. "Bak, hatalı biliyorum. Ama sonrasında beş parasızdım, depresyondaydım ve üzgündüm. Ben kötü bir insan ."

Bree, "Önemli olan ileriye dönük olarak ne yaptığınızdır," dedi.

Kötü bir insan Rogers'a yardım etmek yerine kaçardı. Alyssa kalmıştı, bu kararı onu tutuklatmış olsa bile.

Alyssa'nın gözleri kocaman açıldı. "Bir daha böyle aptalca bir şey olmayacak. Dersimi aldım."

Bree sandalyesini geriye itti.

"Bu kadar mı?" Alyssa Morgan, Bree ve Stella arasında bir ileri bir geri baktı.

"İşte bu kadar." Morgan gülümsedi. "Gitmekte özgürsün." "Kalacak bir yerin var mı?" Bree, Alyssa'ya sordu.

"Evet. Marge kamp alanının müdürünü aradı. Önümüzdeki iki ay boyunca bana bekçi olarak iş verecek. İşimi iyi yaparsam, tam zamanlı yapmak için konuşacağız."

"Bu harika." Bree rahatlamıştı. Kız suç işlemişti. Ama çaresizdi ve Sara Harper tarafından kolayca manipüle edilmişti. Bree onun suç davranışını mazur göremezdi ama Alyssa önemli olduğunda doğru olanı yapmıştı. İnsanlar mükemmel değildi. Hapse girmek onun toplumun işlevsel bir üyesi olma şansını artırmazdı ama biraz yardım alabilirdi.

Bree arabasıyla şerifin karakoluna geri döndü. Todd kapısını çaldığında poposu ofis sandalyesine daha yeni değmişti.

"İçeri gel," dedi. "Hiç uyudun mu?"

Boynunu gerdi. "Birkaç saatliğine eve gittim."

"Güzel." Bree çocuklarla birlikte kahvaltı etmiş ve işe dönmeden önce üç saat uyuklamıştı. "Soruşturmamızı tamamlama konusunda ne durumdayız?"

Todd iç çekti. "Balistik, Joe Marcus'un silahıyla Brian O'Neil'i öldürmek için kullanılan mermileri eşleştirdi."

"Güzel," dedi Bree. "Adli tabip Sara Harper ve Eli Whitney'nin otopsilerini henüz tamamlamadı ama Dr. Jones'la kulübelerin arkasındaki buzda kan bulunmaması hakkında kısaca konuştum. Elbette bu konuda bir şey söylemeyecek ama dış muayeneden yola çıkarak Sara'yı öldüren kurşunların karaciğerine isabet ettiğini tahmin ediyor. Kanamanın çoğu iç kanama olabilirdi."

"Bu mantıklı," dedi Todd. "Adli tıp hâlâ Joe'nun evini inceliyor. Ama bilgisayarı tam bir piyangoydu. Zorbalığa uğradığı lise yıllarından başlayarak internette günlük tutmuş. Mezun olduktan sonra toplumdan dışlanmış. Paylaşımları sonraki birkaç yıl içinde yalnızlık ve izolasyondan öfkeye doğru tırmanmış. Tesisat şirketindeki herkes onun tuhaf olduğunu düşünüyordu. Orada hiç arkadaşı yoktu. Birkaç paylaşımında Sara'dan bahsetti ve Sara'nın kendisiyle ilgilenmemesine içerledi. Dört oda arkadaşı ona sataştıktan sonra, onları nasıl öldürmek istediğine dair birçok ayrıntıyla birlikte öfkesi hakkında yazdı. Ayrıca, Sara Harper'ın liseye kadar fotoğraflarıyla dolu bir bilgisayar klasörü vardı. Belli ki Sara'ya takıntılıydı ama Sara ona hiç ilgi duymuyordu. Hırsızlık planında ona yardım etmesinin tek nedeni onu memnun etmek istemesiydi."

"Ve onu kullandı."

"Öyle görünüyor," diye onayladı Todd. "Sara'nın hem Eli Whitney hem de Brian O'Neil ile yattığına ikna olmuştu."

"Belki de öyledir. Hem Eli hem de Brian'la çekilmiş fotoğrafları vardı," dedi Bree. "Joe'nun şirketi Eli, Brian, Christian ve Dustin'in yaşadığı eve düzenli olarak bakım yapıyordu. Joe zaten Brian'ın annesinin evinde de çalışmıştı. Yani Brian'ı Sara'nın gözüne sokan kişi muhtemelen oydu. Sara hem Eli'yi hem de Brian'ı hedef aldı ama muhtemelen ailesinin parası olmadığını anlayınca Eli'yi bıraktı."

"Evet," diye kabul etti Todd. "Günlüğüne göre, Joe su ısıtıcıları üzerinde çalışmaya başladığında zaten kıskançtı. Eli ve onun

Oda arkadaşları Joe'ya sataştı ve bu da onu çıkardı." "En azından doğru adamı yakaladığımıza dair hiç şüphemiz yok." "Hiç şüphem yok," dedi Todd ve ofisten ayrıldı.

Marge kafasını içeri uzattı. "Lobide sizi görmek isteyen bir Earl Harper var. Sadece sizinle konuşmak için ısrar ediyor."

Bree iç çekti. Reddedemezdi. Kızı öldürülmüştü.

Pisliğin tekiydi ama aynı zamanda bir kurbandı. "Tamam. Onu içeri getirin." Bir dakika sonra Marge Earl'ü içeri aldı.

"Oturun." Bree masasının karşısındaki sandalyeleri işaret etti.

"Otmak istemiyorum." Earl yumruklarını masaya dayadı ve öfkesi küçük odada hissedilir bir şekilde ortaya çıktı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Joe Marcus'u sen mi öldürdün?" Earl sordu.

Bree, "Şerif departmanı tarafından vuruldu," dedi. Matt'in adını vermemişti.

Earl doğruldu ve kollarını kavuşturdu. "Biri köpeğimi çaldı."

Konunun aniden değişmesi Bree'nin kafasını karıştırdı. "Ne?"

"Köpeğim. Biri onu çaldı." Earl'ün şakağında bir damar zonkluyordu.

Köpeğin ona saldırdığını hatırlayınca kollarında tüyler diken diken oldu ve hafif bir mide bulantısı dalgası geçti. Yutkundu. Earl Harper zayıflığını görmesini isteyeceği son kişiydi. "Bir rapor doldurmak ister misin?"

"Belki." Gözleri kısıldı. Onun tepkisini görmüştü.

Lanet olsun.

Bree yapmadı gibi onu Bilmek hakkında onu Korku.

"Is ve Köpeğe mikroçip mi takıldı?"

"Hayır." Çenesi kesildi. "Onu çaldın mı?"

"Bunu neden yapayım ki?"

Cevap vermedi. Ama sonra, ne diyebilirdi ki? *Seni ısırması için serbest bıraktığım için mi?*

"Köpeğinizin yanına bile yaklaşmadım," dedi Bree. "Veteriner kayıtlarınız var mı? Sahiplik belgeleri? Fotoğrafları?"

"Hayır." Earl ayağa kalktı. "Yardım etmeyeceğini biliyordum."

"Bay Harper. Bir rapor doldurabilirsiniz, yardımcılarımdan biri soruşturmayı yürütecek, ancak köpeğin sahiplik kayıtları ve fotoğraflarının elinizde olması faydalı olacaktır." Bree ayağa kalktı. "Kızınızı kaybettiğiniz için gerçekten çok üzgünüm."

Earl'ün yüzü kızardı. "Sara'yı öldürmeden önce biri Marcus'un katil olduğunu anlasaydı harika olurdu." Hışımınla ofisten çıktı.

Marge içeri girdi. "Onun nesi vardı?"

Bree açıkladı. "Sanırım kızının ölümünü nasıl atlatacağını bilmiyor ve öfkesini odaklayacağı bir yere ihtiyacı var."

Bree, Earl'ün yersiz öfkesinin sonuncusunu görmediğine dair kötü bir hisse kapıldı.

"Köpeğini kimin çaldığını düşünüyorsun?" Marge gözlerini Bree'ye dikti. İkisi de biliyordu.

Matt.

Bree ayağa kalktı. "Ben eve gidiyorum."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Bree evrak işlerini yarım bıraktı ve ailesiyle akşam yemeği yemek için tam zamanında eve vardı. Arabasını kardeşinin eski Bronco'sunun yanına park etti. Ailesini görmeden önce temiz kıyafetler giymek isteyerek az kullanılan ön kapıdan içeri girdi. Bree yatak odasına yöneldi ve kot pantolonuyla kazağını giydi.

Bu gece şerif olmak istemiyordu. Sadece ailesiyle birlikte olmak istiyordu.

Bree, sarımsak ve limon kokan mutfakta Dana'ya katıldı. Vader tezgâhın üzerine tünemiş, Dana'nın yemek pişirmesini izliyordu. Arka pencereden dışarı bakan Bree, Kayla'nın solmakta olan güneş ışığında midillisi Pumpkin'i tımar ettiğini gördü. Adam çitin tepesine tünemişti, kucağında bir eskiz defteri vardı. Uğur Böceği Adam'ın ayaklarının dibindeki çimenlerde uyukluyordu. Ahırın kapısı açık duruyordu. Gün donma noktasının üzerine çıkmıştı ve azalan güneş çimlerin üzerinde parlıyordu.

"Luke nerede?" Bree buzdolabına doğru yürüdü.

"Ahırda." Dana ocağın başında durmuş, tencerede bir şeyler karıştırıyordu. "Kardeşin de dahil olmak üzere hepsi çıldırmıştı. Onları dışarı gönderdim."

Bree kıkırdayarak bir kutu maden suyu açtı. "Ne yapıyorsun?"

"Tavuk piccata ve yanında penne. Tatlı olarak da tiramisü var."

"Ev yapımı mı?" Bree buzdolabını kontrol etti. Günlerdir gerçek bir yemek yememişti.

"Tabii ki ev yapımı. İtalyan büyükannem mezarından kalkıp bana tahta bir kaşıkla vururdu."

satın aldım." Dana başını salladı. "Matt aradı ve kendisini yemeğe davet etti."

"Matt seni mi aradı?" Bree şüphelenmişti. Dana bir omzunu kaldırdı.

Bree telefonunu kontrol etti. Matt onu aramamıştı. En son doğrudan Dana'ya gittiğinde, Bree istemediği bir kurtarma köpeğine sahip olmuştu. "Neyin peşinde?"

"Söylemedi." Dana, Bree'nin bakışlarını yakalamak için durakladı. "Belki de sadece seni görmek istemiştir diye düşündüm."

Bree'nin yüzü sıcaktan kızardı.

Dana başını salladı. "Zaten onu davet edecektim. O iyi bir adam."

"Biliyorum."

Dana başını kaldırıp baktı, yüzü şaşırılmıştı. "Peki, neden o iyi adamın peşinden gitmiyorsun?"

"Aptal olduğum için mi?" Bree maden suyunu yudumladı. "Bir ilişkiye zaman ayırmakla uğraşıyordum ama bu çok saçma. Matt ailemize çok iyi uyum sağladı. Çocuklar onu seviyor. Ben de onu seviyorum."

Hastanede paylaştıkları anı düşündü ve ondan *hoşlanmaktan* daha fazlası için potansiyelin var olduğunu biliyordu.

Dana kaşğını tencerenin kenarına vurdu. "Sonunda aklının başına gelmesine sevindim."

"Ama Matt'i daha yeni dedektif olarak işe aldım." Bree kaşlarını çattı. "Bunun işleri karmaşıktırıp karmaşıktırmadığından emin değilim."

Dana onun endişesini elinin tersiyle itti. "O bir sivil müteahhit."

"Para şerifin ofisinden Matt'e akıyor. Onunla romantik bir ilişki yaşarsam bu iyi görünmez. İnsanlar ne düşünür?"

"Siktir et onları," dedi Dana.

Bree maden boğuldu. "Ne?"

"Ne zamandan beri insanların ne düşündüğünü umursuyorsun?" Dana elindeki tahta kaşıkla Bree'yi işaret etti.

"Seçilmiş bir memur olduğumdan beri, ki aslında seçilmiş bile değildim." Bree öksürdü ve çenesindeki maden suyunu sildi.

"Bu, bir hayatınız olmayacağı anlamına gelmez. Suç soruşturmacılarınızdan biriyle çıkıyor olmanız ya da olmamanız insanların sizi desteklememesinin nedeni olamaz. Ayrıca, mevcut döneminizin bitmesine üç yıl kadar var. Ben olsam henüz seçim için endişelenmezdim. Selefiniz çok sahtekârdı ve son derece popülerdi. İnsanlar görmek istediklerini görecekler. Şimdiye kadar iyi bir şerif gibi görünüyorsun. Başka bir şey için endişelenme. Sadece işini en iyi şekilde yap. Adil ol. Dürüst ol. Kısacası, kendin ol."

"İşe ihtiyacım var."

"Senin *bir* işe ihtiyacın var." Dana kaşığına bıraktı, sonra kesme tahtasına doğru ilerledi ve ekmek dilimlemeye başladı. "Eğer üç yıl içinde yeniden seçilemezsen, başka bir iş bulursun. Ya da Adam sana kocaman bir çek yazar. Benim emekli maaşım var. Sen ve çocuklar asla aç kalmazsınız."

"Bağımsız olmayı seviyorum."

"Her şeyi kontrol etmeyi seviyorsun." Dana göz teması kurmak için durakladı. "Ama bu mümkün değil ve bunu denerken kendini delirteceksin."

Dana muhtemelen haklıydı.

Dışarıda bir aracın kapısı çarptı.

Dana pencereden dışarı baktı ve sıırttı. "Yakışıklı şeytandan . Tıraş olmuş. Onu en çok nasıl sevdiğimi bilmiyorum."

Bree de karar veremedi.

Dana ıslık çaldı. "Her şekilde iyi." Bree de aynı fikirdeydi.

Matt Brody'yi araçtan çıkardı ve yavaşça yere bıraktı. Büyük köpek eve doğru ilerledi. Yürüyüşü sertti ama daha iyi görünüyordu. Uğur Böceği ayağa kalktı ve Brody'yi kuyruk sokumunu sallayarak ve boynunu kadınsı bir şekilde kavislendirerek selamladı. *Flört*.

Bree köpeğin nasıl hissettiğini biliyordu.

"Bence köpeğin Brody'den hoşlanıyor." Dana güldü.

Brody ve Uğur Böceği birbirlerini koklarken Matt ahıra gitti. Bree rahatladı ve masayı hazırladı. Yemek hazır olduğunda herkesi içeri çağırdı. Ailesiyle ve Matt'le birlikte yemek yemek, Bree'nin tam da ihtiyacı olan tonikti. Adam ona Kayla'nın çizdiği robot resmi gösterdi. Luke ve Matt en son çıkan video oyunu hakkında konuştular. Kayla durmadan gevezelik ediyordu. Gürültülü, kaotik ve mükemmeldi.

Yemekten sonra Adam eve gitti, çocuklar ev ödevlerini yapmaya koyuldu ve Dana mutfacı temizledi.

"Ben ahır kontrolü yapacağım." Bree ceketini ve botlarını giydi.

"Yardım edeyim." Matt onu dışarı kadar takip etti. Sessizce ahıra doğru yürüdüler. Gece soğuk ve berraktı, siyah gökyüzü yıldızlarla doluydu.

Ahır sıcak hayvanlar ve taze saman gibi kokuyordu. Bree su kovalarını kontrol etti ve samanları savurdu.

Pumpkin'in ahırında, midillinin kışının üzerinden Matt'e baktı. "Earl Harper'ın köpeğinin nerede olduğunu bilmiyorsundur, değil mi?"

Matt, "Earl Harper'ın köpeğinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. Yüzündeki donuk ifade Bree'ye Stella'nın Morgan Dane'i aramakla ilgili sorusuna verdiği yanıtı hatırlattı.

Yalan söylemiyordu ama Bree onun bir Çeyler bildiğini hissedebiliyordu. Matt onunla Earl'ün köpeği arasında durmuştu. Onun ısırması için bir ısırık alma riskini göze almıştı -muhtemelen Todd'un köpeği vurmasını da istemediği için. Earl köpeğinin vurulmasını göze almıştı. Bir hayvan sahibi olmayı hak etmiyordu.

. "Boş . Bilmek istemiyorum."

Matt kapının yarısına yaslandı. "Bu akşam yemekten önce Luke'la konuştum."

"Teşekkür . Sen ne düşünüyorsun?"

"Zor zamanlar geçiriyor ama endişelenmenizi istemiyor. Kendisini evin erkeği olarak görüyor. Yükünüzü taşımanıza yardım etmek istiyor, yükünüzü arttırmak değil."

"O sadece bir çocuk."

"Ama sadece bu kadar. O değil." Matt, Bree'nin midillinin ahırından çıkabilmesi için geriye doğru hareket etti.

"Haklısın." Bree onu tamamen yanlış görüyordu. Luke erkekliğin eşiğindeydi. "Sence ne yapmalıyım?"

"Şu anda işe yaradığını hissetmek istiyor. Bırakın çiftlikteki ağır işleri o yapsın. Ondandır yardım isteyin. Aileye katkıda bulunmak onu ailenin bir parçası gibi hissettirir. Ona ihtiyaç duyulmasına ihtiyacı var, eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Öyle." Bree, Kovboy'un ahırına girip boya iğdişinin battaniyesini düzeltti. "Sadece sabırlı olmam gerekecek."

"Endişelenmemeye çalışın. Onu kontrol etmeye devam edeceğim."

"Teşekkür ederim. Konuşacak bir erkeğe ihtiyacı vardı. Ben onun için bu olamam." Bree atı okşadı ve ahırdan çıktı. "Adam gerçekten çok çabalıyor ama insanları okuyamıyor."

"Her zaman." Matt kapıyı onun için kapattı. "Sana bir teklifim var."

Bree döndü.

"Bir K-9 istiyorsun."

"Departman için, evet."

"Genç bir Alman çoban köpeği ile çalışıyorum. Eğitime başlayabilmesi için dört ay kadar daha olgunlaşması gerekiyor ama bence mükemmel bir polis K-9'u olur. Azmi, kendine güveni ve zekası var."

"Bütçemde bir K-9 için para yok. Para toplamak zorundayım. Bu da birkaç ayımı alır."

"Bu köpek kurtarıldı. Bedava olacak. Sadece eğitim ve ekipman için para toplamamız gerekecek ve eminim Cady bu konuda size yardımcı olacaktır. Bağış toplama konusunda harikadır. İnsanlar köpekleri sever. Verirler."

"Bu köpeğin işe yarayacağını düşünüyor musun? Çünkü işin kolayına kaçmaktansa doğru köpeğe yatırım yapmayı tercih ederim." Bree, birkaç dolar tasarruf edip vasatın altında bir K-9'a sahip olmanın hiçbir anlamı olmadığını düşünüyordu.

"Evet. Brody ile ilk çalışmaya başladığım zamanki Brody'ye çok benziyor."

Bree onu durdurdu. "Köpeklerle ilgili her konuda senin kararına güveniyorum." "Bana güveniyorsun." Adam sırtıttı ve Bree'yi geriye doğru yürüterek

duvara yaslanmıştı.

"İstiyorum."

Yüzü asıldı. "Seni en son öpmeye çalıştığımda beni susturmuştun."

"Öyle mi ?" Avuçlarını onun göğsüne dayadı.

"Sen yaptın." İri bedenini onunkine bastırdı. "Bu benim kırılğan erkek egoma büyük bir darbe oldu."

Kadın homurdandı ve adamın göğüs kaslarını okşadı. "Senin ya da egonun kırılğan bir yanı yok."

"Neden esneme dürtüsü hissediyorum?"

Güldü. "Seni için özür dilerim."

Öyleydi. Hem de çok. Şu anda onu öpmekten daha çok isteyeceği bir şey düşünemiyordu.

Yakınına eğildi. Nefesi kızın yanağında ılıktı. "Yani şimdi seni öpmeye çalışırsam, bana izin vereceğini mi söylüyorsun?"

Başını arkaya yatırdı ve ona baktı. Mavi gözleri kararmıştı. Yoğun odağı bir dokunuş gibi hissettiriyordu. Ayak parmakları kıvrıldı. Hayatı üzerindeki sıkı kontrolünün bir kısmından vazgeçecekse, yolculuğun tadını çıkarabilirdi. "Kesin bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Başını birkaç santim eğdi, sonra durakladı. "Ama aynı zamanda bir cesedin üzerinde durmadığımız zamanlarda birlikte vakit geçireceğimize dair bana söz vermelisin."

"Anlaştık."

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabı yayınlamak için gerçekten bir ekip gerekiyor. Her zaman olduğu gibi, on yıllık sarsılmaz desteği ve harika tavsiyeleri için menajerim Jill Marsal'a teşekkür ederim. Montlake'teki tüm ekibe, özellikle de yönetici editörüm Anh Schlupe ve geliştirme editörüm Charlotte Herscher'a müteşekkirim. Rayna Vause ve Kendra Elliot'a çeşitli teknik detaylar, manevi destek ve olay örgüsü tavsiyeleri için özel teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2016 Jared Gruenwald Photography

#Amazon Listelerinde 1 numara ve *Wall Street Journal*'da 1 numara olan çok satan yazar Melinda Leigh tamamen iyileşmiş bir bankacıdır. Melinda'nın ilk romanı *She Can Run*, Uluslararası Gerilim Yazarları tarafından En İyi İlk Roman dalında aday gösterilmiştir. İki RITA adaylığı da dahil olmak üzere çok sayıda yazarlık ödülü kazanmıştır. Diğer romanları arasında *She Can Tell*, *She Can Scream*, *She Can Hide*, *She Can Kill*, *Midnight Exposure*, *Midnight Sacrifice*, *Midnight Betrayal*, *Midnight Obsession*, *Hour of Need*, *Minutes to Kill*, *Seconds to Live*, *Say You're Sorry*, *Her Last Goodbye*, *Bones Don't Lie*, *What I've Done*, *Secrets Never Die*, *Save Your Breath* ve *Cross Her Heart* yer almaktadır. Kenpo karatede ikinci derece siyah kuşak sahibidir, kadınlara kendini savunma dersleri vermiştir ve ailesi ve küçük bir evcil hayvan sürüsüyle birlikte dağınık bir evde yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.melindaleigh.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

